

ПЛАНИНАТА ГРЕЙ

ДЖОН ГРИШАМ

ОБСИДИАН

ДЖОН ГРИШАМ ПЛАНИНАТА ГРЕЙ

Превод: Надежда Розова

chitanka.info

Бъдещето на Саманта изглежда сигурно — в най-голямата юридическа фирма на Уолстрийт я очаква бляскава кариера. Но разразилата се финансова криза изхвърля нея и безброй млади адвокати на улицата. Единственият шанс на Саманта да се върне във фирмата, е да работи цяла година без заплащане в неправителствена организация.

Тя напуска Манхатън и се озовава в Брейди, Вирджиния, дълбоко в Апалачите. Градче с население 2200 души и една служба за правна помощ, на която разчитат бедните хора в района. Тук Саманта влиза за пръв път в съдебната зала, завежда дело, защитава клиенти и се сблъсква с враждебно отношение. Натрапниците не са добре дошли. Брейди крие много тайни. Въгледобивните компании унищожават природата, нарушават законите, насаждат страх.

А когато един адвокат загива при странни обстоятелства, Саманта разбира, че е попаднала в опасен свят. Но тя е боец и няма да се откаже лесно от битката.

*В памет на Рик Хемба, 1954 — 2013.
Сбогом, шампионе.*

1

Най-ужасно беше чакането — неизвестността, безсънието, режещата болка в корема. Колеги се избягваха и се криеха зад заключени врати. Секретарки и правни асистенти разпространяваха слуховете и не поглеждаха никого в очите. Всички бяха на тръни, чудеха се кой ще бъде следващият. Партньорите, едрите риби, бяха като зашеметени и не искаха да контактуват с никой от подчинените си — току-виж скоро се наложило да им теглят ножа.

Клюките бяха зверски. Десет адвокати с опит в съдебната зала с прекратени договори. Отчасти вярно — само седем. Закрили целия отдел за недвижими имоти — всички, дори партньорите. Напълно вярно. Осем партньори от антитръстовия отдел се местели в друга кантора. Засега невярно.

Атмосферата беше толкова отровна, че при всяка възможност Саманта излизаше навън и работеше на лаптопа си по кафенетата в Южен Манхатън. Един приятен ден — десетия след краха на „Лийман Брадърс“ — тя седеше на пейка в парка и съзерцаваше високата сграда по-надолу по улицата. Наричаше се „Броуд 110“ и горната ѝ половина беше наета от „Скъли и Пършинг“, най-голямата юридическа фирма в света. Нейната фирма все още, макар че бъдещето изобщо не бе сигурно. Две хиляди адвокати в двайсет държави, половината само в Ню Йорк, хиляда от тях натъпкани там горе, от трийсетия до шейсет и петия етаж. На колко ли им идеше да се хвърлят от прозореца? Не можеше да отгатне, ала не беше единствената. Най-голямата правна кантора в света рухваше в пълен хаос. Конкурентите ѝ — също. Фирмите от „Голямото право“, както ги наричаха, бяха изпаднали в паника досущ като хедж фондовете, инвестиционните банки, търговските банки, застрахователните конгломерати, Вашингтон и така нататък надолу по хранителната верига чак до магазините на главната улица.

Десетият ден мина без кръвопролитие, следващият също. На дванайсетия ден просветна искрица оптимизъм, когато един колега,

Бен, сподели със Саманта слуха, че кредитните пазари в Лондон се поуспокояват. Може би в крайна сметка кредитополучателите щяха да намерят малко пари в брой. Късно същия следобед обаче балонът се спука — нямаше нищо вярно. Продължаваха да чакат.

В „Скъли и Пършинг“ двама партньори ръководеха отдела за търговски недвижими имоти. Единият наближаваше възрастта за пенсиониране и вече никой не му обръщаше внимание. Другият, Анди Грабман, на четирийсет и една, беше типичен книжен плъх и не беше стъпвал в съдебна зала. Като партньор имаше хубав кабинет с изглед към Хъдсън в далечината, макар че Анди не бе забелязвал реката от години. На рафта зад бюрото му, точно по средата на неговата „стена на честта“, се мъдреше сбирка от миниатюрни небостъргачи. „Моите сгради“, така ги наричаше. Завършеше ли строежът на някоя, поръчваше на скулптор да изработи умален макет и великодушно раздаваше още по-мънички версии на всеки член на „моя екип“. За трите години, откакто Саманта работеше в „Скъли и Пършинг“, сбирката ѝ вече се състоеше от шест небостъргача, но надали щеше да се увеличи още.

— Седни — нареди ѝ Анди, докато тя затваряше вратата. Саманта зае стола до Бен, който пък седеше до Изабел. Тримата младши адвокати бяха забולי поглед в краката си и чакаха. Саманта изпита порив да се вкопчи в ръката на Бен като обзет от ужас затворник, изправен пред наказателния взвод. Анди се отпусна тежко на стопа си и без да ги поглежда в очите, но изгарящ от нетърпение да приключи, обобщи бъркотията, в която се намираха:

— Както знаете, „Лийман Брадърс“ приключиха дейността си преди около четиринайсет дни.

Не думай, Анди! В резултат на финансовата и кредитна криза светът се намираше на прага на катастрофа и всички го знаеха. Но пък на Анди рядко му хрумваше нещо оригинално.

— В момента в ход са пет наши проекта, до един финансирани от „Лийман“. Разговарях надълго и нашироко със собствениците — и на петте решиха да сложат точка. Предстояха ни още три проекта — два с „Лийман“, един с „Лойд“, но всички кредити са замразени. Банкерите са се изпокрили в миша дупка и се страхуват да отпуснат и един цент назаем.

Да, Анди, и това ни е известно. Пише го на първа страница по вестниците. Хайде, приключвай, преди да сме скочили.

— Изпълнителната комисия заседава вчера и направи някои съкращения. Трийсет младши адвокати с една година стаж ще бъдат освободени от работа — някои окончателно, други временно. А нови назначения изобщо няма да има за неопределен период. Освен това, никак не ми е лесно да го кажа, но целият ни отдел е на ешафода. Отрязват ни. Елиминират ни. Един бог знае кога собствениците ще подновят строителството, ако изобщо някога се случи. Фирмата не иска да ви държи на заплата, докато светът чака свободно кредитиране. По дяволите, може да ни предстои дори огромна депресия. Вероятно това са само първите съкращения. Съжалявам, хора, наистина съжалявам.

Бен се обади пръв:

— Окончателно ли ни отрязаха?

— Не. Борих се за вас, така да знаете. Отначало смятах да приложат номера с розовото листче. Надали се налага да ви напомням, че отделът за търговски недвижими имоти е най-малкият във фирмата и сигурно в момента е най-силно пострадалият. Убедих ги да ви пуснат в неплатен отпуск. Сега напускате, но по-късно вероятно ще стане възможно да се върнете.

— Вероятно ли? — попита Саманта.

Изабел изтри сълзата от лицето си, но запази самообладание.

— Да, твърде вероятно. В момента нищо не е сигурно, Саманта, ясно ли е? Всички се въртим в порочен кръг. Току-виж след шест месеца до един сме се наредили на опашката в кухнята за бедни. Виждали сте стари снимки от двайсет и девета година.

Стига де, Анди, кухня за бедни? През последната година си получил 2.8 милиона долара, средното възнаграждение за партньор във фирмата, което е четвъртото по големина в бранша. Е, да си четвърти не беше достатъчно, поне докато „Лийман“ не предаде богу дух, „Беър Стърнс“ не се срина и не се спуска балонът на безразборно раздаваните ипотeki. Тогава изведнъж четвъртото място започна да изглежда доста привлекателно, поне в очите на някои.

— Какъв е този „неплатен отпуск“? — попита Бен.

— Ето как стоят нещата. Фирмата запазва договора си с вас за следващите дванайсет месеца, но не получавате заплата.

— Страхотно — промърмори Изабел.

Анди продължи, без да ѝ обърне внимание:

— Запазвате здравните си застраховки, но само ако започнете стаж в официално лицензирана неправителствена организация. От „Човешки ресурси“ изготвят списък на подходящите. Заминавате, вършите малко добри дела, спасявате света, стискате бясно палци икономиката да се съвземе и след около година се връщате във фирмата, без да сте изгубили позицията си в йерархията. Няма да бъдете в отдела за търговски недвижими имоти, но фирмата ще ви намери място.

— Гарантирана ли ни е работата след отпуската? — попита Саманта.

— Не, нищо не е гарантирано. Честно казано, никой не е толкова умен, че да предскаже къде ще се намираме следващата година. Ние сме в средата на предизборна кампания, Европа отива по дяволите, китайците са полудели от страх, пазарите се сриват, никой не строи и не купува. Наближава краят на света.

Четиримата поседяха в мрачно мълчание в кабинета на Анди, смазани от напълно осезаемия свършек на света. Накрая Бен попита:

— И ти ли, Анди?

— Не, мен ме местят в данъчния отдел. Можете ли да повярвате? Мразя данъците, но иначе ще трябва да карам такси. Имам обаче магистратура по данъчно право, затова решиха да ме пощадят.

— Поздравления — каза Бен.

— Съжалявам, хора.

— Не, искрено се радвам за теб.

— Може всичко да приключи за месец. Кой знае?

— Кога си тръгваме? — попита Изабел.

— Веднага. Подписвате споразумението, събирате си нещата, разчиствате бюрата си и дим да ви няма. От „Човешки ресурси“ ще ви изпратят списък с неправителствените организации и цялата необходима документация. Съжалявам, хора.

— Моля те, престани да го повтаряш — обади се Саманта. — Няма да ни помогнеш, каквото и да говориш.

— Така е, но можеше да бъде и по-зле. Повечето във вашето положение не получават предложение за отпуск. Просто ги уволняват.

— Извинявай, Анди, но в момента бушуват силни чувства — каза Саманта.

— Естествено. Разбирам. Имате основание да бъдете ядосани и разстроени. Вижте се — и тримата сте завършили право в университети от Бръшляновата лига, а охраната ще ви изведе от сградата като крадци. Изхвърлят ви като заводски работници. Ужасно е, просто е ужасно. Някои от партньорите предложиха да намалят заплатите си наполовина, за да го предотвратят.

— Обзалагам се, че са били съвсем малко — обади се Бен.

— Да, така е. Съвсем малка група, опасявам се. Решението вече е взето.

Жена с черен костюм и черна вратовръзка стоеше в правоъгълния офис, който Саманта делеше с още трима колеги, включително Изабел. Бен беше малко по-надолу по коридора.

Жената се помъчи да се усмихне и каза:

— Аз съм Кармен. Да ви помогна ли?

Държеше празен кашон без никакви надписи. В „Скъли и Пършинг“ такива се предоставяха на всички, които излизаха в неплатен отпуск, биваха уволнявани или отстранявани под какъвто и да било претекст.

— Не, благодаря — отвърна Саманта, при това вежливо. Можеше да я среже и да бъде груба, но Кармен просто си вършеше работата. Саманта започна да отваря чекмеджетата и да вади личните си вещи. В едното намери папки с документи на „Скъли и Пършинг“ и попита: — Какво да правя с тези?

— Остават тук — отговори Кармен, която следеше всяко нейно движение, като че ли Саманта би се опитала да отмъкне някоя ценност.

Всъщност всичко ценно пазеше в компютрите — в онзи, който използваше на работното си място, и в лаптопа, който мъкнеше почти навсякъде. Лаптоп на „Скъли и Пършинг“. И него щеше да остави тук. Би могла да има достъп до данните от личния си лаптоп, но знаеше, че паролите вече са сменени.

Като насън Саманта опразни чекмеджетата и внимателно прибра шестте миниатюрни небостъргача от сбирката си, макар да се поколеба дали да не ги изхвърли в кошчето. Изабел дойде и получи кашонче за

лични вещи. Всички останали — младши адвокати, секретари, правни асистенти — изведнъж си намериха работа другаде. Процедурата се задвижи незабавно — когато някой си опразва бюрото, остави го да действа на спокойствие. Никакви свидетели, никакво зяпане, никакво безсмислено сбогуване.

Очите на Изабел бяха зачервени и подути. Явно беше плакала в тоалетната.

— Обади ми се. Да пийнем по нещо довечера — прошепна тя.

— Дадено — отговори Саманта.

Тя натъпка всичко в кашона, в куфарчето си и в обемната си маркова чанта и без да поглежда през рамо, закрачи след Кармен по коридора към асансьорите на четирийсет и осмия етаж. Докато чакаха, се сдържа и не се озърна за последен път. Вратата се отвори и за късмет, асансьорът се оказа празен.

— Аз ще го нося — каза Кармен и посочи кашона, който бе увеличил обема и теглото си.

— Не — отсече Саманта и влезе в асансьора.

Кармен натисна копчето за фойето. Защо изобщо я извеждаха от сградата с охрана? Колкото повече Саманта размишляваше над въпроса, толкова повече се ядосваше. Идеше ѝ да ревне и да се разкрещи, но всъщност най-много ѝ се искаше да се обади на майка си. Асансьорът спря на четирийсет и третия етаж и вътре влезе добре облечен млад мъж. Носеше същия кашон, през рамото му беше праметната голяма чанта, а под мишница стискаше кожено куфарче. И имаше същото уплашено и объркано изражение. Саманта го беше виждала в асансьора, но не се познаваха. Ама че фирма! Толкова огромна, че адвокатите носеха табелки с имената си на ужасните коледни партита. Друг охранител с черен костюм влезе след младия мъж и когато всички заеха местата си, Кармен отново натисна копчето за фойето. Саманта се взираше в пода, твърдо решена да не произнесе и дума, ако някой я заговори. На трийсет и деветия етаж асансьорът отново спря и в него се качи Кърк Нйт, забол очи в мобилния си телефон. Когато вратата се затвори, той се озърна, видя двата кашона, сепна се и застина сковано. Нйт беше старши партньор в „Сливания и придобивания“ и член на изпълнителната комисия. Озовал се внезапно лице в лице с две от жертвите си, той преглътна измъчено и сведе поглед. После натисна копчето за двайсет и осмия етаж.

Саманта беше твърде вцепенена, за да го оскърби. Колегата ѝ беше затворил очи. Асансьорът спря и Нйт побърза да изчезне. Когато вратата се затвори, Саманта си спомни, че фирмата държи под наем етажите между трийсети и шейсет и пети. Защо Нйт изведнъж ще слезе на двайсет и осмия? Ама на кого му пукаше?

Кармен я изведе през фоайето и навън до Броуд Стрийт. Измърмори едно тихо „съжалявам“, но Саманта не реагира. Натоварена като магаре, тя се вля сред пешеходците и пое без конкретна посока. И тогава си спомни — за снимките във вестника как служители на „Лийман“ и „Беър Стърнс“ напускат с кашони, пълни с вещите им, като че ли сградите горят и те бягат, за да се спасят. На една снимка — голяма, на първа страница на бизнес раздела на „Таймс“ — бяха увековечили брокерка на „Лийман“, която стърчеше безпомощно на тротоара и по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Само че тези снимки вече не бяха новина, пък и Саманта не виждаше никакви фотоапарати. Тя остави кашона на земята на ъгъла на „Броуд“ и Уолстрийт и зачака такси.

2

В луксозната мансарда в „СоХо“, която ѝ струваше две хиляди долара месечно, Саманта стовари на пода боклука от офиса и се отпусна тежко на дивана. Стисна мобилния си телефон, но изчака. Пое дълбоко въздух със затворени очи и донякъде се овладя. Имаше нужда да чуе гласа на майка си, за да почерпи утеха, но не искаше да звучи слаба, наранена и уязвима.

Изпита облекчение, когато внезапно осъзна, че току-що са я освободили от работа, която презира. Довечера в седем можеше да гледа филм или да вечеря с приятели, вместо да се трепа в офиса и часовникът да тиктака неумолимо. В неделя можеше да пътува извън града, без дори да се сети за Анди Грабман и за купчината документи, необходими за следващата му жизненоважна сделка. Беше се отървала от фирмения телефон — чудовището, което от три години сякаш се беше сраснало с тялото ѝ. Почувства се волна и удивително необременена.

Страхът идваше от загубата на лични доходи и внезапната промяна в хода на кариерата ѝ. Като адвокат с три години стаж Саманта получаваше 180000 долара годишно основна заплата, плюс солиден бонус. Много пари, но животът в града ги поглъщаше. Половината се изпаряваха за данъци. Тя имаше спестовна сметка, към която се отнасяше с безразличие. Когато си на двајсет и девет, неомъжена и свободна в града, когато работиш нещо, което следващата година ще ти осигури по-висока заплата и бонус, защо да се тревожиш излишно за пари? Имаше приятелка от Юридическия факултет в Колумбийския университет, която работеше в „Скъли и Пършинг“ от пет години, току-що беше станала младши партньор и щеше да спечели около половин милион. Саманта беше поела по този път.

Имаше и приятели, които месомелачката изхвърляше след няма и дванайсет месеца и които с облекчение напускаха света на Голямото право. Един от тях в момента беше ски инструктор във Върмонт — бивш редактор на „Кълъмбия Ло Ривю“ и беглец от „Скъли и

Пършинг“, който живееше в хижа на брега на реката и рядко си вдигаше мобилния. За по-малко от тринайсет месеца се беше превърнал от амбициозен млад юрист в изтормозен идиот, който заспиваше на бюрото си. Точно преди да се намесят от „Човешки ресурси“, той превъртя и напусна града. Саманта често си мислеше за него, обикновено със завист.

Облекчение, страх и унижение. Родителите ѝ бяха платили скъпото частно училище във Вашингтон. Саманта завърши политология с magna cum laude в „Джорджтаун“. С лекота учи право и се дипломира с отличие. Десетина мегафирми ѝ предложиха работа след стажа ѝ във федералния съд. Първите двама и девет години от живота ѝ се отличаваха с изумителен успех и съвсем малко провали. Уволнението я съкруши. Унизително беше да я извеждат от сградата. Това не беше просто дребно препятствие в една продължителна и носеща удовлетворение кариера.

Официалните цифри я утешаваха донякъде. След срина на „Лийман“ хиляди млади професионалисти се оказаха изхвърлени на улицата. Вярно е, че когато си нещастен, искаш и другите да бъдат нещастни, така че в момента тя не бе в състояние да изпитва състрадание към никого.

— Карън Коуфър, ако обичате — помоли Саманта по телефона. Лежеше на леглото напълно неподвижна и се мъчеше да диша дълбоко и равномерно. После каза: — Мамо, аз съм. Направиха го. Уволнена съм. — Тя прехапа устни и се опита да се пребори със сълзите.

— Съжалявам, Саманта. Кога се случи?

— Преди около час. Всъщност не е изненада, но още ми е трудно да повярвам.

— Знам, миличка. Много ми е мъчно.

През последната седмица говореха само за евентуалното прекратяване на трудовия договор на Саманта.

— Вкъщи ли си? — попита Карън.

— Да, и съм добре. Блайд е на работа. Още не съм ѝ съобщила. На никого не съм казала.

— Съжалявам.

Блайд беше приятелка и състудентка на Саманта от университета. Работеше също в мегафирма. Живееха заедно, но не споделяха почти нищо друго от живота си. Когато работиш от

седемдесет и пет до сто часа седмично, няма много за споделяне. Положението във фирмата на Блайд също не беше цветущо и тя очакваше най-лошото.

— Добре съм, мамо.

— Не, не си. Защо не си дойдеш у дома за няколко дни?

Въпросното „у дома“ беше разтегливо понятие. Майка ѝ държеше под наем чудесен апартамент, близо до Дюпон Съркъл, а баща ѝ — малко студио, близо до реката в Александрия. Саманта не беше прекарвала повече от месец на нито едно от двете места. Не смяташе и сега да пробва.

— Ще дойда, но не веднага — отвърна тя.

След дълга пауза последва тих въпрос:

— Какво смяташ да правиш, Саманта?

— Нямам планове, мамо. В момента съм в шок и мога да мисля само за следващия един час.

— Разбирам. Искат ми се да бях при теб.

— Добре съм, мамо, повярвай ми.

Последното, от което Саманта се нуждаеше в момента, беше натрапчивото присъствие на майка ѝ и съветите ѝ какво да предприеме оттук нататък.

— Прекратиха договора ти или е някакво временно положение?

— Фирмата го нарича неплатен отпуск. Искат година-две да работим без заплащане в някоя неправителствена организация и ще запазим здравните си застраховки. А после, ако положението се подобри, фирмата ще ни върне на работа на същото ниво в йерархията.

— Звучи ми като жалък опит да ви държат на каишка.

Признателна съм за обичайната ти прямота, мамо.

— Защо не отсвириш тези негодници? — продължи Карън.

— Защото искам да запазя здравната си застраховка и да разбера дали някой ден няма да имам шанс да се върна.

— Можеш да си намериш работа другаде.

Говореше като изпечен бюрократ. Карън Коуфър беше старши юрист в Министерството на правосъдието във Вашингтон. Единствената ѝ работа вече почти трийсет години. Мястото ѝ, както и това на всички около нея, беше напълно сигурно. Въпреки депресиите, войните, закриването на правителствени служби, националните катастрофи, политическите сътресения или всевъзможни други

бедствия заплатата на Карън Коуфър си оставаше ненакърнима. На което се дължеше и нехайната арогантност на мнозина подсигурили се бюрократи.

Ценени сме, защото сме адски нужни.

— Не, мамо, в момента не се предлага никаква работа. В случай че не си чула, има финансова криза, а депресията дебне зад ъгъла. Правните фирми изхвърлят тълпи от млади юристи и заключват вратата.

— Надали е чак толкова зле.

— Нима? „Скъли и Пършинг“ спират всякакви нови назначения, което означава, че поне десетина от най-умните възпитаници на Харвард са научили, че няма да получат работата, обещана им за следващия септември. Същото важи за Йейл, Станфорд, Колумбийския.

— Но ти си толкова талантлива, Саманта.

Никога не спорете с бюрократ. Саманта пое дълбоко дъх и тъкмо се канеше да приключи разговора, когато дойде „спешно обаждане от Белия дом“ и се наложи Карън да затвори. Обеща да й звънне ей сега, веднага щом спаси държавата. Добре, мамо, каза Саманта. Получаваше толкова внимание от страна на майка си, колкото би могла да желае. Беше единствено дете, което в ретроспекция май не беше зле с оглед на разлетелите се навсякъде отломки от развода на родителите ѝ.

Беше ясен и красив ден и Саманта имаше нужда да се поразходи. Закриволичи из „СоХо“, после из Уест Вилидж. Накрая се обади на баща си от едно празно кафене. Навремето Маршал Коуфър беше известен адвокат, който представляваше ищците по дела срещу авиокомпаниите след катастрофи. Беше изградил агресивна и успешна фирма във Вашингтон и шест нощи седмично прекарваше по хотели из целия свят — или в търсене на случаи, или в работа по тях. Беше натрупал цяло състояние, харчеше с широки пръсти и както прекрасно знаеше Саманта като тийнейджърка, семейството ѝ разполагаше с много повече, отколкото другите деца в частното ѝ училище. Докато баща ѝ скачаше от едно сензационно дело на друго, майка ѝ кротко отглеждаше дъщеря си и упорито преследваше собствената си кариера в Министерството на правосъдието. Дори родителите ѝ да се бяха карали, Саманта не го знаеше — баща ѝ просто никога не си беше у дома. По едно време, никой нямаше представа точно кога, в картинката

се появи млада и красива правна асистентка и Маршал се хвърли презглава в тази връзка. Флиртът прерасна в любовна история и няколко години по-късно Карън Коуфър стана подозрителна. Попита направо съпруга си, който отначало излъга, но после призна. Искал развод, намерил бил любовта на живота си.

По една случайност по същото време, когато Маршал усложни семейните си отношения, той взе и няколко други лоши решения. Едното бяха кроежите му да прехвърли свои солидни доходи в офшорка. Джъмбо-джет на Юнайтед Ейша Еърлайнс се беше разбил в Шри Ланка с четирийсет американци на борда. Нямаше оцелели и, верен на себе си, Маршал Коуфър пристигна на мястото преди всички останали. По време на преговорите за сключване на споразумение той основа няколко фирми, пръснати из Карибите и Азия, за да насочва, пренасочва и направо да укрива солидните си хонорари.

Саманта имаше дебела папка с материали от вестниците и разследващи репортажи за доста непохватните опити за корупция на баща ѝ. Би се получила увлекателна книга, но на нея не ѝ беше интересно да я напише. Заловиха го, унижиха го, изложиха го на първа страница на вестниците, осъдиха го, лишиха го от адвокатски права и го изпратиха в затвора за три години. Освободиха го под гаранция две седмици преди Саманта да завърши университета.

Напоследък Маршал работеше като някакъв консултант в малък офис в старата част на Александрия. Твърдеше, че съветва други адвокати относно огромни закононарушения, даващи право за предявяване на колективни иски, но винаги поднасяше подробностите доста смътно. Саманта, а впрочем и майка ѝ бяха убедени, че е съумял да скрие една купчина пари някъде на Карибите. Карън беше престанала да ги търси.

Маршал неизменно подозираше, а Карън неизменно отричаше, но той усещаше, че бившата му съпруга има пръст в съдебното преследване срещу него. Тя имаше влияние в правосъдното министерство, грамадно влияние, а също и много приятели.

— Татко, уволниха ме — тихо съобщи Саманта по мобилния.

Кафенето беше празно, но баристата беше наблизо.

— О, Сам, много съжалявам — каза Маршал. — Разкажи ми какво се случи.

Според Саманта в затвора баща ѝ се беше научил на едно-единствено нещо. Не на смирение, не на търпение, не на разбиране или на прошка — не беше нито едно от обичайните качества, които човек придобива след такова унижително падение. Той си беше точно толкова енергичен и амбициозен като преди, все още изгаряше от нетърпение да се втурне в новия ден и да премаже всеки, изпречил се насреща му. Някак обаче Маршал Коуфър се беше научил да слуша, поне дъщеря си. Тя бавно му предаде разговора и той попи всяка дума. Саманта го увери, че ще се оправи. По едно време дори ѝ се стори, че баща и ще се разплаче.

Обикновено би подметнал нещо подигравателно за начина, по който е избрала да практикува право. Той мразеше големите фирми, защото от години се бореше с тях. Възприемаше ги като най-обикновени корпорации, не като съдружия на истински адвокати, които се борят за клиентите си. Имаше си импровизирана трибуна, от която бе способен да изнесе поне дузина проповеди относно злините от Голямото право. Саманта беше чувала всяка една от тях и не беше в настроение да повтаря.

— Искаш ли да дойда при теб, Сам? — попита Маршал. — Мога да пристигна след три часа.

— Не, но ти благодаря. Още не. Дай ми ден-два. Трябва ми време и мисля да замина извън града за няколко дни.

— Ще дойда да те взема.

— Може би, но не сега. Добре съм, татко, честна дума.

— Не, не си. Имаш нужда от баща си.

Саманта все още се чувстваше странно, когато чуваше такива думи от човек, отсъствал през първите дваайсет години от живота ѝ. Но той поне се стараеше.

— Благодаря ти, татко, ще ти звънна по-късно.

— Хайде да заминем някъде, да си намерим някой плаж и да се напием с ром.

Саманта се засмя неволно, защото никога никъде не бяха ходили само двамата. Имаше няколко почивки между другото, когато тя беше още дете, типичните пътувания до Европа, почти неизменно прекъснати от неотложна работа у дома. Идеята да се излежава на някой плаж с баща си не ѝ се стори неустойимо привлекателна въпреки обстоятелствата.

— Благодаря ти, татко. Може би по-късно. Сега трябва да се погрижа за нещата тук.

— Мога да ти намеря работа. Истинска работа.

Ето пак, помисли си тя, но замълча. Баща ѝ се опитваше да я подмами към реална правна работа вече няколко години — реална, в смисъл че щеше да включва дела срещу големи корпорации за всякакви злоупотреби.

В света на Маршал Коуфър всяка компания с известна големина бе натрупала нечувани грехове, за да успее в безмилостния свят на западния капитализъм. Признанието на адвокати (и може би на бивши адвокати) като него беше да разобличават нарушенията им и да ги съдят до дупка.

— Благодаря, татко. Ще ти звънна после.

Каква ирония на съдбата, че баща ѝ продължаваше да настоява Саманта да се занимава със същия вид право, който го беше вкарал в затвора. Тя не проявяваше интерес към съдебната зала и към процесите. Не беше сигурна какво точно иска — вероятно хубава работа на бюро със солидна заплата. Предимно заради пола и интелекта си навремето имаше приличен шанс да стане партньор в „Скъли и Пършинг“. Но на каква цена?

Може би желаше тази кариера, а може би не. В момента искаше само да поскита из улиците на Южен Манхатън и да си прочисти главата. Обикаляше безцелно из „Трайбека“, а часовете се нижеха. Майка ѝ звънна два пъти, баща ѝ — веднъж, но тя не вдигна. Изабел и Бен също се обадиха. Не ѝ се говореше. Озова се пред „Моукс Пъб“, близо до Китайския квартал, и се позавъртя, надничайки вътре. Беше изпила първото си питие с Хенри в „Моукс“ преди толкова много години. Запознаха ги приятели. Той беше начинаещ актьор, един от милионите в града, а тя беше неопитен адвокат в „Скъли и Пършинг“. Ходиха около година, преди връзката да се съсипе под натиска на жестокото ѝ натоварване във фирмата и неговата безработица. Хенри избяга в Лос Анджелис, където, когато го видя за последен път, караше лимузините на неизвестни актьори и изпълняваше незначителни роли без реплики в разни реклами.

При различни обстоятелства Саманта би могла да обича Хенри. Той имаше време, интерес и страст. Тя беше твърде изтощена. Не беше необичайно жените от света на Голямото право да се опомнят, когато

станат на четирийсет, и да си дадат сметка, че още са неомъжени и че цяло десетилетие се е изнизило неусетно.

Саманта се отдалечи от „Моукс“ и се запъти на север към „СоХо“.

Ана от „Човешки ресурси“ се оказа удивително експедитивна. В пет часа следобед Саманта получи дълъг имейл с названията на десет неправителствени организации, които някой беше преценил като подходящо място за ранените и съсипани същества, внезапно уволнени от най-голямата юридическа фирма в света. „Маршкийпърс“ в Лафайет, Луизиана. Женски приют в Питсбърг. „Имигрантска инициатива“ в Тампа. Планинска служба за правна помощ в Брейди, Вирджиния. Дружество за евтаназия в Тусон. Организация за закрила на бездомните в Луивил. Фонд за опазване на езерото Ери. И така нататък. Нито една от десетте не се намираше в близост до Ню Йорк.

Саманта дълго се взира в списъка и размишлява над реалната възможност да напусне града. Беше живяла тук през шест от седемте последни години — три в Колумбийския университет и три като младши адвокат. След като завърши право, беше на стаж при един федерален съдия във Вашингтон, после побърза да се върне в Ню Йорк. И тук, и във Вашингтон винаги беше живяла сред светлините на града.

Лафайет в Луизиана? Брейди във Вирджиния?

С прекалено бодър тон за случая Ана осведомяваше изпратените в неплатен отпуск, че в някои от гореспоменатите неправителствени организации местата може да се окажат ограничени. С други думи, побързайте да им пишете, иначе може и да нямате шанса да се преместите в затънтената пустош и да работите без заплащане през следващите дванайсет месеца. Саманта обаче беше прекалено зашеметена, за да направи каквото и да било прибързано.

Блайд се отби за бързо „здрасти“ и претоплена в микровълновата печка пица. Саманта ѝ бе съобщила голямата новина с есемес и когато се прибра, приятелката ѝ всеки момент щеше да се разплаче. Няколко минути по-късно обаче Саманта успя да я успокои и я увери, че животът продължава. Фирмата на Блайд представляваше няколко компании, които отпускаха ипотeki, и настроението там беше също

толкова мрачно, колкото в „Скъли и Пършинг“. От дни двете не говореха за нищо друго, освен за евентуалното си уволнение. Докато Блайд ядеше пицата си, мобилният ѝ завибрира. Търсеше я партньорът от фирмата, който ѝ беше пряк шеф. Затова в шест и половина Блайд изхвърча от апартамента и хукна към офиса, обезумяла от страх, че и най-малкото закъснение може да ѝ донесе уволнение.

Саманта си наля чаша вино и напълни ваната с гореща вода. Потопи се, отпи и реши, че въпреки парите ненавижда света на Голямото право и никога няма да се върне. Никога нямаше да допусне да ѝ крещят, че не е в кабинета си по тъмно или преди изгрев. Никога нямаше да допусне да я изкушат парите. Много неща нямаше да направи никога повече.

На финансовия фронт положението беше нестабилно, но съвсем не мрачно. Имаше спестени 31000 долара и нямаше дългове, освен наема за още три месеца. Ако съществено намалеше разходите си, сигурно щеше да издържи, докато отmine бурята. Разбира се, ако не настъпеше край на света. Не се виждаше да сервира в заведение или да продава обувки, но пък и никога не беше допускала, че престижната ѝ кариера ще приключи толкова внезапно. Градът скоро щеше да се напълни с още сервитьорки и продавачки, завършили университет.

Но да се върнем в света на Голямото право. Целта ѝ беше да стане партньор на трийсет и пет, една от малкото жени на върха, и да се докопа до ъглов кабинет, от който да го раздава твърдо с момчетата. Щеше да има секретарка, личен асистент, няколко правни сътрудници и шофьор на повикване, златна карта за фирмени разходи и гардероб с дизайнерски дрехи. Стоте работни часа седмично щяха да се сведат до нещо поносимо. В продължение на двайсет години щеше да печели два милиона годишно, че и повече, а после щеше да се пенсионира и да обикаля света. Междувременно щеше да си намери съпруг, да роди едно-две деца и животът ѝ щеше да е чудесен.

Всичко беше планирано и изглеждаше постижимо.

* * *

Саманта и Изабел се срещнаха на чаша мартини във фойето на хотел „Мърсър“ на четири пресечки от жилището ѝ. Поканиха и Бен,

но той се беше оженил неотдавна и се занимаваше с други неща. Неплатеният отпуск се отразяваше на хората различно. Саманта се опитваше да се справи, дори да отхвърли бремето от плещите си и да помисли как да оцелее. Беше късметлийка, защото нямаше студентски заем. Родителите ѝ разполагаха с пари, за да ѝ осигурят хубаво образование. Изабел обаче се задушаваше под бремето на стари заеми и умираше от тревоги за бъдещето. Отпи голяма глътка мартини и джинът моментално ѝ завъртя главата.

— Не мога да издържа цяла година без доходи — каза тя. — А ти?

— Сигурно бих могла — отговори Саманта. — Ако орежа всичко и живея на супа, ще успея да оцелея и да остана в града.

— Аз не — печално призна Изабел и отпи още една глътка. — Миналия петък един колега подписал споразумението за неплатения отпуск. Вече звънял в пет неправителствени организации и в петте му казали, че местата за доброволци са запълнени. Можеш ли да повярваш? Затова се обадил в „Човешки ресурси“ и вдигнал страшен скандал, а те го уверили, че продължават да работят по списъка и още получават запитвания от организации, които търсят изключително евтина работна ръка. Значи не само ни уволняват, ами и измишльотината с неплатения отпуск не работи както трябва. Никой не ни иска, дори да работим без заплащане. Гадна работа.

Саманта отпи глътка и се наслади на упойващата течност.

— Аз не съм склонна да приема споразумението за неплатен отпуск.

— Какво ще правиш със здравната застраховка тогава? Не можеш да останеш без нищо.

— Може пък да мога.

— Но ако се разболееш, ще изгубиш всичко.

— Нямам много.

— Това е глупаво, Сам. — Поредната глътка мартини, този път по-малка. — Значи се отказваш от блестящо бъдеще в скъпата стара „Скъли и Пършинг“?

— Фирмата се отказа от мен, от теб и от мнозина други. Трябва да има по-хубаво място за работа и по-хубав начин човек да си изкарва прехраната.

— Пия за това.

Дойде сервитьорката и двете си поръчаха по още едно.

3

Саманта спа дванайсет часа и се събуди, обзета от неустойимо желание да избяга от града. Лежеше в леглото и гледаше старите дървени греди на тавана, прехвърляше последните трийсетина дни в главата си и изведнъж си даде сметка, че от седем седмици не е напускала Манхатън. Анди Грабман бе прекъснал един дълъг августовски уикенд в Саутхамптън и вместо да си отспи и да ходи на партита, тя бе прекарала съботата и неделята в офиса си, за да коригира купчина договори, висока трийсетина сантиметра.

Седем седмици. Саманта се пхна набързо под душа и натъпка един куфар с неща от първа необходимост. В десет часа се качи на влака от Пен Стейшън и остави гласово съобщение на мобилния на Блайд. Заминаваше за Вашингтон за няколко дни. *Звънни, ако и теб те порежат.*

Докато влакът прекосяваше Ню Джърси, я завладя любопитство. Изпрати имейл до Фонда за опазване на езерото Ери и още един до Женския приют в Питсбърг. Не получи отговор в трийсетте минути, в които четеше „Таймс“. Нито дума за клането в „Скъли и Пършинг“ на фона на неукротимата икономическа криза. Масови уволнения във финансовите фирми. Банки, които отказват заеми, докато други банки затварят врати. Конгресът си гони опашката. Обама обвинява Буш. Маккейн и Пейлин обвиняват демократите. Саманта провери лаптопа си и видя още един имейл от веселата Ана от „Човешки ресурси“. В купона се бяха включили още шест неправителствени организации. Най-добре да се залавя за работа!

От Женския приют ѝ изпратиха любезен имейл, за да благодарят на госпожица Коуфър за проявения интерес, но мястото току-що било заето. Пет минути по-късно добрите хорица, които се бореха да спасят езерото Ери, и съобщиха почти същото. Поела предизвикателството, Саманта побърза да изпрати имейли до още пет неправителствени организации от списъка на Ана, после изпрати имейл и на самата нея, в който учтиво я молеше да актуализира информацията малко по-

въодушевено. Докато пътуваше, между Филаделфия и Уилмингтън, ѝ отказа и „Маршкийпърс“ в Луизиана. И проект „Невинност“ в Джорджия ѝ отказа. „Имигрантска инициатива“ в Тампа ѝ отказа. От Централното учреждение по смъртното наказание ѝ отказаха, от „Правна помощ“ в Сейнт Луис ѝ отказаха. Не, обаче ви благодарим за интереса. Мястото вече е заето.

На седем места — нищо. Не можеше да си намери работа дори като доброволка!

Саманта взе такси от Юниън Стейшън до Капитолия и се смъкна ниско на задната седалка, когато колата се включи в натовареното движение. Улица след улица с правителствени учреждения, седалища на хиляди организации и асоциации, хотели и лъскави нови жилищни сгради, просторни офиси, пълни с адвокати и лобисти, тротоари, гъмжащи от заети хора, сериозно ангажирани с делата на държавата, докато светът се олюляваше на ръба на пропастта. Първите двацет и две години от живота си беше прекарала във Вашингтон, но сега го намираше за скучен. Градът продължаваше да привлича тълпи от умни млади хора, но за тях нямаше други теми, освен политиката и недвижимите имоти. Лобистите бяха най-неприятни. Вече бяха повече от адвокатите и политиците, взети заедно, и управляваха града. Притежаваха Конгреса, поради това контролираха парите, и бяха способни на чашка или на вечеря да те отегчат до смърт с подробности относно последните си героични усилия да издействат държавни средства или да намерят вратичка в данъчните закони. Всичките ѝ приятели от детството ѝ получаваха заплати, свързани по един или друг начин с федерални средства. Собствената ѝ майка печелеше 145000 долара годишно като юрист в Министерството на правосъдието.

Саманта не беше сигурна как точно печели парите си баща ѝ. Реши да посети най-напред него. Майка ѝ работеше до късно и се прибираще по тъмно. Саманта влезе в апартамента ѝ със собствен ключ, остави куфара си и със същото такси прекоси реката към Стария град в Александрия. Баща ѝ я очакваше с прегръдка, усмивка и цялото свободно време на света. Беше се преместил в много по-хубава сграда и беше прекръстил фирмата си на „Коуфър Груп“.

— Звучи като банда лобисти — отбеляза Саманта и огледа добре обзаведената му приемна.

— А, не, не припарваме до онзи цирк — увери я Маршал и посочи най-общо към Вашингтон, все едно бе някакво гето.

Крачеха по коридора покрай отворените врати на малки кабинети.

С какво точно се занимаваш, татко? Все пак Саманта реши още да не задава въпроса. Той я въведе в просторен ъглов кабинет с далечна гледка към река Потомак, доста сходен на кабинета на Анди Грабман от нейния предишен живот. Настаниха се на кожени кресла край ниска масичка, а секретарката отиде да им донесе кафе.

— Как си? — попита Маршал искрено и сложи ръка на коляното ѝ, все едно бе паднала по стълбите.

— Добре съм — отвърна Саманта и тутакси усети как гърлото ѝ се свива. Стегни се! Преглътна измъчено и продължи: — Просто стана много внезапно. Само преди месец всичко си беше добре, съвсем наред, няха никакви проблеми. Работех много, но такъв е животът на пълни обороти. После започнахме да дочуваме слухове, далечен тътен, че нещо не е наред. А сега ми изглежда толкова неочаквано.

— Да, така е. Този срыв е като бомбена експлозия.

Секретарката внесе подноса с кафето и затвори вратата.

— Четеш ли Тротман? — попита баща ѝ.

— Кого?

— Той води седмичен бюлетин за пазарите и политиката. От известно време е тук, във Вашингтон, и много го бива. Преди шест месеца предрече криза в играта с високорискови ипотeki, твърдеше, че се мъти от години и така нататък, че ще има срыв и сериозна рецесия. Посъветва всички да се оттеглят от пазарите, от всички пазари.

— Ти направи ли го?

— Всъщност няха нищо на пазара. А дори да имах, не съм сигурен, че щях да послушам съвета му. Преди шест месеца всичко беше направо мечта, а цените на недвижимите имоти като че ли никога нямаше да паднат. Кредитите бяха с неприлично ниски лихви и всички вземаха огромни заеми. Без никакви ограничения.

— И какво казва Тротман сега?

— Ами, когато не злорадства, дава акъл на правителството. Предрича голяма рецесия в световен мащаб, но не като през двайсет и девета година. Според него пазарите ще се сринат наполовина, безработицата ще се повиши, демократите ще спечелят през ноември,

няколко големи банки ще фалират, страхът и несигурността ще бъдат огромни, но светът някак ще успее да оцелее. Какво се говори на Уолстрийт? Ти си вътре в нещата. Или поне беше.

Маршал носеше черни мокасини с пискюли, каквито предпочиташе открай време. Тъмният му костюм вероятно беше шит по поръчка досущ като в бляскавите му дни. От камгарна вълна, много скъп. Копринена вратовръзка с безупречен възел. Копчета за ръкавели. При първото посещение на Саманта в затвора баща ѝ беше облечен с обичайната си униформа — риза в цвят каки и тъмнозелен дочен гащеризон — и изхленчи колко му липсва гардеробът му. Маршал Коуфър беше ценител на хубавите дрехи и сега, вече на свобода, явно харчеше значителни суми за облеклото си.

— Само паника — отговори Саманта. — Две самоубийства вчера според „Таймс“.

— Обядвала ли си?

— Хапнах сандвич във влака.

— Хайде да вечеряме само двамата.

— Обещах да вечерям с мама, но утре за обяд съм свободна.

— Решено. Как е Карън? — попита баща ѝ.

Той твърдеше, че с майка ѝ си бърбят по телефона поне веднъж месечно. Според майка ѝ обаче разговорите се провеждаха приблизително веднъж годишно. Маршал искаше да си останат приятели, но на Карън ѝ тежаха твърде много неща. Саманта нито веднъж не се намеси да ги сдобрява.

— Добре е, струва ми се. Работи много, такива неща.

— Среца ли се с някого?

— Не питам. А ти?

Младата и красива правна асистентка го заряза два месеца след като Маршал влезе в затвора, и той вече много години оставаше необвързан. Но не и сам. Беше почти шейсетгодишен, все още слаб и във форма, с пригладена назад прошарена коса и убийствена усмивка.

— О, още съм в играта — отвърна през смях той. — Ами ти? Някой по-важен?

— Не, татко, боя се, че не. През последните три години бях като в пещера, докато светът навън си се развиваше. На двасет и девет съм и отново съм девица.

— Няма нужда да се стига дотам. За колко време си в града?

— Не знам, тъкмо пристигам. Нали ти разказах за схемата с неплатения отпуск, която ни сервираха. Проверявам как стоят нещата.

— Една година работиш на доброволни начала, а после си връщаш предишната работа без никакво понижение, така ли?

— Нещо такова.

— Тази работа ми понамирисва. Нали не им вярваш на тези типове?

Тя пое дълбоко дъх, после отпи от кафето. Разговорът можеше да се насочи към теми, които в момента не би понесла.

— Не, не им вярвам. Мога искрено да заявя, че не вярвам на партньорите, които управляват „Скъли и Пършинг“. Не.

Маршал вече клатеше глава, за да изрази съгласието си.

— И всъщност не искаш да се връщаш там — нито сега, нито след дванайсет месеца. Нали така?

— Не съм сигурна какво ще мисля след дванайсет месеца, но не виждам за себе си голямо бъдеще във фирмата.

— Така, така. — Той остави чашата с кафето си върху масичката и се наклони напред. — Виж, Саманта, мога да ти предложа работа тук — ще печелиш добре и ще има с какво да се занимаваш около година, преди да си подредиш нещата. Може да останеш за постоянно, може и да не останеш, но ще разполагаш с предостатъчно време да вземеш решение. Няма да практикуваш право — истинско право, както го наричат, но пък едва ли си го правила и през последните три години.

— Според мама имаш двама партньори, които също са изключени от адвокатската колегия.

Той се засмя престорено, но истината беше такава.

— Какво друго ще каже Карън? Да, Саманта, тук сме трима, всички сме осъдени, лишени от адвокатски права, лежали в затвора и — заявявам го с радост напълно реабилитирани.

— Извинявай, татко, но не си представям да работя във фирма, управлявана от трима адвокати без права.

Раменете на Маршал увиснаха. Усмивката му изчезна.

— Не е истинска правна кантора, нали?

— Именно. Не можем да практикуваме, защото правата ни не са възстановени.

— Тогава с какво се занимавате?

Той бързо се отдръпна и каза:

— Печелим много пари, скъпа. Работим като консултанти.

— Всички са консултанти, татко. Кого и как консултирате?

— Запозната ли си с фондовете за финансиране на съдебни спорове?

— За целите на този разговор да кажем, че отговорът е „не“.

— Добре. Финансирането на съдебните спорове се прави от частни компании, които събират средства от инвеститорите си, за да осигурят участието в големи съдебни процеси. Например малка софтуерна компания е убедена, че някоя от едрите риби, да кажем „Майкрософт“, е откраднала неин софтуер, обаче малката компания не може да си позволи да съди „Майкрософт“ и да влезе в пряк сблъсък с нея. Невъзможно е. Затова малката компания се обръща към фонд за финансиране на съдебни спорове, фондът преценява случая и ако в него има хляб, събира сериозна сума за съдебни такси и разходи. Десет милиона, двайсет милиона, няма значение. Парите са много. Разбира се, фондът получава парче от тортата. Битката е справедлива и обикновено се сключва изгодно споразумение. Нашата работа е да съветваме такива фондове дали да се намесват. Не всички потенциални съдебни дела следва да се водят, дори в нашата страна. Двамата ми партньори — те нямат дялово участие, държа да добавя — също са били специалисти по колективни иски, докато, така да се каже, не са ги помолили да напуснат професията. Бизнесът ни процъфтява въпреки тази дребна рецесийка. Всъщност дори очакваме сегашната бъркотия да се отрази добре на делата ни. Предстои много банки да бъдат съдени, и то за огромни суми.

Саманта слушаше, пиеше кафе и си казваше, че говори човек, който навремето редовно бе успявал да убеди съдебните заседатели да присъждат обезщетения за милиони долари.

— Какво мислиш? — попита баща ѝ.

Мислеше, че всичко това звучи ужасно, но остана смръщена, сякаш още размишляваше.

— Интересно — успя да процеди тя.

— Виждаме огромен потенциал за растеж — добави Маршал.

Да, и с трима бивши престъпници начело неприятностите са само въпрос на време.

— Нищо не разбирам от съдебни процеси, татко. Работех във финансов отдел, нали помниш?

— О, ще влезеш в крачка. Аз ще те науча, Саманта. Имаме топка, опитай се да я удариш. Пробвай няколко месеца, докато си подредиш нещата.

— Още не съм лишена от адвокатски права — възрази тя. Двамата се засмяха, но всъщност не беше чак толкова забавно. — Ще си помисля, татко. Благодаря ти.

— Повярвай ми, ще се впишеш. Четирийсет часа седмично, хубав кабинет, приятни хора. Със сигурност е по-добре от безсмисленото бърхане в Ню Йорк.

— В Ню Йорк съм си у дома, татко. Тук не съм.

— Хубаво, няма да те притискам. Но предложението ми остава в сила.

— Признателна съм ти.

Секретарката почука и надникна в стаята.

— Срещата ви за четири часа, господине.

Маршал намръщено погледна часовника си, за да се увери, че вече е време.

— Веднага идвам — каза той и секретарката изчезна.

Саманта взе чантата си.

— Трябва да вървя.

— Не бързай, скъпа. Може да почака.

— Знам, че си зает. Ще се видим утре на обяд.

— Ще се позабавляваме. Поздрави Карън. Много ще ми е приятно да се срещнем.

Никакъв шанс.

— Разбира се, татко. Ще се видим утре.

Двамата се прегърнаха на вратата и Саманта побърза да си тръгне.

Осмия отказ получи от дружество „Чесапийк“ в Балтимор, а деветия — от организация, която се бореше за спасяването на горите от секвоя в Северна Калифорния. За пръв път в своя привилегирован живот Саманта Коуфър получаваше девет отказа за един ден. Дори за седмица не се бе случвало, дори за месец. Не беше сигурна, че ще преглътне десети отказ.

Пиеше безкофеиново кафе в „Креймърбукс“ близо до Дюпон Съркъл, чакаше и си разменяше имейли с приятели. Блайд още имаше работа, но положението се променяше с всеки изминал час. Тя пусна на Саманта новината, че фирмата ѝ, четвъртата по големина в света, също орязва повсеместно младши адвокати и че и там са изфабрикували схемата с неплатения отпуск, за да пробутат най-умните си служители в колкото се може повече фалирали и измъчени неправителствени организации. „Сигурно хиляди тропат по вратите и търсят работа“, написа ѝ Блайд.

Саманта нямаше смелост да признае, че е получила девет отказа и нито една покана за интервю.

И точно в този момент пристигна десетият отговор. Съобщението беше от Мати Уайът от Планинската служба за правна помощ в Брейди, Вирджиния, и гласеше: „Ако можете да говорите в момента, звъннете ми на мобилния“, и завършваше с телефонен номер. След девет категорични отказа съобщението се стори на Саманта като покана за церемонията по встъпване в длъжност на президента.

Тя пое дълбоко дъх, отпи отново от кафето, озърна се, за да се увери, че няма да я чуват — като че ли другите клиенти се интересуваха от делата ѝ, — и набра номера на мобилния си телефон.

4

Планинската служба за правна помощ развиваше нискобюджетната си дейност от изоставен магазин за железария на главната улица в градчето Брейди, щата Вирджиния, с население две хиляди и двеста души, което намаляваше при всяко следващо преброяване. Брейди се намираше в Югозападна Вирджиния, във въгледобивния район на Апалачите, на около петстотин километра разстояние и един век назад във времето от богатите предградия на Вашингтон в Северна Вирджиния.

Мати Уайът беше изпълнителен директор на правната служба от деня, в който я бе основала преди двацет и шест години. Вдигна мобилния си с обичайното:

— Мати Уайът.

Отсреща леко стеснителен глас каза:

— Обажда се Саманта Коуфър. Получих имейла ви.

— Благодаря ви, госпожице Коуфър. Днес следобед прочетох вашето запитване и още няколко. Изглежда, някои големи фирми преживяват доста трудни времена напоследък.

— Да, може да се каже.

— Е, никога не сме имали доброволец от голяма нюйоркска фирма, но винаги имаме нужда от помощ. Бедни хора и проблеми колкото щете. Идвали ли сте в Югозападна Вирджиния?

Саманта не беше. Беше обиколила света, но кракът ѝ не беше стъпвал в Апалачите.

— Боя се, че не — отговори тя възможно най-вежливо.

Гласът на Мати звучеше дружелюбно, а акцентът ѝ беше леко носов, затова Саманта реши да използва най-добрите си обноски.

— Е, ще се изненадате — каза Мати. — Вижте, госпожице Коуфър, днес получих имейли от трима като вас, а нямаме място за трима новобранци, които изобщо не познават работата, разбирате ли ме? Затова единственият начин да избира, е чрез интервю. Можете ли

да дойдете тук и да поогледате? Другите двама ме увериха, че ще се опитат. Струва ми се, че единият е от вашата фирма.

— Ами, разбира се, мога да дойда с колата — отговори Саманта. Какво друго ѝ оставаше? И най-незначителният намек за нежелание щеше да я изправи пред десетия отказ. — Кога имате предвид?

— Утре, вдругиден, когато и да е. Не очаквах такъв наплив от уволнени адвокати, които се натискат за работа, и то на доброволни начала. Изведнъж се появи конкуренция, така че колкото по-бързо дойдете, толкова по-добре. Ню Йорк е доста далече.

— Всъщност в момента съм във Вашингтон. Сигурно ще успея да съм при вас утре следобед.

— Добре. Нямам много време за интервюта, така че сигурно ще наема първия пристигнал и ще отменя другите. Ако човекът ми допадне, разбира се.

Саманта затвори очи за няколко секунди и се помъчи да премисли всичко. Вчера сутринта беше отишла на работа в една от най-големите юридически фирми на света, която ѝ плащаше солидна заплата и ѝ обещавахе дълга и доходоносна кариера. А сега, трийсетина часа по-късно, беше безработна, седеше в кафенето на „Креймърбукс“ и се мъчеше да се добере до временна работа без заплащане в затынтената провинция.

— Миналата година пътувах с кола до Вашингтон за една конференция, отне ми шест часа — продължи Мати. — Какво ще кажете да се уговорим за утре към четири следобед?

— Разбира се. Ще се видим тогава. И благодаря, госпожо Уайът.

— Не, аз ви благодаря. Наричайте ме Мати.

Саманта се разрови в интернет и намери сайта на Планинската служба за правна помощ. Мисията на организацията беше формулирана просто: „Да осигурява безплатна правна помощ на клиенти с ниски доходи в Югозападна Вирджиния“. Областите на дейност включваха битови взаимоотношения, дългове, жилищно настаняване, здравеопазване, образование и обезщетения поради заболяване от пневмокониоза. По време на следването си за кратко се бе докосвала до тези области, но по време на практиката си — не. Службата не се занимаваше с наказателни дела. Освен Мати Уайът имаше още една адвокатка, правна асистентка и рецепционистка — все жени.

Саманта искаше да обсъди въпроса с майка си и после да преспи, преди да вземе решение. Нямаше кола и честно казано, не си представяше да губи време за пътуване до Апалачите. Предпочиташе да стане сервитьорка в „СоХо“. Докато се взираше в екрана на лаптопа си, приютът за бездомни в Луивил се включи с учтив отказ. Десет отказа за един ден. Стига толкова — край на борбата на Саманта да спасява света.

Карън Коуфър се появи във „Файърфлай“ малко след седем. Очите ѝ се насълзиха, докато прегръщаше единственото си дете, но само след няколко утешителни думи Саманта я помоли да престане. Отидоха на бара и си поръчаха вино, докато си чакаха масата. Карън беше на петдесет и пет и остаряваше красиво. Харчеше повечето си пари за дрехи и винаги беше модерна и елегантна. Откакто Саманта се помнеше, майка ѝ се оплакваше от липсата на стил сред колегите ѝ в правосъдното министерство, като че ли беше нейно задължение да оправи нещата. От десет години беше сама — мъже винаги се намираха, но никога не се оказваха подходящи. По навик тя измери дъщеря си с поглед от обичите до обувките и формира преценката си за броени секунди. Без коментар. Саманта не даваше пет пари. Други неща занимаваха мислите ѝ в този ужасен ден.

— Татко ти праща поздрав — каза тя в опит да отклони разговора от спешните проблеми в правосъдното министерство.

— А, видя ли се с него? — изви вежди Карън, внезапно нащрек.

— Да, отбих се в офиса му. Явно се справя чудесно, изглежда добре, разширява бизнеса си. Поне така твърди.

— Предложи ли ти работа?

— Да. Мога да започна веднага, четирийсет часа седмично във фирма с чудесни колеги.

— Нали знаеш, че всички са лишени от адвокатски права?

— Да, той ме осведоми.

— Делата му, изглежда, са законни, поне засега. Нали не мислиш да работиш за Маршал? Шайка крадци и сигурно съвсем скоро ще загаят.

— Значи ги държиш под око?

— Да кажем, че имам приятели, Саманта. Много приятели на подходящи места.

— И искаш пак да го арестуват?

— Не, скъпа, вече преодолях проблема с баща ти. Разделихме се преди години и ми трябваше доста време да се възстановя. Той скри парите си и ме измами по време на развода, но най-накрая се отърсих от всичко. Живея добре и няма да хабя отрицателна енергия заради Маршал Коуфър.

Двете отпиха едновременно от виното си, вперили поглед в бармана — красив младеж на около двацет и пет с прилепнала черна тениска.

— Не, мамо, няма да работя за татко. Би било катастрофа.

Салонната управителка ги поведе към масата им, където сервитьор им наля вода с лед. Когато останаха сами, Карън заяви:

— Съжалявам, Саманта. Не мога да повярвам.

— Моля те, мамо, стига вече.

— Знам, но аз съм ти майка и просто не се сдържам.

— Може ли да взема колата ти за няколко дни?

— Разбира се. Защо ти трябва колата ми?

— Има една служба за правна помощ в Брейди, Вирджиния, която е в списъка ми с неправителствени организации, и утре мисля да отида там и да се поогледам. Най-вероятно ще се окаже загуба на време, но напоследък не съм особено заета. Всъщност утре нямам никаква работа и едно дълго шофиране може би ще ми помогне да си проветря главата.

— Служба за правна помощ?

— Защо не? Това е само интервю. Ако не получа мястото, ще си остана безработна. Ако го получа, винаги мога да напусна, в случай че не ми допадне.

— И няма да ти плащат?

— Нищичко. Такава е уговорката. Работя дванайсет месеца, а фирмата ми пази старото място.

— Сигурно би могла да си намериш някоя хубава малка кантора в Ню Йорк.

— Вече го обсъдихме, мамо. Големите юридически фирми уволняват хора, а малките се закриват. Нямах представа каква истерия цари по улиците на Ню Йорк в момента. Ти работиш на сигурно и

безопасно място, никой от приятелите ти няма да изгуби работата си. В истинския свят обаче има само страх и бъркотия.

— Аз не живея в истинския свят, така ли?

За късмет, сервитьорът се върна и се впусна в обстоятелствено представяне на специалитетите. Когато той се отдалечи, двете допиха виното си и огледаха околните маси. Накрая Карън заговори:

— Саманта, според мен допускаш грешка. Не може просто да се запилееш някъде и да изчезнеш за година. Какво ще стане с апартамента ти? Ами приятелите?

— Приятелите ми са в неплатен отпуск също като мен, поне повечето. Бездруго нямам много приятели.

— Просто не ми допада.

— Страхотно, мамо, и какви възможности имам? Да започна работа в „Коуфър Груп“?

— Да пази бог! Сигурно ще свършиш в затвора.

— Мен ще ме посещаваш ли? При него не отиде нито веднъж.

— И през ум не ми е минало да го посещавам. Зарадвах се, когато го прибраха на топло. Някой ден може и да разбереш, скъпа, но само ако човекът, когото обичаш, те зареже заради друга жена, а аз се моля никога да не ти се случи.

— Добре, мисля, че разбирам. Но беше много отдавна.

— Някои неща не се забравят.

— А ти опитваш ли се да забравиш?

— Виж, Саманта, никое дете не иска родителите му да се разделят. Инстинкт за самосъхранение. А когато родителите му се разделят, детето копнее те да си останат близки приятели. Някои хора съумяват да го постигнат, други не. Аз не искам да попадам в една стая с Маршал Коуфър и предпочитам да не говоря за него. Така че най-добре да зарежем тази тема.

— Както кажеш.

Това беше най-близкото подобие до намеса, което Саманта беше опитвала, и тутакси отстъпи. Сервитьорът им поднесе салатите и двете си поръчаха бутилка вино.

— Как е Блайд? — попита Карън, насочвайки разговора към по-леки теми.

— Разтревожена, но още има работа.

Поговориха за Блайд няколко минути, после — за мъж на име Форест, който се навърташе в апартамента на Карън от около месец. Беше с няколко години по-млад от нея, както предпочиташе тя, но нямаха романтична връзка. Форест беше адвокат, консултант в предизборната кампания на Обама, и разговорът се насочи натам. Наченаха бутилката вино и направиха анализ на първите дебати от президентските избори. На Саманта обаче и беше дошло до гуша от приказки, а Карън странеше от политиката заради естеството на работата си.

— Забравих, че нямаш кола — каза тя.

— Не ми е трябвала досега. Мога да си наема за няколко месеца, ако се наложи.

— Като се замисля, моята май ще ми трябва утре вечер. Ще играя бридж в дома на приятели в „Маклейн“.

— Няма проблем, ще си наема кола за няколко дни. Колкото повече мисля, толкова повече се радвам, че ще шофирам дълго сама.

— Колко дълго?

— Шест часа.

— За шест часа можеш да стигнеш до Ню Йорк.

— Е, утре ще пътувам в обратната посока.

Поднесоха им предястията. И двете умираха от глад.

Отне ѝ един час да наеме червена тойота приус. Саманта се понесе в движението по улиците на Вашингтон, стиснала волана и с шарещи между огледалата очи. Не беше шофирала от месеци и се чувстваше доста напрегната. Насрещните платна бяха пълни с хора, които идваха на работа в града откъм предградията, но движението на запад не беше особено натоварено. След Манасас междуцатският път значително се опразни и тя най-сетне си отдъхна. Звънна ѝ Изабел и двете поклюкариха петнайсетина минути. „Скъли и Пършинг“ бяха освободили в неплатен отпуск още млади адвокати, сред които и друга тяхна приятелка от университета. Поредната група съдружници без дялово участие се бяха оказали на улицата. Около десетина старши партньори бяха излезли в пенсия преждевременно — явно по принуда. Обслужващият персонал беше съкратен с петнайсет процента. Цялата фирма беше скована от страх, адвокатите заключваха вратите си и се криеха под бюрата. Изабел каза, че сигурно ще замине за Вашингтон и ще живее в сутерена на сестра си, ще стажува в програма за защита на детето и ще си търси някаква почасова работа. Надали щеше да се върне в Ню Йорк, но още беше твърде рано за прогнози. Положението беше доста неустановено и бързо се променяше, пък и кой би могъл да каже къде ще са след година. Саманта призна, че ѝ е много приятно да бъде далече от офиса и да пътува.

Обади се на баща си и отмени обяда. Той изглеждаше разочарован, но я посъветва да не прибързва и да не се впуска в безсмислен стаж някъде в „Третия свят“. Потвърди предложението си и се опита да я притисне. Затова тя го отряза.

— Не, татко, не искам тази работа, но въпреки това ти благодаря.

— Допускаш грешка, Сам.

— Не съм молила за съвети, татко.

— Но може би имаш нужда от тях. Моля те, послушай един здравомислещ човек.

— Дочуване, татко. Ще ти звънна по-късно.

Близо до градчето Страсбърг тя зави по междущатско шосе 81 и попадна в колона от тирове, които явно изобщо не зачитаха ограниченията на скоростта. Докато гледаше картата, си бе представляла прелестно пътуване в долината Шенандоа, само че вместо това се наложи да се движи между огромни камиони по натоварен четирилентов път. Хиляди камиони. Успяваше от време на време да хвърли поглед на изток към подножието на Блу Ридж и на запад към Апалачите. Беше първият ден на октомври и листата вече започваха да жълтеят, ала в толкова натовареното движение не беше разумно да се любува на природата. Телефонът ѝ постоянно бръмчеше от получените есемеси, но Саманта съумя да не им обръща внимание. Спря в заведение за бързо хранене близо до Стантън и хапна повехнала салата. Докато се хранеше, слушаше какво си говорят местните и се стараеше да се успокои.

Получи имейл от старото си гадже Хенри, който се оказал в Ню Йорк и си търсел компания за питие. Беше научил лошата новина и искаше да изкаже съчувствието си. Актьорската му кариера в Лос Анджелис се развиваше по-зле, отколкото в Ню Йорк, и му беше писнало да вози в лимузини треторазредни актьори, по-бездарни от него. Увери Саманта, че му липсва, че често мисли за нея и сега, когато е без работа, могат да прекарат известно време заедно, да си излъскат автобиографиите и да преглеждат обявите за работа. Тя реши да не му отговаря, поне не веднага. Може би по-късно, когато се върне в Ню Йорк и се почувства отегчена и много самотна.

Въпреки камионите и натовареното движение пътуването започваше да ѝ допада. Няколко пъти се опита да пусне радиото, но все се натъкваше на едно и също — икономическа криза, тежка рецесия. Мнозина умни хора предричаха депресия. Други смятаха, че паниката ще отмине и светът ще оцелее. Мозъците във Вашингтон, изглежда, бяха зациклили, изправени пред противоречивите стратегии, които се предлагаха, обсъждаха и отхвърляха. Накрая Саманта изключи и радиото, и мобилния си телефон и продължи пътуването си в тишина, потънала в мислите си. В Абингдън, Вирджиния, джипиесът ѝ подсказа да се отклони от междущатската магистрала и тя го направи с удоволствие. Два часа лъкатуши на запад, в планината. Пътят се стесняваше все повече и Саманта за пореден път се запита какви ги върши. Къде беше тръгнала? Какво би могла да намери в Брейди,

Вирджиния, което да я изкуши да прекара там цялата следваща година? Нищо — това беше отговорът. Тя обаче беше решила да отиде и да изживее докрай малкото си приключение. Може би щеше да се превърне в забавна тема за разговор на чашка, когато се върнеше в града, а може би не. В момента все още изпитваше облекчение, че е далече от Ню Йорк.

Когато влезе в окръг Ноланд, Саманта пое по шосе 36 и пътят стана още по-тесен, склоновете — още по-стръмни, а дърветата — по-ярко жълти и тъмнооранжеви. Беше сама на пътя и колкото по-навътре в планината навлизаше, толкова по-сериозно се питаше дали изобщо има друг изход. Където и да се намираше Брейди, сякаш бе на края на задънена улица. Тя наостри уши и установи, че малкият червен приубавно се изкачва. Очукана табела ѝ съобщи, че приближава Дън Спринг с население 201 жители. Саманта подмина бензиностанция отляво и смесен магазин отдясно и се покатери на билото.

След броени секунди за бронята ѝ се лепна кола със синя лампа. После чу и воя на сирената. Саманта изпадна в паника и натисна рязко спирачката, като едва не стана причина полицаят да се блъсне в нея. После побърза да спре на банкета до някакъв мост. Когато полицаят се приближи до колата ѝ, тя вече се бореше със сълзите. Грабна телефона си, за да изпрати есемес на някого, но нямаше обхват.

Той измърмори нещо, което смътно напомняше на „Шофьорската книжка, ако обичате“. Саманта посегна към чантата си и най-накрая намери шофьорската си книжка. Ръцете ѝ трепереха, когато му я подаваше. Мъжът взе документа и го вдигна почти до носа си, като че ли имаше проблем със зрението. Най-сетне Саманта се осмели да го погледне; и други проблеми станаха очевидни. Униформата му представляваше неуместно съчетание от орфан и изпъстрен с петна панталон в цвят каки, избеляла кафява риза с най-различни значки, прашни черни военни ботуши и полицейска шапка като на мечето Смоуки, поне два размера по-голяма и кацнала върху възголемите му уши. Изпод шапката стърчеше буйна черна коса.

— Ню Йорк? — попита той. Дикцията му беше твърде неясна, но войнственият му тон беше пределно ясен.

— Да, господине. Живея в Ню Йорк.

— Тогава защо карате кола от Върмонт?

— Колата е под наем — поясни Саманта и взе договора с „Авис“ от таблото.

Подаде му го, но той продължаваше да се взира в шофьорската ѝ книжка, сякаш му беше трудно да прочете какво пише.

— Какво е приус? — попита той.

— Хибриден модел тойота.

— Моля?

Саманта изобщо не разбираше от коли, но в този момент това нямаше значение. И с океан от познания пак нямаше да успее да му обясни какво е хибриден автомобил.

— Хибриден модел, движи се и с бензин, и с електричество.

— Не думай.

Не ѝ хрумна подходящ отговор и докато го чакаше, просто му се усмихна. Лявото му око леко се кривеше навътре.

— Е, явно се движи доста бързо. Засяхох ви с осемдесет и два километра в час при ограничение трийсет. С петдесет километра отгоре. Във Вирджиния на това му викаме превишена скорост. Не съм сигурен как е във Върмонт или в Ню Йорк, но тук е така. Да, госпожо, няма спор.

— Но аз не видях знак за ограничение.

— Не знам какво виждате и какво не виждате, нали така, госпожо.

Отпред се приближи стар пикап, намали и явно се готвеше да спре. Шофьорът се подаде навън и се провикна:

— Стига, Роуми, пак ли?

Ченгето се обърна и извика в отговор:

— Разкарай се!

Пикапът спря наред пътя и шофьорът кресна:

— Трябва да престанеш, човече.

Полицаят разкопча кобура си, извади черния си пистолет и каза:

— Казах да се разкараш!

Пикапът се наклони напред. Задните гуми се завъртяха и колата отпраши. Когато се отдалечи на двайсетина метра, полицаият насочи пистолета си към небето и произведе силен и оглушителен изстрел, който раздра долината и отека сред хребетите. Саманта изпищя и се разплака. Полицаият проследи с поглед пикапа, докато се скри от очите им, и отсече:

— Няма нищо, няма нищо, той все се бърка. И така, докъде бяхме стигнали? — Прибра пистолета си обратно в кобура и се заигра с копчето му.

— Не знам — отговори Саманта и се помъчи да избърше очи с разтрепераните си ръце.

— Всичко е наред, госпожо — успокои я полицаят с известно раздражение. — И така, шофьорската ви книжка е от Ню Йорк, номерата на тази малка странна кола са от Върмонт и карате с петдесет километра над допустимата скорост. Какво търсите тук?

Какво ти влиза в работата? — за малко да изстреля Саманта, но с такова поведение само щеше да си навлече проблеми. Впери поглед право напред. Вдиша дълбоко няколко пъти и се постара да се овладее. Най-накрая отговори:

— Отивам в Брейди. Имам интервю за работа.

Ушите ѝ бучаха.

Той се изсмя неловко.

— В Брейди няма работа, от мен да го знаете.

— Имам интервю в Планинската служба за правна помощ — поясни Саманта през стиснати зъби и думите ѝ прозвучаха кухо и сюрреалистично.

Този факт го озадачи и полицаят видимо се поколеба какъв да бъде следващият му ход.

— Е, налага се да ви задържа. Петдесет километра над допустимото са сериозно нарушение. Съдията сигурно ще ви обвини във всевъзможни простъпки. Трябва да ви отведе.

— Къде?

— В ареста в Брейди.

Брадичката на Саманта клюмна върху гърдите. Тя разтри слепоочията си.

— Не мога да повярвам.

— Съжалявам, госпожо. Излезте от колата. Ще ви позволя да седнете при мен на предната седалка. — Беше вдигнал ръце на хълбоците си, а дясната беше опасно близо до кобура му.

— Ама вие сериозно ли? — попита Саманта.

— И още как.

— Може ли да се обадя по телефона?

— Няма начин. Може би от ареста. Пък и тук няма сигнал.

— Значи ме задържате и ме карате в ареста?

— Започвате да загрявате. Не се съмнявам, че тук, във Вирджиния, нещата са различни. Да тръгваме.

— Ами колата ми?

— Ще я изтеглят на буксир. Ще ви струва още четирийсет долара. Да вървим.

Саманта не беше в състояние да разсъждава ясно, но всички останали варианти май щяха да приключат с още стрелба. Тя бавно взе чантата си и излезе от колата. С ниски обувки беше висока метър и седемдесет, поне с пет сантиметра повече от Роуми. Запъти се към колата му, чиято синя лампа продължаваше да свети. Погледна към вратата на шофьора, но там нямаше нищо. Мъжът се досети какво си мисли Саманта и каза:

— Колата е необозначена. Затова не ме забелязахте. Качете се на предната седалка. Няма да ви слагам белезници.

— Благодаря — успя да прошепне Саманта.

Беше някакъв тъмносин форд и смътно приличаше на патрулна кола, изпратена в пенсия десетилетие по-рано. Предната седалка беше цяла, като скамейка, изкуствената кожа беше напукана и отдолу се виждаше дунапренът. На таблото имаше две радиостанции. Роуми взе микрофона и в почти неразбираема скоропоговорка избъбри нещо от сорта на:

— Десети екип, тръгвам към Брейди с нарушител. Пристигам след пет минути. Съобщете на съдията. Изпратете аварийна кола до Такс Бридж. Някакво странно японско возило.

Не прозвуча отговор, като че ли никой не слушаше. Саманта се запита дали радиото изобщо работи. Помежду им лежеше полицейски скенер за радиочестоти, който също като радиото не издаваше нито звук. Роуми натисна едно копче и изключи фаровете си.

— Искате ли да чуете сирената? — ухили се той като момче, което се хвали с играчките си.

Тя поклати глава.

А си мислеше, че е ударила дъното вчера, след десетте отказа. Или предишния ден, когато я бяха уволнили и извели от сградата. Сега беше на път за ареста в някаква затънтена дупка. Гърлото ѝ пулсираше, с мъка успяваше да преглътне.

Седалките бяха без колани. Роуми натисна газта, след секунди полетяха по средата на шосето и старият форд целият се раздрънча. След два-три километра той заяви:

— Наистина много съжалявам за всичко. Просто си върша работата.

— Вие какво точно сте — полицай, заместник-шериф, нещо такова ли?

— Пътен полицай. Занимавам се предимно с такива нарушения.

Саманта кимна, сякаш това изясняваше всичко. Непознатият шофираше, сложил небрежно лявата си ръка на волана, който се тресеше целият. На един прав участък ускори още повече и турбуленцията нарасна. Саманта погледна към скоростомера, който се оказа развален. Роуми отново изръмжа нещо в микрофона си досущ като слаб актьор и отново никой не отговори. Влязоха в остър завой прекалено бързо, но когато колата поднесе, той преспокойно завъртя волана в същата посока и натисна спирачка.

Свършено е с мен, помисли си Саманта. Или ще умра в ръцете на побъркан убиец, или ще загина в пожара след катастрофата. Коремът ѝ се сви, имаше чувството, че ще припадне. Вкопчи се в чантата си, затвори очи и започна да се моли.

В покрайнините на Брейди най-сетне успя да нормализира дишането си. Ако този нещастник смяташе да я изнасили или да я убие и после да захвърли тялото и от някой връх, нямаше да влезе в града. Минаха покрай магазини с покрити с чакъл паркинги и редици малки къщи, всичките бели. Когато Саманта вдигна поглед, видя над върховете на дърветата да се извисяват камбанарии. Преди да стигнат до главната улица, Роуми рязко зави и влезе в необозначения паркинг на ареста на окръг Ноланд.

— Последвайте ме — нареди той.

И за част от секундата Саманта изпита облекчение, че отива в ареста.

Докато вървеше след него към входа, се озърна, за да се увери, че никой не гледа. И от кого точно се притесняваше? Вътре спряха в прашна и тясна чакалня. Отляво имаше врата с надпис „Арест“. Роуми ѝ посочи надясно и каза:

— Седнете там, докато подготвя документите. И без щуротии, нали?

Нямаше никой, освен тях.

— Къде ще отида? — попита тя. — Нямам кола.

— Просто седнете и мълчете.

Саманта седна на пластмасовия стол, а той се скри зад вратата. Стените се оказаха доста тънки, защото го чу да казва:

— Доведох някакво момиче от Ню Йорк. Хванах я в Дън Спринг да кара с повече от осемдесет. Можеш ли да повярваш?

— Стига, Роуми, пак ли? — рязко отговори мъжки глас.

— Аха. Пипнах я.

— Престани с тези глупости, Роуми.

— Не започвай пак, Дъг.

Разнесоха се тежки стъпки, гласовете зазвучаха по-приглушено и изчезнаха. После дълбоко от вътрешността на ареста се разнесоха силни викове. Саманта не разбираше какво говорят, но ѝ стана ясно, че поне двама мъже спорят с Роуми. Гласовете утихнаха, минутите се нижеха. Пълен мъж със синя униформа се показва на вратата на ареста и каза:

— Здравейте. Вие ли сте госпожица Коуфър?

— Да, аз съм — отвърна тя и огледа празната стая.

Той ѝ върна шофьорската книжка с думите:

— Почакайте само минутка, моля.

— Разбира се. — Какво друго да каже!

Отзад пак се чуха гласове, после заглъхнаха и накрая съвсем секнаха. Саманта изпрати есемес на майка си, на баща си и на Блайд. Ако никога не откриеха тялото ѝ, поне щяха да знаят някои подробности.

Вратата отново се отвори и в стаята влезе млад мъж.

Беше облечен с избелели джинси, туристически обувки и модерно спортно сако. Без вратовръзка. Усмихна ѝ се неспринудено.

— Вие ли сте Саманта Коуфър?

— Да.

Той придърпа пластмасов стол, седна така, че коленете им почти се допираха, и се представи:

— Аз съм Донован Грей, вашият адвокат. Току-що отхвърлих всички обвинения. Предлагам ви да се махаме от тук колкото се може по-бързо.

Докато говореше, ѝ подаде визитката си. Саманта я погледна — изглеждаше съвсем наред. Кантората му се намиреше на главната улица на Брейди.

— Добре, а къде отиваме? — попита тя предпазливо.

— Да вземем колата ви.

— Ами онзи полицай?

— Ще ви обясня по пътя.

Двамата излязоха от ареста с бърза крачка и се качиха в джип чероки последен модел. Когато той запали двигателя, от уредбата гръмна Брус Спрингстийн и мъжът побърза да я изключи. Саманта предположи, че е между трийсет и пет и четирийсет. Имаше разрошена тъмна коса, най-малко тридневна брада и тъжни очи. Докато излизаха на заден, тя помоли:

— Чакайте, трябва да изпратя есемеси на няколко човека.

— Разбира се. Ще имате приличен сигнал още няколко километра.

Саманта съобщи на майка си, на баща си и на Блайд, че вече не е в затвора и че положението, изглежда, се оправя, доколкото е възможно при тези условия. Да не бързат да се тревожат. Увери ги, че засега се чувства в безопасност и че по-късно ще им звънне да им обясни.

Когато градът остана зад гърба им, той заговори:

— Всъщност Роуми не е полицай, никакъв не е, няма правомощия. Първото, което трябва да разберете за него, е, че той изобщо не е в час. Хлопа му дъската. Може би не само една дъска. Открай време мечтае да бъде шериф, затова понякога ходи да патрулира, все край Дън Спринг. Ако минавате оттам, значи не сте от щата и Роуми ще ви забележи. Ако номерата на колата ви са, да кажем, от Тенеси или от Северна Каролина, Роуми няма да ви закача. Ако обаче сте от север, Роуми изпада в превъзбуда и прави това, което е направил с вас. Искрено вярва, че постъпва правилно, като спира хора, които карат бързо, особено ако са от Ню Йорк или от Върмонт.

— Защо някой не го обуздае?

— О, опитваме се. Всички му крещят, но няма как да го наблюдаваме денонощно. Много е потаен и познава пътищата по-добре от всеки друг. Обикновено просто спира шофьора, някой нещастник от Ню Джърси, побърква го от страх и го пуска да си ходи.

И никой не узнава. От време на време обаче води в ареста някой и настоява да го тикнем зад решетките.

— Не мога да повярвам.

— Никога не е наранявал никого, но...

— Стреля по друг шофьор. Още ми бучат ушите.

— Добре, вижте, той е луд, като много други хора тук.

— Ами тогава го затворете. Законът се е произнесъл за случаите на неправомерен арест и отвлечане.

— Той е братовчед на шерифа.

Саманта пое дълбоко въздух и поклати глава.

— Истина е. Братовчед му е шериф тук от много време. Роуми страшно му завижда, всъщност веднъж дори се кандидатира като негов конкурент. Събра десет гласа от целия окръг и сериозно се разстрои. Спираше янките къде ли не, докато не го изпратиха в клиника за няколко месеца.

— Ами изпратете го пак.

— Не е толкова просто. Имате късмет, че не ви е завел в своя арест.

— В своя арест ли?

Донован се усмихваше, забавляваше се с разказа си.

— О, да. Преди около пет години братът на Роуми намерил последен модел седан с номера от Охайо, паркиран зад плевнята на семейната им ферма. Огледал се, чул шум и намерил някакъв нещастник, затворен в конюшната. Оказало се, че Роуми поставил в конюшната телена мрежа и бодлива тел, а горкият човек бил там от три дни. Имал предостатъчно храна и бил настанен доста удобно. Твърдеше, че Роуми го наглеждал по няколко пъти на ден и се държал страшно мило.

— Сигурно си измисляте!

— Не си измислям. Роуми спрял да си взема лекарствата и преживявал труден период. Играта загрубя. Човекът от Охайо вдигна голяма патърдия и си нае адвокати. Съдиха Роуми за незаконен арест и по още редица обвинения, но делото не стигна доникъде. Той не притежава нищо друго, освен патрулката си, така че е безсмислено да му се предявява граждански иск. Настояваха да го обвинят в отвлечане и накрая Роуми се призна за виновен. Лежа трийсет дни в ареста — не

в своя, в окръжния арест, после отново го изпратиха в държавната психиатрична клиника да го постегнат. Наистина не е лош човек.

— Чаровник.

— Честно казано, някои от другите ченгета са много по-опасни. Харесвам Роуми. Веднъж бях адвокат на чичо му по едно дело. За кристали.

— За кристали ли?

— Метамфетамини. След въглищата това е сигурно най-печелившото нещо по тези места.

— Може ли един въпрос, който ми се струва донякъде личен?

— Разбира се, аз съм вашият адвокат, може да ме питате всичко.

— Защо ви е този пистолет? — кимна тя към конзолата под левия си лакът, където съвсем явно се мъдреше голям черен пистолет.

— Притежавам го законно. Печеля си доста врагове.

— Какви врагове?

— Съдя въгледобивните компании.

Саманта допусна, че обяснението ще отнеме известно време, затова въздъхна силно и впери поглед в пътя. След като ѝ разказа за преживелиците на Роуми, Донован явно се наслаждаваше на мълчанието. Така и не я попита какво търси в окръг Ноланд — очевидния въпрос.

Пред Такс Бридж той направи обратен завой и паркира зад нейния приус.

— Е, дължа ли ви нещо? — попита тя.

— Разбира се. Едно кафе.

— Кафе тук?

— Не, има хубаво кафе в града. Мати е в съда и сигурно ще е заета поне до пет, така че разполагаме с малко време.

Саманта искаше да го попита нещо, но не намери думи. Той продължи:

— Мати ми е леля. Благодарение на нея учих право, тя ми помагаше през цялото време. Като студент работих с нея в правната служба и още три години, след като си взех разрешителното. Вече работя самостоятелно.

— И явно Мати ви е казала, че ще пристигна за интервю.

За пръв път забеляза брачната халка на пръста му.

— Научих случайно. Често се отбивам при нея рано сутрин, за да си побъбрим на кафе. Спомена ми за имейлите от нюйоркските адвокати, които изведнъж се юрнали да работят на доброволни начала, и каза, че един от тях днес сигурно ще пристигне на интервю. Всъщност ние, местните юристи, много се забавляваме с факта, че вие, адвокатите от големите кантори, сте хукнали към планините. Към нашите планини. А после се оказах в ареста при свой клиент, когато Роуми се появи с новата си жертва. И попаднах на вас.

— Не смятах да се връщам в Брейди. Всъщност си мислех да обърна малката си червена кола и да се махам от тук.

— Е, карайте по-бавно, когато минавате през Дън Спринг.

— Не се тревожете.

Двамата се умълчаха, вперили поглед в приуса, после той каза:

— Добре, аз ще ви черпя кафе. Мисля, че ще ви е приятно да се запознаете с Мати. Няма да ви виня, ако решите да си тръгнете, но първото впечатление често е погрешно. Брейди е хубаво градче, а Мати има много клиенти, които се нуждаят от помощта ви.

— Не си нося пистолета.

— И Мати няма пистолет — отвърна той с усмивка.

— Че що за адвокат е тогава?

— Тя е чудесен професионалист. Изцяло е отдадена на клиентите си, макар че нито един от тях не може да ѝ плати. Опитайте. Поне поговорете с нея.

— Аз умея да финансирам строителството на небостъргачи в Манхатън. Не съм сигурна, че ще се справя с работата, която върши Мати.

— Бързо ще се научите и страшно ще ви допадне, защото ще помагате на хора с реални проблеми, които се нуждаят от вас.

Саманта пое голяма глътка въздух. Инстинктът ѝ подсказваше: Бягай! Ама къде по-точно? Склонността ѝ към авантюризъм обаче я убеждаваше да види града поне още веднъж. Адвокатът ѝ имаше пистолет, все пак това беше някаква закрила, нали?

— Аз черпя — отсече Саманта. — Така ще ти се отплатя.

— Добре, карай след мен.

— Да се тревожа ли заради Роуми?

— Не, аз си поговорих с него. Братовчед му също. Просто карай след мен.

Докато минаваха по главната улица, Саманта видя редица сгради от началото на миналия век, една четвърт от които бяха празни и с избелели табели „Продава се“ на прозорците. Правната кантора на Донован беше двуетажна и с големи прозорци, а името му беше изписано с малки букви. Горе имаше балкон точно над тротоара. От отсрещната страна на улицата, три пресечки по-надолу, се намираше някогашният железарски склад, където сега се помещаваше Планинската служба за правна помощ. На запад, в по-отдалечения край, се издигаше малката красива сграда на окръжния съвет, където работеха повечето хора, които управляваха окръг Ноланд.

Двамата влязоха в „Брейди Грил“ и се настаниха в сепарето отзад. Докато минаваха покрай една маса, трима мъже измериха Донован с гневен поглед, но той сякаш не забеляза. Сервитьорката им донесе кафе. Саманта се приведе ниско и прошепна:

— Онези тримата там май никак не те харесват. Познаваш ли ги?

Донован погледна през рамо и отговори:

— Познавам всички в Брейди и сигурно половината ме ненавиждат. Както ти казах, съдя въгледобивните компании, а те са най-големият работодател по тези места. Най-големият работодател в цяла Апалачия.

— И защо ги съдиш?

Той се усмихна, отпи от кафето и погледна часовника си.

— Разказът ще бъде дълъг.

— Ами не съм особено заета.

— Въгледобивните компании създават редица проблеми, поне мнозинството от тях. Има и няколко свестни, но повечето не дават и пет пари за околната среда или за служителите си. Добивът на въглища е мръсна работа, открай време е така. Сега обаче е много по-зле. Чувала ли си за добив на въглища чрез разрушаване на планинския релеф?

— Не.

— Нарича се още открит въгледобив. Добивът на въглища по тези места започва в началото на деветнайсети век. Под земята прокопават тунели в планината и копаят въглищата. Още оттогава това е местният поминък. Дядо ми беше миньор, неговият баща също. Моят

баща е друго нещо. Както и да е, през хиляда деветстотин и двайсета година на въглищните залежи от Пенсилвания чак до Тенеси работели осемстотин хиляди души. Добивът на въглища е опасна дейност и историята му изобилства от трудови злополуки, боричкания на профсъюзите, насилие, корупция, всякакви исторически драми. Подземният въгледобив, който е и традиционният, е изключително трудоемък. През седемдесетте години компаниите решили да преминат към надземен добив и да спестят милиони от разходите за труд. Откритият способ е много по-евтин от подземния, защото изисква много по-малко работници. Днес във въглищните находища са останали едва осемдесет хиляди миньори и половината от тях работят над земята, в открити рудници.

Сервитьорката мина покрай тях и Донован се умълча за кратко. Отпи от кафето, огледа се и продължи:

— Добивът на въглища чрез разрушаване на планинския релеф не е нищо повече от открит въгледобив на стероиди. В Апалачите залежите на въглищни пластове са като пластовете на торта. Най-отгоре има гора, под нея слой почва, под него има скали и най-отдолу е пластът въглища. Може да е дебел метър и половина, може да е и шест метра. Когато дадена компания получи разрешение за открит добив, тя буквално напада планината с всякакви тежки машини. Най-напред изсичат дърветата, пълно обезлесяване, без да полагат никакви усилия да спасят ценната дървесина. Изкореняват дърветата с булдозери, скалпират земята. Същото важи за горния слой почва, който не е много дебел. После идва ред на скалите, които взривяват. Най-често натрупват дърветата, горния почвен слой и скалите в долините между планините. И така се унищожават растителността, животинският свят и естествените водни потоци. Поредното екологично бедствие. Ако си по-надолу по течението, просто си прецакан. А както ще научиш тук, ние всички живеем по-надолу по течението.

— Това законно ли е?

— И да, и не. Откритият въгледобив е законен според федералните закони, обаче в действителност процесът е пълен с незаконни дейности. Известна ни е дългата и грозна история на прекалената близост между въгледобивните компании, от една страна, и регулаторните и контролните органи, от друга. Действителността

винаги е една и съща: компаниите се отнасят с презрение към земята и хората, защото парите и властта са техни.

— Да се върнем на тортата. Стигна до въглищните пластове.

— Така, след като открият залежите, докарват още машини, добиват въглищата, транспортират ги и продължават да взривяват следващия пласт. Нерядко разрушават най-горните сто и петдесет метра от даден планински връх. А са нужни съвсем малко работници. Всъщност екип от няколко души може да разруши цяла планина за броени месеци. — Сервитьорката им доля кафе и Донован изчака в пълно мълчание, без изобщо да ѝ обръща внимание. Когато тя се отдалечи, той се приведе още по-близо до Саманта. — След като въглищата бъдат извозени с камион, ги измиват, а това е поредното бедствие. При измиването на въглищата се появява черна утайка, която съдържа токсични вещества и тежки метали. И понеже няма как да се изхвърли, въгледобивните компании я съхраняват в утаители в земята. Инженерната работа е немарлива и некомпетентна, затова утаителите постоянно се рушат и резултатите са катастрофални.

— За колко време съхраняват утайката?

— За вечни времена, на никого не му пука. Съхраняват я, докато стената на утаителя се разруши, образува се вълна от токсични отпадъци, която рухва надолу по планината, залива училища и градове, унищожава всичко. Сигурно си чувала за прочутия разлив на танкера „Ексон Валдес“, който се разби в скалите на Аляска. Над сто хиляди тона суров петрол се изсипаха във водите. Новината беше по първите страници на вестниците с години и цялата страна се вбеси. Помниш ли видрите, покрити с черна мръсотия? Обзалагам се обаче, че не си чувала за разлива в окръг Мартин — най-голямото природно бедствие в щатите на изток от Мисисипи. Случи се преди осем години в Кентъки, когато стената на утаител се скъса и над един милион тона утаечни води се стекоха към долината. Десет пъти повече от катастрофата с „Валдес“, но събитието не е отразено никъде в страната. И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото е в Апалачите. Компаниите унищожават нашите планини и градове, културата и живота ни, но това не е важна новина.

— Тогава защо тези мъже там толкова те мразят?

— Защото са убедени, че откритият въгледобив е нещо хубаво. Той осигурява работни места, каквито тук не са много. Не са лоши хора, просто са зле осведомени и са заблудени. Тази дейност унищожавя планинския релеф и съсипва нашата общност. Местните жители са принудени да напускат домовете си заради взривовите, праха, тинята и наводненията. Пътищата не са сигурни заради огромните камиони, които бясно се спускат от планината. През последните пет години съм завел пет дела за неправомерно причинена смърт на хора, премазани от камиони, които пренасят по деветдесет тона въглища. Много градове просто изчезват. Въгледобивните компании нерядко изкупуват околните къщи и ги събарят. Всеки окръг по тези места е изгубил част от населението си през последните двайсет години. И все пак много хора, включително онези трима джентълмени, смятат, че няколко работни места са за предпочитане пред пълната липса на такива.

— Като са джентълмени, защо носиш оръжие?

— Защото се знае, че някои компании си наемат биячи. За сплашване или нещо повече — старата песен. Виж, Саманта, аз съм роден в този район, планинец съм и се гордея с това, така че мога часове наред да ти разказвам кървавата история на големите играчи във въгледобива.

— Наистина ли се страхуваш за живота си?

Той замълча и отместа поглед.

— В Ню Йорк през последната година са извършени хиляда убийства. Ти страхуваш ли се за живота си?

— Всъщност не.

Донован се усмихна и кимна.

— Аз също. Миналата година тук станаха три убийства, до едно свързани с дрога. Човек трябва просто да внимава. — Телефонът в джоба му завибрира и той го извади. Прочете съобщението и каза: — Мати е. Излязла е от съда, в кабинета си е и е готова да се срещнете.

— Чакай малко, откъде знае, че съм с теб?

— Градът е малък, Саманта.

Вървяха по тротоара до кантората, където се ръкуваха и се разделиха. Саманта му благодари за безплатната услуга като неин адвокат и го похвали за добре свършената работа. Уговориха се, ако тя реши да остане тук за няколко месеца, двамата да обядват някой път в „Брейди Грил“.

Беше почти пет часа, когато Саманта пресече неправилно улицата, очаквайки едва ли не всеки момент да я арестуват. Тя погледна на запад, където планината вече скриваше късното следобедно слънце. Сенките бяха погълнали града и усещането за начало на зимата се засилваше. Звънчето на входа издрънча и Саманта прекрачи прага на разхвърляната приемна на Службата за правна помощ. Отрупаното с документи бюро показваше, че обикновено има някой, който вдига телефона и посреща клиентите, но в момента рецепцията беше празна. Саманта се озърна, зачака и огледа обстановката. Разположението беше просто — тесен коридор през средата на помещение, което десетилетия е било железарски склад. Всичко изглеждаше старо и удачно използвано. Разделителните стени бяха варосани и не стигаха чак до тавана, покрит с бакърени плочи. Подът беше застлан с изтънял и захабен мокет. Мебелите, поне в приемната, бяха пъстра смесица от остатъците от някой битпазар. По стените обаче висеше любопитна колекция от маслени картини и пастели на местни художници, предлагани за продан на много разумни цени.

Произведения на изкуството. Миналата година собствениците на „Скъли и Пършинг“ бяха повели битка във връзка с предложението на някакъв дизайнер да похарчат два милиона долара за нелепи авангардни картини, които да окачат в централното фоайе. В крайна сметка дизайнерът беше уволнен, картините — забравени, а парите — разпределени за бонуси.

По средата на коридора се отвори врата и отвътре се показва ниска и леко набита жена. Беше по чорапи.

— Сигурно ти си Саманта — запъти се тя към посетителката. — Аз съм Мати Уайът. Чувам, че са те посрещнали доста грубо в окръг Ноланд. Много съжалявам.

— Приятно ми е да се запознаем — каза Саманта и заби поглед в яркорозовите квадратни очила за четене, кацнали на носа на Мати.

Розовите рамки на очилата ѝ си подхождаха с розовите връхчета на косата ѝ, която беше къса, остра и боядисана в убийствено бяло. Саманта за пръв път виждаше подобна външност, но тя изглеждаше подходяща за тук. Разбира се, в Манхатън беше срещала хора с много по-странна визия, но никога у адвокат.

— Насам — махна Мати към кабинета си. Когато Саманта влезе, тя затвори вратата и каза: — Явно ще се наложи онзи ненормалник Роуми да навреди на някого, преди шерифът да предприеме мерки. Много съжалявам. Заповядай, седни.

— Всичко е наред. Добре съм, а вече разполагам и с история, която сигурно ще разказвам години наред.

— Разбира се, а ако се задържиш тук, ще натрупаш много такива истории. Искаш ли кафе? — попита Маги и потъна в люлеещ се стол зад безукорно подредено бюро.

— Не, благодаря, току-що пих кафе с племенника ви.

— Да, разбира се. Много се радвам, че си се запознала с Донован. Той е едно от свестните момчета тук. Аз на практика го отгледах. Семейна трагедия. Изцяло е отдаден на работата си и има доста приятна външност, нали?

— Приятен е — предпазливо призна Саманта, защото не искаше да коментира външността му и беше твърдо решена да не припарва до семейната му трагедия.

— Както и да е, ето как стоят нещата. Утре трябва да се срещна с друг изхвърлен от Уолстрийт и това е. Не разполагам с много време за интервюта. Днес получих още четири имейла и им отговорих. Утре ще се срещна и с другия кандидат, а после съветът ни ще заседава и ще се спре на някой.

— Добре. Кои са членовете на съвета?

— В основни линии сме двамата с Донован. Анет е другата адвокатка тук. Бих я поканила на интервюта, но е извън града. Работим доста бързо, без много бюрокрация. Ако решим да вземем теб, кога можеш да започнеш?

— Не знам. Нещата се развиват много бързо.

— Мислех, че напоследък не си особено заета.

— Така е. Вероятно бих предпочела да започна без много разтакаване, но ще ми трябват ден-два да помисля — отговори Саманта и се помъчи да се отпусне на твърдия дървен стол, който се накланяше, когато тя си поемаше въздух. — Просто не съм сигурна...

— Добре, няма проблем. Не че присъствието на нов човек ще промени съществено положението тук. И преди сме имали помощници. Всъщност преди време имахме истински стажант — млад специалист от въгледобивните райони, завършил право в Станфорд, после работил в голяма правна кантора във Филаделфия.

— Какво е търсел тук?

— Беше жена. Евелин. Работеше по случаите на пневмокониоза и безопасността на труда в мините. Много трудолюбива и много умна, но си замина две години по-късно и ни остави цяла камара недовършени дела. Питам се дали не са уволнили и нея. Сигурно там, при вас, е истински ужас.

— Така е. Извинете, че го казвам, госпожо Уайът, обаче...

— Мати.

— Добре, Мати. Струва ми се, че не изгаряте от възторг да имате стажант.

— О, извинявай, много съжалявам. Не, всъщност се нуждаем от всякаква помощ. Както ти казах по телефона, тук има колкото искаш бедни хора с правни проблеми, които не могат да си позволят адвокат. Безработицата е висока, употребата на амфетамини — още по-висока, а въгледобивните компании са ненадминати, когато трябва да измислят нови начини да прецакват хората. Повярвай ми, скъпа, нуждаем се от всяка помощ, до която се докопаме.

— Какво ще върша?

— Всичко: от това да вдигаш телефона до отваряне на пощата и завеждане на федерални дела. Според автобиографията ти имаш право да практикуваш и във Вирджиния, и в Ню Йорк.

— Стажувах при съдия във Вашингтон, след като завърших право, и положих изпита за адвокат във Вирджиния.

— През последните три години влизала ли си в съдебна зала?

— Не.

Мати се поколеба, като че ли този факт щеше да наклони везните.

— Е, може би в известен смисъл ти е провървяло. Сигурно и в ареста не си стъпвала?

— Не и до днес следобед.

— О, да. Отново те моля за извинение за случилото се. Бързо ще наваксам. Какво вършеше в Ню Йорк?

Саманта пое дълбоко дъх и се зачуди има ли начин да избегне отговора на въпроса, без да лъже. Изобретателността ѝ изневери и тя отвърна:

— Работех в областта на търговските недвижими имоти, доста скучна материя всъщност. Невероятно скучна. Представявахме няколко противни богати типове, които строяха небостъргачи по Източното крайбрежие, предимно в Ню Йорк. В качеството си на експерт на средно ниво обикновено преглеждах финансовите споразумения с банките — дебели договори, които трябваше да бъдат подготвени и коригирани от някого.

Над квадратните розови рамки очите на Мати изразяваха искрено съжаление.

— Звучи ужасно.

— Беше и сигурно все още е.

— Изпитваш ли облекчение, че си се откъснала от всичко това?

— Честно казано, Мати, не знам какво изпитвам. Само преди месец въртах педалите като луда, пробивах си път с лакти, самата мен ме избутваха с лакти, стремях се към нещо, но вече не си спомням какво. На небето се бяха скупчили тъмни облаци, но ние бяхме твърде заети да ги забележим. После „Лийман“ фалираха и в продължение на две седмици се боях и от сянката си. Работехме още по-усърдно с надеждата някой да забележи, с надеждата, че ако деветдесет часа труд седмично не ни спасят, сто часа ще успеят. Изведнъж всичко свърши и се оказахме изхвърлени на улицата. Без обезщетение за прекратяване на договора, без нищичко. Само обещания, които надали някой ще спази.

Мати сякаш щеше да се разплаче.

— Би ли се върнала?

— В момента не знам. Едва ли. Работата не ми допадаше, не ми допадаха и повечето колеги във фирмата и със сигурност не ми

допадаха клиентите. Печалното е, че повечето адвокати изпитват същото.

— Е, скъпа, тук в Планинската служба за правна помощ обичаме клиентите си и те ни обичат.

— Сигурна съм, че са много по-приятни хора от онези, с които работех.

Мати погледна часовника си — яркожълт циферблат, закрепен за китката ѝ със зелена винилова каишка.

— Имаш ли планове за довечера?

Саманта сви рамене и поклати глава.

— Не съм мислила толкова напред.

— Ами май няма да можеш да се върнеш във Вашингтон тази вечер.

— Роуми работи ли нощна смяна? Безопасно ли е по пътищата?

Мати се разсмя.

— Нашите пътища са коварни. Не бива да пътуваш. Да започнем с вечеря, пък после ще видим.

— Не, сериозно, не мога...

— Глупости. Саманта, сега си в Апалачите, навътре в планината, а ние не отпращаме гостите си преди вечеря. Къщата ми е зад ъгъла, а съпругът ми е превъзходен готвач. Да пийнем по нещо на верандата и да обсъдим нещата. Ще ти разкажа всичко необходимо за Брейди.

Мати намери обувките си и заключи кантората. Заяви, че приусът е паркиран на сигурно място — на главната улица.

— Аз ходя пеша на работа — поясни тя. — Това е единственото ми раздвижване.

Магазините и офисите бяха затворени. Двете кафенета предлагаха вечеря само на неколцина посетители. Мати и Саманта закрачиха уморено нагоре по склона, като подминаваха деца по тротоарите и съседи по верандите. Две пресечки по-нататък завиха по Трета улица — обрасла със зеленина редица спретнати тухлени къщи от началото на миналия век, почти еднакви, с бели веранди и двускатни покриви. На Саманта ѝ се искаше да си замине, да се отправи обратно към Абингдън, където беше забелязала няколко мотела край изхода на магистралата. Нямаше учтив начин обаче да отклони гостоприемната покана на Мати.

Честър Уайът седеше на люлеещия се стол и четеше вестник. Мати го представи на Саманта.

— Казах й, че си превъзходен готвач — осведоми го тя.

— Явно аз ще приготвя вечерята — усмихна се той. — Добре дошла.

— Тя умира от глад — каза Мати.

— Какво ви се яде? — попита Честър.

— Не умирам — увери го Саманта.

— Какво ще кажеш за печено пиле с ориз по испански? — предложи Мати.

— Тъкмо за същото си мислех — съгласи се Честър. — По чаша вино преди това?

Пиха червено вино около час, докато се спусна мрак. Саманта отпиваше предпазливо, стараяше се да не прекалява, защото се притесняваше как ще се прибере от окръг Ноланд. В Брейди като че ли нямаше хотели или мотели, а предвид западналия вид на града надали щеше да може да си намери някъде и стая.

По време на разговора тя вежливо опипа почвата и научи, че семейство Уайът имат две пораснали деца, които бяха заминали след колежа. Имаха три внучета, които рядко виждаха. Донован им беше като син. Честър беше пенсиониран пощенски служител, който бе разнасял пощата из околността години наред и познаваше всички. Сега беше доброволец в природозащитна организация, която следеше открития въгледобив и подаваше жалби пред десетки бюрократични служби.

Баща му и дядо му бяха работили във въглищните мини. Бащата на Мати беше работил в подземните мини почти трийсет години, а на шейсет и една беше починал от пневмокониоза.

— Аз съм на шейсет и една сега — каза Мати. — Беше ужасно.

Жените седяха и си говореха, а Честър сновеше между тях и кухнята, наглеждаше пилето и им доливаше вино. Докато него го нямаше, Мати каза:

— Не се тревожи, мила, имаме стая за гости.

— Ама не, аз...

— Моля те, настоявам. В града никъде не се предлагат прилични стаи, повярвай ми. Има няколко къщи със стаи на час, но и те ще затворят скоро. Кое то сигурно е печално. Преди хората тайно ходеха в

мотела за извънбрачен секс, сега просто се събират да живеят заедно и си играят на домакинство.

— Значи по тези места правите и секс? — попита Саманта.

— Горещо се надявам. Майка ми имаше седем деца, майката на Честър — шест. Няма какво друго да прави човек. По това време на годината, през септември и октомври, бебетата се пръкват като зайци.

— Защо?

— Заради големите буря и снегове след Коледа.

Честър се показва от мрежестата врата и попита:

— За какво си говорите?

— За секс — отговори Мати. — Саманта е учудена, че хората тук правят секс.

— Някои — потвърди той.

— И аз така съм чувала — изстреля в отговор Мати с широка усмивка.

— Не съм повдигала темата за секса — заяви отбранително Саманта. — Мати спомена, че мога да пренощувам в свободната ви стая.

— Да, на твоє разположение е. Само си заключи вратата, да си нямаме неприятности — ухили се Честър и влезе в къщата.

— Безобиден е, повярвай ми — прошепна Мати.

Донован се отби да каже „здрасти“ и, за щастие, пропусна тази част от разговора. Живее в „в планинските дебри“ и тъкмо се прибирал от кантората. Отклони поканата за вино и си тръгна петнайсет минути по-късно. Изглеждаше разсеян и каза, че е изморен.

— Горкият — възкликна Мати, когато той си тръгна. — С жена му се разделиха. Тя се премести в Роаноук заедно с дъщеря им — най-сладкото петгодишно момиченце, което някога си виждала. Джуди така и не свикна с живота в планината и просто ѝ дойде до гуша. Нямам добро предчувствие за тях двамата, а ти, Честър?

— Никак — отговори той. — Джуди е прекрасен човек, но не беше щастлива тук. А когато започнаха проблемите, тя просто превъртя. И си замина.

Думата „проблеми“ увисна във въздуха за няколко секунди и понеже и двамата съпрузи Уайът не изразиха желание да продължат темата, Честър оповести:

— Вечерята е готова.

Саманта ги последва в кухнята, където масата беше сервирана за трима. Честър им сипа направо от печката — пилешко с ориз, от което се вдигаше пара, и домашни кифлички. Мати постави купа със салата по средата на масата и наля вода от голяма пластмасова кана. Явно бяха приключили с виното.

— Ухае вкусно — каза Саманта, докато дърпаше стол и се настаняваше.

— Сипи си салата — покани я Мати, мажейки масло върху една кифличка.

Започнаха да се хранят и за кратко се смълчаха. На Саманта ѝ се искаше разговорът да се върти около тях, не около нея, но преди да успее да ги изпревари, Честър заговори:

— Разкажи ни за семейството си, Саманта.

Тя се усмихна учтиво и отвърна:

— Няма много за разказване.

— Е, ние ще ти помогнем — увери я Мати през смях. — Отраснала си във Вашингтон, нали така? Сигурно е било интересно.

Саманта очерта главното: единствено дете на двама амбициозни адвокати, привилегирована среда, частни училища, политология в „Джорджтаун“, проблемите на баща ѝ, осъждането му и затвора, унижението заради широко разгласеното му престъпление.

— Струва ми се, че го помня — каза Честър.

— Беше по всички вестници.

Тя описа как го е посещавала в затвора и колко ѝ се е искало да замине от Вашингтон, далече от родителите си, спомена следването си в Колумбийския университет, стажа във федералния съд, изкушението от Голямото право и трите не съвсем приятни години в „Скъли и Пършинг“. Обичаше Манхатън и трудно си представяше да живее другаде, но в момента светът ѝ беше с главата надолу и в бъдещето ѝ нямаше нищо сигурно. Докато говореше, двамата я наблюдаваха внимателно и поглъщаха всяка дума. А когато прецени, че е разказала достатъчно, Саманта лапна парченце от пилешкото с намерението да го дъвче дълго.

— Това несъмнено е жестоко отношение към хората — отбеляза Честър.

— Доверени служители, изхвърлени на улицата — обади се и Мати, клатейки глава невярващо и неодобрително.

Саманта кимна и продължи да дъвче. Нямаше нужда да ѝ напомнят. Честър се пресегна да налее още вода, а тя попита:

— Само бутилираната вода ли става за пиене?

Кой знае защо, въпросът ѝ ги развесели.

— О, да — отговори Мати. — Тук никой не пие вода от чешмата. Нашите храбри регулаторни органи ни уверяват, че е безопасна за пиене, но никой не им вярва. Къпем се, перем дрехите си и плакнем съдовете си с течаща вода, а някои хора дори си мият зъбите с нея, но не и аз.

— Много от потоците, реките и кладенците са съсипани от открития въгледобив. Притоците в горната част на реката са замърсени от насипите в долините. Съдържанието на утаителите се просмуква в дълбоките водоеми. Горящите въглища създават тонове пепел, която компаниите изхвърлят в реките ни. Затова, моля те, Саманта, не пий вода от чешмата — намеси се Честър.

— Ясно.

— Това е една от причините да прием много вино — уточни Мати. — Честър, бих искала още една чаша, ако нямаш нищо против.

Честър, който явно беше и главен готвач, и барман, не се поколеба и веднага взе бутилката от плота. А понеже нямаше да шофира, Саманта също прие още една чаша. Виното сякаш почти веднага завъртя главата на Мати и тя заговори за кариерата си и Службата за правна помощ, която беше основала преди двайсет и шест години. Докато домакинята бърбеше, Саманта я подтикваше с достатъчно въпроси, за да не млъкне, макар че Мати не се нуждаеше от насърчение.

Топлата и уютна кухня, уханието на печено пиле, вкусът на домашна храна, опиянението от виното, откритостта на тези двама невероятно гостоприемни хора и обещанието за топло легло — всичко това изведнъж ѝ подежда и за пръв път от месеци Саманта се отпусна истински. В града не можеше да си отдъхне, часовникът следеше всяка свободна минута. През последните три седмици не беше спала. И двамата ѝ родители я напругаха. Шестчасовото шофиране по-скоро беше обтегнало нервите ѝ. А после и случката с Роуми. Най-сетне Саманта усети бремето да се вдига от плещите ѝ. И изведнъж ѝ се отвори апетит. Сипа си още пилешко за огромно удоволствие на домакините.

— Преди малко на верандата, когато говорехме за Донован, споменахте някакви „проблеми“. Това забранена тема ли е?

Съпрузите Уайът се спогледаха и свиха рамене. В крайна сметка градчето беше малко и почти нямаше неприкосновени теми. Честър бързо капитулира и също си наля още вино. Мати бутна чинията си встрани.

— Донован имаше трагичен живот.

— Ако е твърде лично, да не го обсъждаме — каза Саманта, но само от учтивост. Искаше да научи сензационната новина.

Мати нямаше да приеме отказ. Подмина предложението на Саманта и продължи:

— Това е известно тук, така че няма тайна — каза тя, премахвайки пречките пред поверителността. — Донован е син на сестра ми Роуз, покойница, съобщавам го с прискърбие. Почина, когато той беше на шестнайсет.

— Историята е дълга — намеси се Честър, като че ставаше дума за нещо толкова страшно, че нямаше как да се разкаже.

Мати се направи, че не е чула.

— Бащата на Донован се казва Уебстър Грей и още трябва да е жив някъде. Наследи триста акра земя в съседния окръг Къри, собственост на семейство Къри от цяла вечност, още от началото на деветнайсети век. Красива земя, хълмове и планини, потоци и долини, просто превъзходна и девствена. Там се родиха и отраснаха Донован и брат му Джеф. Баща му и дядо му Къртис Грей започнаха да водят момчетата в гората още щом проходиха — на лов, за риба, на излети. И те като много други деца в Апалачите отраснаха върху своята земя. Природата ни е прекрасна — там, където е запазена, но имотът на Грей беше наистина нещо специално. След като Роуз се омъжи за Уебстър, ходехме там на семейни пикници и събирания. Помня как Донован, Джеф, моите деца и всички техни братовчеди плуваха в Крукид Крийк до любимото ни място за излет. — Мълчание, после глътка вино. — Къртис почина през осемдесета година, струва ми се, а Уебстър наследи земята. Къртис беше миньор, открай време член на профсъюза; и се гордееше с този факт като повечето стари работници. Но за нищо на света не искаше и Уебстър да отиде в мината. Оказа се, че Уебстър не си пада по никаква работа, и все си сменяше службите, без да постигне нищо съществено. Семейството му едва свързваше

двата края и бракът му с Роуз сериозно се разклати. Той започна да пие и това предизвика още повече проблеми. Веднъж прекара шест месеца в затвора заради крадени стоки и семейството му едва не умря от глад. Поболяхме се от тревога за тях.

— Уебстър не беше свестен човек — изтъкна Честър очевидното.

— Най-високата точка на имота им е планината Грей — висока е почти хиляда метра и е обрасла с ценни дървета с твърда дървесина. Въгледобивните компании знаят къде е всеки килограм въглища в Апалачите, провели са геоложките си проучвания още преди десетилетия. Не е тайна, че в планината Грей се намират едни от най-богатите находища. През годините Уебстър намекваше, че може да даде под наем част от земята си, но ние просто не му вярвахме. Откритият въгледобив вече се практикуваше и предизвикваше тревоги.

— Обаче не беше като днес — додаде Честър.

— О, не, нищо подобно. Както и да е, без да предупреди семейството си, Уебстър подписал договор с компания от Ричмънд, „Вейдън Коул“, за открит въгледобив в планината Грей. Уебстър беше предпазлив, не беше глупак. Видял шанс да спечели истински пари и си наел добър адвокат, който да подготви договора. Уебстър щял да получава по два долара за всеки тон въглища, а по онова време това беше повече, отколкото вземаха другите. В деня, преди да се появят булдозерите, Уебстър най-накрая съобщил на Роуз и на момчетата какво е направил. Представил всичко в розова светлина, твърдял, че компанията ще бъде наблюдавана отблизо от регулаторните органи и от адвокати, че земята ще им бъде върната, когато добивът приключи, и че сериозната печалба ще бъде повече от щедра компенсация за временните главоболия. Същата вечер Роуз ми се обади, обляна в сълзи. По нашите места собствениците, които отдават земите си под наем на въгледобивните компании, не се ползват с голямо уважение и тя се ужасяваше какво ще си помислят съседите им. Освен това се притесняваше за земята. Каза, че Уебстър и Донован жестоко се скарали и че положението било ужасно. И това беше само началото. На следващата сутрин малка армия булдозери изпълзели до върха на планината Грей и започнали...

— ... да насилват земята — довърши Честър, клатейки глава.

— Да, и не само това. Изсекли гората до корен и натрупали хиляди дървета в долината. След това изгребали горния почвен слой и

го изсипали върху дърветата. А когато започнаха взривовете, настанал пълен ад.

Мати отпи глътка вино и Честър се включи в разказа:

— Грей имаха страхотна стара къща в долината, до Крукид Крийк. Принадлежеше на семейството от десетилетия. Мисля, че бащата на Къртис я беше построил някъде в началото на миналия век. Основите бяха каменни, но не след дълго камъните започнаха да се пукат. Уебстър вдигна голям скандал в компанията, но нищо не постигна.

— Беше ужасна пушилка — продължи Мати, — надвисна над планината като мъгла. Роуз не беше на себе си и аз отидох да поседя при нея. Земята се разтърсваше по няколко пъти на ден, когато взривяваха. Къщата се килна, вратите не се затваряха. Няма нужда да изтъквам специално, че това се оказа истински кошмар за семейството и за брака им. След като „Вейдън“ събориха върха на планината — около стотина метра, — стигнаха до първия въглищен пласт, а когато най-сетне започнаха да транспортират въглищата, Уебстър настоя за чековете си. Компанията протакаше ли, протакаше, но накрая му изплати един. Далеч по-малко от очакванията на Уебстър. Той включи в играта адвокатите си, което сериозно подразни компанията. Започна война, но всички знаеха кой ще я спечели.

Честър клатеше глава при спомена за този кошмар.

— Рекичката пресъхна — отбеляза той, — задуши я изсипаната в долината пръст. Така става. През последните двайсет години сме изгубили повече от хиляда и шестстотин километра притоци в Апалачите. Истински ужас.

— Накрая Роузи си тръгна — продължи Мати. — С момчетата се нанесох при нас, но Уебстър отказа да напусне. Пропи се и откачи. Седеше на верандата си с пушка в ръка и просто предизвикваше някой от компанията да се приближи. Роуз се тревожеше за него, затова се върна у дома заедно с момчетата. Той обеща да ремонтира къщата и да оправи всичко, само да получи парите. Подаде жалби пред регулаторните органи, дори започна дело срещу „Вейдън“, но те протакаха в съда. Трудно е да се бориш с въгледобивна компания.

— Водата в кладенеца им беше замърсена със сяр — продължи Честър. — Във въздуха постоянно имаше прах от експлозиите и камионите, превозващи въглища. Просто не беше безопасно, затова

Роуз отново си тръгна. За няколко седмици отседна в мотел заедно с момчетата, после пак дойдоха тук и накрая заминаха на друго място. Това продължи около година, нали така, Мати?

— Най-малко. Планината продължаваше да се смалява, докато работниците се местеха от пласт на пласт. Противно беше да я гледа човек как се топи. Цената на въглищата скочи, затова „Вейдън“ продължаваха да копаят като обезумели, без почивен дни и с всички машини и камиони, които успяваха да докарат на обекта. Уебстър получи чек за трийсет хиляди долара, но адвокатът му го върна с гневно искане за повече. Но това беше последният чек.

— И изведнъж всичко приключи — намеси се Честър. — Цената на въглищата рязко спадна и „Вейдън“ се изпариха за една нощ. Адвокатът на Уебстър им сервира сметка за четиристотин хиляди долара и ново съдебно дело. Около месец по-късно „Вейдън“ обявиха фалит и изчезнаха. Преструктурираха се в нова компания и все още съществуват. Собственикът е някакъв милиардер от Ню Йорк.

— Значи семейството не е получило нищо? — попита Саманта.

— Почти нищо — каза Мати. — Няколко дребни суми в началото, нищожна част от договореното.

— Любимият номер в този бранш — обади се Честър. — Копаят въглища, докато има, после обявяват фалит, за да избегнат плащанията и всякакви искове. Рано или късно се появяват с ново име. Същите слаби актьори, само заглавието е ново.

— Това е отвратително! — възкликна Саманта.

— Законът го позволява.

— А какво се случи със семейството?

Честър и Мати се спогледаха продължително и тъжно.

— Ти разкажи, Честър — каза Мати и отпи глътка вино.

— Малко след като „Вейдън“ си тръгнаха, рухна проливен дъжд, който предизвика наводнение. А понеже коритата на потоците и реките бяха задръстени, водата се отклони другаде. Наводнението причини, меко казано, огромен проблем. През долината се понесе лавина от кал, дървета и пръст, която отнесе къщата в планината Грей. За щастие, вътре нямало никой. Постройката вече беше станала необитаема, дори Уебстър не можеше да стои там. Последва поредното дело — отново загуба на време и пари. Законите за несъстоятелност са непробиваеми. Един слънчев ден Роуз отишла с колата да види какво става и намерила

само няколко камъка от основите. Избрала си едно място и се самоубила.

Саманта въздъхна, разтърка чело и промърмори:

— О, не!

— Уебстър изчезна и повече не се появи. Последно чухме, че живее в Монтана. Един бог знае с какво се занимава. Джеф отиде при друга своя леля, а Донован живя при нас, докато завърши гимназия. Докато учеше, работеше на три места. Когато завърши, вече знаеше точно какво иска да прави — да стане адвокат и да посвети остатъка от живота си на борбата с въгледобивните компании. Ние му помагахме, докато следваше. Мати му даде работа в Службата и той остана там няколко години, преди да открие собствена кантора. Завел е стотици дела и е нападал всяка компания, на която ѝ е хрумвало да започне открит добив. Той е безмилостен и безстрашен.

— И има блестящ ум — гордо добави Мати.

— Дума да няма — съгласи се Честър.

— Печели ли?

Двамата се смълчаха и се спогледаха колебливо.

— И да, и не — отговори Мати. — Трудно е да водиш дела срещу големите компании. Те пипат твърдо. Сnižават се, мамят и се покриват, а после наемат големи фирми като своята да смажат всеки иск. Донован и печели, и губи, но не престава да напада.

— И те, разбира се, го ненавиждат — додаде Честър.

— Да, естествено. Нали споменах, че е безмилостен? Донован невинаги играе по правилата. Смята, че след като компаниите изкривяват закона, те просто го принуждават да постъпва по същия начин.

— И това ли е предизвикало „проблемите“? — попита Саманта.

— Да — отговори Мати. — Преди пет години се скъса стената на утаител в окръг Мадисън, Западна Вирджиния, на около сто и петдесет километра от тук. Към долината се понесе огромна вълна от въглищна утайка, която погребва градчето Прентис. Загинаха четирима души и буквално всички къщи бяха разрушени. Пълна катастрофа. Донован пое случая заедно с още няколко адвокати природозащитници от Западна Вирджиния. Заведоха голямо федерално дело. Уреди снимката му да се появи във вестниците и даваше много интервюта. Най-вероятно е говорел твърде много. Стана ясно, че е нарекъл

въгледобивната компания „най-мръсната корпорация в Америка“. И тогава започна тормозът. Анонимни телефонни обаждания. Заплашителни писма. Спотайващи се в сенките мъже. Започнаха да го следят и още продължават.

— Следят го? — попита Саманта.

— О, Да — увери я Мати.

— Значи затова има пистолет.

— Пистолети. Няколко. И умее да си служи с тях — увери я Честър.

— Тревожите ли се за него?

Честър и Мати се засмяха тихо.

— Всъщност не — отговори Честър. — Той знае какво прави и умее да се грижи за себе си.

— Да пием кафе отвън — предложи Мати.

— Разбира се, сега ще направя — надигна се от масата Честър.

Саманта последва Мати на верандата и отново се настани на ракитения люлеещ се стол. Беше може би прекалено хладно, за да останат навън. Улицата беше притихнала, повечето къщи вече бяха тъмни. Добила смелост от виното, Саманта попита:

— А какво стана с делото?

— Постигнаха споразумение миналата година. Поверително споразумение, което още е тайна.

— След като е постигнато споразумение, защо още го следят?

— Защото той е главният им враг в окръга. Играе нечестно, когато се налага, и компаниите го знаят.

Честър им поднесе безкофеиново кафе и ги остави, за да измие съдовете. След няколко глътки и кратко леко полюшване на Саманта й се доспа.

— В колата имам малък сак. Трябва да си го взема.

— Ще дойда с теб — каза Мати.

— Нали никой не ни следи?

— Не, скъпа, никой не се страхува от нас.

Двете потънаха в мрака.

Двамата мъже от дясната ѝ страна обръщаха уиски след уиски и разпалено обсъждаха как да спасят „Фани Мей“. Тримата отляво явно работеха в Министерството на финансите, което беше епицентърът на катастрофата. Наливаха се с мартини за сметка на данъкоплатците.

По целия бар на бистро „Венеция“ се говореше само за апокалипсиса. Зад гърба ѝ някакъв дърдорко преразказваше разговора, който следобед беше провел със старши съветник от кампанията на Маккейн и Пейлин. Залял го с вълна от великолепни съвети, но се опасявал, че са били пренебрегнати до един. Двама бармани оплакваха краха на фондовата борса, като че ли щяха да изгубят милиони. Някой твърдеше, че Федералният резерв трябва да направи еди-какво си или да уволни еди-кого си.

Буш получавал лоши съвети. Обама изпреварвал в социологическите проучвания. На „Голдман Сакс“ им трябвали пари. Поръчките за заводите в Китай драстично намалели.

В окото на бурята Саманта пиеше диетична кола и чакаше баща си, който закъсняваше. Хрумна ѝ, че никой в Брейди дори не подозираше, че светът се намира на прага на катастрофална депресия. Вероятно благодарение на планината градчето беше изолирано и сигурно. Или пък животът там беше труден от толкова отдавна, че поредният срив нямаше да му се отрази. Телефонът ѝ завибрира. Беше Мати Уайът.

— Как пътува, Саманта? — попита тя.

— Добре, Мати. Вече съм във Вашингтон.

— Браво. Виж, съветът току-що се събра и гласува единодушно да предложим мястото на теб. Днес следобед интервюирах и другия кандидат, доста амбициозен младеж, всъщност е от твоята фирма. Не ни хареса. Останах с впечатлението, че просто минава отгук, че се е качил на колата и се кани да стигне колкото се може по-далече от Ню Йорк. Както и да е, с Донован не виждаме сериозен потенциал у него и веднага го отхвърлихме. Кога ще започнеш?

— Колегата ми попадна ли на Роуми?

Мати се разсмя искрено.

— Май не.

— Трябва да отида в Ню Йорк и да си взема някои неща. Ще бъда при вас в понеделник.

— Отлично. Звънни ми след ден-два.

— Благодаря, Мати. Очаквам го с нетърпение.

Саманта забеляза баща си отсреща и стана от бара. Салонната управителка ги поведе към ъглова маса и забързано им връчи менютата. Ресторантът беше пълен и от всички посоки се чуваха напрегнати гласове. След минута се появи облечен в смокинг мъж и мрачно им съобщи:

— Много съжалявам, но тази маса ни трябва.

— Какви ги дрънкаш? — грубо попита Маршал.

— Моля ви, господине, подготвили сме ви друга маса.

В този момент на улицата пред ресторанта спря кавалкада черни джипове. Вратите рязко се отвориха и на тротоара се изсипа армия от агенти. Саманта и Маршал се дръпнаха от масата и заедно с всички се заеха да наблюдават цирка навън. Подобни изпълнения бяха нещо обичайно за Вашингтон и в този момент всички правеха догадки. Възможно ли е да е президентът? Дик Чейни? С коя голяма клечка ще разказваме, че сме вечеряли? Най-сетне ВИП персоната се появи и беше въведена вътре. Присъстващите застинаха и зачакаха.

— Кой е този, по дяволите? — попита някой.

— За пръв път го виждам.

— О, мисля, че е онзи израелец, посланикът.

Осезаема въздишка излетя от ресторанта, когато клиентите установиха, че цялата суетня е заради някаква нископоставена особа. Макар да им беше напълно непознат, човекът явно беше важна личност. Масата му — допреди малко на двамата Коуфър — беше избутана в ъгъла и оградена с изневиделица появили се паравани. Всеки сериозен ресторант във Вашингтон има под ръка паравани, нали така? Баровецът се настани заедно с придружаващата го жена и се помъчи да си придаде нехаен вид на обикновен човек, излязъл да хапне нещо. Междувременно въоръжената му охрана патрулираше на тротоара и оглеждаше улицата за терористи самоубийци.

Маршал изруга управителя и каза на Саманта:

— Да се махаме от тук. Понякога мразя този град.

Двамата извървяха три пресечки по Уисконсин Авеню и си намериха заведение, на което джихадистите не биха обърнали внимание. Саманта си поръча диетична кола, а Маршал двойна водка.

— Какво се случи в онази пустош? — попита той.

По телефона я беше въртял на шиш, но тя бе предпочела да му разкаже, когато се видят очи в очи.

Усмихна се и започна с Роуми. По средата на разказа си даде сметка колко се забавлява с приключението. Маршал не можеше да повярва и искаше да съди някого, но се успокои след няколко глътки водка. Поръчаха си пица и тя му описа вечерята си с Мати и Честър.

— Нали не възнамеряваш сериозно да започнеш там? — попита той.

— Получих работата. Ще опитам няколко месеца. Ако ми доскучае, ще се върна в Ню Йорк и ще стана продавачка на обувки в „Барнис“.

— Не се налага да продаваш обувки и не се налага да работиш като правен консултант на доброволни начала. Колко пари имаш в банката?

— Достатъчно, за да оцелея. А ти колко имаш в банката?

Той се намръщи и отново отпи от питието си.

— Много, нали? — продължи тя. — Мама е убедена, че си скрил цяло състояние в офшорки и си я прецакал при развода. Вярно ли е?

— Не, не е вярно, но дори да беше, да не мислиш, че щях да си призная пред теб?

— Не, никога. Отричай, отричай, отричай — не е ли това първото правило на защитата на обвиняемия?

— Откъде да знам? И между другото, аз признах престъпленията и вината си. Какво знаеш за наказателното право?

— Нищо, но се уча. Като начало, вече съм преживяла арест.

— Е, аз също и не го препоръчвам. Ти поне си избегнала белезниците. Какво друго ти каза майка ти за мен?

— Нищо хубаво. Някъде в дъното на преуморения си мозък съм скътала представата как тримата сме на приятна вечеря в хубав ресторант, не като семейство, не дай боже, а като трима възрастни, които може би имат нещо общо помежду си.

— Аз съм „за“.

— Да, но тя не е. Твърде много нерешени проблеми.

— Как стигнахме до тази тема?

— Не знам. Извинявай. Някога съдил ли си въгледобивна компания?

Маршал разклати кубчетата лед в чашата си и се позамисли. Беше съдил страшно много нарушили закона компании.

— Не, мисля, че не съм. Специалността ми бяха самолетните катастрофи, но Франк, един от партньорите ми, веднъж участва в някакво дело с въгледобивна компания. Екологично бедствие, свързано с онази гадост, която държат в нещо като езера. Той не говори много за това, така че сигурно е изгубил.

— Става дума за утаечни води. Токсичен отпадък, вторичен продукт от измиването на въглищата. Компаниите ги съхраняват в утайтели, изкопани в земята, където остават с години, просмукват се в почвата и замърсяват питейната вода.

— Боже, боже, каква си ми умница.

— О, научих доста през последното денонощие. Знаеш ли, че в някои окръзи от въгледобивните райони има най-висок процент раковоболни?

— Звучи ми като съдебно дело.

— Там трудно можеш да спечелиш съдебно дело, защото въгледобивните компании са господари на всичко и много от съдебните заседатели им симпатизират.

— Но това е прекрасно, Саманта. Вече говорим за истинско право, не за строителството на небостъргачи. Гордея се с теб. Хайде да осъдим някого.

Поднесоха им пицата. Покрай тях мина добре сложена брюнетка с минипола и Маршал инстинктивно спря да дъвче, зяпна я, после се овладя и се опита да се престори, че не я е забелязал.

— Какво точно ще вършиш там? — попита той смутено, все още с едно око към дамата.

— Ти си почти на шейсет, а тя е на моята възраст. Кога ще престанеш да се заглеждаш?

— Никога. Какво лошо има да се заглежда човек?

— Не знам. Струва ми се, че е първата стъпка.

— Ти просто не разбираш мъжете, Саманта. Ние зяпаме инстинктивно и безобидно. Всички го правим. Стига де.

— Значи просто не можеш да се овладееш?

— Да. Защо изобщо говорим за това? Предпочитам да обсъждаме как ще съдим лошите компании.

— Нищо друго не знам. Разказах ти всичко.

— Ще ги съдиш ли?

— Едва ли. Но се запознах с един мъж, който поема само случаи, свързани с тях. Семейството му е било унищожено заради открита мина, когато бил още дете, и сега е подел вендета. Носи пистолет. Видях го.

— Мъж значи. Хареса ли ти?

— Женен е.

— Добре. Предпочитам да не се влюбваш в някои планинец. Защо носи пистолет?

— Мисля, че много хора там го правят. Твърди, че не е любимец на големите компании и че този бизнес отдавна се слави с насилие.

Маршал избърса уста с хартиена салфетка и отпи глътка вода.

— Нека да обобщя какво чух досега. Това е място, където позволяват на психичноболните да носят униформи, да се представят за полицаи, да карат коли със сигнални светлини, да спират шофьори от други щати, а понякога дори да ги влачат в ареста. Други, които явно не са психичноболни, практикуват право с пистолет в куфарчето си. Трети пък предлагат временна работа на уволнени адвокати, но без никакво заплащане.

— Доста точен анализ.

— И ти започваш в понеделник сутрин?

— Точно така.

Маршал поклати глава и си взе още едно парче пица.

— Явно това е за предпочитане пред Голямото право на Уолстрийт.

— Ще видим.

* * *

Блайд успя да се измъкне от фирмата си за бърз обяд. Сремнаха се в претъпкан деликатесен магазин с кът за хранене, недалече от офиса ѝ, и докато хапваха по салата, успяха да постигнат

споразумение. Саманта щеше да плаща своя дял от наема в продължение на три месеца, но не повече. Блайд се беше вкопчила в работата си и беше донякъде оптимистично настроена, че няма да я изгуби. Искаше да задържи апартамента, но нямаше да се справи с целия наем. Саманта я увери, че има огромна вероятност самата тя да се върне в града съвсем скоро и да се захване с нещо.

Късно следобед се срещна с Изабел, за да си побъбрят на кафе. Изабел си беше стегнала багажа и се канеше да се върне у дома, във Вашингтон, за да живее със сестра си, която имаше свободна стая в сутерена. Щеше да стажува в организация за защита на детските права и да си търси истинска работа. Беше потисната, огорчена и несигурна как ще оцелее. Когато се прегърнаха за сбогом, и двете знаеха, че сигурно дълго няма да се видят.

Здравият разум подсказваше на Саманта да наеме кола, да натовари багажа си и да се отправи на юг. Докато организираше нещата по телефона обаче, си даде сметка, че колата под наем ще бъде с нюйоркски номера. Сигурно щеше да успее да си намери кола в Ню Джърси или пък в Кънектикът, но и в трите случая щеше да привлича внимание в Брейди. Не можеше да се отърси от мисълта за Роуми. В крайна сметка той беше на свобода и можеше да върши безобразията си.

Вместо това Саманта напълни два куфара и един голям сак с всичко, което прецени за уместно да вземе. Таксито я стовари на Пен Стейшън. Пет часа по-късно друго такси я взе от Юниън Стейшън във Вашингтон. Двете с Карън ядоха суши по пижами и гледаха стар филм. Изобщо не споменаха за Маршал.

Уебсайтът на „Гаско Лизинг“ във Фолс Чърч обещавахе голям избор от чудесни стари автомобили, изгодни условия, лесно оформяне на документите, безпроблемно застраховане и пълна удовлетвореност на клиентите. Саманта имаше ограничени познания за автомобилите, но нещо ѝ подсказваше, че местен автомобил вероятно ще ѝ навлече по-малко проблеми от някоя японска кола например. Докато разглеждаше предложенията, забеляза средно голям форд хечбек от 2004 г., който ѝ се стори подходящ. По телефона автотърговецът я увери, че колата още е на разположение, и най-важното, гарантираше, че ще има регистрационни номера от Вирджиния. „Да, госпожо, и двата.“ Саманта отиде с такси до Фолс Чърч и се срещна с търговеца

Ърни. Той си падаше флиртаджия, говореше прекалено много и забелязваше съвсем малко. Ако беше по-бдителен, щеше да разбере колко ужасена е младата жена от факта, че се налага да наеме стара кола за дванайсет месеца.

За миг тя дори се поколеба дали да не звънне на баща си, за да го помоли за помощ, но се отказа. Внуши си, че е достатъчно силна, за да се справи с тази относително маловажна задача. След като прекара два дълги часа с Ърни, Саманта най-сетне потегли с един напълно невзрачен форд, който не би могъл да принадлежи на никой друг, освен на жител на щата Вирджиния.

Въвеждането в работата представляваше среща в осем часа сутринта с нов клиент. За късмет на Саманта, която нямаше никаква представа как да я проведе, Мати пое нещата в свои ръце.

— Просто си води бележки, мръщи се и си придавай умен вид.

Никакъв проблем, точно така бе оцеляла първите две години в „Скъли и Пършинг“.

Клиентът беше Лейди Първис, четирийсетинагодишна майка на трима тийнейджъри, чийто съпруг Стоки в момента се намираше в ареста в съседния окръг Хопър. Мати не попита дали Лейди е истинското ѝ име; ако се окажеше важно, щяха да уточнят тази подробност впоследствие. Предвид провинциалната ѝ външност и нецензурния език човек трудно можеше да допусне, че родителите ѝ са я кръстили Лейди.

Имаше вид на човек, водил труден живот, и адски се подразни, когато Мати не ѝ позволи да пуши в офиса. Саманта смръщено си водеше бележки и не обелваше нито дума. Още от първото изречение — само лош късмет и неприятности. Семейството живееше в каравана, при това ипотекирана, и изоставаха с вноските; изоставаха с всичко. Двете по-големи деца бяха прекъснали училище, за да си търсят работа, каквато нямаше нито в Ноланд, нито в Хопър, нито в Къри. Заплашваха, че ще избягат някъде на запад, където вероятно щяха да успеят да изкарат някой долар, като берат портокали. Лейди се бяхтеше на различни места, чистеше къщи през уикенда, гледаше деца срещу пет долара на час — хващаше се с какво ли не, само и само да припечели нещо.

Престъплението на Стоки било превишена скорост. Кое то станало причина заместник-шерифът да провери шофьорската му книжка, която пък била изтекла два дни преди това. Глобите и съдебните му разходи възлизали на 175 долара — пари, които той нямал. Властите в окръг Хопър се свързали с частна фирма, която някак да измъкне парите от Стоки и от други бедни хорица, имали

нещастieto да извършат незначителни простъпки и пътнотранспортни нарушения.

Ако Стоки можеше да напише чек за сумата, досега щеше да го е сторил и да се е прибрал у дома, но тъй като беше беден и разорен, случаят му се развиваше по друг начин. Съдията беше прехвърлил делото му на мошениците от „Управление на съдебни задължения“, УСЗ. Лейди и Стоки се срещнали с представител на фирмата в деня за разглеждане на делото в съда и той им обяснил какъв ще бъде планът за изплащане на сумата. Фирмата му начислила още такси — така наречената основна такса от 75 долара, друга, наречена месечна такса обслужване, възлизаща на 35 долара, и още една накрая, ако изобщо се стигнело дотам, наречена такса приключване — дреболия от 25 долара. Като се добавели съдебните разходи и още някакви неясни такси, сумата възлизала на 400 долара.

Двамата смятали, че ще съумяват да плащат по петдесет долара месечно, минимума, който допускаше УСЗ, обаче не след дълго установили, че трийсет и пет от тези петдесет долара се поглъщат от месечната такса обслужване. Помъчили се да предоговорят условията, но от УСЗ не отстъпвали. Съпрузите платили две вноски, после Стоки престанал да плаща и тогава започнали сериозните проблеми. Двама шерифи пристигнали в караваната им след полунощ и арестували Стоки. Лейди протестирала, най-големият им син също, а представителите на реда заплашили да ги зашеметят с чисто новите си електрошокови палки. Когато отново замъкнали Стоки пред съдията, му лепнали още глоби и такси. Новата сума възлизала на 550 долара. Стоки обяснил, че е разорен и няма работа, и съдията го върнал в затвора. Бил там вече два месеца. А междувременно УСЗ продължавали да удържат любимата си месечна такса, която по някаква тайнствена причина се повишила на 45 долара.

— Колкото повече лежи в затвора, толкова повече затъваме — каза Лейди напълно съкрушена.

Носеше документите си в книжна торба и Мати се зае да ги подрежда. Гневни писма от производителя на караваната, който финансираше и покупката ѝ, предупреждения за просрочване на ипотеката, неплатени сметки за ток и вода, данъчни съобщения, съдебни решения и най-различни документи от УСЗ. Мати ги прочете

и ги подаде на Саманта, която нямаше представа какво друго да направи, освен да изготви списък на цялата тази мъка:

Накрая Лейди не издържа.

— Трябва да запаля. Дайте ми пет минути. — Ръцете ѝ трепереха.

— Разбира се — отвърна Мати. — Просто излез навън.

— Благодаря.

— Колко пакета на ден?

— Само два.

— Коя марка?

— „Чарлис“. Знам, че трябва ги откажа, и се опитах, но само цигарите ми успокояват нервите.

Тя грабна чантата си и излезе.

— „Чарлис“ е любима марка в Апалачите, евтини цигари, но все пак сигурно са към четири долара пакета. Това прави осем долара дневно, двеста и петдесет на месец, а се обзалагам, че и Стоки пуши по толкова. Сигурно харчат по петстотин долара месечно за цигари и един бог знае още колко за бира. Ако заделят нещо, най-вероятно си купуват лотарийни билети — обясни Мати.

— Това е нелепо — заяви Саманта с облекчение, че най-сетне може да проговори. — Защо? Биха могли да платят глобите си само за месец и той да излезе от затвора.

— Те не разсъждават така. Пушенето е пристрастеност, нещо, от което просто не могат да се откажат.

— Добре, може ли да попитам нещо?

— Разбира се. Сигурно искаш да разбереш как човек като Стоки попада в затвор за длъжници, след като тази практика е незаконна в страната вече двеста години. Нали?

Саманта кимна бавно. Мати продължи:

— Най-вероятно също така си сигурна, че изпращането на човек в затвора, защото не може да плати глоба или такса, нарушава Четиринайсетата поправка и клаузата за равна защита. И несъмнено си запозната с решението на Върховния съд от осемдесет и трета година... в момента името ми убягва..., с което съдът постановява, че преди длъжник да бъде хвърлен в ареста за неплатена глоба, трябва да се докаже, че той не плаща умишлено. С други думи, че може да плати, но отказва. Всички тези, че и други неща, права ли съм?

— Добро обобщение.

— Постоянно се случва. УСЗ притиска съдилищата за наказуеми простъпки в десетина южни щата. Местните власти събират средно около трийсет процента от дължимите глоби. УСЗ се намесва и обещава седемдесет процента, и то без да харчи средства на данъкоплатците. Твърдят, че всичко се финансира от хора като Стоки, които се оказват въвлечени в измамата. Всеки град и всеки окръг се нуждаят от пари, затова те прибъгват до услугите на УСЗ и съдът им прехвърля случаите. Жертвите излизат на свобода условно, а когато се окаже, че не могат да плащат, ги хвърлят в затвора, където, естествено, отново опираме до парите на данъкоплатците. Харчат по трийсет долара дневно за храна и подслон на Стоки.

— Подобно нещо не може да е законно.

— Законно е, защото не е изрично незаконно. Става дума за бедни хора, Саманта, най-ниско в пирамидата, а там, долу, законите са различни. И затова ни има нас, така да се каже.

— Но това е ужасно.

— Вярно е, а може да стане и още по-зле. Тъй като е нарушил пробацията си, Стоки може да изгуби правото си на купони за храна, помощи за жилищно настаняване, шофьорската си книжка, по дяволите, в някои щати може дори да му отнемат правото да гласува, ако изобщо си е направил труда да се регистрира.

Лейди се върна, воняща на цигарен дим и все така нервна. Прегледаха и останалите ѝ неплатени сметки.

— Има ли начин да ми помогнете? — попита тя с влажни очи.

— Разбира се — увери я Мати прекалено оптимистично. — Имам известни успехи в преговорите с УСЗ. Не са свикнали да се намесват адвокати и макар да са такива здравеняци, не е трудно да ги сплашиш. Познавам съдията, а в затвора вече им е омръзнало да хранят Стоки. Можем да го извадим и да го върнем на работа. После сигурно ще обмислим възможността да обявите фалит, за да спасите дома си, и да изплатите част от тези сметки. Аз ще се спазаря с фирмите за комунални услуги.

Мати изреди набързо тези смели ходове, като че ли вече бяха направени, и Саманта внезапно се почувства по-добре. Лейди успя да се усмихне — за пръв и единствен път.

— Дай ни няколко дни — каза Мати — и ще съставим план. Не се колебай да звънеш на Саманта тук, ако имаш въпроси. Тя ще е наясно с всичко по случая ти.

Сърцето на Саманта прескочи, когато чу да споменават името ѝ. В този момент почувства, че нищо не знае и не може.

— Значи имаме двама адвокати? — попита Лейди.

— Със сигурност.

— И не искате пари?

— Точно така, Лейди. Ние оказваме правна помощ. Услугите ни не се заплащат.

Лейди закри очи с ръце и се разплака.

Саманта още не се беше възстановила от първата си среща с клиент, когато я повикаха за втора. Анета Бревард, „младши партньорът“ в Планинската служба за правна помощ, реши, че ще е полезно за новата ѝ колежка да разбере от първа ръка какво представлява битовото насилие.

Анет беше разведена, имаше две деца и живееше в Брейди от десет години. Преди беше живяла в Ричмънд и беше работила в средно голяма правна кантора, но след мъчителния развод си бе събрала багажа и бе избягала в Брейди с децата. Бе започнала работа при Мати, защото във Вирджиния не се намирало нищо друго. Определено нямала планове да остава в Брейди, но кой ли може да планира живота си до самия му край? Сега живееше в стара къща в центъра на града. Зад къщата имаше самостоятелен гараж. А над гаража — двустаен апартамент, който щеше да бъде домът на Саманта през следващите няколко месеца. Анет реши, че след като стажът не е платен, Саманта пък няма да плаща наем. Поспечкаха се по този въпрос, но Анет не отстъпваше. Саманта нямаше друг осъществим вариант и се нанесе с обещание да гледа децата без заплащане. Дори можеше да паркира форда си в гаража.

Клиентката беше трийсет и шест годишна и се казваше Фийби. Бе омъжена за Ранди и двамата току-що бяха прекарвали неприятен уикенд. Ранди беше в ареста на около шест пресечки от Службата за правна помощ (същия арест, в който едва не попадна и Саманта), а Фийби седеше в кабинета на адвокатките с подуто око, рана на носа и

ужас в очите. Състрадателно и много доброжелателно Анет я разпитваше за случилото се. Саманта отново се мръщеше умно, без да издава нито звук, водеше си бележки и се питаше колко ли откачени хора живеят по тези места.

Спокойният тон на Анет подтикваше Фийби да продължи да разказва. Последваха много сълзи и много емоции. Ранди се оказа пристрастен към метамфетамините, дилър, а също пияница, който я биел вече година и половина. Не смеел да ѝ посяга, докато баща ѝ бил жив — Ранди се ужасявал от него, — но след смъртта му преди две години започнало насилието. Непрекъснато заплашвал да я убие. Да, и тя вземала метамфетамини, обаче внимавала и не била пристрастена.

Имаха три деца, всичките под десет. За нея беше втори брак, за него — трети. Ранди беше на четирийсет и две, по-възрастен, и имаше много опасни приятели в бизнеса с дрога. Фийби се страхуваше от тези хора. Те разполагаха с пари в брой и всеки момент щяха да уредят освобождаването му под гаранция. А беше почти сигурно, че след като излезе на свобода, Ранди ще я издири. Бил бесен, задето тя най-сетне се беше решила да се оплаче в полицията и го бяха арестували. Но Ранди се познавал добре с шерифа, така че надали щели да го оставят в ареста. Щял да я бие, докато оттегли обвиненията. Фийби изхаби цяла купчина носни кърпички, докато разказваше историята си.

От време на време Саманта си записваше важни въпроси като например „Къде попаднах?“ или „Какво търся тук?“.

Фийби се страхуваше да се върне у дома. Беше скрила трите си деца при някаква леля в Кентъки. Някакъв заместник-шериф я беше осведомил, че Ранди трябва да се яви в съда в понеделник. Възможно било дори в момента да е там и да урежда гаранцията си със съдията, а след като определят размера, приятелчетата му щели да снесат парите и той да излезе на свобода.

— Трябва да ми помогнете — не спираше да повтаря Фийби. — Той ще ме убие.

— Не, няма — успокояваше я Анет с необяснима увереност.

Съдейки по сълзите на Фийби, уплашените ѝ погледи и езика на тялото ѝ, Саманта беше съгласна с нея и подозираше, че Ранди може да цъфне всеки момент и да започне да създава неприятности. Анет обаче, изглежда, изобщо не се притесняваше от такава възможност.

Явно стотици пъти е била свидетел на подобни неща, помисли си Саманта.

— Провери онлайн графика на делата — помоли я Анет.

Каза ѝ бързо кой е уебсайтът на съдебния регистър на окръг Ноланд и тя побърза да отвори лаптопа си, да започне да търси и за малко да престане да обръща внимание на Фийби и на емоциите ѝ.

— Трябва да се разведе — отсече Фийби. — За нищо на света няма да се върна там.

— Добре, утре ще подадем молба за развод и ще издействаме съдебна възбрана той да те доближава.

— Какво е съдебна възбрана?

— Заповед от съда. Наруши ли я, Ранди здравата ще ядоса съдията и той ще го върне в затвора.

Тези думи я накараха да се усмихне, но само за секунда.

— Трябва да напусна града. Не мога да остана тук. Той ще се надрусва отново, ще забрави за възбраната и за съдията и ще ме погне. Трябва да го държат под ключ известно време. Могат ли да го направят?

— В какво е обвинен, Саманта? — попита Анет.

— В злоумишлено нараняване — отговори Саманта, току-що открила делото онлайн. — Ще се гледа в съда днес следобед в един часа. Не е определена гаранция.

— Така ли? С какво те удари?

Сълзите мигом рукнаха и Фийби избърса бузи с опакото на дланта си.

— Имаше пистолет. Държеше го в едно чекмедже в кухнята, незареден заради децата, но патроните бяха върху хладилника за всеки случай, нали разбирате? Карахме се и си крещяхме, той извади пистолета. Канеше се да го зареди и сигурно да ме очисти. Опитах се да го сграбча, а Ранди ме удари с дръжката отстрани по главата. После пистолетът падна на пода, а той ме заблъска с ръце. Избягах от къщи, отидох при съседите и се обадох в полицията.

Анет спокойно вдигна ръка, за да я спре.

— Това е злоумишлената част — използването на оръжие. — Докато говореше, погледна към Фийби и към Саманта, за да осветли и двете по въпроса. — Във Вирджиния присъдата може да бъде от десет

до двайсет години в зависимост от конкретните обстоятелства — оръжие, телесна повреда и така нататък.

Саманта отново започна да си записва като бясна. Беше чувала част от тези неща, докато следваше право, много-много отдавна.

— И така, Фийби — продължи Анет, — може да очакваме съпругът ти да заяви, че ти първа си посегнала към пистолета, че ти си го ударила и така нататък, може дори да се опита да повдигне обвинения срещу теб. Как ще отговориш на това?

— Той е с двайсет сантиметра по-висок от мен и с петдесет килограма по-тежък. Никой здравомислещ човек няма да повярва, че съм му посегнала. Ако ченгетата не излъжат, ще кажат, че той е бил пиян и не на себе си. Дори се сби с тях, докато не му опърлиха дебелия задник с електрошока.

Анет се усмихна доволно. Погледна часовника си, отвори една папка и извади някакви документи.

— След пет минути трябва да се обадя по телефона. Саманта, това е въпросникът ни за случаите на развод. Съвсем прост е. Минете го заедно с Фийби. Събери цялата информация, която успееш. Ще се върна след половин час.

Саманта взе въпросника така, сякаш се бе оправяла с десетки такива.

Един час по-късно, вече в безопасност в импровизирания си кабинет, Саманта затвори очи и пое дълбоко въздух. Кабинетът ѝ явно беше бивш склад, тесен и претъпкан, с два паянтови стола и кръгла маса с изкуствен плот. Мати и Анет се извиниха и ѝ обещаха в някой момент да ѝ дадат нещо по-добро. Едната стена беше почти изцяло заета от голям прозорец, който гледаше към паркинга отзад. Саманта беше признателна за светлината.

Колкото и малък да беше кабинетът ѝ, онзи в Ню Йорк не беше по-голям. Мислите ѝ неволно се връщаха към голямата фирма с всички високопарни обещания и сложни процедури. Усмихна се, когато си припомни, че не трябва да отчита изработените часове, че не е под неумолимото напрежение да ги увеличава още и още, да печели повече пари за големите шефове на върха, ги впечатлява с цел един ден да стане като тях. Погледна часовника си. Беше единайсет, а тя не беше отчела нито един изработен час, нито пък щеше скоро да го направи. Древният телефон звънна и не ѝ остави друг избор, освен да вдигне.

— Обаждане на втора — съобщи Барб.

— Кой е? — попита напрегнато Саманта. Първото ѝ телефонно обаждане.

— Някой си Джо Дънкан.

— Защо иска да говори с мен?

— Не е казал такова нещо. Каза, че му трябва адвокат, а в момента Мати и Анет са заети. Пада се на теб.

— За какъв случай? — попита Саманта и погледна към шестте си небостъргача върху шкафа за документи, купен от магазин за военни запаси.

— Социална осигуровка. Внимавай. На втора линия.

Барб работеше на хонорар и седеше на рецепцията. Саманта беше разговаряла с нея само няколко секунди по-рано днес сутринта, когато ги запознаха. В Службата на хонорар работеше и правната асистентка Клодел. Изцяло женски състав.

Саманта натисна копчето за втора линия и каза:

— Саманта Коуфър.

Господин Дънкан я поздрави и я попита дали наистина е адвокат. Тя го увери, че е, но в същия момент сама се усъмни. Той поде разказа си. Преживявал труден момент и много искал да поговори за това. Той и семейството му били сполетени от всякакви нещастия. Съдейки по първите десет минути говорене, човекът явно имаше достатъчно проблеми, с които да ангажира малка правна кантора в продължение на няколко месеца. Бил безработен — неправомерно уволнен, което си било отделна история — но сериозният проблем представлявало здравето му. Имал дискова херния на долните прешлени и не можел да работи. Подал документи да бъде обявен за нетрудоспособен и да получава социални помощи, но му отказали. И сега губел всичко.

Саманта не можеше да му помогне почти с нищо, затова с удоволствие го остави да дърдори. Половин час по-късно обаче се отегчи. Оказа се предизвикателство да приключи разговора — той беше отчаян и се бе вкопчил в нея, — но накрая успя да го убеди, че незабавно ще прегледа случая му заедно със специалист по социално осигуряване и ще се свърже с него.

На обед Саманта беше прегладняла и изтощена. Умората ѝ не се дължеше на факта, че часове наред бе чела и размишлявала над дебели папки с документи, нито на жестокото напрежение да впечатли хората,

нито на страха, че не се справя и ще се окаже изхвърлена от надпреварата да стане партньор. Не беше изтощението, с което беше свикнала през последните три години. Силите ѝ се бяха стопили от шока и от страха да се взре в емоционалната разруха на истинските човешки същества, на отчаяните хора, лишени от надежда, които се бяха обърнали към нея за помощ.

За всички останали във фирмата си беше най-обикновен понеделник. Събраха се в главната заседателна зала на обяд, който си носеха в кафяви книжни пликове — седмичен ритуал, по време на който хапваха набързо и обсъждаха дела, клиенти или други наложителни неща. Този понеделник обаче главната тема беше новата стажантка. Опитаха се да я преценят. И накрая я насърчиха да говори.

— Ами нуждая се от малко помощ — призна Саманта. — Току-що говорих по телефона с човек, педал молба да бъде обявен за нетрудоспособен, обаче му отказали. Каквото и да означава това.

Думите ѝ бяха посрещнати със смесица от смях и веселие. Думата „нетрудоспособен“ предизвика реакцията на другите присъстващи в залата.

— Вече не поемаме такива дела — обади се Барб. Тя първа се срещаше с клиентите, защото те влизаха през предната врата.

— Как се казва? — попита Клодел.

Саманта се поколеба и огледа нетърпеливите лица.

— Добре, да караме поред. Не съм сигурна как стои въпросът с поверителността. Вие... ние... обсъждаме ли открито помежду си случаите, или всяка от нас спазва изискването за поверителност между адвокат и клиент?

Въпросът ѝ предизвика още по-силен смях. Четирите заговориха едновременно, смееха се, кикотеха се и дъвчеха сандвичите си. Саманта моментално схвана, че между тези стени жените обсъждат всеки и всичко.

— Вътре във фирмата всичко е позволено — каза Мати. — Обаче навън нито дума.

— Ясно.

— Човекът се казва Джо Дънкан — поясни Барб. — Звучи ми познато.

— Занимавах се с него преди няколко години — каза Клодел. — Подаде молба, отказах му. Мисля, че ставаше дума за болно рамо.

— Е, сега болестта е стигнала до долните лумбални прешлени — каза Саманта. — Струва ми се пълна бъркотия.

— Той е сериен тъжител — обясни Клодел. — Това е една от причините вече да не поемаме случаи на социалните. Системата изобилства от измами. Много гнила работа, особено по тези места.

— А какво да кажа на господин Дънкан?

— В Абингдън има една правна кантора, която се занимава само със случаи на нетрудоспособност.

— „Кокрел и Роудс“ — обади се Анет, — известни повече като Хлебарките. Наистина лоши момчета, които изнудват лекари и съдии. Всичките им клиенти се сдобиват с чекове за обезщетение. Адски ги бива.

— Дори атлет може да подаде молба и Хлебарките ще му издействат обезщетение за нетрудоспособност додаде Мати.

— Значи ние никога...

— Никога.

Саманта отхапа от сандвича си с прекалено преработено пуешко и впери поглед право в Барб. Едва не зададе очевидния въпрос: „След като не приемаме такива случаи, защо свърза този човек с мен?“, но вместо това мислено си отбеляза да бъде по-бдителна. Трите години, прекарани в света на Голямото право, бяха направили инстинкта ѝ за оцеляване остър като бръснач. Да прережеш нечие гърло или да забиеш нож в гърба беше напълно нормално, а Саманта се беше научила да избягва и двете.

Нямаше да обсъжда с Барб случилото се сега, а щеше да изчака подходящия момент.

Клодел явно беше шутът, който създаваше настроение в групата. Беше само на двайсет и четири, омъжена преди по-малко от година, бременна, и то мъчително. Цяла сутрин бе прекарала в тоалетната, борейки се с гаденето и обзета от неприязнени мисли към нероденото си бебе — момченце, което вече беше кръстено на баща си и създаваше големи неприятности.

Тонът на разговора се оказа учудващо свободен. За четирийсет и пет минути успяха да обсъдят не само най-неотложните дела на фирмата, а и да поговорят за сутрешното гадене, менструалните спазми, родилните болки и раждането, мъжете и секса — от който явно всички искаха повече.

Анет сложи край на срещата, като погледна към Саманта и каза:
— Трябва да бъдем в съда след петнайсет минути.

Общо взето, опитът ѝ в съдебната зала не беше приятен. Някои посещения там бяха наложителни, други — доброволни. Когато Саманта беше в девети клас, великият Маршал Коуфър водеше дело, свързано със самолетна катастрофа, във федералния съд в центъра на Вашингтон и убеди преподавателката на Саманта по „Общество и право“, че учениците много ще разширят познанията си, ако го наблюдават в действие. Цели два дни децата седяха в залата и си умираха от скука, докато вещите лица спореха относно аеродинамиката при силно обледеняване. Саманта изобщо не се гордееше с баща си, по-скоро беше потънала в земята от унижение заради нежеланото внимание. Маршал имаше късмет, че децата вече се бяха върнали в класната стая, когато съдебните заседатели се произнесоха в полза на производителя и му поднесоха една от редките загуби в кариерата му.

Няколко години по-късно Саманта се върна в същата сграда, но в друга зала, за да види как баща ѝ се признава за виновен за извършените престъпления. Прекрасен ден за майка ѝ, на която и през ум не ѝ минаваше да се появи, затова Саманта седеше заедно с чичо си, брата на Маршал, и бършеше сълзите си с кърпичка. Подготвителен курс по право в „Джорджтаун“ я бе задължил да наблюдава част от наказателно дело, но лек грип ѝ бе попречил да отиде. Всички студенти по право разиграваха мними съдебни процеси и на Саманта донякъде ѝ беше приятно, но не желаше да участва в истинско дело. Докато стажуваше, рядко влизаше в съдебната зала. По време на интервютата за работа даде ясно да се разбере, че не иска да припарва там.

А ето че сега влизаше в окръжния съд на Ноланд и се запътваше към главната зала. Сградата беше красива, от червени тухли, триетажна, с лъскав ламаринен покрив. В прашното фойе бяха окачени избелели портрети на брадати герои, а цяла една стена беше заета от съобщения, забодени небрежно по таблата за обяви. Саманта

последва Анет на втория етаж. Минаха покрай престарял пристав, задрямал на стола си, и влязоха през тежката двойна врата в дъното на залата. Съдията четеше задълбочено нещо, а няколко адвокати разлистваха документи и си подхвърляха закачки. Отдясно беше празната ложа на съдебните заседатели. Високите стени бяха покрити с още избелели портрети — до един на мъже, до един с бради и явно със сериозно отношение към правните дела. Няколко секретарки си бъбреха и флиртуваха с адвокатите. Шепа зрители наблюдаваха в очакване справедливостта да възтържествува.

Анет притисна до стената един прокурор, когото набързо представи на Саманта като Ричард, и го осведоми, че представляват Фийби Фанинг, която ще подаде молба за развод при първа възможност.

— Какво знаеш? — попита тя Ричард.

Тримата се преместиха в един ъгъл, близо до ложата на съдебните заседатели, за да не ги чува никой.

— Според ченгетата и двамата са били дрогирани и са решили да разрешат недоразуменията си, като хубаво се сбият. Той спечелил, тя изгубила. Някак се намесил и пистолет, незареден, с който той я цапардосал по главата — обясни Ричард.

Анет разказа версията на Фийби, която Ричард внимателно изслуша.

— Адвокат му е Хъмф и в момента иска само ниска гаранция. Аз ще настоявам за по-висока и може би ще успеем да задържим този тип в ареста още няколко дни, за да се поуспокои, докато тя изчезне.

Анет кимна.

— Благодаря, Ричард.

Хъмф се оказа Кал Хъмфри, неизменно присъствие в града. Бяха минали покрай кантората му малко по-надолу по улицата. Анет го поздрави и представи Саманта, която се ужаси от размера на шкембето му. Ярките му тиранти бяха изопнати под напора на тежкия корем и сякаш всеки момент щяха да се скъсат и да предизвикат последици, които човек трудно би могъл да опише. Хъмф им подшушна, че „неговото момче“ Ранди (за секунди дори не успя да си спомни фамилията му) трябва да излезе от ареста, за да може да ходи на работа. Хъмф не вярваше на версията на Фийби за случилото се и

вместо това допускаше, че конфликтът е започнал, когато тя е нападнала клиента му с незаредения пистолет.

— Затова са съдебните зали — промърмори Анет, когато се отдалечиха от Хъмф.

Ранди Фанинг и още двама затворници бяха въведени в залата и настанени на първия ред. Свалиха им белезниците и един заместник-шериф застана близо до тях. Тримата изглеждаха като членове на една и съща банда — с избелели оранжеви гащеризони, небръснати лица, рошави коси и сурови погледи. Анет и Саманта седнаха сред зрителите, възможно най-далече. Барб влезе на пръсти и подаде на Анет някаква папка с думите:

— Ето го и развода.

Когато съдията призова Ранди Фанинг, Анет изпрати съобщение на Фийби, която чакаше в колата си пред съда. Ранди се изправи пред съдията, Хъмф застана от дясната му страна, а Ричард — от лявата, но малко по-назад. Хъмф поде многословна тирада колко важно е за клиента му да се върне на работа, колко дълбоко в окръг Ноланд се простират корените му, как може да му се има доверие, че ще се яви в съда винаги щом го призоват, и така нататък. Случилото се било просто най-банална семейна кавга и нещата щели да се изгладят, без да се налага съдебната система да продължи да се намесва. Докато той говореше, Фийби влезе тихо в залата и седна до Анет. Ръцете ѝ трепереха, очите ѝ бяха влажни.

От името на обвинението Ричард подчерта колко сериозни са обвиненията и реалната вероятност Фанинг да бъде осъден на лишаване от свобода за дълъг срок. Глупости, възрази Хъмф. Неговият човек бил невинен. Неговият човек бил нападен от „неуравновесената“ си съпруга. Ако продължавала да натиска, току-виж самата тя се окажела в затвора. Юристите продължиха да си разменят реплики в този дух.

Съдията, сдържан възрастен мъж с лъскава гола глава, попита спокойно:

— Доколкото разбрах, предполагаемата жертва е в съдебната зала. Така ли е, госпожо Бревард? — Той огледа присъстващите в залата.

Анет скочи.

— Тук е, господин съдия. — Тя прекоси съдебната зала властно и собственически, следвана от Фийби. — Представяме ви Фийби Фанинг, която ще подаде молба за развод в следващите десет минути.

Все още на безопасно място сред зрителите в залата, Саманта видя как Ранди Фанинг изглежда вбесено жена си. Ричард се възползва от момента.

— Ваша чест, би било от полза да обърнем внимание на видимите наранявания по лицето на госпожа Фанинг. Тази жена е понесла страхотен побой.

— Не съм сляп — отговори съдията. — Не виждам никакви наранявания по вашето лице, господин Фанинг. Съдът взема под внимание и факта, че вие сте висок почти два метра и много як. А съпругата ви е, така да се каже, доста дребничка. Набихте ли я?

Видимо виновен, Ранди премести значителната тежест на тялото си от крак на крак и процеди:

— Скарахме се, господин съдия. Тя започна.

— Не се съмнявам. Мисля, че ще е най-добре да охладите страстите още ден-два. Връщам ви в ареста и ще се видим отново във вторник. А дотогава, госпожо Бревард, продължете да движите правните въпроси и ме дръжте в течение.

— Но, ваша чест, клиентът ми ще изгуби работата си — възрази Хъмф.

— Той няма работа — извика Фийби. — Сече дърва на половин ден и целодневно продава метамфетамини.

Всички преглътнаха мъчително, когато думите й отекнаха в залата. Ранди беше готов да поднови кавгата и изглежда жена си с убийствена ненавист. Накрая съдията се намеси:

— Достатъчно. Доведете го отново тук във вторник.

Приставът подхвана Ранди и го изведе от съдебната зала.

На вратата стояха двама мъже — грубияни със сплъстени коси и татуировки, които измериха с поглед Анет, Саманта и Фийби, докато минаваха покрай тях.

— Онези негодници са с Ранди — прошепна Фийби в коридора, — от наркобизнеса. Трябва да се махна от града.

И аз ще те последвам, помисли си Саманта.

Влязоха в канцеларията на окръжния съд и подадоха молба за развод. Анет настоя за незабавно изслушване за получаване на

ограничителна заповед, която да държи Ранди далече от семейството.

— Първата възможност е в сряда следобед — каза служителката.

— Запиши ни — каза Анет.

Двамата биячи ги чакаха пред входа на съда, където към тях се беше присъединил още един ядосан млад мъж. Той се изтъпанчи пред Фийби и изръмжа:

— По-добре оттегли обвиненията, момиче, иначе ще съжаляваш.

Фийби не отстъпи, а го измери с поглед, издаваш дългогодишно познанство и презрение.

— Това е Тони, братът на Ранди — обясни тя на Анет. — Току-що излиза от затвора.

— Чуваш ли? Казах да оттеглиш обвиненията — повтори Тони с по-силно ръмжене.

— Току-що подадох молба за развод, Тони. Всичко свърши. Заминавам от града по най-бързия начин, но ще се върна, когато той се появи в съда. Няма да оттегля обвиненията, така че просто се дръпни от пътя ми.

Единият бияч изгледа кръвнишки Саманта, а после и Анет. Краткият сблъсък приключи, когато Хъмф и Ричард излязоха от сградата на съда и видяха какво се случва.

— Достатъчно — намеси се Ричард и Тони се отдръпна.

— Да тръгваме, момичета — подкани ги Хъмф. — Ще ви изпратя до офиса.

Докато Хъмф се клатушкаше надолу по улицата и не спираше да нарежда за друго дело, по което работеха с Анет, Саманта вървеше подире им, разтърсена от случилото се, и се питаше дали не трябва да си носи пистолет в дамската чанта. Нищо чудно, че Донован практикуваше право с малък военен арсенал.

За щастие, до края на следобед нямаша повече клиенти. Стигаха й изпитанията за този ден, освен това трябваше да чете. Анет й бе дала порядъчно употребявани материали за неопитни адвокати с раздели, посветени на развода и битовите взаимоотношения, на завещанията и наследствата, фалита, взаимоотношенията между наемодатели и наематели, трудовите правоотношения, имиграцията и държавните помощи. Впоследствие беше добавен и раздел за обезщетенията при случаи на пневмокониоза. На вид суха и скучна

материя, но Саманта вече се бе убедила лично, че в конкретните случаи нямаше нищо скучно.

В пет часа тя най-сетне звънна на Джо Дънкан и го осведоми, че не може да поеме жалбата му пред социалните служби, защото не е получила разрешението на началниците си. Даде му имената на двама частни адвокати, които поемат подобни случаи, и му пожела всичко най-хубаво. Той не остана доволен от разговора.

Саманта се отби в кабинета на Мати и двете обсъдиха първия й ден на новата работа. Всичко бе минало добре, въпреки че Саманта още беше разтърсена от краткия сблъсък на стъпалата на съда.

— Няма да посмеят да направят нищо на адвокат — увери я Мати. — Особено ако е жена. Работя това двайсет и шест години и нито веднъж не са ме нападали.

— Поздравления. А заплашвали ли са те?

— Няколко пъти може би, но не така, че истински да се уплаша. Ще се справиш.

Справи се — излезе от Службата и се запъти към колата си, но не се сдържа и се озърна. Спускаше се лека мъгла и градът притъмняваше. Саманта паркира в гаража под апартамента си и се качи по стълбите.

Ким, дъщерята на Анет, беше на тринайсет, а синът й Адам — на десет. Бяха заинтригувани от новата си „съквартирантка“ и настояваха да се хранят всички заедно, но Саманта изобщо не смяташе да им се натрапва на вечеря всеки път. В резултат на безумното си работно време и това на Блайд беше свикнала да се храни сама.

Анет беше делова жена с напрегната работа, така че не й оставаше време да готви. Явно и чистенето не й беше приоритет. Вечерята представляваше макарони със сирене, претоплени във фурната, и нарязани домати от градината на клиент. Пиеха вода от пластмасови бутилки, никога от чешмата. Докато ядяха, децата обстрелваха Саманта с въпроси за живота й, за детството й във Вашингтон, за живота и работата й в Ню Йорк и защо, за бога, беше решила да се премести в Брейди. Бяха умни, самоуверени, не беше трудно да им влезеш в тона. Не се смущаваха да задават лични въпроси. Бяха и възпитани, винаги отговаряха: „Да, госпожо“ или „Не, госпожо“. Решиха, че е твърде млада, за да й казват „мис Коуфър“, а според Адам Саманта беше голяма работа. Така че накрая се

споразумяха за „мис Сам“, но Саманта се надяваше „мис“ скоро да отпадне. Обясни им, че понякога ще им бъде бавачка, което видимо ги озадачи.

— Че за какво ни е бавачка? — попита Ким.

— За да може майка ви да излиза и да прави каквото поиска — обясни Саманта.

Което ги развесели.

— Ама тя никога не излиза — изтъкна Адам.

— Така е — потвърди Анет. — В Брейди няма какво толкова да се прави. Всъщност няма нищо, освен ако не ходиш на църква три пъти седмично.

— А ти не ходиш ли? — попита Саманта.

След все още краткия си престой в Апалачите беше убедена, че на всеки пет семейства се пада по една малка църква с наклонена камбанария. Беше пълно с църкви, убедени в непогрешимостта на Светото писание, но надали единогодушни за нещо друго.

— Понякога в неделя — отговори Ким.

След вечеря Ким и Адам добросъвестно разчистиха масата и натрупаха съдовете в мивката. Нямаха миялна. Искаха да погледат телевизия с мис Сам и да зарежат домашните, но в крайна сметка Анет ги отпрати по стаите им. Усети, че на гостенката може да ѝ е доскучало, и предложи:

— Да пийнем чай и да си поговорим.

Саманта нямаше какво друго да прави и се съгласи. Анет вдигна купчина мръсни дрехи и ги натъпка в пералнята до хладилника. Сипа прах за пране и завъртя копчето.

— Шумът ще заглушава какво си говорим — поясни тя и бръкна в бюфета за чай. — Билков става ли?

— Разбира се — отговори Саманта и влезе в хола.

Стаята беше пълна с претрупани рафтове с книги, купчини списания и мека мебел. Не беше чистено от месеци. В ъгъла имаше телевизор с плосък екран (в апартамента над гаража нямаше), а в другия ъгъл се намираше малкото бюро на Анет с компютър и купчина папки. Тя донесе две чаши чай, от които се издигаше пара, подаде едната на Саманта и каза:

— Да седнем на дивана и да си побъбрим по женски.

— Добре, за какво например?

Докато се настаняваха, Анет отговори:

— Ами първо за секс. Колко често го правеше в Ню Йорк?

Саманта посрещна със смях прямотата ѝ, после се поколеба, сякаш не помнеше кога за последен път е правила секс.

— Всъщност не беше особено щуро. Ако си падаш по купоните, сигурно е щуро, но ние, работещите момичета, бяхме твърде заети, за да се забавляваме. Когато излизахме, беше на вечеря и на питие, а после бях толкова изморена, че исках само да се прибера и да заспя.

— Трудно ми е да го повярвам при толкова богати млади мъже с професии, които си търсят жени. Много пъти съм гледала „Сексът и градът“. Сама, разбира се, след като децата си легнат.

— Е, аз не съм. Чувала съм за филма, но обикновено бях в офиса. За последните три години съм имала един приятел. Хенри, начинаещ актьор, много сладък и забавен в леглото, но му дойде до гуша от работното ми време и от постоянната ми умора. Да, срещаш много мъже, но повечето са толкова амбициозни, колкото си и ти. За тях жените са еднокдневки. Останалите са глупаци, арогантни досадници, които говорят само за пари и се перчат какво могат да си купят.

— Разочарована съм.

— Ами не е толкова бляскаво, колкото си мислиш.

— Никога ли?

— Е, разбира се, от време на време забиваш по някого, но нищо сериозно, че да го помня. — Саманта отпи от чая си с желанието да промени темата на разговора. — Ами ти? Има ли много екшън в Брейди?

Сега беше ред на Анет да се засмее. Тя замълча, отпи от чая си и се натъжи.

— Не се случват много неща. Направих избора си и сега трябва да живея с него, това е.

— А какво избра?

— Дойдох тук преди десет години, оттеглих се от всичко. Разводът ми беше истински кошмар, затова трябваше да се махна от бившия си. Отведох и децата. Не поддържаме почти никаква връзка. Сега съм на четирийсет и пет години, донякъде привлекателна, в относително добра форма за разлика от, ами...

— Схванах.

— Да кажем, че в окръг Ноланд няма голям избор. Имаше няколко свестни мъже междувременно, но нито един, с когото да ми се прииска да живея. Единият беше с двайсет години по-възрастен и просто не можех да причиня това на децата си. През първите няколко години тук имах чувството, че половината жени в града искат да ме уредят със свои братовчеди, а после разбрах, че искат да ме омъжат, за да не се тревожат за собствените си съпрузи. Мен обаче женените мъже не ме изкушават. Проблемите са прекалено много — и тук, и в града.

— Защо стоиш в Брейди?

— Чудесен въпрос, но не съм сигурна, че ще остана. Добро място е за децата въпреки екологичните проблеми. Брейди става, обаче недалече от тук, в малките градчета и по селата, децата постоянно боледуват заради замърсената вода и въглищния прах. И за да отговоря на въпроса ти — останах, защото работата ми харесва. Обичам хората, които се нуждаят от помощта ми. Мога да променя нещо малко в живота им. Ти ги видя днес. Видя страха и безнадеждността им. Те разчитат на мен. Ако си тръгна, може и да има кой да заеме мястото ми, но може и да няма.

— Как забравяш за работата, когато си тръгнеш от офиса?

— Невинаги успявам. Проблемите им са твърде лични и често не мога да заспя.

— Радвам се да го чуя, защото Фийби Фанинг не ми излиза от главата — с размазаното си лице, с децата, скрити при някаква роднина, и с този неин ужасен съпруг, който сигурно ще я убие, когато излезе от затвора.

Анет се усмихна мило.

— Виждала съм много жени в нейното положение, до една оцеляват. Фийби ще се оправи. Ще се премести другаде — ние ще ѝ помогнем — и ще се разведе с него. Не забравяй, Саманта, че в момента той е в затвора. Прекрасно ще му се изясни какъв е животът зад решетките. Ако направи някоя глупост, ще остане там до края на живота си.

— Не останах с впечатлението, че е голям умник.

— Имаш право. Той е идиот и наркоман. Не омаловажавам положението ѝ, но тя ще се оправи.

Саманта въздъхна и остави чашата си на масата.

— Съжалявам, просто всичко това ми е непознато.

— Да си имаш вземане-даване с истински хора?

— Да. И толкова затънали в проблемите си, изпълнени с очакване да им помогнеш да се оправят. Последният случай, по който работих в Ню Йорк, беше свързан с един доста съмнителен тип, който струваше около милиард, наш клиент, който искаше да построи много висок и модерен хотел наред с Гринич Вилидж. Не съм виждала по-грозен макет, адски противен. Уволни трима-четирима архитекти, а сградата му ставаше все по-висока и все по-грозна. Градските власти казаха „не, по дяволите“ и той започна дело, сдуши се с разни политици и взе да се държи като повечето предприемачи в Манхатън. Срегнах се с него веднъж, когато дойде в офиса, за да креши на партньора ми. Абсолютен гадняр. А ни беше клиент, мой клиент. Презирах го. Искан да се провали.

— И защо не?

— Той наистина се провали, а ние тайно ликувахме. Представяш ли си, вложихме безкрайни часове труд, смъкнахме му огромни пари за хонорари, а ни идеше да празнуваме, когато отхвърлиха проекта му. Що за отношения между адвокат и клиент са това?

— И аз бих празнувала.

— А сега се тревожа за Лейди Първис, чийто съпруг лежи в затвора за длъжници. Притеснявам се и дали Фийби ще успее да напусне града навреме, преди да освободят мъжа ѝ под гаранция.

— Добре дошла в нашия свят, Саманта. Утре ще има още.

— Не съм сигурна, че ставам за това.

— Разбира се, че ставаш. В нашата работа човек трябва да е жилиав, а ти си много по-жилава, отколкото си мислиш.

Адам се появи отново — беше си написал домашните и искаше да изиграе една игра на джиг-руми с мис Сам.

— Мисли се за голям майстор на картите — обясни Анет. — И мамии.

— Никога не съм играла джиг-руми — призна си мис Сам.

Адам размеси тестето с вещината на крупие от Вегас.

Повечето работни дни на Мати започваха с кафе точно в осем сутринта при затворена врата на кабинета, без телефон, в компанията на Донован, който я запознаваше с последните клюки. Не че имаше нужда да затварят вратата, защото никой друг не идваше на работа преди осем и половина, когато се появяваше Анет, след като оставеше децата си в училището. Въпреки това Мати ценеше уединението със своя племенник и го бранеше.

Правилата и процедурите в офиса не бяха особено строги и Саманта получи инструкции да идва „към девет“ и да работи, докато намери удачно място да сложи точка по някое време в късния следобед. Отначало тя се притесняваше дали няма да я затрудни преходът от сто работни часа седмично към четирийсет, но тревогата се оказа напразна. От години не беше спала до седем сутринта и го намираще за доста приятно. В осем обаче вече не я свърташе и нямаше търпение да започне деня. Във вторник влезе в службата, мина покрай кабинета на Мати, откъдето се чуваха тихи гласове, и надникна в кухнята за кафеарката. Тъкмо се бе настанила зад спретнатото си бюрце, за да почете час-два, докато я повикат да присъства на разговор с клиент, когато Донован се появи изневиделица и каза:

— Добре дошла в града. — Той се озърна. — Сигурно кабинетът ти в Ню Йорк е бил доста по-просторен.

— Всъщност не. Нас, новобранците, ни пъхаха в така наречените „кабинки“ — тесни стаички, в които пресегнеш ли се, можеш да докоснеш колегата си при нужда. Пестяха от наем, за да могат партньорите да запазят добрите си доходи.

— Явно много ти липсва.

— Май още не мога да се опомня. — Тя махна към единствения друг стол и го покани: — Заповядай, седни.

Донован небрежно се сгъна в малкия стол.

— Мати ми разказа, че си била в съда още първия си работен ден.

— Така е. Какво още ти разказа?

Саманта се запита дали действията ѝ ще бъдат предмет на обсъждане всяка сутрин, докато леля и племенник пият кафе.

— Нищо, просто двама адвокати от малко градче си говорят на кафе. Преди да се захване с дрогата, Ранди Фанинг беше свястно момче. Сигурно ще го убият или ще свърши в затвора като мнозина други тук.

— Може ли да заема някой от пистолетите ти?

Той се засмя и я увери:

— Няма да ти трябва. Търговците на дрога не са толкова отвратителни, колкото въгледобивните компании. Ако започнеш да ги съдиш един след друг, ще ти намеря пистолет. Знам, че е рано, но имаш ли планове за обяд?

— Още дори не съм закусила.

— Предлагам обяд, работен обяд в моята кантора. Сандвич с пилешка салата?

— Как да откажа подобна покана?

— Към дванайсет удобно ли е?

Тя се престори, че поглежда в календара си, и отговори:

— Имаш късмет. Точно днес съм свободна.

— Дотогава — скочи той ентусиазирано.

Тя почете известно време с надеждата да не я безпокоят. През тънките стени чуваше как Анет обсъжда някакъв случай с Мати. От времена време звънеше телефонът и всеки път, когато го чуеше, Саманта притаяваше дъх и се молеше Барб да насочи човека към друг кабинет, към адвокат, който знае какво да прави. Късметът ѝ работи почти до десет часа, когато Барб надникна през вратата и заяви:

— Излизам за един час. Оставям ти рецепцията. — Тя изчезна, преди Саманта да успее да попита какво точно означава това.

Означаваше, че трябва да седи на бюрото на Барб в приемната, сама и уязвима, готова да откликне на молбата на всяко клето същество, което няма пари да си наеме истински адвокат. Трябваше да вдига телефона и да пренасочва разговора или към Мати, или към Анет, или просто да печели малко време. Някакъв човек потърси Анет, но тя беше с клиент. Друг попита за Мати, която пък беше в съда. Трети искаше съвет във връзка с някакъв иск за нетрудоспособност пред социалните служби и Саманта доволно го насочи към частна

фирма. Накрая входната врата се отвори и в Службата влезе госпожа Франсин Кръмп с правен проблем, който щеше да преследва Саманта месеци наред.

Тя искаше само едно завещание, което „не струва нищо“. Обикновените завещания са прости документи, които дори най-неопитните адвокати са способни да изготвят. Всъщност начинаещите юристи охотно се залавят със задачата, защото трудно може да сбъркат. Саманта изведнъж се почувства уверена и поведе госпожа Кръмп към малка заседателна зала, като остави вратата отворена, за да наглежда приемната.

Госпожа Кръмп беше на осемдесет години и си изглеждаше на толкова. Съпругът ѝ беше починал отдавна, а петте ѝ деца се бяха пръснали из цялата страна. Нито едно не живееше наблизо. Тя твърдеше, че са я забравили — рядко ѝ се обаждяха, рядко я посещаваха. Искаше да състави кратко завещание, с което да ги лиши от всичко. Отрежете ги, заяви тя с озадачаваща горчивина. Съдейки по вида ѝ и по факта, че търсеше някой да напише завещанието без заплащане, Саманта допускаше, че наследството ѝ надали ще бъде значително. Госпожа Кръмп живееше в Юфола, малко градче „насред Джейкъбс Холър“. Саманта си записа, като че ли знаеше точно къде се намира това. Жената нямаше дългове, не притежаваше друга недвижима собственост, освен стара къща и осемдесет акра земя, която беше на семейството ѝ от край време.

— Имате ли представа колко струва земята? — попита Саманта.

Госпожа Кръмп изхрущя с протезите си и отговори:

— Много повече, отколкото подозира някой. Знаете ли, миналата година дойдоха от въгледобивната компания и се опитаха да откупят земята, всъщност от доста време се опитват, ама аз пак ги изгоних. Не, госпожо, не възнамерявам да продавам на никаква компания. Взривяват недалече от моята земя, рушат планината Кат и това е срамота. Не ми е притрябвала никаква голяма компания.

— Колко ви предложиха?

— Много, но и на децата си не съм казала. И няма да им кажа. Знаете ли, не съм добре, сигурно скоро ще си отида. Ако децата ми получат земята, ще я продадат още преди да съм изстинала. Точно така ще направят. Познавам ги. — Тя бръкна в чантата си и извади някакви сгънати документи. — Това е завещанието, което подписах преди пет

години. Децата ме заведоха при някакъв адвокат малко по-надолу по улицата и ме накараха да го подпиша.

Саманта бавно разгърна документите и прочете завещанието на Франсин Купър Кръмп. Според текста в третия абзац тя оставяше всичко на петте си деца поравно. Саманта надраска никакви безполезни бележки и каза:

— Добре, госпожо Кръмп, трябва да знам приблизителната стойност на състоянието ви заради данъците върху завещанието.

— Кое?

— Колко ви предложи въгледобивната компания?

Жената доби оскърбен вид, после се приведе ниско и прошепна:

— Двеста хиляди и малко отгоре, но земята струва два пъти повече. Може би три пъти. Човек не може да има доверие на тези компании. Опитват се да ти платят по-малко, а накрая дори се чудят как да те оберат.

Изведнъж простото завещание се оказа не толкова просто. Саманта продължи предпазливо, като попита:

— Добре, според новото завещание кой ще получи осемдесетте акра?

— Искам да ги дам на съседката ми Джолийн. Живее от другата страна на реката на своята си земя и също не смята да продава. Имам ѝ доверие, а тя ми обеща да се грижи за земята ми.

— Обсъдили ли сте въпроса с нея?

— Постоянно го обсъждаме. Тя и съпругът ѝ Ханк твърдят, че и те ще направят нови завещания и ще оставят земята си на мен, в случай че си отидат първи. Ама двамата са по-здрави от мен, нали разбирате? Най-вероятно аз ще си замина първа.

— А ако те умрат преди вас?

— Надали. Имам високо кръвно и болно сърце, и бурсит.

— Добре, но ако те починат преди вас и вие наследите земята им, кой ще получи нея и вашата земя след смъртта ви?

— Не и децата ми, нито пък техните деца. Бог да ни е на помощ. А аз си мислех, че моите деца са лоши.

— Разбирам, но все някой трябва да наследи земята. Кого имате предвид?

— Затова дойдох да поговоря с адвокат. Трябва ми съвет как да постъпя.

И изведнъж, когато се оказа, че става дума за сериозни пари, се очертаха различни сценарии. Новото завещание несъмнено щеше да бъде оспорено от петте деца, а освен информацията, която беше прехвърлила набързо в подготвителните материали, Саманта не знаеше нищо за процедурите по оспорването. Смътно си спомняше някакво дело от студентските си години, но това сякаш беше преди цяла вечност. Затова се постара да протака половин час, да си води бележки и да задава неособено смислени въпроси. Накрая успя да убеди госпожа Кръмп да дойде пак след няколко дни, след като във фирмата обсъдят положението. Барб се върна и помогна да изпратят новата клиентка.

— Какво беше това? — попита Барб, след като госпожа Кръмп си тръгна.

— Не съм сигурна. Ще бъда в кабинета си.

Кантората на Донован беше в много по-добро състояние от Службата за правна помощ. Кожени столове, дебели килими, подове с хубав лакиран паркет. Насред фойето висеше красив полилей. Най-после някой в Брейди да припечелва нещо, помисли си Саманта. Секретарката в приемната, Доун, я посрещна вежливо и я осведоми, че шефът ѝ я очаква горе. Тя излизала да обядва. Докато се качваше по извитото стълбище, Саманта чу как входната врата изщрака и се заключи. Не се виждаше никой друг.

Донован говореше по телефона, седнал зад голямо дървено бюро, което изглеждаше много старо. Махна ѝ, посочи обемист стол и каза в слушалката:

— Трябва да затворя. — Шумно тресна телефона и я поздрави. — Добре дошла в моите владения. Ето къде се удрят трудните топки.

— Хубаво е — огледа се тя.

Стаята беше голяма и имаше балкон. Покрай стените имаше красиви библиотеки, натъпкани с обичайната правна литература и дебели томове, целящи да впечатляват. В единия ъгъл имаше стойка с най-малко осем смъртоносни оръжия. Саманта не можеше да различи обикновена от ловна пушка, но сбирката ѝ изглеждаше великолепна и готова за употреба.

— Пълно е с оръжие — отбеляза тя.

— Често ходя на лов, открай време е така. Ако си отраснал в тези планини, значи си отраснал в гората. Убих първата си сърна на шест с лък.

— Поздравления. Защо искаше да обядваме заедно?

— Ти ми обеща, забрави ли? Миналата седмица, след като те арестуваха и аз те спасих от ареста.

— Нали се разбрахме да обядваме в ресторантчето малко по-надолу?

— Реших, че насаме ще ни е по-приятно. Пък и аз гледам да избягвам местните заведения. Както ти казах, много хора тук не ме обичат. Понякога говорят разни неща и правят сцени на публично място, а това наистина може да ти съсипе обяда.

— Не виждам никаква храна.

— В бойния щаб е. Ела с мен.

Той скочи и тя тръгна след него по къс коридор до дълга стая без прозорци. В единия край на отрупаната маса имаше две пластмасови кутии и две бутилки с вода. Той ги посочи и обяви:

— Обядът е сервиран.

Саманта се приближи до стената и разгледа увеличена цветна снимка, висока най-малко два метра и половина. Беше запечатана едновременно трагична и смайваща сцена. Огромна канара с размерите на малък автомобил беше премазала една каравана, беше я разсякла на две.

— Какво е това? — попита Саманта.

Донован застана до нея.

— Ами първо е съдебно дело. Тази скала е в планината Инид от милион години, на около шейсет и пет километра от тук, в окръг Хопър. Преди няколко години започнаха открит въгледобив, разрушиха релефа на планината, за да изкопаят въглищата. На четиринайсети март миналата година в четири сутринта булдозер, собственост на негодниците от фирма „Стрейхорн Коул“, разчиствал скали без официално разрешение и тази канара била избутана към дъното на долината. Поради големината си тя набрала огромна инерция, докато се търкаляла надолу по склона. — Донован показваше пътя ѝ на увеличена карта, закачена до снимката. Почти на километър и половина от мястото, където се откъснала от греблото на булдозера, канарата се разбила в тази малка каравана. В задната стая били двама

братя: Еди Тейт на единайсет и Брандън Тейт на осем. Дълбоко заспали, както може да се очаква. Баща им бил в затвора заради производство на метамфетамини. Майка им била на работа в местния магазин. Момчетата загинали на място — канарата ги премазала.

Саманта се взираше невярващо в снимката.

— Това е ужасно.

— Да, така е. Край откритите мини животът никога не е скучен. Земята се тресе и основите на къщите се пропукват. Въглищният прах изпълва въздуха и покрива всичко. Водата във водоемите става оранжева. Непрекъснато летят скали. Преди две години имах дело в Западна Вирджиния, където господин и госпожа Херцог седели край малкия си басейн един топъл съботен следобед, когато изневиделица наскрб басейна им се стоварила скала, тежаща един тон. Двамата станали вир-вода. Басейнът се пропукал. Съдихме компанията и получихме някаква сума, но не голяма.

— И „Стрейхорн Коул“ ли даде под съд?

— О, да. Процесът започва другия понеделник в окръжния съд в Колтън.

— Компанията не иска ли да се споразумеет?

— Компанията беше глобена от нашите безстрашни регулатори. Здравата ги цапардосаха с дваисет хиляди долара, които те обжалваха. Не, не са съгласни на споразумение. Заедно със застрахователната си компания предлагат сто хиляди.

— Сто хиляди долара за две мъртви деца?

— Мъртвите деца не струват много, особено в Апалачите. Няма икономическа стойност, защото не работят, очевидно е. Чудесен случай за наказателно обезщетение — капиталът на „Стрейхорн Коул“ възлиза на половин милиард долара — и аз ще поискам един-два милиона. Но умниците, които пишат законите във Вирджиния, още преди години са решили да сложат таван за наказателните обезщетения.

— Май си спомням това от изпита си за адвокатската колегия.

— Горната граница е триста и петдесет хиляди долара, независимо от сериозността на случая. Подарък от законодателя към застрахователния бизнес като всеки друг таван.

— Говориш като баща ми.

— Искаш ли да хапнеш нещо, или ще стърчиш там цял час?

— Не съм сигурна, че съм гладна.

— Е, аз съм.

Двамата седнаха на масата и разгърнаха сандвичите си. Саманта определено нямаше апетит.

— Опитал ли се да сключиш споразумение? — попита тя.

— Поисках един милион, те отговориха с предложение за сто хиляди, затова пътищата ни се разминаха. Те — адвокатите на застрахователите заедно с въгледобивната компания — разчитат на това, че семейството е нестабилно и родителите не са близки. Както и на факта, че много съдебни заседатели или се страхуват от големите компании, или мълчаливо ги подкрепят. Когато съдиш такава фирма в Апалачите, невинаги можеш да разчиташ на безпристрастни съдебни заседатели. Дори онези, които презират компаниите, обикновено си мълчат. Всеки има роднина или приятел, който работи за тях. Затова динамиката в съдебната зала е доста интересна.

Саманта отхапа още малко от сандвича си и огледа стаята. Стените бяха покрити с увеличени цветни снимки и карти, някои от които бяха маркирани като веществени доказателства по съдебни дела, а други, изглежда, тепърва щяха да бъдат ползвани.

— Прилича на кабинета на баща ми преди години — каза Саманта.

— Маршал Коуфър, проверих го. Навремето е бил страхотен адвокат.

— Да, така беше. Като малка, ако исках да го видя, обикновено отивах в кантората му, стига да беше в града. Непрекъснато работеше. Когато не летеше по света след поредната самолетна катастрофа, беше в кабинета си и се готвеше за процес. Имаха една голяма разхвърляна стая — като се замисля, и те я наричаха „бойния щаб“.

— Не съм го измислил аз. Повечето добри адвокати имат подобно нещо.

— И неговите стени бяха целите в увеличени снимки, схеми и всякакви веществени доказателства. Беше впечатляващо, дори за едно дете. Още усещам напрежението, безпокойството, докато той и екипът му се готвеха за съдебната зала. Катастрофите бяха огромни, загиналите бяха много, участваха безброй адвокати. По-късно той ми обясни, че повечето случаи се решавали със споразумение непосредствено преди процеса. Рядко ставало дума за отговорност. Самолетът е паднал, вината не е на пътниците. Самолетните компании

имат много пари, застраховани са и се тревожат за имиджа си, затова се споразумяват. За огромни суми.

— Някога обмисляла ли си възможността да работиш с него?

— Никога. Той е непоносим, или поне тогава беше. Огромно его, абсолютен работохолик, голям кретен. Не исках да бъда част от неговия свят.

— И после той се издъни.

— Точно така.

Тя се изправи и се приближи към друга снимка на премазана кола. Спасителен екип се опитваше да измъкне нещо отвътре.

Донован остана на мястото си, дъвчейки картофче.

— Участвах в това дело в окръг Мартин, Западна Вирджиния, преди три години. Изгубих.

— Какво се случи?

— Камион, превозващ въглища, се спускал в планината, претоварен и с превишена скорост. Преминал в насрещното платно и премазал една малка хонда. Шофьорката Гречън Бейн, на шестнайсет години, моя клиентка, загинала на място. Ако се вгледаш, ще видиш лявото й стъпало там долу, виси от вратата.

— Точно от това се боях. Съдебните заседатели видяха ли снимките?

— О, да. Видяха всичко. Цели пет дни разказвах всякакви подробности на съдебните заседатели, но се оказа, че няма значение.

— Защо изгуби?

— Губя около половината си дела. В този случай шофьорът на камиона седна на свидетелското място, закле се да каже истината и лъга в продължение на три часа. Заяви, че Гречън минала в насрещното платно и предизвикала катастрофата, представи нещата така, все едно се е опитвала да се самоубие. Онези компании са умни и никога не пускат камионите да пътуват сами. Винаги са по двойки, за да разполагат със свидетел, готов да даде показания. Камиони, превозващи по сто тона въглища, се носят с висока скорост по стари мостове с ограничение до двайсет тона, по които все още минават и училищни автобуси, и нарушават всички правила за движение по пътищата. Ако има несчастен случай, обикновено е много тежък. В Западна Вирджиния така загива по един невинен човек седмично. Шофьорът на камиона се кълне, че не е направил нищо нередно,

колегата му го подкрепя, свидетели няма, затова съдебните заседатели застават на страната на големите компании.

— Не можеш ли да обжалваш?

Донован се засмя, като че ли Саманта беше изръсила някаква шега.

— Разбира се, имаме това право. Съдиите в Западна Вирджиния обаче са избираеми, което е безобразие. Във Вирджиния има скапани закони, но поне съдиите не са избираеми. Там не е така. Върховният съд на Западна Вирджиния има петима членове. Мандатът им е четири години, после се кандидатира за втори мандат. Познай кой им дава пари за изборителната кампания.

— Въгледобивните компании.

— Именно. Те влияят на политиците, на регулаторите, на съдиите и нерядко контролират съдиите. Така че обстановката не е идеална за нас, тъжители.

— Дотук със справедливия процес — поклати глава Саманта, все още впила очи в снимките.

— Понякога печелим. В случая на Гречън ни провървя. Един месец след процеса същият шофьор блъсна друга кола. За щастие, никой не загина, имаше само счупени кости. Полицията на местопроизшествието се заинтригувал и прибрал шофьора за разпит. Той се държал странно и накрая признал, че шофира вече петнайсет часа. Освен това пиел „Ред Бул“ с водка и смъркал амфетамин на кристали. Полицията включил диктофона и го разпитал за катастрофата с Бейн. Шофьорът признал, че работодателят му го е заплашил, за да излъже. Получих копие от преписа и подадох няколко иска. Впоследствие съдът взе решение за нов процес, но още чакаме да се проведе. В крайна сметка ще ги спипам.

— Какво се случи с шофьора?

— Отвори си устата и разкри всичко за работодателите си от „Ийстпойнт Майнинг“. Някой му разряза гумите и стреля два пъти през прозореца на кухнята му, затова сега се крие в друг щат. Давам му пари, за да преживява.

— Законно ли е?

— Това не е основателен въпрос в този район. В моя свят нищо не е черно-бяло. Враговете ми нарушават всяко възможно правило,

така че битката никога не е честна. Ако играеш по правилата, губиш, дори справедливостта да е на твоя страна.

Саманта се върна на масата и задържа един пържен картоф.

— Знаех си, че постъпвам добре, като избягвам съдебните процеси.

— Неприятно ми е да го чуя — усмихна се Донован, а тъмните му очи поглъщаха всяко нейно движение. — Мислех да ти предложа работа.

— Съжалявам.

— Сериозно говоря. Имам нужда от някои проучвания и мога да ти плащам. Знам какво печелиш в Службата за правна помощ, затова си помислих, че може да се заинтригуваш от предложението да ми помагаш с проучванията.

— Тук, в твоята кантора?

— Къде другаде? Няма да преча на стажа ти — само извън работно време и през уикендите. Ако още не ти е доскучало в Брейди, скоро ще стане.

— Защо аз?

— Няма кой друг. Имам двама правни асистенти и единият напуска утре. Не мога да се доверя на никой адвокат в града, нито на когото и да било от друга кантора. Параноичен съм по отношение на поверителността, а ти си тук отскоро и няма как да познаваш нещо или някого. Идеален кандидат си.

— Не знам какво да кажа. Говорил ли си с Мати?

— Не, за това не съм. Но ако проявяваш интерес, ще поговоря с нея. Тя рядко ми отказва. Помисли си. Ако не искаш, ще те разбере.

— Добре, ще си помисля. Тъкмо започнах работа и не възнамерявах да си търся друга, поне не толкова скоро. Освен това наистина не обичам процесите в зала.

— Няма да се наложи да ходиш в съда. Просто ще се криеш тук, ще правиш проучвания, ще съставяш досиета и ще работиш с удължено работно време, както си свикнала.

— Всъщност се опитвах да се откопча точно от това.

— Разбирам. Премисли и ще поговорим по-късно.

Заеха се със сандвичите си, но мълчанието беше твърде мъчително. Накрая Саманта го наруши:

— Мати ми разказа за миналото ти.

Донован се усмихна и избута храната встрани.

— Какво те интересува? Аз съм отворена книга.

Тя сериозно се съмняваше. Хрумваха ѝ няколко въпроса: Какво се случи с баща ти? Доколко сериозна е раздялата с жена ти? Колко често се виждаш с нея?

Може би друг път.

— Всъщност нищо. Просто миналото ти е интересно, това е.

— Интересно, печално, трагично, пълно с приключения. Всичко накуп. Аз съм на трийсет и осем и ще умра млад.

Не ѝ хрумна какво да отговори.

Пътят за Колтън се виеше в планината, катереше се и се спускаше, а от него се разкриваха спиращи дъха гледки към обраслите с гори хребети, после и към долините, приютили сгушени на групички порутени къщи и каравани, край които имаше пръснати изпотрошени коли. Шосето следваше плътно реки с плитки бързеи и толкова бистра вода, че на човек му идеше да отпие от нея. Красотата на природата рязко контрастираше с поредното селище с полуразрушени сгради, наредени плътно една до друга, в неизменната сянка на планината. Ефектът беше поразителен — прелестта на планинските вериги и бедността на хората, които живееха сред тях. Имаше и хубави къщи с поддържани морави и бели дъсчени огради, но съседите в повечето случаи не бяха толкова успели.

Мати шофираше и говореше, а Саманта разглеждаше пейзажа. Докато се движеха по един прав участък, от отсрещната страна се появи дълъг камион. Беше мръсен, целият пращен, с платнище върху каросерията. Летеше по планинския път, видимо с превишена скорост, но в своето платно. След като се разминаха на косъм, Саманта се обади:

— Допускам, че беше камион с въглища.

Мати погледна в огледалото, като че ли не го беше забелязала.

— А, да. Транспортят въглищата, след като са измити и готови за продажба. Навсякъде са.

— Вчера Донован ми разказа за тях. Не ги обича много.

— Готова съм да се обзаложа, че товарът на този камион беше прекалено тежък и не би издържал на проверка.

— Никой ли не ги проверява?

— Различно е. Обикновено, когато идват инспектори, въгледобивните компании вече са предупредени. Любимите са ми инспекторите, които следят взривовете. Имат си график и нали се сещаш какво става, когато се появят в някоя открита мина? Всичко е по конец. Щом им видят гърба обаче, взривяват както им хрумне.

Саманта допускаше, че Мати е научила всичко за обяда ѝ с Донован предишния ден. Изчака да види дали ще бъде споменато предложението му за работа. Не беше. Изкачиха един хребет и отново започнаха да се спускат.

— Искам да ти покажа нещо. Няма да се бавим.

Мати натисна спирачките и свърна по тясно шосе с повече завои и стръмни участъци. Отново се изкачваха. Табела оповестяваше, че отпред има място за пикник с красива гледка. Спряха на отбивка с две дървени маси и кофа за боклук. Пред тях на километри се точеха гъсти гори. Слязоха от колата и се приближиха до неособено солидна ограда, поставена, за да възпира полета на хора и автомобили надолу към долината, където никой никога нямаше да ги намери.

— От тук хубаво се вижда разрушаването на планинския релеф — каза Мати и посочи наляво. — На три места. Това е мината в планината Кат, недалече от Брейди. Точно пред нас е „Луус Крийк“ в Кентъки. А отдясно е „Литъл Юта“ също в Кентъки. Във всички се работи активно, всички бълват въглища толкова бързо, колкото е в човешките възможности. Тези хълмове навремето са били високи близо хиляда метра като съседните. А виж ги сега.

Цялата растителност най-горе беше унищожена, останали бяха само скали и пръст. Върховете ги нямаше, приличаха на липсващи пръсти, на израстъци на обезобразена ръка. Бяха заобиколени от непокътнати хълмове, грейнали в оранжево и жълто в разгара на есента и съвършено красиви, ако не бяха язвите по отсрещните хребети.

Саманта стоеше неподвижно, взираше се невярващо и се мъчеше да възприеме цялата тази разруха.

— Не може да е законно — прошепна накрая тя.

— Опасявам се, че според федералните закони е. Формално погледнато, е законно. Но начинът, по който го правят, е съвсем незаконен.

— Няма ли как да бъдат спрени?

— Съдебните дела продължават вече двайсет години. Имаме няколко победи на федерално ниво, но всички добри решения се отменят при обжалването. Съдът на Четвърти съдебен окръг е пълен с републикански назначения. Ние обаче продължаваме да се борим.

— Кои „ние“?

— Добрите, противниците на открития добив на въглища. Аз не участвам лично като адвокат, но съм в правилния екип. По тези места определено сме малцинство, но се борим. — Мати погледна часовника си и въздъхна: — По-добре да тръгваме.

В колата Саманта заяви:

— Направо е противно.

— Да, разрушиха огромна част от живота ни тук, в Апалачите, така че, да, направо е противно.

Когато влязоха в Колтън, шосето се превърна в главната улица на града и няколко пресечки по-надолу от дясната им страна се появи съдът.

— Донован има дело тук следващата седмица.

— О, да, голямо дело. За онези две момчета, тъжна история — каза Мати.

— Запозната ли си със случая?

— Разбира се, много се шумя, когато загинаха. Знам повече, отколкото ми се иска. Дано Донован да спечели. Посъветвах го да сключи споразумение, да вземе нещо за семейството, но той иска да отправи послание.

— Значи не е послушал съвета ти.

— Донован прави каквото си науми и обикновено се оказва прав.

Паркираха зад сградата на съда и влязоха. За разлика от окръг Ноланд съдът в окръг Хопър беше чудата модерна постройка, която на хартия несъмнено бе изглеждала зашеметяващо. Цялата беше от стъкло и камък, някъде стърчеше, другаде се сгъваше и хабеше голяма част от пространството с дръзкия си замисъл. Саманта реши, че архитектът в крайна сметка е изгубил разрешителното си да практикува.

— Старият съд изгоря — осведоми я Мати, докато се качваха по стълбите. — Ама те всички изгарят.

Саманта не беше сигурна какво означават тези думи. Лейди Първис седеше напрегнато в коридора пред съдебната зала и се усмихна с огромно облекчение, когато видя адвокатите си. Навъртаха се още няколко човека, които чакаха да започне заседанието. След като размениха няколко думи, Лейди им посочи мъж с пухкаво лице, облечен със спортно сако от изкуствена материя и лъскави боти с остри върхове.

— Това е той, работи за УСЗ. Казва се Сноудън, Лейни Сноудън.

— Чакай тук — каза Мати и, придружена от Саманта, се запъти право към господин Сноудън, който внимателно следеше приближаването ѝ. — Вие ли сте представителят на УСЗ? — попита Мати.

— Да — гордо отговори Сноудън.

Тя му подаде визитката си, все едно държеше джобно ножче, и каза:

— Аз съм Мати Уайът, адвокат на Стоки Първис. Това е колежката ми Саманта Коуфър. Наети сме, за да измъкнем клиента си от затвора.

Сноудън отстъпи крачка назад, защото Мати го притискаше отпред. Саманта не знаеше какво да направи, затова бързо зае нападателна поза и изражение. Посрещна начумерено празния поглед на Сноудън, който се мъчеше да проумее как така загубеняк като Стоки Първис е успял да наеме не една, а две адвокатки.

— Хубаво — каза Сноудън, — платете парите и ще го освободим.

— Той няма пари, господин Сноудън. Вече би трябвало да сте го разбрали. И няма как да спечели някакви, докато го държите в затвора. Каквито и такси да му лепнете, истината е, че клиентът ми няма да спечели нито цент, ако остане там, където е сега.

— Имам съдебна заповед — напери се Сноудън.

— Е, ще поговорим със съдията за тази заповед. Ще я коригираме, за да може Стоки да излезе. Ако не преговаряте, ще си останете с празни ръце.

— Добре, какво сте намислили, момичета?

— Да не си посмял да ме наричаш така! — изръмжа насреща му Мати.

Сноудън се дръпна уплашено, като че ли щяха да го цапардосат с някое оплакване за сексуален тормоз, за които често четеше. Мати се приближи още повече към Сноудън и с пламнало лице изсъска:

— Ето какво ти предлагам. Клиентът ми дължи на окръга около двеста долара за такси и глоби. Вие сте му лепнали още четиристотин заради собствените си капризи. Ще платим сто от тях, тоест общо триста долара, за срок от шест месеца. Това е положението, решавай.

Сноудън разтегли уста във фалшива усмивка, поклати глава и отговори:

— Съжалявам, госпожо Уайът, но не можем да приемем.

Без да сваля очи от него, Мати бръкна в куфарчето си и извади някакви документи.

— Тогава приемете това — размаха тя документите пред лицето му. — Съдебно дело, заведено във федералния съд срещу фирмата „Управление на съдебни задължения“ — по-късно ще добавя вашето име като ответник — за неправомерен арест и неправомерно вкарване в затвора. Знаете ли, господин Сноудън, в Конституцията съвсем ясно е казано, че нямате право да хвърляте в затвора беден човек за това, че не е в състояние да си плати дълговете. Не очаквам да го знаете, защото работите за шайка измамници. Но, повярвайте ми, федералните съдии го разбират, защото са чели Конституцията, поне повечето от тях. Затворите за длъжници са незаконни. Да сте чували за равенство пред закона?

Сноудън зяпна, но не беше в състояние да проговори. Мати продължи:

— Май не сте. Може би вашите адвокати ще ви го обяснят срещу триста долара хонорар на час. Казвам на вас, за да предадете на шефовете си, че смятам да ви мъкна по съдилищата през следващите две години. Ще ви засипя с документи. Ще ви спукам задниците от многочасово снемане на клетвени показания и ще науча всичките ви мръсни тайни. Всичко ще излезе наяве. Ще ви натикам в миша дупка и ще направя живота ви истински ад. Ще сънувате кошмари за мен. Накрая ще спечеля делото, а ще взема и адвокатския си хонорар.

Мати притисна делото към гърдите му и той неохотно пое папката.

Двете със Саманта се обърнаха и се отдалечиха, като оставиха Сноудън с омекнали колене, стреснат и ужасен от връхлитащите го кошмари. Посвоему стреснатата, Саманта прошепна:

— Не може ли да го обявим в несъстоятелност за тези триста долара?

Изведнъж напълно овладяна, Мати се ухили широко.

— Разбира се, че можем. И точно така ще направим.

Трийсет минути по-късно Мати се изправи пред съдията и оповести, че са постигнали споразумение за незабавното

освобождаване на клиента ѝ господин Стоки Първис. Лейди напусна съда, обляна в сълзи, и се запъти към ареста.

Докато шофираше обратно към Брейди, Мати заяви:

— Разрешението да практикуваш право е мощно оръжие, Саманта, ако го използваш да помагаш на другите. Мошеници като Сноудън са свикнали да изнудват хората, които не могат да си позволят правна защита. Обаче ако се намеси добър адвокат, изнудването моментално престава.

— И ти си много добра в изнудването.

— Имам опит.

— Кога успя да подготвиш делото?

— Имаме ги предварително готови. Всъщност на папката пише „Бланки“. Само попълваш името, пишеш навсякъде „Федерален съд“ и се пръсват като пилци.

Бланки за дела. Пръсват се като пилци. Саманта се питаше колко ли нейни колеги от Колумбийския университет са запознати с подобни правни тактики.

В два следобед Саманта седеше в главната зала на съда на окръг Ноланд и потупваше по коляното ужасената Фийби Фанинг. Раните по лицето ѝ бяха станали тъмноморави и изглеждаха още по-зле. Беше се появила в съда с дебел пласт грим, който Анет не одобри. Нареди на клиентката си да отиде в тоалетната и да го изтрие.

Отново докараха Ранди Фанинг с охрана и когато той влезе в залата, изглеждаше още по-вбесен, отколкото преди два дни. Бяха му връчили копие от документите за развода и той беше видимо разтревожен. Стрелна с гневен поглед жена си и Саманта, докато заместник-шерифът му сваляше белезниците.

Съдия Джеб Батъл не изглеждаше на повече от трийсет години. Тъй като Службата за правна помощ се занимаваше с много случаи на домашно насилие, Анет редовно се явяваше в съдебната зала и смяташе, че се разбира добре с негова чест. Съдията призова към ред и одобри няколко неоспорвани от страните подробности. Когато обяви началото на делото „Фанинг срещу Фанинг“, Анет и Саманта минаха заедно с клиентката си през преградата и се настаниха на маса, близо до него. Ранди Фанинг се приближи към съседната маса, съпроводен

от един заместник-шериф, и зачака Хъмф да се доклатушка до мястото си. Съдия Батъл внимателно измери Фийби с поглед, огледа насиненото ѝ лице и без да каже нито дума, взе решение.

— Молбата за развод е подадена в понеделник — заяви той. — Имате ли копие, господин Фанинг? Може да не ставате.

— Да, господин съдия, имам копие.

— Господин Хъмфри, доколкото разбрах, утре сутрин ще бъде определена гаранция, така ли е?

— Да, господин съдия.

— Сега разглеждаме искане за издаване на временна ограничителна заповед. Фийби Фанинг моли съда да издаде съдебна възбрана срещу Рандал Фанинг да доближава семейното жилище, трите им деца, самата Фийби и всички близки роднини. Имате ли възражения, господин Хъмфри?

— Разбира се, ваша чест. Проблемът се раздува прекалено. — Хъмф се изправи и театрално размаха ръце, а гласът му зазвуча все по-носово. — Двамата съпрузи са се скарали, и не за пръв път, при това не всички кавги са били предизвикани от моя клиент, но този път, да, той се е сбил с жена си. Очевидно имат проблем, но се опитват да изгладят нещата. Нека просто да поемем дълбоко въздух, да извадим Ранди от затвора, за да се върне на работа, и аз съм сигурен, че те двамата ще изгладят противоречията. Клиентът ми тъгува за децата си и наистина иска да се върне у дома.

— Тя е подала молба за развод, господин Хъмфри — строго отбеляза съдията. — Струва ми се, че съвсем сериозно е обмислила раздялата.

— Молбата за развод може да бъде оттеглена толкова бързо, колкото е и подадена, постоянно се случва, ваша чест. Клиентът ми дори е склонен да отиде на брачни консултации, ако това ще я задоволи.

Анет го прекъсна:

— Господин съдия, вече сме отвъд етапа на брачните консултации. Клиентът на господин Хъмфри ще получи обвинение в злоумишлено нараняване и вероятно ще лежи в затвора. Той се надява всичко да се размине и клиентът му да излезе на свобода, но няма да стане. Разводът няма да бъде прекратен.

— Кой е собственик на къщата? — попита съдия Батъл.

— Хазяинът — отговори Анет. — Те са наематели.

— А къде са децата?

— Няма ги, извън града са, на сигурно място.

Къщата вече беше почти празна, вътре имаше само някакви стари мебели. Фийби беше пренесла повечето им вещи на склад. Криеше се в мотел в Грънди, Вирджиния, на един час път. Службата за правна помощ плащаше за стаята и храната ѝ от фонд за спешни случаи. Плановете ѝ бяха да се върне у дома в Кентъки и да живее близо до свой роднина, но нищо не беше сигурно.

Съдия Батъл впери поглед в Ранди и каза:

— Господин Фанинг, освобождавам ви съгласно отправеното към съда искане — дума по дума. След като излезете от затвора, не може по никакъв начин да контактувате с жена си, с децата си или с близки роднини на жена си. Докато не разпоредя друго, ви забранявам да припарвате до дома, в който живеете под наем със съпругата си. Никакъв контакт. Просто не я доближавайте, ясно?

Ранди се наведе и прошепна нещо на адвоката си.

— Господин съдия, може ли да ни дадете един час, за да съберем дрехите и вещите му?

— Един час. Ще го придружи заместник-шериф. Осведомете ме, когато бъде освободен.

Анет се изправи.

— Господин съдия, клиентката ми се чувства застрашена и е уплашена. В понеделник на излизане от съда на стълбите ни спря братът на господин Фанинг, Тони, придружаван от още двама здравеняци. Заплашиха клиентката ми, че лошо ѝ се пише, ако не свали обвиненията си. Беше кратка, но въпреки това неприятна среща.

Съдия Батъл отново измери Ранди Фанинг с гневен поглед и попита:

— Вярно ли е?

— Не знам, господин съдия, не съм бил там.

— А брат ви?

— Може би. Щом тя казва.

— Не одобрявам заплахите, господин Фанинг. Предлагам да поговорите с брат си и да го укротите. Иначе ще помоля шерифа да се намеси.

— Благодаря ви, господин съдия — каза Анет.

Сложиха белезниците на Ранди и го отведоха. Хъмф подтичваше след тях и го уверяваше шепнешком, че всичко ще се оправи. Съдия Батъл удари с чукчето и обяви почивка. Саманта, Анет и Фийби излязоха от съдебната зала и очакваха отвън да дебнат нови проблеми.

И наистина, зад един пикап, паркиран на главната улица, дебнеха Тони Фанинг и негов приятел. Видяха жените и се запътиха към тях. Пушеха и гледаха лошо.

— О, боже! — процеди Анет през зъби.

— Не ме е страх от него — каза Фийби.

Двамата мъже препречиха тротоара, но точно преди Тони да отвори уста, изневиделица изникна Донован Грей и попита на висок глас.

— Е, дами, как мина?

Цялата лошотия, която Тони и приятелчето му излъчваха преди миг, се изпари. Те се отдръпнаха, без да поглеждат никого в очите, защото не желаеха сблъсък с Донован.

— Извинете ни, момчета — каза той в опит да ги предизвика.

Докато ги подминаваше, изгледа гневно Тони, който издържа на погледа му само секунда, после отмести очи.

След като три дни поред вечеря с Анет и децата, Саманта помоли да остане сама, защото трябвало да чете, и се оттегли рано. Пригответи си супа на котлона, проучва правните материали около час, после ги остави. Трудно ѝ беше да си представи човек да има адвокатска кантора на главната улица и да се опитва да оцелее с разводи по взаимно съгласие и оформяне на сделки за недвижими имоти. Анет неведнъж ѝ беше повторила, че повечето адвокати в Брейди едва свързват двата края и се мъчат да докарат поне 30000 долара годишно. Собствената ѝ заплата беше 40000 долара, на Мати също. Анет се засмя, когато каза: „Сигурно това е единственото място в страната, където юристите, оказващи правна помощ, печелят повече от адвокатите с частна практика“. Уточни, че Донован печелел много повече от всички останали, но и поемал много по-големи рискове.

Освен това той бил и най-големият дарител на Службата, която се финансирала изцяло от частни източници. Имало малко пари от някаква фондация, няколко големи правни кантори „на север“ също

дарявали щедро, но въпреки това Мати трудно събирала нужните 200000 долара годишно. „Много бихме искали да ти плащаме нещо, но просто няма пари“, бе казала Анет. Саманта я бе уверила, че положението напълно я устройва.

Интернет връзката ѝ беше през сателитната система на Анет, може би най-бавната в Северна Америка. „Запаси се с търпение“, бе я предупредила тя. За щастие, напоследък Саманта имаше търпение в изобилие, защото с удоволствие възприе новия си режим, включващ спокойни вечери и много сън. Влезе онлайн, за да прегледа местните вестници — „Таймс“, който излизаше в Роаноук, и „Газет“ от Чарлстън, Западна Вирджиния. В „Газет“ попадна на интересна статия, озаглавена „Подозрения за развилнял се екотероризъм“.

През последните две години банда нападала тежкото оборудване на няколко места за открит въгледобив в южната част на Западна Вирджиния. Говорител на голяма компания наричаше нападателите „екотерористи“ и ги заплашваше с всякакви санкции, ако и когато бъдат заловени. Предпочитаното им средство за поразяване било да изчакат до зазоряване и да стрелят от безопасно укритие по съседните възвишения. Били отлични снайперисти, използвали модерни военни пушки и много ефективно успявали да обезвредят носещите по сто тона въглища камиони „Катърпилар“ с висока проходимост. Обиколката на гумите им беше четири метра и половина, тежаха по четиристотин и петдесет килограма всяка и струваха по 18000 долара. Всеки камион за превоз на въглища имаше по шест гуми, които се оказваха лесна мишена за снайперистите. Публикувана беше и снимка на десетина жълти камиона, всичките неподвижни и подредени като безпристрастна демонстрация на сила. Шеф на смяна сочеше спуканите гуми — общо дваисет и осем. Обясняваше, че нощният пазач се стреснал в три и четирийсет посред нощ, когато започнало нападението. Било идеално координирано, куршумите започнали да улучват гумите и те експлодирали като малки бомби. Пазачът проявил благоразумието да се скрие в канавката, докато се обади на шерифа. Когато пристигнала полицията, снайперистите били приключили със забавлението и отдавна били офейкали. Шерифът твърдеше, че се работи сериозно по случая, но признаваше, че трудно ще успеят да разкрият „разбойниците“. Мястото, известно като мина „Бул Фордж“, се намирало до връх Уиноу и до Хелис Блъф, и двата високи повече от

деветстотин метра и обрасли с гъсти и непокътнати гори с ценна твърда дървесина — лесно укритие, откъдето без проблем да се стреля по камионите и денем, и нощем. Според шерифа обаче това не били просто група хора, решили да се позабавляват. От укритието си те улучвали цели, отдалечени на един километър. Куршумите, намерени в някои от гумите, били 51-милиметрови, явно изстреляни от модерни военни снайперски пушки.

Статията обобщаваше последните нападения. Екотерористите избирали мишените си много старателно и тъй като на картата имало колкото искаш открити въглищни мини, те изчаквали търпеливо камионите да паркират точно където трябва. Отбелязваше се, че снайперистите явно избягват да нараняват хора. Още не били стреляли по превозно средство, което не е паркирано, а много от мините работели денонощно. Шест седмици по-рано в открит рудник в Ред Вали в окръг Мартин били съсипани двайсет и две гуми вследствие на обстрел, който траял броени секунди, както твърдеше друг нощен пазач. В момента четири въгледобивни компании предлагали награди, възлизащи общо на 200000 долара.

Нямало връзка с нападението над мина „Билингтън“ отпреди две години, където по време на най-дръзкия саботаж от десетилетия насам били използвани експлозивни от склада на самата компания, за да бъдат повредени шест камиона, два екскаватора, два багера, временна административна постройка и самият склад. Щетите надхвърляли пет милиона долара. Нямало арестувани заподозрени. Изобщо нямало никакви заподозрени.

Саманта прерови архива на вестника и се улови мислено да поздравява екотерористите. По-късно, когато ѝ се доспа, неохотно извика на екрана „Ню Йорк Таймс“. С изключение на някоя спорадична неделна сутрин, докато още живееше в Ню Йорк, тя рядко правеше нещо повече от това просто да прегледа вестника. Сега прескочи бизнес раздела, но се зачете в кулинарния раздел. Правеха на пух и прах един нов ресторант в „Трайбека“, модерно място, където тя беше ходила само преди месец. Имаше снимка на бара, претъпкан с млади професионалисти, които усмихнати отпиваха от питиетата си и чакаха за маса. Саманта помнеше, че храната беше отлична, и не след дълго изгуби интерес към оплакванията на критика. Чуваше в ушите си шумотевницата, усещаше енергията и оживлението. Как щеше да ѝ

се отрази едно мартини в момента? И двучасова вечеря с приятелки, които през цялото време се оглеждат за готини типове?

За пръв път изпита носталгия, но скоро се отърси от нея. Можеше да си тръгне още утре, стига да поискаше. И със сигурност можеше да печели повече в Ню Йорк, отколкото в Брейди. Ако пожелаеше да си замине, нищо не я спираше.

Изкачването започваше в края на отдавна изоставена пътека на дървосекачи, която единствен Донован би могъл да намери. Пътуването с кола до там изискваше уменията и здравите нерви на каскадьор и на моменти Саманта беше сигурна, че ще полетят в долината. Донован обаче се добра до полянка наред гъста гора от дъбове, кестени и евкалипти и каза:

— Това е краят на пътя.

— На това път ли му викаш? — попита Саманта и бавно отвори вратата.

— Направо е магистрала в сравнение с някои от пътеките — засмя се той.

Тя си помисли, че животът в големия град не я е подготвил за подобно нещо, но беше развълнувана от мисълта за предстоящото приключение. Донован я посъветва само да носи „туристически обувки и неутрални дрехи“. За обувките разбираше, но относно дрехите се нуждаеше от обяснение.

— Трябва да бъдем незабележими — обясни й той. — Те ще се оглеждат за нас, а и ние ще проникнем незаконно.

— Има ли вероятност пак да ме арестуват? — попита тя.

— Малка. Не могат да ни заловят.

Обувките бяха купени предишния ден от магазина за намалени стоки в Брейди — струваха 45 долара и бяха малко твърди и тесни. Саманта беше обута с панталон в цвят каки и суичър с надпис „Кълъмбия Ло“ с малки букви отпред. Той беше с камуфлажно зелено ловно облекло и поръчани по каталог ботуши, извървели сигурно повече от хиляда километра. Отвори багажника на джипа и взе от там раница, която метна през рамо. След това извади и пушка с оптически мерник.

— На лов ли ще ходим? — попита Саманта, като видя пушката.

— Не, за защита е. По тези места има много мечки.

Саманта се съмняваше, че е така, но вече не знаеше на какво да вярва. Няколко минути вървяха по пътека, използвана и преди, но не често. Наклонът беше лек, минаваха през гъсти шубраци от лаврово дърво, див рожков и тиарела — растения, които той познаваше отлично. Заради нея крачеше с умерено темпо, но Саманта беше сигурна, че би могъл по всяко време да хукне нагоре. Не след дълго тя се задъха и плувна в пот, но беше твърдо решена да го следва по петите.

В Ню Йорк всички несемейни млади хора с професия задължително трябваше да имат членска карта за спортна зала, и то не за коя да е. Трябваше да е подходящата — подходящото място, подходящият екип и подходящото време на деня или нощта, за да те видят, че се потиш, пъшкаш и се тонизираш, както си му е редът, срещу 250 долара седмично. Спортната подготовка на Саманта се беше провалила поради безмилостните изисквания на „Скъли и Пършинг“. Картата ѝ беше изтекла преди две години, но никак не ѝ липсваше. Вместо тренировките тя си правеше дълги разходки из града. В съчетание с лекия хранителен режим това ѝ беше достатъчно, за да поддържа добро тегло, но изобщо не беше във форма. Новите обувки ѝ натежаваха все повече след всеки завой по лъкатушещата нагоре пътека.

Излязоха на малка просека и между стволовете на дърветата в далечината видяха дълга и дълбока долина сред планинските хребети. Гледката беше поразителна и Саманта беше признателна за почивката. Донован махна с ръка.

— Това е планината с най-голямо биоразнообразие в Северна Америка. И е много по-стара от всички останали. Дом е на хиляди животински и растителни видове, които не се срещат другаде. Нужна им е била цяла вечност, за да станат това, което са. — Той замълча, докато се наслаждаваше на гледката, после продължи като екскурзовод, без да се налага да го подсецаш: — Преди около един милион години започнали да се образуват пластове въглища. Същинско проклетие. Сега разрушаваме планините, за да добиваме въглищата и да си осигурим евтина енергия. Всеки човек в тази страна консумира девет килограма въглища на ден. Проучих каква е употребата по региони, има такъв уебсайт. Знаеш ли, че на ден един

жител на Манхатън използва средно три и половина килограма въглища от открит въгледобив тук, в Апалачите?

— Съжалявам, не знаех. А откъде са останалите пет килограма и половина?

— От подземни мини пак тук, на изток. От Охайо, Пенсилвания, места, където добиват въглища по старомодния начин и не вредят на планината. — Той остави раницата си на земята и извади отвътре бинокъл. Огледа околността и намери каквото търсеше. Подаде ѝ го с думите: — Ето там, на два часа, смътно се вижда един кафеникавосив участък.

Саманта погледна през бинокъла, нагласи фокуса и каза.

— Добре, виждам го.

— Това е „Бул Фордж“ в Западна Вирджиния, една от най-големите мини за открит въгледобив.

— Четох за тях снощи. Имали някакви проблеми преди няколко месеца. Гумите на техни камиони били използвани като мишени.

Той се обърна към нея и се усмихна.

— Подготвяш си домашното, а?

— Имам лаптоп, който влиза в Гугъл дори в Брейди. Нов удар на екотерористите, нали?

— Така се говори.

— Кой са тези хора?

— Надявам се никога да не разберам.

Той стоеше малко по-напред от нея и се взираше в далечината. Докато говореше, лявата му ръка инстинктивно се отдръпна назад няколко сантиметра и докосна приклада на пушката. Почти незабележимо движение.

Започнаха истинското катерене. Пътеката, когато изобщо я имаше, едва се виждаше и Донован като че ли не я забелязваше. Придвижваше се от дърво на дърво, оглеждаше се за следващия знак, озърташе се да провери къде стъпва. Склонът стана по-стръмен и Саманта усети как бедрата и прасците я заболяват. Евтините туристически обувки я убиваха. Тя дишаше трудно и след петнайсет минути мълчаливо изкачване не издържа.

— Носиш ли вода?

Прогнил пън се оказа прекрасно място за отдих. Двамата изпиха една бутилка вода. Той не я попита как се справя, а тя не се

поинтересува още колко им остава да се катерят. Когато си поеха дъх, Донован каза:

— Намираме се в планината Дъблин, на около сто метра от върха. В съседство е планината Инид, която ще видиш след няколко минути. Ако всичко се развива по план, след около шест месеца „Стрейхорн Коул“ ще докарат булдозерите, ще скалпират върха, ще унищожат красивите гори с ценна дървесина, ще прогонят животните и ще започнат да взривяват. Молбата им за открит въгледобив скоро ще бъде одобрена. Две години я оспорваме, но те успяха да подкупят когото трябва. — Донован махна с ръка към дърветата. — И неусетно всичко това ще изчезне.

— Защо поне не изсекат дърветата?

— Защото тези хора са зверове. Получат ли зелена светлина, въгледобивните компании откачат. Тяхната цел са въглищата, по дяволите, нищо друго няма значение. Разрушават всичко по пътя си — гори, дървета, животни — и премазват всеки, който им се изпречи: собственици, местни жители, регулатори, политици и най-вече активисти и еколози. Това е война, няма среден път.

Саманта погледна гъстата гора и поклати невярващо глава.

— Не може да е законно — промълви тя.

— Законно е, защото не е незаконно. Законността на унищожаването на горите се оспорва от години, делата още се влечат по съдебните зали. Спиране обаче няма.

— Кой е собственикът на тази земя?

— Вече са „Стрейхорн“, така че в момента сме в нарушение и, повярвай ми, адски ще се зарадват, ако ме спипат тук горе, три дни преди процеса. Не се притеснявай, в безопасност сме. Близко сто години тази земя беше собственост на семейство Хърман. Продадох я преди две години и се заселиха някъде на морския бряг. — Донован посочи надясно. — Има една стара семейна къща точно зад това възвишение, на около осемстотин метра по-надолу в долината, тяхна е от десетилетия. Сега е изоставена, празна е. На булдозерите ще им трябва не повече от два часа, за да я разрушат. И нея, и стопанските постройки. Недалече от къщата има малко семейно гробище с ниска бяла дъсчена ограда. Много старо. Ще бъде избутано долу в долината — надгробни плочи, ковчези, кости, всичко. „Стрейхорн“ не дават и

пет пари, а семейство Хърман са достатъчно богати, за да забравят откъде са тръгнали.

Саманта отпи още една глътка вода и се опита да размърда пръстите на краката си. Той бръкна в раницата си, извади две зърнени десертчета и ѝ подаде едното.

— Благодаря.

— Мати знае ли, че си тук? — попита той.

— Предполагам, че Мати, Анет, Барб и вероятно дори Клодел знаят за всяка моя стъпка. Както сам повтаряш, градът е малък.

— Аз нищо не съм казал.

— Петък следобед е и в Службата нямаше много работа. Казах на Мати, че си предложил да ме разведеш из околността. Това е.

— Добре, значи сме отишли на разходка. Не е нужно тя да знае къде.

— Според нея трябва да сключиш споразумение по случая, за да вземеш поне нещо за майката на момчетата.

Той се усмихна и захапа десертчето. Минаха няколко секунди, после цяла минута и Саманта си даде сметка, че дългите паузи в разговора не го карат да се чувства неудобно. Най-сетне Донован каза:

— Обичам леля си, но тя не разбира нищо от съдебни спорове. Напуснах малката ѝ правна служба, защото исках да правя големи неща, да поемам големи дела, да издействам големи присъди, да принуждавам компаниите да плащат за греховете си. Имал съм големи победи и големи загуби и като повечето такива адвокати живея напрегнато. С подеми и спадове. Една година ми върви, на следващата съм разорен. Сигурно си го преживявала като малка.

— Не, никога не сме били разорени, тъкмо обратното. Знаех, че баща ми понякога губи, но винаги сме имали много пари. Е, поне преди той да ги изгуби и да влезе в затвора.

— Как стояха нещата от твоя гледна точка? Като тийнейджърка, имам предвид.

— Виж, Донован, разделил си се с жена си и не обичаш да говориш за това. Добре. Моят баща лежаше в затвора и аз също не обичам да говоря по този въпрос. Нека да се разберем отсега.

— Съгласен съм. Трябва да тръгваме.

Продължиха да се катерят все по-бавно и по-бавно, защото пътеката изчезна и склонът стана още по-стръмен. Ситни камъчета се

ронеха под краката им, докато се вкопчваха в някое ниско дръвче, за да се изтеглят нагоре. Когато спряха да си поемат въздух, Донован предложи Саманта да мине отпред, за да може той да я хване, ако се спъне или плъзне. Тя го направи и той се оказа зад нея, с ръка върху хълбока ѝ — едновременно я насочваше и побутваше. Накрая стигнаха върха на планината Дъблин. Когато излязоха на малка скалиста просека, Донован заяви:

— Вече трябва да внимаваме. Тук е скривалището ни. Точно зад онези канари е планината Инид, където „Стрейхорн“ работят на пълни обороти. Имат охрана, която от време на време проверява и това място. Съдим се повече от година и сме имали няколко неприятни пререкания.

— Например?

Той свали раницата и облегна пушката си на една скала.

— Видя снимките в кантората ми. Първия път, когато дойдохме тук с фотографа, ни спипаха и се опитаха да предявят обвинения. Отидох при съдията и издействах съдебна заповед, която ни позволяваше достъп на много ограничени основания. След това съдията ни нареди да не припарваме до имота им.

— Не видях никакви мечки. За какво ти е пушката?

— За защита. Наведи се и ела тук.

Двамата приклекнаха и направиха няколко крачки до пролуката между две канари. Под тях се намираше онова, което бе останало от планината Инид, преди години извисявала се на хиляда метра височина, но вече превърната в надупчен скалист и пращен участък, осеян с машини. Операцията беше наистина мащабна. Миньорски камиони, превозващи стотици тонове току-що изкопани въглища, подскачаха по лабиринт от стръмни пътища с остри завои и се спускаха упорито като мравки, инстинктивно движещи се под строй. Огромен екскаватор с желязно въже, голям колкото апартамента на Саманта, се олюляваше напред-назад, кофата му се забиваше в земята, загребваше по сто и петдесет кубични метра пръст и я изсипваше на купчини. Фадроми с по-малки кофи методично изгребваха пръстта и я изсипваха в друга армада от камиони, които пък я откарваха в участък, от които булдозери я избутваха обратно в долината. По-ниско в планината, на мястото на откритата мина багери изкопаваха въглищата от оголените пластове и ги стоварваха в камионите, които бавно

пъплека, с мъка понесли товара си по неравния път. Облаци прах бяха надвиснали над всяка фаза от тази операция.

Тихо и сериозно, сякаш някой можеше да го чуе, Донован каза:

— Голям шок, нали?

— Шок е точната дума — съгласи се тя. — Мати ми показва три открити мини на път за Колтън вчера, но не от толкова близо. Направо ми се повдига.

— Да, и никога не свикваш. Това е несекващо насилие над земята, ново и ново покушение всеки ден.

Насилието беше бавно, методично и ефективно. Няколко минути по-късно Донован обясни:

— За две години са свалили двеста и четирийсет метра от върха на планината. Изгребали са четири-пет пласта въглища и им остават приблизително още толкова. Когато приключат, планината Инид ще е дала около три милиона тона въглища по шейсет долара средно на тон. Лесно се смята...

Бяха се сгушили близо един до друг, като внимаваха да не се докосват, и наблюдаваха разрухата. Булдозер избута товара си опасно близо до ръба и по-едрите камъни се посипаха по стената на изкоп, дълбок около триста метра. Камъните заподскачаха надолу и изчезнаха.

— Ето как се случва. Опитай се да си представиш планината по-висока с около сто и петдесет метра, каквато беше преди деветнайсет месеца. Тогава един от булдозерите изтикал скалата, която се търкаляла километър и половина, преди да блъсне караваната, където спели момчетата на Тейт. — Той намери бинокъла си, потърси нещо и после ѝ го подаде. — Не се надигай. Ниско долу в долината, от другата страна на възвишението, едва-едва се вижда бяла сграда. Някога беше църква. Видя ли я?

— Да — отвърна Саманта няколко секунди по-късно.

— Точно зад църквата имаше малко селище от няколко къщи и каравани. От тук не се виждат. Както ти казах, разстоянието е около километър и половина, а дърветата закриват гледката. На процеса смятаме да пуснем видеовъзстановка на пътя на скалата. В действителност тя прелетяла над църквата, вероятно с около сто и трийсет километра в час, ако се съди по теглото ѝ, и отскочила няколко пъти, преди да се блъсне в караваната на семейство Тейт.

— Имаш ли скалата?

— И да, и не. Тя тежи шест тона, така че няма как да я занесем в съдебната зала. Обаче още е на мястото си и разполагаме с многобройни снимки. Четири дни след инцидента въгледобивната компания се опита да я премахне с експлозиви и машини, но ние успяхме да ги спрем. Негодници, чисто и просто негодници. Появиха се с цял екип ден след погребението, влязоха в чужд имот, където нямаха право да бъдат, и се заеха да трошат скалата независимо от щетите, които нанасяха на всичко друго наоколо. Обадих се на шерифа и последваха доста напрегнати моменти.

— Поел си случая четири дни след инцидента?

— Не, поех го още на следващия ден. След по-малко от двайсет и четири часа. Свързах се с брата на майката. Трябва да се действа бързо.

— Баща ми би се впечатлил.

Донован погледна часовника си, после вдигна очи към планината Инид.

— По график ще взривяват в четири часа, така че ти предстоят нови вълнения.

— Нямам търпение.

— Виждаш ли онзи стар камион с крана отзад? Встрани вляво?

— Шегуваш ли се? Има поне сто камиона.

— Не е товарен камион, много по-малък е. И е встрани от останалите.

— Добре, да, видях го. Какво за него?

— Не знам дали има официално название, но това е взривателят.

Саманта насочи бинокъла към камиона и хората, заети да вършат разни неща около него.

— Какво правят?

— В момента започват да дупчат. Наредбата за експлозивите им позволява да изкопаят дупка, дълбока осемнайсет метра и двайсет сантиметра в диаметър. Дупките трябва да бъдат на три метра една от друга, нещо като решетка. Наредбата ги ограничава до четирийсет дупки на експлозия. Всякакви наредби, колкото искаш правила. Нищо чудно, че постоянно ги нарушават и компании като „Стрейхорн“ са свикнали да правят каквото си поискат. Всъщност никой не следи дейността им, освен може би някоя екоорганизация от време на време. Заснемат всичко на видео, подават оплакване, компанията получава

нищожна глоба, плясване през ръцете, и животът продължава. Контролните органи си пишат чековете и спят спокойно.

Едър мъж с брада се промъкна тихо зад тях, тупна Донован по рамото и силно се провикна:

— Бум!

— Мамка му! — възкликна Донован.

Саманта изписка и изпусна бинокъла. Обърнаха се рязко и се сблъскаха с ухилен здравеняк, с когото надали някой би искал да води юмручен бой.

— Тъпанар — изсъска Донован, но не посегна към пушката си.

Саманта отчаяно се озърна за път за бягство. Мъжът се засмя още по-широко. Протегна ръка към Саманта и се представи:

— Вик Канзаро, приятел на планината.

Тя още се опитваше да успокои дишането си и не протегна ръка в отговор.

— Трябваше ли да ни изкараш акъла? — изръмжа Донован.

— Не, но беше забавно.

— Познаваш ли го? — попита Саманта.

— Боя се, че да. Той е приятел, по-скоро познат. Вик, това е Саманта Коуфър, стажант в Службата за правна помощ на Мати.

Най-накрая се ръкуваха.

— За мен е удоволствие — представи се Вик. — Какво ви води сред възлищните мини?

— Дълга история — отговори тя и издиша. Дробовете и сърцето й отново работеха. — Много дълга история.

Вик пусна раницата си на земята и седна на една скала. Беше плувнал в пот след изкачването и се нуждаеше от вода. Подаде бутилката и на Саманта, но тя отказа.

— Право в Колумбийския? — попита той, загледан в надписа на суичъра ѝ.

— Да. Допреди десет дни работех в Ню Йорк, после светът се срина и мен ме уволниха, или по-скоро ме изпратиха в неплатен отпуск. Вие адвокат ли сте?

Тя седна на друг камък и Донован се настани до нея.

— Не, по дяволите. Преди работех като инспектор по безопасността на мините, но успях да си издействам уволнението. И това е дълга история.

— Всички имаме дълги истории — отбеляза Донован и на свой ред извади бутилка с вода. — Вик е нещото ми лице. Типичен експерт — платиш ли му достатъчно, ще каже на съдебните заседатели каквото поискаш. Следващата седмица го чака дълъг ден на свидетелската скамейка, където ще си прекара чудесно да изрежда безкрайния списък от нарушения, извършени от „Стрейхорн Коул“. А после адвокатите на защитата ще го размажат.

Вик се засмя.

— Очаквам го с нетърпение. Голямо преживяване е да си на процес с Донован. Особено когато печели, което не се случва много често.

— Печеля толкова, колкото и губя.

Вик беше с фланелена риза, избелели джинси и покрити със спечена кал ботуши. Имаше вид на опитен планинар, способен да извади палатка от раницата си и да прекара цяла седмица наскоро гората.

— Пробиват ли? — попита той Донован.

— Тъкмо започнаха, сигурно ще взривяват в четири.

Вик погледна часовника си и попита:

— Готови ли сме за процеса?

— О, да. Днес следобед вдигнаха два пъти сумата — двеста хиляди. Контрирах с деветстотин и петдесет.

— Нали знаеш, че си луд? Приеми парите, за да има нещо за семейството. — Вик погледна Саманта и попита: — Запозната ли си с фактите?

— С повечето. Видях снимките и картите.

— В нашия край не може да се вярва на съдебните заседатели. Все го повтарям на Донован, ама той не слуша.

— Ще снимаш ли? — смени темата Донован.

— Разбира се.

Побърбриха си няколко минути. Двамата мъже все си поглеждаха часовника. Вик извади малка камера от раницата си и зае позиция между две скали.

— Тъй като инспекторите не наблюдават процеса — обясни Донован на Саманта, — може да се предположи, че „Стрейхорн“ ще нарушат някои правила, като започнат да взривяват. Ще заснемем всичко на видео и може би ще го покажем на съдебните заседатели

следващата седмица. Не че толкова ни е нужно, защото сме изровили много мръсотия за компанията. Те ще призват инженерите си да свидетелстват, а те ще излъжат, че строго се придържат към правилата. Ние ще докажем обратното.

Донован и Саманта се настаняха до Вик, който беше потънал в работата си.

— Пълнят всяка дупка със смес от амониева селитра и нафта. Опасно е да се транспортира, затова я приготвят на място. В момента това правят. Онзи камион излива дизелово гориво в дупките за взривовите, а екипът отляво приготвя капсулите и детонаторите. Колко са дупките, Вик?

— Преброих шейсет.

— Значи са в нарушение както винаги.

Саманта наблюдаваше през бинокъла как мъже с лопати започнаха да пълнят дупките. От горната част на всяка стърчеше жица, а двама мъже събираха всички жици в сноп. В дупките изсипваха чували с амониева селитра, върху които изливаха литри дизелово гориво. Работеха бавно. Стана четири и нещо. Най-сетне камионът се отдръпна и Донован каза:

— Скоро ще е.

Разчистиха мястото — камионът и работниците се оттеглиха. Разнесе се сирена и този участък от мината опустя.

Експлозиите се чува като далечно боботене. Във въздуха изригнаха струи дим. Взривовите следваха един след друг през броени секунди. Стълбовете дим се издигнаха в идеален синхрон като струи на фонтан от водно шоу в Лас Вегас и земята потрепери. Огромна скална ивица рухна на широки вълни, когато земята се разклати. От мястото на взрива се надигна прахоляк. Отгоре се образува плътен облак, а понеже нямаше вятър, той не се и разнесе.

— Взривяват три пъти дневно — издекламира Донован почти като конференсие. — Имат позволение само за два пъти. Умножи това по десетки работещи открити рудници и ще видиш, че във въгледобивните райони дневно се използват над четиристотин и петдесет хиляди тона експлозиви.

— Имаме проблем — съобщи Вик. — Забелязаха ни.

— Къде? — попита Донован, като взе бинокъла от Саманта.

— Горе, до караваната.

Донован насочи бинокъла натам. На платформа до нея двама мъже с каски ги наблюдаваха със собствените си бинокли. Донован им махна, единият мъж махна в отговор. Донован им показва среден пръст, мъжът отсреща отвърна на поздрава му.

— Откога са там? — попита той.

— Не знам, но хайде да се омитаме — предложи в отговор Вик.

Грабнаха раниците и пушката и бързо се запускаха по склона. Саманта се подхлъзна и едва не падна. Вик я подхвана и продължи да стиска дясната ѝ ръка. Следваха Донован, заобикаляха дървета, избягваха скалите, промъкваха се през храсталаците без видима пътека. Няколко минути по-късно спряха на тясна поляна.

— Аз дойдох оттук — посочи Вик. — Звъннете ми, когато стигнете до джипа.

Той се изгуби в гората, а те продължиха надолу. Пътеката не беше толкова стръмна и двамата заслизаха почти на бегом.

— Добре ли сме? — попита Саманта най-накрая.

— Да, всичко е наред — отговори Донован спокойно. — Те не познават пътеките като мен. А ако ни пипнат, не могат да ни убият.

Факт, който не ѝ донесе голяма утеха. Ускориха темпото, когато пътеката стана по-равна. Джипът се показва на стотина метра от тях и Донован спря за миг и се озърна за други коли.

— Не са ни открили — заключи той.

Когато потеглиха, той изпрати есемес на Вик. Бяха се измъкнали. Заподскачаха надолу в планината, заобикаляха дупки и канавки, достатъчно големи да погълнат джипа, и след няколко минути Донован каза:

— Вече не сме на земя на „Стрейхорн“. — Зави по павиран път точно когато голям пращен пикап изхвърча зад завоя на висока скорост. — Ето ги — извика той.

Пикапът застана по средата, за да препречи пътя, но Донован натисна газта и мина по банкета. В пикапа седяха най-малко трима здравеняци с каски, начумерени, готови да създават неприятности. Рязко спряха и започнаха да завиват, но джипът ги остави далече зад себе си.

Донован пое с бясна скорост по черните пътища на окръг Хопър.

— Дали са записали регистрационния номер? — попита Саманта.

— О, те знаят, че съм аз. В понеделник сутринта ще се появят при съдията и ще ревнат като бебета. Аз ще отрека и ще им кажа да престанат да циврят. Вместо това ще изберем съдебните заседатели.

Минаха покрай съда на главната улица в Колтън. Донован кимна към сградата.

— Ето го. Кота нула. Най-грозният съд във Вирджиния.

— Бях тук в сряда заедно с Мати.

— Хареса ли ти съдебната зала?

— Малко е странна, но не съм специалистка по съдебни зали. Открай време се старая да ги избягвам.

— Аз ги обожавам. Те са единственото място, където малкият човек може да застане на равна нога с огромна престъпна корпорация. Човек, който няма нищо — няма пари, няма власт — нищо освен факти, достатъчни да заведе съдебно дело и да принуди компания, струваща милиарди долари, да влезе в залата за честна битка.

— Невинаги е честна, нали така?

— Разбира се. Ако те мамят, и аз мамя. Ако играят мръсно, аз играя още по-мръсно. Как да не обича човек правосъдието.

— Говориш като баща ми. Направо се плаша.

— А ти като жена ми. Тя не понасяше работата ми.

— Хайде да сменим темата.

— Добре, имаш ли планове за утре?

— Събота в Брейди. Службата е затворена, така че какво ми остава?

— Какво ще кажеш за още едно приключение?

— Ще има ли пушки?

— Не, обещавам ти, че няма да нося пушка.

— Ще влезем ли незаконно в нечий имот? Някаква вероятност да ни арестуват?

— Не, обещавам.

— Звучи доста скучно. Съгласна съм.

Блайд звънна рано сутринта с невероятната новина, че има почивен ден — същинска рядкост в нейния свят. Положението в службата се стабилизирило, явно фирмата ѝ успяла да спре кървенето. През последните пет дни нямало уволнени и най-сетне потекли обещания отгоре. Времето било чудесно, тя нямало какво друго да прави, освен да пазарува, да се чуди къде да обядва и да се наслаждава на факта, че е млада и неомъжена. Липсвала ѝ съквартирантката ѝ и в този миг Саманта също изпита болезнена носталгия. Беше заминала само преди две седмици, но ѝ се струваше, че е минала година. Поговориха си половин час, преди да се наложи всяка от тях да продължи деня си.

Саманта си взе душ и се облече. Бързаше да изкара колата от алеята, преди Ким и Адам да изхвърчат от къщата с цял списък задачи. Засега Анет и децата ѝ даваха на гостенката си възможност да се прибира и да излиза незабелязано. Тя живееше съвсем скромно и все още не бе забелязала те да надничат зад пердетата. Но също така знаеше, че цял Брейди е любопитен относно чужденката от Ню Йорк.

Поради тази причина, а и защото семейното му положение беше нестабилно, Донован ѝ предложи да се видят на летището, което се намираше на двайсетина километра източно от града. Щяха да се срещнат там и да се впуснат в следващото си приключение, за което той не бе обяснил нищо. Саманта с учудване узна, че има летище в радиус от сто и петдесет километра от Брейди. Късно през нощта в петък Саманта потърси в интернет и не откри нищо. Как така едно летище няма уебсайт?

Нямаше не само уебсайт, ами и самолети или поне Саманта не видя нито един самолет, когато покритият с чакъл път свърши пред летището на окръг Ноланд. Джипът на Донован беше паркиран до малка метална сграда и беше единственото превозно средство наоколо. Саманта влезе през предната врата и прекоси нещо, което приличаше на фоайе — със сгъваеми столове и метални маси, върху които бяха

пръснати списания за авиация. По стените висяха избелели снимки на аероплани. Другата врата водеше към рампата, където Донован се суетеше около твърде малък самолет. Саманта излезе навън и попита:

— Какво е това?

— Добро утро — поздрави я той с широка усмивка. — Наспа ли се?

— Осем часа. Можеш ли да караш самолет?

— Да, а това е чесна сто седемдесет и две, по-известна като „Скайхок“. Практикувам право в пет щата, а този приятел тук ми помага да се придвижвам. Освен това е много полезен, ако човек иска да шпионира някоя въгледобивна компания.

— Разбира се. Да шпионираме ли отиваме?

— Нещо такова. — Той внимателно сгъна и затвори капака, който покриваше двигателя. — Подготовката приключи, готови сме за излитане. Твоята врата е от другата страна.

Саманта не помръдна.

— Не съм сигурна. Никога не съм летяла на нещо толкова малко.

— Това е най-безопасният самолет на света. Летял съм с него три хиляди часа и съм изключително добре подготвен, особено в ясен ден като този. На небето няма нито едно облаче, температурата е идеална, а дърветата греят във всички есенни багри. Ден мечта за всеки пилот.

— Не знам...

— Хайде, къде е приключенският ти дух?

— Ама има само един двигател.

— И не ни трябва друг. Ако двигателят откаже, самолетът ще се рее цяла вечност и все някъде ще си намерим прекрасно пасище.

— В тези планини?

— Да тръгваме, Саманта.

Тя бавно заобиколи опашката и отиде до дясната врата под крилото. Той ѝ помогна да се настани на седалката и внимателно щракна коланите. Затвори вратата, заключи я и мина от лявата страна. Саманта хвърли поглед назад към тясната задна седалка, после погледна напред към таблото с уреди и всякакви други джаджи.

— Страдаш ли от клаустрофобия? — попита той, докато закопчаваше коланите. Раменете им почти се допираха.

— Вече да.

— Много ще ти хареса. До края на деня ще се научиш да го управляваш. — Той ѝ подаде слушалки. — Сложи ги. Вътре е доста шумно, а така ще можем да си говорим.

Нагласиха си слушалките.

— Кажй нещо — подкани я Донован.

— Нещо.

Вирнати палци — слушалките работеха. Той взе един списък, прегледа го, като внимателно докосваше всеки уред. Премести напред-назад лоста за управление. От нейната страна имаше подобен, който също се раздвижи.

— Моля те, не го пипай — каза той.

Тя бързо поклати глава; не смяташе да пипа нищо.

— Готови сме. — Той завъртя ключа.

Двигателят оживя и витлата се задвижиха. Самолетът се разклати, когато Донован бутна дросела. Оповести намеренията си по радиото, после поеха надолу по пистата, която изглеждаше тясна и къса, поне на Саманта.

— Някой чува ли ни? — попита тя.

— Надали. Днес сутринта е доста спокойно.

— Ти ли притежаваш единствения самолет в окръг Ноланд?

Той посочи малките хангари отпред.

— Има още няколко ей там. Не са много. — В края на пистата Донован форсира двигателя и отново провери контролните прибори и уредите. — Дръж се. — Натисна дросела напред и плавно освободи спирачките. Потеглиха. Докато набираха скорост, Донован монотонно изреждаше: — Сто и трийсет километра в час, сто и петдесет, сто и шейсет.

Самолетът се откъсна от асфалта. За миг Саманта се почувства в безтегловност и усети как коремът ѝ се преобръща.

— Добре ли си? — попита той, без да я поглежда.

— Добре съм — отговори тя през стиснати челюсти.

Докато набираха височина, започнаха да се накланят наляво и описаха завой на сто и осемдесет градуса. Летяха ниско над дърветата и Донован посочи към шосето.

— Виждаш ли зеления пикап, паркиран пред онзи магазин? — попита той. Саманта кимна. — Това е мръсникът, който ме проследи днес сутринта. Дръж се.

Той размърда лоста и крилете се наклониха и после се издигнаха — поздрав за негодника в зеления пикап. Когато го изгубиха от поглед, Донован отново започна да набира височина.

— Защо ще те следят в събота сутрин? — попита тя, заровила ръце с побелели кокалчета в коленете си.

— Питай тях. Може би заради случилото се вчера. Може би защото в понеделник сме в съда за голям процес. Кой знае? Непрекъснато ме следят.

Неочаквано Саманта се почувства малко по-безопасно във въздуха. Когато стигнаха до Брейди, вече можеше спокойно да съзерцава гледката. Донован се носеше на сто и петдесет метра над града. Показа ѝ къде живее и къде работи. Ако не броим полета с балон с горещ въздух над Катскилс, Саманта никога не беше виждала земята от толкова ниско и усещането беше очарователно, дори вълнуващо. Донован издигна самолета на триста метра и го стабилизира, докато се носеха над възвишенията. Радиото мълчеше като онова в патрулката на Роуми и Саманта попита:

— Има ли радар, контрол на въздушното движение? Има ли изобщо някой?

— Най-вероятно не. Летим по визуална ориентация, така че не сме длъжни да се свързваме с контрола на въздушното движение. Когато летя по работа, подавам летателен план и ме въвеждат в системата за контрол на въздушното движение, но днес не. Днес просто се реем. — Той ѝ посочи някакъв екран и обясни: — Това е радарът ми. Ако се доближим до друг самолет, ще го видим ето тук. Спокойно, досега не съм катастрофирал.

— А да си бил на косъм?

— Никога. Приемам всичко много сериозно като повечето пилоти.

— Добре. Къде отиваме?

— Не знам. Ти искаш ли да знаеш?

— Ти си пилотът, а не знаеш къде отиваме?

Донован се усмихна, наклони самолета наляво и ѝ посочи един уред.

— Това е висотомерът, измерва надморската височина. Много е важно, когато си в планината. — Стигнаха височина от четиристотин и

шейсет метра, след което той изравни. Посочи навън. — Това е планината Кат или поне каквото е останало от нея. Мащабна операция.

Отпред и вдясно беше откритият рудник. Изглеждаше досущ като останалите: гола местност със скали и прахоляк наред красивите планини и долини, натъпкани с отпадъци. Саманта си помисли за Франсин Кръмп, клиентката, която искаше да направи ново завещание, за да запази земята си. Беше някъде там долу, близо до планината Кат.

Край реката се виждаха малки къщи, по някое селище тук-там. Самолетът се наклони рязко надясно и когато описа идеален завой на триста и шейсет градуса, точно под Саманта се появиха камиони и всякакви други машини. Камион взривател, фадроми, екскаватор, миньорски и товарни камиони, багери. Разширяваше познанията си. Забеляза контролър, застанал до канцеларията си и присвил очи, за да види самолета.

— Работят и в събота, така ли? — попита тя.

Донован кимна.

— Понякога седем дни в седмицата. Профсъюзите до един се отдръпнаха.

Издигнаха се на деветстотин метра височина и изравниха.

— Сега сме над Кентъки, движим се на северозапад — обясни той. Ако нямаха слушалки, щеше да се наложи Донован да крещи, за да надвика рева на двигателя. — Само погледни. Толкова са много, че не можеш да ги преброиш.

Откритите мини бяха осеяли планините като грозни белези — десетки, доколкото можеше да прецени Саманта. Тя забеляза между тях празно пространство, покрито с трева и редки ниски дървета.

— Какво е това? — попита тя и посочи напред. — Равното място без гори?

— Рекултивиран терен, който преди е бил открит рудник. Това конкретно преди беше планината Пърсимон, висока седемстотин и шейсет метра. Отрязаха върха, накопили въглищата, после започнаха да възстановяват щетите. Законът изисква да „наподобят първоначалния релеф“ — такава е основната фразеология, — но с какво ще замениш планински връх, който вече го няма?

— Чела съм за това. Теренът трябва да е същият или по-хубав, отколкото преди добива на въглищата.

— Голяма смешка. Компаниите се опитват да убедят хората, че възстановените райони са страхотни места за строеж — търговски центрове, жилищни комплекси и други подобни. На едно такова построиха затвор. На друго — игрище за голф. Проблемът е, че тук никой не играе голф. Възстановените терени са пълна измишльотина.

Прелетяха над още една открита мина, после над още една. След известно време всички й се струваха еднакви.

— Колко от тях работят и днес? — попита Саманта.

— Десетки. През последните трийсет години откритият въгледобив ни отне около шестстотин планински масива и както е тръгнало, няма да останат много. Търсенето на въглища расте, цените се покачват, затова компаниите агресивно търсят разрешение за открит добив. — Той наклони самолета надясно и каза: — Сега летим на север в Западна Вирджиния.

— Имаш ли право да практикуваш там? — попита Саманта.

— Да, а също във Вирджиния и в Кентъки.

— Преди да излетим, спомена пет щата.

— Понякога ходя в Тенеси и в Северна Каролина, но не често. В момента съдим едно сметище в Северна Каролина. Участват много адвокати. Голям случай.

Той обожаваше големите случаи. Унищожените планини в Северна Вирджиния изглеждаха същите като тези в Кентъки.

Чесната лъкатушеше наляво-надясно, спускаше се рязко, за да даде на Саманта възможност за пореден път да види разрухата, после изравняваше и поемаше към следващото място.

— Това точно пред нас е мината „Бул Фордж“ — каза той. — Вчера я видя от земята.

— О, да. Екотерористите. Те адски дразнят въгледобивните компании.

— Май точно това искат.

— Жалко, че не си носиш пушката. Можехме да спускаме малко гуми от въздуха.

— Мина ми през ума.

След като прекараха около час във въздуха, Донован започна да се спуска. Саманта вече беше запозната с алтиметъра, скоростомера и компаса. На височина от шестстотин метра тя попита:

— Имаме ли крайна дестинация?

— Да, но преди това искам да ти покажа още нещо. От твоята страна ще се види долината Хамър. — Той изчака да минат над хребета и да се появи дълга долина, оградена със стръмни склонове. — Ще започнем от края, от Роквил с население триста души.

Камбанариите на две църкви се извисяваха между дърветата, после се показва живописно селце, сгущено на брега на реката и заобиколено от планински склонове. Прелетяха над него и поеха по течението на реката. Десетки домове, предимно каравани, бяха пръснати по тесните пътища.

— Това е така нареченият „раков клъстер“. Долината Хамър е мястото с най-висок процент ракови заболявания в Северна Америка, почти двайсет пъти повече от средното за страната. Тежки случаи — рак на черния дроб, бъбреците, стомаха, матката и многобройни случаи на левкемия.

Той леко дръпна лоста назад и самолетът се издигна точно когато пред тях изникна огромна гърбица. Прелетяха на шейсетина метра над нея и изведнъж се озоваха над рекултивиран някогашен открит рудник.

— Ето я причината — поясни Донован. — Откритата мина в планината Пек.

Планината изчезна и на нейно място се появи ниско възвишение, заравнено от булдозери и обрасло с кафеникава трева. Зад него зловещо се ширеше огромна черна водна площ.

— Това е утаителят. Компания, наречена „Старк Енерджи“, се появи тук преди трийсетина години и изкопа всички въглища. Беше една от най-големите мини в Апалачите. Измиваха въглищата на място и изхвърляха отпадъците в малко езеро, което някога беше кристалночисто. След това построиха утаител и езерото стана много по-голямо.

Обикаляха на около триста метра над утаителя.

— В крайна сметка „Старк“ продадоха дейността на „Крол Майнинг“, поредната безлика фирма, която в действителност е собственост на руски олигарх. Негодникът има участие в куп мини по цял свят.

— Руснак ли?

— О, да. Имаме много руснаци, украинци, китайци, индийци, канадци, както и обичайните каубои от Уолстрийт и местни предатели.

Тук, във въгледобивните райони, има много собственици, които живеят другаде, така че представи си колко ги е грижа за земята и за хората.

Донован отново наклони самолета и Саманта отправи поглед надолу към утаителя, който от тази височина изглеждаше като пълен със суров петрол.

— Много е грозно — отбеляза тя. — Поредното съдебно дело?

— Най-голямото.

* * *

Кацнаха на още по-малка писта от тази в окръг Ноланд. Нямаше и следа от селище наоколо. Докато се придвижваха до рампата, Саманта видя Вик Канзаро — беше се облегал на една ограда и ги чакаше. Спряха близо до терминала; нямаше други самолети. Донован угаси двигателя, прегледа списъка с нещата, които трябва да се проверят след полет, после двамата излязоха от чесната.

Както можеше да се очаква, Вик караше мощен пикап четири по четири, подходящ за офроуд срещи с охранители. Саманта се настани на задната седалка до една хладилна чанта, няколко раници и, разбира се, две пушки.

— Вик пушеше; не палеше цигара от цигара, но все пак пушеше доста. Смъкна прозореца си няколко сантиметра, колкото половината цигарен дим да излиза навън, а другата половина да се завихря в пикапа. След втората цигара на Саманта ѝ се гадеше, затова отвори прозореца зад Донован. Той я попита какво прави. Тя му обясни просто и ясно, което предизвика напрегнат разговор между Донован и Вик относно навиците му. Вик се кълнеше, че се опитва да откаже цигарите, че всъщност го е правил няколко пъти, и призна колко се бои от вероятността да умре по ужасен начин от рак на белите дробове. Донован продължи да го притиска и Саманта остана с впечатлението, че двамата спорят по въпроса от известно време. Не стигнаха до решение и Вик запали поредната цигара.

Планинските пътища ги отведоха дълбоко навътре в долината Хамър и накрая до порутената къща на някой си Джеси Маккийвър.

— Кой е господин Маккийвър и защо го посещаваме? — попита Саманта от задната седалка.

— Евентуален клиент — отговори Донован. — Съпругата, синът, дъщеря му и двама негови братовчеди са починали от рак. На бъбреците, белия дроб, мозъка, къде ли не.

Пикапът спря. Гневен питбул се метна от верандата към тях, готов да им изгризе гумите. Вик натисна клаксона и Джеси най-сетне се показа. Повика кучето, удари го с бастуна си, наруга го и му заповяда да се маха. Животното се подчини и изчезна.

Седнаха върху щайги и паянтови шезлонги под едно дърво в предния двор. Не представиха Саманта на Джеси, който не ѝ обърна никакво внимание. Беше недодялан и груб, изглеждаше на много повече от шейсет години, имаше няколко зъба и големи бръчки, врязани дълбоко заради трудния му живот и постоянно начумерената му физиономия.

Вик бе изследвал водата от кладенеца на Маккийвър и резултатите, макар и предсказуеми, бяха страшни. Водата беше замърсена с летливи органични вещества, отрови като винилхлорид, трихлоретилен, живак, олово и десетки други. С огромно търпение Вик обясни какво означават сложните думи. Джеси схвана основното. Не само не беше безопасно да пие водата, но не биваше да я използва и за нищо друго, точка. Нито за готвене, нито за къпане, нито за да си мие зъбите и съдовете или да пере. Нищичко. Джеси обясни, че още преди петнайсет години са започнали да си купуват вода за пиене, но са продължили да използват кладенеца за къпане и за почистване на дома. Момчето му умряло първо — рак на хранопровода.

Донован включи диктофона и го постави на една пластмасова щайга за мляко. Непринудено и изключително внимателно той разпитва почти час Джеси за семейството и рака, покосил близките му. Вик слушаше, пушеше и от време на време задаваше по някой въпрос. Историите бяха съкрушителни, но Джеси ги разказа почти безстрастно. Беше се нагледал на нещастия и беше закоравял.

— Искам да се включите в нашето дело, господин Маккийвър — каза Донован, след като изключи диктофона. — Смятаме да съдим „Крол Майнинг“ във федералния съд. Можем да докажем, че са изхвърлили огромно количество вредни отпадъци горе в утаителя си, които от години се процеждат в подпочвените води тук.

Джеси облегна брадичка на бастуна си и затвори очи.

— Съдебното дело няма да ги върне. Вече ги няма.

— Така е, но не е трябвало да умират. Убил ги е онзи утаител и собствениците му трябва да си платят.

— Колко?

— Не мога да ви обещаю нито цент, но ще съдим „Крол“ за милиони. Участват още много хора, господин Маккийвър. Засега още трийсет семейства от долината Хамър са се включили и са готови за съдебно дело. Всички имат близък, който е починал от рак, и то през последните десет години.

Джеси се изплю настрани, изтри уста с ръкава си и каза:

— Чувал съм за вас. Много се говори в цялата долина. Някои искат да съдят, други още се страхуват от въгледобивната компания, нищо че всичко е приключило там горе. Не знам какво да правя, наистина. Казвам ви. Не знам накъде да поема.

— Добре, помислете си. Но ми обещавайте нещо: когато сте готов да се борите, обадете се на мен, не на друг адвокат. Вече три години работя по този случай, а още дори не сме завели дело. Нуждая се от вас на своя страна, господин Маккийвър.

Човекът се съгласи да си помисли, а Донован обеща да се върне след две седмици. Оставиха Джеси да седи на сянка — кучето се беше върнало при него — и потеглиха. Мълчаха, докато накрая Саманта попита:

— Добре, как ще докажеш, че компанията е знаела, че утаителят е замърсявал водата на господин Маккийвър?

Двамата на предната седалка се спогледаха и няколко секунди никой не отговори. Вик се пресегна да си вземе цигара. Донован най-сетне каза:

— Има техни вътрешни документи, които съвсем ясно показват, че са знаели за замърсяването, но не са предприели нищо. Всъщност са прикривали всичко през последните десет години.

Тя отново отвори прозореца, пое дълбоко дъх и попита:

— Как си се сдобил с документите, след като още не си завел дело?

— Не съм казал, че разполагаме с тях — отговори Донован леко отбранително.

— Проведоха се няколко разследвания от Агенцията за опазване на околната среда — намеси се Вик — и от други контролни органи. Има много документи.

— Агенцията откри ли тези уличаващи документи? — попита Саманта.

И двамата мъже се поколебаха.

— Не всички — отговори Вик.

Саманта се отдръпна и разговорът прекъсна. Завиха по черен път и се подрусаха по него около километър и половина.

— Кога ще заведеш делото? — попита тя.

— Скоро — отговори Донован.

— Е, ако ще работя в кантората ти, трябва да знам тези неща, нали така?

Донован не отговори. Завиха към стара каравана и паркираха зад мръсна кола без тасове на гумите и увиснала броня.

— А това пък кой е? — попита Саманта.

— Доли Суони — отговори Донован. — Съпругът ѝ почина от рак на черния дроб преди две години на четирийсет и една.

— Клиентка ли ти е?

— Още не — отговори Донован, отваряйки вратата.

Доли Суони се появи на предната веранда — паянтово допълнение към караваната с изпотрошени стъпала. Едра жена, облечена с дълъг, осеян с петна халат, който стигаше почти до босите ѝ стъпала.

— Мисля да почакам в пикапа каза Саманта.

Обядваха рано в единственото заведение в центъра на Роквил. Вътре беше горещо и задушно и вонеше на прегоряла мазнина. Сервитьорката им донесе три чаши вода с лед, които останаха недокоснати. Вместо това тримата си поръчаха диетична кола и сандвичи. Край тях нямаше други хора, затова Саманта реши да продължи с въпросите.

— Е, ако вече имаш трийсет клиенти и работиш по случая от три години, защо още не си завел дело?

Двамата мъже се озърнаха да проверят дали някой не ги слуша. Когато се увери, че няма проблеми, Донован отговори тихо:

— Делото е огромно, Саманта. Десетки починали, ответник с невероятно дълбоки джобове, възможност за обезщетения, които, мисля, ще успеем да обосновем. Вече съм похарчил сто хиляди долара

по този случай, а ще са нужни много повече, преди да стигнем до съдебните заседатели. Нужно е време — време за убеждаване на клиентите, време за проучване, време за сформирание на правен екип, способен да се бори с армията адвокати и експерти, с които „Крол“ ще изгради защитата си.

— Освен това е опасно — добави Вик. — Във въгледобива има много лоши, а „Крол Майнинг“ са сред най-опасните играчи. Те не само безмилостно опустошават планината с открития си добив, но са и много агресивни в съда. Делото е страхотно, но перспективата да се сблъскат с „Крол Майнинг“ уплаши мнозина адвокати, които обикновено се включват в големите екологични дела.

— Затова се нуждае от помощ — намеси се Донован. — Ако ти е скучно и търсиш някакво вълнение, да се залавяме за работа. Имам един тон документи, които трябва да бъдат прегледани.

Тя овладя смеха си и отговори:

— Страхотно, още документи за преглед. Цялата първа година във фирмата прекарах в едно подземие и само преглеждах документи. В Ню Йорк това е проклятието за всеки нов служител.

— Тук ще е различно, повярвай ми.

— За уличаващите документи ли става дума? За интересните неща?

Двамата мъже отново се озърнаха. Сервитьорката им поднесе диетичните коли и се отдалечи. Надали изобщо разбираше нещо от съдебни дела. Саманта се приведе ниско над масата и ги застреля с въпроса:

— Документите вече са при вас, нали?

— Да кажем само че имаме достъп до тях — рече Донован. — Документите изчезнаха. „Крол Майнинг“ знаят, че са изчезнали, но не знаят у кого са. След като заведе делото, компанията ще научи, че са у мен. Само толкова мога да ти кажа.

Докато Донован говореше, Вик се взираше изпитателно в Саманта и наблюдаваше реакцията ѝ. Погледът му казваше: „Може ли да ѝ се има доверие?“. Освен това беше и скептичен. Искаше му се да говорят за друго.

— Какво ще направят „Крол Майнинг“, когато разберат, че имате достъп до документите?

— Ще откачат, но какво от това? Ще бъдем във федералния и, надявам се, пред свестен съдия, който ще им даде да се разберат.

Пристигнаха чиниите им — тънки сандвичи до купчина пържени картопки — и тримата започнаха да се хранят. Вик я разпита за Ню Йорк и за живота ѝ там. Бяха заинтригувани от работата ѝ във фирма с хиляди адвокати на едно място и от познанията ѝ относно строителството на небостъргачи. Тя се изкушаваше да представи нещата в привлекателна светлина, но не беше такава измамница. Заряза сандвича и се заигра с картофките, но не спираше да се чуди къде ли обядват Блайд и приятелите ѝ — сигурно в някой модерен ресторант във Вилидж със салфетки от плат, винена листа и бутикова кухня. В друг свят.

Чесната се издигна на хиляда и петстотин метра и Донован попита:

— Готова ли си?

На Саманта вече ѝ допадаше да лети на по-малки височини и да се наслаждава на гледките, но нямаше никакво желание да поема контрола.

— Хвани внимателно лоста за управление — каза ѝ той и тя го послуша. — Аз също го държа, така че не се тревожи — спокойно я увери Донован. — Той контролира наклона на носа, нагоре или надолу, и кара самолета да завива. Всички движения трябва да са леки и бавни. Завърти го леко надясно.

Саманта го направи и самолетът започна плавно да се накланя надясно. Върна лоста наляво и отново застанаха в хоризонтално положение. Бутна го напред, носът се наведе и започнаха да губят височина. Тя погледна към висотомера.

— Изравни на хиляда и четиристотин метра — каза Донован. — И дръж крилете хоризонтални.

От хиляда и четиристотин метра отново се издигнаха на хиляда и петстотин и Донован скръсти ръце.

— Как се чувстваш?

— Страхотно — призна Саманта. — Не мога да повярвам, че го правя. Толкова е лесно.

„Скайхок“ откликваше и на най-лекото помръдване на лоста. След като осъзна, че няма да разбие самолета, Саманта се поотпусна и успя да се наслади на вълнуващата тръпка от първия си полет.

— Самолетът е страхотен, прост и сигурен, а ти вече го управляваш. След месец ще можеш и сама.

— Да не прибързваме.

Известно време летяха по права линия и хоризонтално, без да говорят. Саманта зорко наблюдаваше уредите и само понякога хвърляше поглед към планината долу.

— Е, капитане, накъде сме се запътили?

— Нямам представа. Не съм сигурна къде се намираме, нито накъде отиваме.

— Какво би искала да видиш?

Тя се позамисли.

— Мати ми разказа за семейния ти имот и за случилото се там. Бих искала да видя планината Грей.

Той се поколеба за кратко, после каза:

— Тогава погледни индикатора на курса и завий наляво на сто и деветдесет градуса. Направи го плавно и поддържай височина.

Саманта направи завоя безупречно и задържа чесната на височина хиляда и петстотин метра. Няколко минути по-късно попита:

— Добре, а какво ще стане сега, ако двигателят угасне?

Донован сви рамене, все едно никога не му бе хрумвало подобно нещо.

— Първо, ще се опитам да го запаля отново. Ако не се получи, ще започна да търся равно място, пасище или канал, дори шосе. От височина хиляда и петстотин метра чесната ще се задържи във въздуха около единайсет километра, така че имаме много време. Когато намеря подходящото място, ще кръжа над него, ще се постарая да преценя силата на вятъра, докато се спускаме, и ще осъществя аварийно кацане.

— Не виждам никакви открити местности тук.

— Тогава ще си изберем някоя планинска и ще се молим да имаме късмет.

— Съжалявам, че попитах.

— Спокойно. С тези самолети рядко стават инциденти и те винаги са причинени от пилотски грешки.

Донован се прозя и се умълча. Саманта не успя да се отпусне изцяло, но с всяка минута набираше увереност. След дълга пауза в разговора тя погледна към другия пилот, който, изглежда, беше задрямал. Преструваше ли се, или наистина спеше? Първо ѝ се прииска да кресне в микрофона и да го стресне, но вместо това провери уредите, увери се, че самолетът лети по права линия и крилете са хоризонтално, и успя да преодолее пристъпа на паника. Усети, че е стиснала лоста, и го пусна за секунда. Индикаторът за горивото показваше, че резервоарът е пълен до половината. Е, ако му се спи, да

спи. Саманта щеше да му отпусне няколко минути да си дремне и чак после щеше да изпадне в паника. Осъзна, че самолетът ще лети сам — достатъчно беше тя да прави леки корекции от време на време. Погледна часовника си. Пет минути, десет, петнайсет. Планините бавно се нижеха под тях. Радарът не показваше никакво въздушно движение. Саманта запази самообладание, но вътрешно усещаше все по-силна нужда да изкрещи.

Той се събуди с покашляне и бързо огледа уредите.

— Браво на теб, Саманта.

— Подремна ли?

— Да. Понякога ми се доспива тук. Двигателят бръмчи толкова монотонно, че едва оставам буден. На дълги полети включвам автопилота и дремвам няколко минути.

Не беше сигурна как да реагира на тези думи, затова ги подмина.

— Знаеш ли къде се намираме? — попита тя.

Донован погледна право напред и без капка колебание отговори:

— Разбира се, приближаваме окръг Ноланд. На единайсет часа е планината Кат. Мини от лявата ѝ страна и после ще поема аз. Снижи се на хиляда и двеста метра.

Прелетяха над покрайнините на Брейди на височина деветстотин метра, след което Донован пое управлението.

— Искаш ли някой път пак да пилотираш?

— Не знам, може би. Колко време е нужно, за да научи човек всичко?

— Около трийсет часа курс на земята или самообучение и още трийсет във въздуха. Проблемът е, че тук няма инструктор. Имаше един, ама умря. В самолетна катастрофа.

— Мисля да се придържам към автомобилите. Израснах, заобиколена от самолетни катастрофи, затова открай време се отнасям предпазливо към авиацията. Оставям летенето на теб.

— Винаги можеш да разчиташ — усмихна се той.

Задържа носа надолу, докато се спуснаха до триста метра. Минаха покрай открита мина, където в момента взривяваха — плътен облак черен дим беше надвиснал ниско над земята. На хоризонта над върховете на дърветата надничаха камбанарии.

— Била ли си в Нокс? — попита Донован.

— Не, още не.

— Окръжният център на окръг Къри, където съм роден. Хубаво градче, голямо и изтънчено точно колкото Брейди, така че не си изпуснала много.

Прелетяха над града, но нямаше много за гледане, не и от триста метра височина. Отново се издигнаха. Лъкатушеха покрай по-високите върхове и навлязоха дълбоко в планината. Прехвърлиха един хребет и Донован каза:

— Ето какво е останало от планината Грей. Компанията я изостави преди двайсет години, но още тогава възглицата бяха почти изчерпани. Съдебните дела спряха всичко с години. Както виждаш, нищо не е възстановено. Сигурно е най-грозното място в Апалачите.

Наистина безрадостен пейзаж, насечен от дълбоки изкопи на местата за открит добив на възглица, които работниците бяха изоставили внезапно наред купчини изровена пръст, забравени завинаги, и хилави дървета, осеяли местността в отчаян опит да оцелеят. По-голямата част от мината се състоеше от скали и пръст, но бяха поникнали и туфи кафеникава трева. Насипите в долината под мината бяха частично залесени с храсти и увивни растения. Донован закръжи отгоре и обясни:

— Единственото по-потискащо нещо от рекултивиран открит рудник е изоставен рудник. Точно това се случи тук. Повдига ми се.

— Кой е собственикът сега?

— Баща ми. Мината е още на семейството, но не струва много. Земята е съсипана. Напълно. Потоците изчезнаха, рибата загина. Водата е отровена. Животните избягаха на по-безопасно място. Мати разказа ли ти какво се случи с майка ми?

— Да, но не подробно.

Той снижи самолета и рязко го наклони надясно, за да може Саманта да погледне право надолу.

— Виждаш ли онзи бял кръст, ограден с камъни?

— Да, виждам го.

— Там умря тя. Ето го и дома ни — старата къща, построена от дядо ми, който работеше в подземните мини. След като наводнението я разруши, мама отишла ей там близо до скалите, и го направила. С брат ми Джеф открихме стари дъски от къщата и сковахме кръста.

— Кой я намери?

Донован си пое дълбоко въздух.

— Значи Мати не ти е разказала всичко.

— Явно не.

— Аз я намерих.

Помълчаха няколко минути, после Донован закръжи над долината от източната страна на планината Грей. Нямаше пътища, къщи, никаква следа от хора. Той отново наклони самолета и каза:

— Отвъд онзи хребет се намира единствената част от имота ни, която не е съсипана. Водата тече в друга посока и долината остана незасегната. Виждаш ли рекичката долу?

Донован наклони самолета още повече, за да види Саманта.

— Да, виждам.

— Йелоу Крийк. Имам малка хижа на брега, скривалище, за което знаят малцина. Някой път ще ти я покажа.

Не съм сигурна, помисли си Саманта. Достатъчно се сближихме, а предвид неустановеното състояние на брака ти не смятам да се сближаваме повече. Тя кимна и каза:

— Ще ми е приятно да я видя.

— Ето го комина — посочи Донован. — Едва се вижда и от тук, и от земята. Няма водопровод, няма електричество, спи се в хамаци. Построих хижата сам, брат ми Джеф ми помогна.

— Къде е баща ти?

— Последно чух, че е в Монтана, но не съм говорил с него от много години. Видя ли достатъчно?

— Да, струва ми се.

На пистата в окръг Ноланд Донован приближи самолета до терминала, но без да изключва двигателя.

— Добре, сега слез внимателно и мини зад самолета. Перката още се върти.

— Ти няма ли да слезеш? — попита тя и откопча колана си.

— Не, заминавам за Роаноук да видя жена си и дъщеря си. Връщам се утре, ще бъда в кантората.

Саманта мина под крилото, усети струята въздух, заобиколи зад опашката на самолета и почака на входа на терминала. Махна на Донован, който вирна палец и потегли. Тя го наблюдава, докато излети, после се върна с колата си в Брейди.

Съботната вечеря беше легендарното тексаско чили на Честър. Доколкото помнеше, той никога не беше ходил в Тексас, но на някакъв уебсайт намерил страхотна рецепта (само преди две години). Легендарната част до голяма степен явно бе рожба на собственото му въображение, но въодушевлението, с което той готвеше и посрещаше гости, беше заразително. Мати изпече царевичен хляб, а Анет донесе шоколадов пай за десерт. Саманта така и не се беше научила да готви и понеже сега живееше в тясно апартаментче само с котлон и тостер, не допринесе с нищо. Докато Честър бъркаше в тенджерата, добавяше подправки и не спираше да бърбори, Ким и Адам приготвиха пица в кухнята на леля Мати. В събота вечер те винаги ядяха пица, затова Саманта се радваше, че е у семейство Уайът, а не отново с Анет и децата. В техните очи тя вече не беше квартирантка и бавачка, а само за седмица се бе издигнала до положението на по-голяма сестра. Обичаха я и тя ги обичаше, но започваше да се чувства като в капан. Анет безгрижно оставяше децата да я задушават.

Вечеряха в задния двор, на голяма маса под клена, пламнал в яркожълто. Листата се бяха посипали по земята и образуваха красив килим, който скоро щеше да изчезне. Запалиха свещи, когато слънцето се скри зад планините. По-късно дойде и Клодел. Мати беше наложила правилото по време на вечеря да не говорят за работа — нито дума за Службата, за делата им, за клиентите и най-вече нищо, дори минимално свързано с въглища. Затова подхванаха политиката — Обама или Маккейн, Байдън или Пейлин. Политиката, естествено, ги тласна към разговор за икономическата криза, обхванала целия свят. Новините отвсякъде бяха лоши и макар специалистите да не бяха единодушни дали депресията ще бъде лека или дълбока, всичко това им се струваше много далече, като поредния геноцид в Африка. Ужасно, но без да засяга Брейди, още не. Разпитваха Саманта за приятелите ѝ в Ню Йорк.

За трети или четвърти път следобед и вечерта Саманта забеляза сдържана хладина в думите и отношението на Анет. Държеше се нормално, когато разговаряше с останалите, но ставаше леко рязка, когато се обръщаше към Саманта. Отначало тя не обърна внимание, но

в края на вечерята вече беше сигурна, че нещо измъчва Анет. Странно, защото помежду им не се беше случило нищо.

Накрая Саманта заподозря, че вероятно причината е Донован.

Приятен звън на далечни камбани събуди Саманта. Във въздуха се носеха няколко мелодии — някои бяха по-наблизо и по-силни, други бяха по-далечни, но всички се опитваха да разбудят жителите на града, като им напомнят доста настойчиво, че е неделя и вратите на църквите са отворени. Беше девет и две минути според дигиталния ѝ часовник и Саманта отново се удиви на способността си да спи. Зачуди се дали да не се обърне на другата страна и да подремне още, но десет часа ѝ стигаха. Кафето беше готово; уханието долиташе от другата стая. Наля си чаша, седна на дивана и се замисли за предстоящия ден. Нямаше много за вършене, затова първата ѝ цел беше да избегне Анет и децата.

Обади се на майка си и двете си побъбриха за това-онова. Както обикновено, Карън беше погълната от най-новата криза в Министерството на правосъдието и не спираше да говори за нея. Шефът ѝ провеждаше спешни предварителни срещи за организиране на разследването на големи банки, на фирми, предлагащи високорискови ипотeki, и на всякакви мошеници от Уолстрийт. То щеше да започне веднага щом се уталожеше пушилката и в министерството се ориентираха кой точно е отговорен за бъркотията. Тези приказки отегчаваха Саманта, но тя храбро издържа, заслушана в камбанния звън. Карън спомена, че скоро може да отскочи с колата до Брейди, за да види за пръв път как живеят хората в планината, но Саманта знаеше, че майка ѝ само си говори. Тя рядко напускаше Вашингтон, работата ѝ беше твърде важна. Най-накрая прояви интерес към етажа в Службата за правна помощ.

— Колко време ще останеш? — попита Карън.

Саманта отвърна, че не възнамерява да си тръгва скоро.

Когато камбаните замлъкнаха, Саманта нахлузи джинсите си и излезе навън. Колата на Анет още беше паркирана пред къщата — значи тя и децата щяха да пропуснат църквата в този красив и слънчев неделен ден. От будка, близо до кантората на Донован на главната улица, Саманта си купи „Роаноук Таймс“ и го прочете в празното

кафене. Беше си поръчала палачинка с бекон. След закуска се поразходи по улиците на Брейди; за кратко време можеше да се разгледа целият град. Мина покрай десетина църкви, които до една изглеждаха пълни с хора, ако се съдеше по претъпканите паркинги, и се помъчи да си спомни кога за последен път е влизала в храм. Баща ѝ беше провален католик, майка ѝ беше равнодушна протестантка, така че Саманта не бе отгледана в лоното на никоя църква.

Намери училищата, стари колкото сградата на съда, с ръждясали климатици, провиснали от прозорците. Поздрави възрастни хора на люлеещи се стопове, разположили се на верандата на старчески дом, явно твърде немощни дори за църква. Мина покрай малката болница и си обеща никога да не се разболява в Брейди. Разходи се по главната улица и се запита как е възможно дребните търговци да не фалират. След края на обиколката Саманта се качи на колата си и отпраши.

Според картата шосе 119 се виеше през въгледобивната област в далечния изток на Кентъки и навлизаше в Западна Вирджиния. Предишния ден беше видяла Апалачите от въздуха, сега щеше да се опита да ги види от шосето. Постави си Чарлстън като условна цел и пое натам само с пътна карта и с бутилка вода.

Не след дълго се озова в Кентъки, макар че пресичането на границата между щатите не доведе до сериозни промени. Апалачите са си Апалачи, независимо от границите, начертани преди цяла вечност. Местността беше шеметно красива, със стръмни и нагънати възвишения, покрити с гъсти борови гори, с пълноводни реки и бързеи, които пресичаха дълбоки долини, с потискаща бедност, но и спретнати градчета с червени тухлени постройки и варосани къщи, и многобройни църкви. Повечето, изглежда, бяха баптистки, макар че названията им бяха страшно обърквачи. Южна баптистка, мисионерска баптистка, обща баптистка, старобаптистка. Въпреки това навсякъде цареше оживление.

Саманта спря в Пиквил в Кентъки с население седем хиляди души, намери центъра на града и си поръча кафе в едно претъпкано кафене. Местните я зяпаха, но дружелюбно. Вслушваше се внимателно какво си бърбят хората, понякога не беше сигурна дали говорят на нейния език, и дори се позасмиваше от време на време. Близо до границата със Западна Вирджиния не устоя и спря в магазин с реклама „Световноизвестна говежда пастърма, домашно приготвена“. Купи си,

опита я, хвърли останалото в кофата и цели двајсет и пет километра пи вода, за да се отърве от вкуса.

Беше твърдо решена да не мисли за въглища, до гуша и беше дошло от тази тема. Само че те бяха навсякъде: в товарните камиони по пътищата, по избелелите билбордове, призоваващи за силни профсъюзи, в някой открит рудник, изникващ пред очите ѝ от време на време, в някои скалпиран планински връх, в сблъсъка на автомобилните стикери с призови „Обичате електричеството? Обичайте въглищата!“ и другите: „Спасете планините“, а също и в малките музеи, съхранили наследството на минното дело. Спря на място, обозначено като историческа забележителност, и прочете разказа за катастрофата в долината Барк — експлозия в подземна мина през 1961 г., при която бяха загинали трийсет души. „Приатели на въглищата“ бяха подели агресивна кампания и Саманта мина покрай много техни билбордове, които твърдяха, че „Въглища е равно на работни места“. Въглищата бяха тъканта на живота в този край, но откритият добив беше разединил хората. Според проучване в интернет противниците на открития въгледобив твърдяха, че той унищожава работни места, и прилагаха статистика в своя подкрепа. Вече имаше осемдесет хиляди миньори, почти никой не членуваше в профсъюза и половината работеха в откритите рудници. Десетилетия по-рано, много преди да започнат да взривяват върховете на планините, миньорите наброявали почти един милион.

Накрая Саманта се добра до столицата Чарлстън. Все още се притесняваше от пътното движение и всичко ѝ идваше в повече. Нямаше представа накъде се е запътила и изведнъж се уплаши да не би да се изгуби. Стана почти два следобед, беше време да се връща. Първият етап от пътуването ѝ приключи и тя спря в един мол, заобиколен от заведения за бързо хранене. Умираще за бургер и пържени картопки.

Цялата кантора на Донован светеше. Саманта мина оттам към осем вечерта, понечи да почука, но реши да не го притеснява. В девет часа беше на бюрото си най-вече защото не искаше да се прибира, а не понеже наистина работеше. Звънна на мобилния му и той веднага вдигна.

— Зает ли си? — попита тя.

— Разбира се, че съм зает. Утре започвам дело. Ти какво правиш?

— В службата съм, мотая се, скучая.

— Ела тук. Ще те запозная с някого.

Бяха в бойния му щаб на втория етаж, масите бяха покрити с разтворени книги, папки и правни документи. Донован я представи на Лени Чарлтън, консултант от Ноксвил по избора на съдебни заседатели. Описа го като свръхскъп, но най-често даващ добри резултати анализатор. После представи Саманта просто като адвокат и приятелка, която е на негова страна. Саманта се запита дали Донован оскърбява така всички специалисти, които наема.

— Чувал ли си за Маршал Коуфър от Вашингтон? — попита Донован Лени. — Навремето голяма клечка в дела срещу авиокомпаниите.

— Разбира се — отговори Лени.

— Баща ѝ. Тя обаче не е наследила нищо от него избягва съдебната зала.

— Умна дама.

Приключваха продължително обсъждане на списък с шейсет евентуални съдебни заседатели. Лени обясни на Саманта, че срещу мизерно заплащане фирмата му е проучила всеки човек от списъка и че работата е била неприятна, като се има предвид колко роднински преплетени са общностите в тези райони.

— Извинения, извинения — промърмори Донован едва чуто.

Лени продължи да обяснява, че изборът на съдебни заседатели по тези места е рискован, защото всеки има приятел или роднина, който работи за въгледобивна компания или предлага други услуги на тази промишленост.

Саманта слушаше с интерес как двамата обсъждат последните няколко имена от списъка. Братът на една жена работеше в мина за открит добив. Бащата на друга беше миньор, работещ под земята. Един мъж беше изгубил сина си при строителна злополука, но не беше свързана с въгледобива. И така нататък. Струваше ѝ се, че има нещо нередно в подобно шпиониране, в това страните в едно съдебно дело да си врат носа в личния живот на нищо неподозиращи хора. По-

късно, ако ѝ се удадеше възможност, щеше да попита Донован. Той изглеждаше изморен и малко изнервен.

Лени си тръгна няколко минути преди десет. Когато останаха сами, Саманта попита:

— Защо нямаш втори адвокат за процеса?

— Често имам, но не и този път. Предпочитам да правя всичко сам. „Стрейхорн“ и застрахователната им компания ще изпратят десетина костюмари на тяхната маса. Харесва ми контрастът — само аз и Лайза Тейт.

— Давид и Голиат, така ли?

— Нещо такова.

— До колко ще работиш?

— Не знам. Тази нощ няма да спя много, всъщност важи за цялата седмица. Това е положението.

— Виж, знам, че е късно и си имаш други грижи, но трябва да те попитам нещо. Предложи ми работа на половин ден като асистент, платена работа, следователно ще стана служител на кантората ти, нали?

— Да. Накъде биеш?

— Чакай малко. Не съм сигурна, че искам да работя за теб.

Той сви рамене. Както искаш.

— Няма да ти се моля.

— Ето го и въпроса: у теб ли са документите — лошите документи, както ги наричат с Вик — собственост на „Крол Майнинг“ и доказващи замърсяването на подпочвените води в долината Хамър, документите, които не би трябвало да са у теб?

Тъмните му уморени очи проблеснаха гневно, но той си прехапа езика, поколеба се, после се усмихна.

— Съвсем директен въпрос, господин адвокат — каза тя.

— Разбрах го. Предполагам, че ако отговорът е „да“, ти ще откажеш работата, но ще си останем приятели, нали?

— Първо да чуя отговора ти.

— А ако отговорът е „не“, може и да обмислиш дали да работиш за мен, нали?

— Чакам, господин адвокат.

— Позовавам се на Петата поправка.

— Разбирам. Благодаря ти за предложението, но отказвам.

— Както искаш. Чака ме много работа.

Пневмокониоза е официалното название на предотвратимо професионално заболяване на белите дробове. На разговорен език го наричат „болест на въглекопачите“ и се предизвиква от продължителен контакт с въглищен прах. Веднъж вдишан и проникнал в тялото, въглищният прах не може да бъде отстранен или изхвърлен. Той се натрупва в дробовете и може да доведе до възпаление, фиброза и дори некроза. Заболяването протича в две форми: лека и усложнена (или напреднала масивна фиброза).

Пневмокониозата е много разпространена сред миньорите от въглищните мини — както подземни, така и открити. Смята се, че 10 процента от всички миньори с двайсет и пет годишен стаж страдат от нея. Болестта е изтощителна и обикновено с фатален край. Около 1500 души умират от пневмокониоза всяка година и поради коварния характер на заболяването смъртта им почти неизменно е бавна и мъчителна. Няма ефикасни медикаменти и лечение.

Симптомите са задух и честа кашлица, често с изхранване на черна слуз. Когато състоянието му се влоши, миньорът е изправен пред решението дали да потърси парична помощ. Диагнозата е доста ясна: 1) продължителен контакт с въглищен прах; 2) рентгенова снимка на, гърдите; и 3) изключване на други причини.

През 1969 г. Конгресът прие Федерален закон за безопасността на труда и здравеопазването във въгледобивните мини, който предлага система за обезщетения за болните от пневмокониоза. Законът поставя и изисквания за намаляване на количеството въглищен прах. Две години по-късно Конгресът създаде специален фонд за болните от пневмокониоза и го финансира, като въведе федерален данък върху производството на въглища. Съгласно този закон

въгледобивната промишленост приема система, чиято цел е да облекчи откриването на заболяването и да гарантира отпускането на помощи. Ако един миньор е работил десет години и разполага с медицинско потвърждение — рентгенова снимка или данни от аутопсия, — на теория той има право на помощи. Освен това, ако миньор с пневмокониоза продължава да работи, трябва да бъде прехвърлен на работа, където няма да бъде в контакт с въглищен прах, без загуба на заплащането, обезщетенията и трудовия стаж. От 1 юли 2008 г. миньор, болен от пневмокониоза, получава от фонда по 900 долара месечно.

Новият федерален закон целеше да намали рязко контакта с въглищния прах. Бързо бяха наложени нови изисквания. Миньорите имат право на безплатна рентгенова снимка на гърдите всеки пет години. Снимките показват, че четирима от десет изследвани миньори страдат от някаква степен на пневмокониоза. През първите години след приемането на закона новите случаи на болестта намаляха с 90 процента. Лекари и специалисти предричат, че болестта ще бъде напълно премахната. През 1995 г. обаче правителствени проучвания започнаха да демонстрират увеличаване на случаите на заболяването, а след това — още по-голямо увеличение. Все така тежка, болестта се разви още по-бързо и се появи в дробовете и на младите миньори. Специалистите се обединиха около две теории: 1) миньорите работят на по-дълги смени и затова са в досег с повече въглищен прах; 2) собствениците на мините излагат миньорите на забранена от закона концентрация на въглищен прах.

В момента пневмокониозата се е превърнала в епидемия във въгледобивните райони и единствената възможна причина е по-продължителният контакт с въглищен прах, отколкото законно позволява. Вече десетилетия компаниите се противопоставят на опитите за налагане на по-строги изисквания и засега успяват.

Законът не позволява на миньорите да плащат на адвокат, затова, ако някой от тях настоява да подаде иск,

трябва сам да се ориентира във федералното законодателство, свързано с болестта. Въгледобивната промишленост много остро се противопоставя на всякакви иски, независимо от предоставените от миньорите доказателства. Компаниите се борят срещу исковете чрез опитни адвокати, които умело манипулират системата. Успешният изход на процедурата обикновено отнема на миньорите около пет години.

За Томас Уилкокс изпитанието продължава дванайсет години. Той е роден близо до Брейди, Вирджиния, през 1925 г. Участва във Втората световна война, ранен е два пъти, отличен е с орден, а след като се завръща у дома, се жени и започва работа в мините. Той е добър миньор, непоколебим член на профсъюза, лоялен демократ и предан съпруг и баща. През 1974 г. му е поставена диагноза пневмокониоза и той подава иск. Боледува няколко години и е толкова слаб, че му е почти невъзможно да работи. Рентгеновите снимки на гърдите му ясно показват тежка форма на заболяването. Работил е под земята 28 години и никога не е пушил. Първоначално искът му е одобрен, но компанията обжалва присъдената сума. През 1976 г., когато е на 51 години, Томас е принуден да се пенсионира. Състоянието му продължава да се влошава и не след дълго започва денонощно да носи кислородна маска. Семейството остава без доходи и едва съумява да се издържа и да покрива медицинските разходи. Двамата със съпругата му са принудени да продадат семейния си дом и да се преместят при по-голямата си дъщеря. Искът му е заровен дълбоко в недрата на федералната система от ловките адвокати на въгледобивната компания. По онова време той трябва да получава по 300 долара месечно и медицински грижи.

Към края Томас става кожа и кости. Прикован е към инвалидната количка и се бори за всяка глътка въздух през последните дни от живота си, докато семейството му се моли за по-лесен край. Не може да говори, съпругата и дъщеря му го хранят с бебешки храни. Благодарение на

щедростта на приятели и съседи, както и на неуморните усилия на семейството му Томас винаги разполага с кислород. При смъртта си през 1986 г. на 61-годишна възраст той тежи 47 килограма. Аутопсията неопровержимо доказва пневмокониоза.

Четири месеца по-късно компанията се отказва да обжалва. Дванайсет години след като Томас е подал иска си, вдовицата му получава солидно обезщетение със задна дата.

ЗАБЕЛЕЖКА: Томас Уилкокс беше баща ми. Беше горд човек, герой от войната, макар че никога не говореше за битките си. Беше син на планините и обичаше тяхната красота, история и начин на живот. Научи всички ни да ловим риба в бистрите реки, да си устройваме биваци в пещерите и дори да ходим на лов за сърни. Беше деен човек, който спеше малко и предпочиташе да чете до късно нощем. Наблюдавахме го как постепенно забавя темпото, след като болестта го повали. Всеки миньор се страхува да не се разболее, но се надява да не му се случи. С осъзнаването на реалността Томас изгуби сили и се потисна. Трудно му беше да върши дори най-дребните неща във фермата. Когато се оказа принуден да напусне мините, той изпадна в дълбока депресия. Колкото повече отпадаше тялото му, толкова по-мъчително ставаше за него да говори. Нуждаеше се от всичките си сили, за да диша. През последните дни от живота му се редувахме да седим край него и да му четем от любимите книги. Често се просълзяваше.

Мати Уайът,

1 юли 2008 г.

Това беше последният раздел от дебелия купчина учебни материали и явно беше добавен по-късно. Саманта не го беше забелязала досега. Тя прибра папката, намери маратонките си и излезе на дълга разходка из Брейди. Беше единайсет часа в неделя вечерта и тя не срещна никой друг по улиците.

Мати беше в съда в окръг Къри, Анет закъсняваше, Барб, която работеше на половин ден, още не беше дошла, а Клодел, която също работеше на половин ден, не се появяваше преди обед. Затова Саманта се оказа сама, когато Памела Букър нахълта с гръм и трясък, следвана от две мърляви деца. Тя изрече името си, помоли за помощ и заплака. Саманта отведе групата в една от заседателните зали и през първите пет минути се опита да увери Памела, че всичко ще бъде наред, макар да нямаше представа какво е това „всичко“. Децата бяха занемели и само я гледаха ококорено и стреснато. Изглеждаха откровено травмирани. Освен това бяха гладни, осведоми я Памела, когато се успокои.

— Имате ли нещо за ядене? — попита тя.

Саманта се втурна към кухнята, намери малко стари бисквити, пакет солети, пликче чипс и две диетични коли от запасите на Барбара и остави всичко на масата. Двете деца се нахвърлиха на бисквитите. Памела благодари отново през сълзи и поде разказа си. Историята се лееше толкова скорострелно, че Саманта нямаше време да си записва. Наблюдаваше как децата поглъщат храната, докато майка им говори.

Живеели в автомобил. Били от малко градче, близо до границата с окръг Хопър, и откакто изгубили дома си преди месец, Памела търсела адвокат, който да ги спаси. Никой не успял да им помогне, но накрая ѝ споменали за Планинската служба за правна помощ в Брейди. И ето ги тук. Тя работела във фабрика за осветителни тела за верига мотели. Работата ѝ не била бог знае каква, но стигала за наема и храната. Съпруг в картинката нямаше. Преди четири месеца фирма, за която дори не била чувала, започнала да запорира част от заплатата ѝ — вземали една трета и тя не можела да ги спре. Оплакала се на шефа си, но той само размахал срещу нея съдебна заповед. А после заплашил да я уволни, понеже мразел разправиите. Тя му възразила, той изпълнил закана си и в момента Памела нямала работа. Ходила при съдията и му обяснила положението, казала му, че няма

достатъчно пари и за наема, и за храна, но той не проявил съчувствие. Законът си бил закон. Проблемът бил свързан с нейна стара кредитна карта, за която не се била сещала от десет години. Изглежда, че компанията, издала кредитната карта, продала дълга ѝ по нея на долнопробна фирма за събиране на задължения и сега без нейно знание имаше издадена заповед за запориране на парите ѝ. Когато не успяла да плати наема на караваната си, собственикът, истински задник, извикал шерифа и я изгонили. Останала при своя братовчедка за няколко дни, но нещата не потръгнали и Памела се преместила при приятелка. И там не се получило, затова през последните две седмици тя и децата живеели в колата ѝ, в която всичко било на привършване — масло, въздух, гориво и спирачна течност, а таблото греело като коледна елха. Вчера откраднала две шоколадчета и ги дала на децата, а самата тя не била слагала нищичко в устата си през последните два дни.

Саманта изслуша цялата история и съумя да прикрие смайването си. Как точно живее човек в кола? Зае се да си води бележки, без да е наясно какви правни мерки да предприеме.

Памела извади някакви документи от чантата си, имитация на известна марка, и ги плъзна по масата. Саманта разгледа съдебната заповед, докато новата ѝ клиентка обясняваше, че са ѝ останали само два долара, които не знае за бензин ли да похарчи или за храна. Накрая си взе бисквитка с треперещи пръсти. Саманта проумя две неща. Първото беше, че тя е последната защитна линия за това малко семейство. Второто беше, че посетителите ѝ нямат никакво намерение да си тръгнат скоро. Нямаха къде да отидат.

Когато Барб най-сетне се появи, Саманта ѝ даде двайсет долара и ѝ поръча да купи сандвичи.

— В офиса имаме малко пари — каза Барб.

— Ще ни трябват — отговори Саманта.

Фийби Фанинг продължаваше да се крие от съпруга си в мотел, плащан от Службата, и Саманта знаеше, че Мати държи малко пари в резерв за подобни случаи. След като Барб излезе, Саманта надникна към паркинга през задния прозорец. Дори ако я напълнеха с бензин и с другите необходими течности, колата на Памела надали щеше да стигне обратно до окръг Хопър. Малкият вносен автомобил бе навъртял стотици хиляди километри, а в момента служеше за дом.

Когато Саманта се върна в заседателната зала, бисквитите и солетите бяха изчезнали. Тя осведоми Памела, че е изпратила да купят храна, и жената се разплака. Седемгодишният Тревър каза:

— Благодаря ви, госпожице Коуфър.

Единайсетгодишната Манди попита:

— Може ли да отида до тоалетната?

— Разбира се — отговори Саманта.

Заведе я надолу по коридора, после отново седна на масата, за да продължи да си води бележки. Започнаха отначало и бавно минаха през цялата история. Заповедта за заповор, свързана с кредитната карта, беше от юли 1999 г. и в нея се посочваше сумата от 3398 долара, която включваше всякакви съдебни разходи, неясно какви други такси и дори малко лихви — ей така, да има. Памела обясни, че споразумението при развода им задължава бившия ѝ съпруг да плати задълженията по кредитната карта. Носеше копие сред документите си. Бяха минали девет години, без никой да спомене тази история, поне доколкото знаеше Памела. Беше се местила няколко пъти, така че може просто пощата да не е стигала до нея. Кой да знае? Така или иначе, фирмата за събиране на задължения я беше открила и беше създавала всички тия неприятности.

Саманта забеляза, че Тревър, който беше на седем, е роден след развода, но не си струваше да го споменава. Имаше няколко съдебни заповеди срещу бившия съпруг за неуважение към съда, защото не беше плащал издръжка за Манди.

— Къде е той? — попита Саманта.

— Нямам представа — отвърна Памела. — Не съм го чувала от години.

Барб се върна със сандвичи с колбас и поднесе угощението на масата. Погали Тревър по главичката и увери Манди, че много се радва, че са им дошли на гости. И тримата Букър поблагодариха учтиво и се нахвърлиха на храната като бежанци. Саманта затвори вратата и се усамоти с Барб на рецепцията.

— Какво става? — попита Барб и тя ѝ разказа основното.

Барб, която смяташе, че е виждала всичко, видимо се озадачи.

— Аз бих започнала с шефа. Превърни живота му в ад, заплаши да го съдиш, а после погни фирмата за събиране на задължения.

Телефонът звънна, Барб се пресегна да вдигне и остави адвокатката Саманта сама и объркана.

Ад? Да съди шефа? За какво по-точно? И това беше съвет от човек, който не беше адвокат. Саманта се запита дали да не протака, докато се върнат Мати или Анет, но тя беше тук вече седмица и би трябвало да е навлязла в работата. Отиде в кабинета си, затвори вратата и напрегнато набра номера на фабриката за лампи. Някой си господин Симънс беше приятно изненадан от новината, че Памела Букър си е наела адвокат. Каза, че била съвестна служителка и че му било ужасно неприятно да ѝ причини всичко това, но тези проклети заповеди за запор били истински кошмар за счетоводството. Вече бил назначил човек на мястото ѝ, след като се уверил, че новият служител няма проблеми със закона.

Е, може да ви се струпат нови проблеми, осведоми го хладно Саманта. Блъфираше, защото не беше сигурна какво точно пише в закона, но му обясни, че една фирма не може да уволни служител само защото е наложен запор върху заплатата му. Това подразни господин Симънс и той изломоти нещо за своя адвокат. Страхотно, отвърна Саманта, дайте ми телефона му, за да обсъдя въпроса с него. Вземал по двеста долара на час, уведоми я господин Симънс и помоли за малко време да помисли. Саманта обеща да му звънне по-късно следобед и двамата се съгласиха, че три часа е удобно време.

Когато се върна в заседателната зала, установи, че Барб е намерила кутия с пастели и книжки за оцветяване и организира игри и забавления за Тревър и Манди. Памела още държеше в ръка половин бисквита и се взираше в пода като изпаднала в транс. Когато Анет най-сетне се върна, Саманта я пресрещна в коридора и шепнешком я запозна с детайлите. Анет продължаваше да се държи леко резервирано, видимо притеснена от нещо, но работата си беше работа.

— Срокът е изтекъл още преди години — беше първата ѝ реакция. — Провери в закона. Обзалагам се, че кредитната компания е продала задължението на някоя фирма на безценица и сега те налагат принудително изпълнение на заповедта.

— Попадала ли си преди на такива случаи?

— На нещо подобно преди доста време. Не помня точно името на делото. Направи си проучването и после се свържи с фирмата. Обикновено са противни типове и не се плашат лесно.

— Можем ли да ги съдим?

— Със сигурност можем да ги заплашим. Не са свикнали такива хора изведнъж да се явяват с адвокат. Обади се на шефа ѝ, да му припари и на него под задника.

— Вече го направих.

— И той какво каза? — усмихна се Анет.

— Обясних му, че не може да уволни служител само заради заповед за заповед. Нямам представа дали е така, но се постарях да звучи убедително. Накарах го да се притесни, а следобед пак ще говорим.

— Не е прецизно, но е хубав блъф, а това често е по-важно от буквата на закона. Делото ще бъде срещу фирмата за събиране на задължения, ако се окаже, че удържат вноските си по силата на изтекла заповед.

— Благодаря — каза Саманта и си пое дълбоко въздух. — Но сега сме изправени пред по-неотложен проблем: те са там, вътре, и няма къде да отидат.

— Предлагам ти през следващите няколко часа да уредиш основното — храна, пране, място за спане. Децата явно не ходят на училище, но за това ще се тревожим утре. Имаме фонд за покриване на такива разходи.

— Пране ли каза?

— Да. Кой е казал, че правото е само блясък и слава?

Втората криза за сутринта се разрази в мига, в който Фийби Фанинг пристигна заедно със съпруга си Ранди и осведоми Анет, че оттегля молбата си за развод. Двамата, така да се каже, се помирили, и тя щяла да се върне у дома заедно с децата, където положението се успокоило. Анет се вбеси и повика Саманта в кабинета си, за да бъде свидетел на срещата.

Ранди Фанинг беше излязъл от ареста преди три дни и изглеждаше малко по-представително без оранжевия гащеризон. Седеше, самодоволно ухилен, сложил ръка върху ръката на Фийби, докато тя се мъчеше да обясни промяната в намеренията си. Обичала го, чисто и просто не можела без него, а трите им деца щели да са пощастливи, ако родителите им са заедно. Омръзнало ѝ да се крие в

мотел, на децата им писнало да живеят при роднини, затова всички се помирили.

Анет напомни на Фийби за побоя, нанесен от съпруга ѝ, който я изгледа кръвнишки от отсрещната страна на масата, сякаш всеки момент щеше да избухне. Анет се държеше безстрашно, а Саманта се мъчеше да се спотайва в ъгъла. Било само сблъсък, обясни Фийби, не съвсем равнопоставен, но въпреки това просто сблъсък. Прекалили с крясъците, поувлекли се, но нямало да се повтори. Ранди, който предпочиташе да си мълчи, сега се обади и потвърди, че да, били си обещали да престанат да се карат.

Анет го изслуша, но не повярва на нито една дума. Напомни му, че с присъствието си в стаята нарушава условията на временната ограничителна заповед. И че ако съдията научи, ще го върне в ареста. Той отговори, че неговият адвокат Хъмф му обещал да отмени ограничителната заповед без никакви проблеми.

По лицето на Фийби още се виждаха тъмносини следи от последния побой. Разводът беше едно, обвиненията в наказателно дело — съвсем друго. Анет стигна до сериозния проблем, когато ги попита дали са разговаряли с прокурора, за да оттегли обвиненията в злоумишлено нараняване. Още не, но смятали да го направят веднага след като прекратят бракоразводната процедура. Анет им обясни, че няма да стане автоматично. Полицията разполагаше с показанията на жертвата, имаха снимки свидетели. Това беше малко объркващо, дори Саманта не беше сигурна какво точно означава. Ако жертвата, която беше и главен свидетел, се отръпне, как ще се води делото?

Една и съща мисъл вълнуваше двете адвокатки: дали Ранди отново беше пребил Фийби, за да я принуди да оттегли обвиненията?

Анет беше ядосана и не спираше да ги обстрелва с трудни въпроси, но и двамата не отстъпваха. Били твърдо решени да загърбят проблемите си и да заживеят по-щастливо. Към края на срещата Анет разлисти досието по делото и установи, че е работила двацет часа по развода. Безплатно, разбира се.

Така че следващия път Фийби трябваше да си търси друг адвокат.

След като си тръгнаха, Анет ги описа като наркомани, които несъмнено са нестабилни и най-вероятно се нуждаят един от друг.

— Да се надяваме да не я убие — заключи тя.

С напредването на сутринта стана ясно, че семейство Букър нямат намерение да си тръгват. А и никой не ги помоли за такова нещо, даже напротив. Жените ги приеха охотно и ги наглеждаха през няколко минути. По едно време Барб прошепна на Саманта:

— Имали сме дори клиенти, които пренощуваха тук няколко вечери. Не беше идеалното решение, но няхаме избор.

Памела се запъти да търси перална машина, снабдена с куп монети. Манди и Тревър останаха в заседателната зала да си оцветяват с пастели и да четат и от време на време се смееха на нещо тяхно си. Саманта работеше в другия край на масата, преглеждаше закони и постановления.

Точно в единайсет часа пристигна госпожа Франсин Кръмп за насрочената процедура. Подписване на завещание. Саманта беше подготвила документа. Мати го бе прегледала. Кратката церемония би трябвало да отнеме не повече от десет минути и Франсин щеше да си тръгне с валидно завещание, за което нямаше да плати нищо. Вместо това обаче се разрази третата криза за деня.

Съгласно указанията, които беше получила, Саманта беше изготвила завещание, по силата на което Франсин оставяше своите осемдесет акра на съседите си Ханк и Джолийн Мот. Петте деца на Франсин, вече зрели хора, нямаше да получат нищо, което неизбежно щеше да предизвика проблеми впоследствие. Няма значение, каза Мати. Земята си е нейна, цялата, без тежести, и тя може да я прави каквото си пожелае. С проблемите ще се оправяме после. Не, не сме задължени да осведомяваме петте й деца, че са изключени от завещанието. Ще го научат след погребението.

Или пък не? Когато Саманта затвори вратата на кабинета си и извади папката, Франсин се разплака. Попи бузите си с кърпичка и разказа историята си. Три жени една след друга, и трите разплакани, помисли си Саманта.

През уикенда Ханк и Джолийн Мот най-сетне бяха споделили с Франсин ужасната си тайна — бяха решили да продадат своите сто акра на въгледобивната компания и да се преместят във Флорида при внуците си. Не искали да продават, разбира се, но остарявали — по дяволите, те вече си били стари, но това не било извинение да продават

и да бягат, — а парите им трябвали за лекари и лекарства. Франсин беше бясна на отдавнашните си съседи и още не можеше да повярва. Щяла да изгуби не само приятели, а и двамата души, на които вярвала най-много да бранят и нейната земя. А най-лошото тепърва предстояло — в съседство с имота ѝ щяло да има мина за открит въгледобив! Хората навсякъде в Джейкъбс Хопър били разгневени, но така постъпвали онези компании — насъсквали съсед срещу съсед, брат срещу сестра.

Носели се слухове, че семейство Мот ще заминат колкото се може по-скоро. Бягали като мишки според Франсин. И толкова по-добре.

Саманта беше спокойна, всъщност бе запазила хладнокръвие през цялата сутрин, докато салфетките в офиса се топяха, но току-що си даде сметка, че първото завещание, което бе изготвила през живота си, е на път да се озове в кошчето. Успя да насочи Франсин към неизбежния въпрос — ако няма да са семейство Мот, тогава кой ще получи земята ѝ? Франсин още не знаеше. И точно затова бе дошла да поговори с адвокат.

Традиционният за понеделник обяд в главната заседателна зала претърпя лека промяна и включи Манди и Тревър Букър. Двете деца ядоха цялата сутрин, но въпреки това бяха достатъчно гладни, за да си поделят един сандвич заедно със служителите. Майка им се занимаваше с прането и те нямаше къде да отидат. Разговорът течеше леко, клюки от църквата и сведения за времето — подходящи теми за млади уши и много далече от пикантните шегички, на които Саманта се беше наслушала предишната седмица. Беше доста скучно и обядът приключи за двайсет минути.

Саманта се нуждаеше от съвет, а не искаше да притеснява Анет. Помоли Мати да ѝ отдели минута-две и затвори вратата на кабинета. Подаде ѝ някакви документи и заяви гордо:

— Това е първото ми съдебно дело. Мати се усмихна и го пое колебливо.

— Така, така, поздравления. Крайно време беше. Седни да го прочета.

Ответникът беше „Топ Маркет Солушънс“, съмнителна фирма от Норфък, Вирджиния, с представителства в няколко южни щата. След многобройни телефонни разговори Саманта не беше успяла да се добере до съществена информация за компанията, но разполагаше с всичко необходимо за първия изстрел. Колкото повече проучваше, толкова повече ѝ се изясняваха проблемите. Анет имаше право — заповедта беше изтекла седем години след издаването си и не беше подновена. Кредитната компания беше продала невалидна заповед на „Топ Маркет“ с огромна отстъпка. На свой ред „Топ Маркет“ я бяха подновили в окръг Хопър и бяха започнали да използват правната система, за да събират пари. Едно от средствата на тяхно разположение беше частичният заповор на заплатата.

— Кратко и сладко — заяви Мати, след като приключи. — Сигурна ли си във фактите?

— Да, всъщност не е особено сложно.

— Винаги може да го допълниш впоследствие. Харесва ми. Чувстваш ли се вече като истински адвокат?

— Да. Преди не се бях замисляла за тези неща. Натраквам един иск, твърдя каквото ми хрумне, завеждам го в съда, връчвам призовка на ответника, който няма друг избор, освен да се яви в зала, където или постигаме споразумение, или отиваме на процес.

— Добре дошла в Америка. Ще свикнеш.

— Смятам да заведа делото днес следобед. Те са бездомни. Колкото по-рано, толкова по-добре.

— Действай — съгласи се Мати. — Ще изпратя по имейла копие и на ответника, за да бъде известен.

— Благодаря. Ще изгладя подробностите и тръгвам за съда.

В три следобед господин Симънс от фабриката за осветителни тела се държа доста по-неприятно, отколкото по време на първия им разговор. Каза, че се е консултирал с адвоката си, който го уверил, че уволнението на служител заради заповед за заповор не е незаконно във Вирджиния, противно на твърденията на госпожа Коуфър от сутринта.

— Не познавате ли закона? — попита я той.

— Прекрасно го познавам — отговори тя нетърпеливо. — Явно ще се видим в съда.

След като вече беше подготвила едното си дело и предстоеше да го заведе, тя не можеше да овладее леко войнствената си радост.

— Съдили са ме и по-добри адвокати — заяви господин Симънс и затвори.

Семейство Букър най-после си тръгнаха. Саманта ги отведе в мотел в източната част на града, един от двата в Брейди. Бяха обсъдили къде е по-малко неприятно и всички единодушно се бяха спрели на „Старлайт“. Беше архаизъм от петдесетте години с тесни стаички и врати към паркинга. Саманта разговаря със собственика два пъти и той ѝ обеща две съседни стаи, чисти и с телевизори, освен това се договориха да смъкне цената до двайсет и пет долара на вечер на стая. Мати твърдеше, че мотелът е място за любовни срещи, но нямаше никакви признаци за незаконни дела, поне не в три и половина следобед в понеделник. Останалите осемнайсет стаи като че ли бяха празни. Чистото пране на Памела беше старателно сгънато в нови торби. Докато разтоварваха колата, Саманта си даде сметка, че малкото семейство е направило огромна крачка нагоре. Манди и Тревър се вълнуваха, че ще отседнат в мотел и ще си имат своя стая. Памела се беше пооживила и беше широко усмихната. Прегърна Саманта силно и ѝ благодари за стотен път. Докато тя се отдалечаваше, тримата стояха до колата и ѝ махаха.

След като около час лъкатуши през планината и успешно избегна няколко натоварени с въглища камиона, Саманта пристигна в Колтън в пет без петнайсет. Заведе делото „Букър срещу «Топ Маркет Солушънс»“, плати таксата с чек, изготвен в Службата, и попълни документите, за да бъде призован ответникът. След като всичко беше уредено, си тръгна от канцеларията горда, че първото ѝ съдебно дело вече е в регистъра.

Пое с бърза крачка към съдебната зала с надеждата днешният работен ден още да не е приключил. Залата беше полупразна и задушна. Усещаше се известно напрежение, докато начумерените мъже с тъмни костюми гледаха към седмината, седящи в ложата. Изборът на съдебни заседатели беше към края си. Донован се надяваше да приключат още първия ден.

Той седеше до Лайза Тейт, майката на двете момченца. Бяха сами на масата на ищците, която беше до ложата на съдебните заседатели. От другата страна беше масата на защитата, край която се суетеше малка армия от мъже в тъмни костюми, до един със сурово и неприятно изражение.

Съдията говореше на новоизбраното жури. Даваше им наставления какво да правят и какво да не правят по време на процеса. Саманта огледа съдебните заседатели и се помъчи да определи кои е поискал Донован и кои са били приемливи за въгледобивната компания. Невъзможно беше. Всички бяха бели, четири жени, трима мъже, най-младият беше към двайсет и пет, а най-възрастният — поне на седемдесет. Кой би могъл да предвиди динамиката в групата, докато претегляха доказателствата?

Вероятно консултантът Лени Чарлтън. Седеше три реда по-напред и наблюдаваше съдебните заседатели, докато те слушаха напътствията на съдията. И други наблюдаваха — несъмнено консултанти, наети от „Стрейхорн Коул“ и от тяхната застрахователна компания. Всички погледи бяха вперени в журито. Ставаше дума за големи пари, а задачата на тези хора беше да решат дали да ги дадат или не.

Контрастът накара Саманта да се усмихне. Донован беше домъкнал поредната богата корпорация в съдебната зала, за да отговаря за простъпките си. Беше поискал обезщетение, възлизащо на милиони долари. През следващите седмици щеше да заведе дело за милиард долара срещу „Крол Майнинг“, което щеше да погълне няколко години и разходи, равняващи се на цяло състояние. Саманта, от друга страна, в момента носеше в куфарчето си своето първо съдебно дело, което целеше да получи обезщетение, възлизащо на 5000 долара, от съмнителна фирма, вероятно на прага на фалита.

Донован се изправи, за да се обърне към съда. Беше облечен с най-хубавия си тъмносин костюм, който стоеше елегантно на слабото му тяло. Дългата му коса беше леко подстригана. Беше и гладко избръснат. Движеше се из съдебната зала така, все едно я притежаваше. Заседателите следяха всяко негово движение и попиваха всяка негова дума. Той заяви, че ищецът е доволен от избора на съдебни заседатели и няма повече претенции.

В шест без петнайсет съдията закры заседанието. Саманта побърза да излезе. Измина с колата четири пресечки до началното училище, където учеха Манди и Тревър. През деня беше провела два разговора с директорката. Учителите бяха изготвили домашните задания за децата. Директорката беше подочула, че семейството живее в колата си, и беше много разтревожена. Саманта я увери, че децата са

настанени на по-хубаво място и че положението се подобрява. Изрази надежда, че сигурно ще се върнат в училище до няколко дни. А междувременно тя щяла да се погрижи да продължават да учат и да си пишат домашните.

Докато се отдалечаваше, Саманта си призна, че се чувства по-скоро като социален работник, отколкото като адвокат, и че не вижда нищо нередно в това. В „Скъли и Пършинг“ работата ѝ беше по-скоро на счетоводител или финансов анализатор, а понякога дори на зле платена асистентка или най-обикновена секретарка. Напомни си, че е истински адвокат, макар рядко да се съмняваше в това.

На излизане от Колтън за нея се залепи бял пикап, после се отдръпна. Проследи я чак до Брейди, но от разстояние, без да се приближава прекалено, но и без да я губи от поглед.

Пицариите в големите градове печелят от италианците или от техните потомци, от хора, които знаят, че истинската пица произхожда от Неапол, където тестото е тънко и хрупкаво, а нещата отгоре са прости. Любимото място на Саманта беше „Лацио“ в „Трайбека“, където готвачите се провикваха на италиански, докато печеха пиците в тухлени пещи. Като повечето неща в живота ѝ напоследък, и „Лацио“ беше далече. Пицата също. Единственото място в Брейди, където човек можеше да си купи пица за вкъщи, беше една закувалня в евтин търговски център. „Пица Хът“ и повечето други търговски вериги още не бяха проникнали в малките градчета във вътрешността на Апалачите.

Пицата беше дебела два сантиметра и половина. Саманта наблюдаваше как момчето я реже и я пъха в кутията. Осем долара за пица с пеперони и сирене, която наглед тежеше поне два килограма. Откара я в мотела, където семейство Букър гледаха телевизия и я чакаха. Бяха се изкъпали и изглеждаха много по-добре с чисти дрехи, освен това бяха смущаващо признателни за промените. Саманта им съобщи и не съвсем приятната новина, че е донесла и домашните на децата за следващата седмица, но това не вгорчи доброто им настроение.

Вечеряха в стаята на Памела — пица и безалкохолно, на фона на „Колелото на съдбата“ с намален звук. Децата говореха за училище, за учителите си, за приятелите си в Колтън, които им липсваха. Бяха смайващо преобразени в сравнение със сутринта. Тогава бяха изплашени и прегладнели и се колебаеха, преди да кажат и дума. А сега не млъкваха.

След като изядоха пицата, Памела се направи на строга и ги изпрати да учат. Страхуваше се, че изостават с материала. След няколко плахи възражения децата отидоха в стаята си и се заеха за работа. Саманта и Памела обсъдиха тихо съдебното дело и евентуалните последици от него. С малко късмет фирмата може би

щеше да осъзнае грешката си и да пожелае да обсъди споразумение. В противен случай Саманта щеше да ги вкара в съда максимално бързо. Тя се постара да вдъхне увереност като опитен адвокат без дори намек, че това е първото ѝ истинско съдебно дело. Освен това смяташе да се срещне с господин Симънс във фабриката и да му обясни грешката, довела до запора. Памела не беше безделница, а по-скоро обект на тормоз от страна на недобросъвестни хора, които злоупотребяваха с правната система.

Докато се отдалечаваше с колата си от мотел „Старлайт“, Саманта осъзна, че по-голямата част от последните дванайсет часа е защитавала Памела Букър и нейните деца. Ако те не се бяха появили в правната служба рано сутринта, щяха да се спотайват някъде на задната седалка на колата си гладни, измръзнали, лишени от надежда, уплашени и уязвими.

Мобилният ѝ звънна, докато се преобличаше. Време за джинси. Беше Анет, на трийсетина метра отсреща в двора.

— Децата са по стаите си — каза тя. — Имаш ли време за чаша чай?

Двете трябваше да поговорят, да изяснят нещата, да стигнат до дъното на онова, което тревожеше Анет. Ким и Адам бяха прекъснали писането на домашните, за да поздравят Саманта. Предпочитаха тя да вечеря у тях всеки ден, а после заедно да гледат телевизия, а защо не и да изиграят по някоя видеоигра. Саманта обаче се нуждаеше от лично пространство. Анет със сигурност ѝ помагаше в това отношение.

Когато чаят беше сипан, двете седнаха в полутъмния хол и заговориха за понеделника си. Според Анет в планината имаше много бездомни хора. Единствената причина да не ги виждат да просят по улиците беше, че обикновено техен познат ги подслоняваше за седмица у дома или в гаража си. Почти всички имаха роднини наблизо. Нямаше приюти за бездомни, нямаше и неправителствени организации, които да се занимават с техните проблеми. Преди време Анет бе имала клиентка, чийто син бил психичноболен и агресивен, и жената била принудена да го отпрати. Той живеел в малка палатка в гората, прехранвал се с кражби и с подаяния. През зимата едва не замръзнал и за малко не се удавил при едно наводнение. Минали

четири години, преди да успеят да го изпратят в клиника. Избягал и оттогава никой не го бил виждал. Майката продължавала да се обвинява. Тъжна история.

Поговориха за семейство Букър, за Фийби Фанинг и за горката госпожа Кръмп, която не знаеше на кого да завещае земята си. Това подсети Анет за клиент, който преди време се нуждаел някой да изготви завещанието му безплатно. Имал много пари, защото нищо не харчел — „стискаше се като кокоше дупе“, — и й дал предишно завещание, изготвено от друг адвокат. Старецът нямал семейство, не харесвал далечните си роднини и не бил сигурен на кого да остави парите си. Затова предишният адвокат бил вмъкнал няколко абзаца с непроницаеми щуротии, чийто най-общ смисъл бил, че човекът завещава всичко на него. Няколко месеца по-късно у стареца се зародили подозрения и той се появил в кабинета на Анет. Тя му изготвила много по-просто завещание, съгласно което той оставял всичко на църквата. Когато починал, адвокатът от съседната кантора плакал на бдението, на заупокойната служба и на погребението му, а когато научил за последното завещание, избухнал. Анет заплашила да го докладва пред адвокатската колегия и той си затворил устата.

Ким и Адам се появиха отново, този път по пижами, за да им пожелаят лека нощ. Анет излезе, за да ги настави по леглата. Когато вратите на стаите им бяха затворени, тя наля още чай и седна в единия край на дивана. Отпи глътка и мина по същество.

— Знам, че излизаш с Донован — каза тя, все едно този факт бе в нарушение на нещо.

Саманта не отрече, пък и защо да го прави? А и дължеше ли някому обяснение!

— Миналата събота летяхме със самолета му, а преди това се катерихме в планината Дъблин. Защо?

— Трябва да внимаваш, Саманта. Донован е сложна личност, освен това е женен, нали знаеш?

— Никога не съм спала с женен мъж, а ти?

Анет подмина въпроса с думите:

— Не съм сигурна, че бракът е от особено значение за Донован. Той обича жените, открай време си е такъв, а сега, когато живее сам, надали някоя е в безопасност. Носи му се славата.

— Разкажи ми за съпругата му.

Дълбоко поемане на дъх, още една глътка чай.

— Джуди е красиво момиче, но двамата не бяха подходящи един за друг. Тя е от Роаноук, от града, не познава планината. Запознали се в колежа и наистина се помъчили да живеят заедно. Казват, че жената се омъжва с надеждата да промени мъжа, но той не се променя. Докато мъжът се жени с надеждата жената да не се промени, но тя се променя. Ние се променяме. Джуди не успя да промени Донован и колкото повече се опитваше, толкова по-силно се съпротивляваше той. А тя със сигурност се промени. Когато пристигна в Брейди, много се постара да се впише в общността. Отглеждаше цветя, участваше като доброволка в различни начинания. Дватама се присъединиха към църковното паство и пееха в хора. Но Донован се отдаде маниакално на работата си и това предизвика сътресения. Джуди се помъчи да го накара да се откаже, да остави част от делата срещу въгледобивните компании, но той просто не можеше да го направи. Мисля, че капката, която преля чашата, беше дъщеря им. Джуди не искаше детето да получи образованието си в тукашните училища, което е срамота. Моите деца се справят чудесно.

— Бракът приключи ли?

— Кой знае? Дватама са разделени от няколко години. Донован е луд по дъщеря си и я вижда при всяка възможност. Говори се, че се опитва да намери някакво решение, но аз не виждам такова. Той няма да напусне планината. Тя няма да напусне града. Сестра ми живее в Атланта, няма деца. Съпругът ѝ живее в Чикаго, има хубава работа. Смята, че Югът е изостанал и нецивилизован. Тя намира Чикаго за студен и груб. Никой от двамата не отстъпва, но твърдят, че са щастливи да живеят така, и не възнамеряват да се развеждат. Сигурно при някои хора се получава. На мен ми се струва странно.

— Тя не знае ли, че той се вижда и с други?

— Не знам какво знае Джуди. Няма да се учудя, ако имат някакво споразумение, нещо като отворен брак.

При тези думи Анет отмести поглед, сякаш знаеше повече, отколкото казваше. Онова, което би трябвало да е очевидно, внезапно се оказа точно такова, поне за Саманта.

— Той ли ти го каза? — попита тя.

Струваше ѝ се прекалено Анет просто да гадае по този пикантен въпрос.

Пауза.

— Не, разбира се — отговори тя неубедително.

Дали Донован не прибягваше до любимата реплика на всеки женен мъж: Хайде да го направим, скъпа, защото и жена ми го прави? Може би Анет не страдаше от чак такава липса на мъжка компания, както се преструваше. Още едно парченце от пъзела попадна на мястото си. Да допуснем, че тя имаше връзка с Донован или от страст, или по любов, или и по двете причини. А сега новото момиче в града беше привлякло вниманието му. Напрежението помежду им беше просто старомодна ревност, която Анет никога не би признала, но и не можеше да скрие.

— Мати и Честър ми говориха за Донован — каза Саманта. — Според тях Джуди се е уплашила, когато започнал тормозът: анонимни обаждания по телефона, заплахи, непознати коли.

— Вярно е, че Донован не е най-популярният човек в града. Работата му дразни много хора. Джуди неведнъж е усещала неприязънта им. А с годините той става още по-безразсъден. Играе мръсно и печели много от делата си. Понатрупа доста пари и както става обикновено, егото му нарасна пропорционално на банковите сметки.

— Май има много причини за раздялата.

— Опасявам се, че е така — отговори Анет доста равнодушно.

Отпиха от чая си, унесоха се в мислите си и се умълчаха за известно време. Саманта реши да стигне докрай, до дъното на историята. Анет винаги говореше открито за секса, така че защо да не опита.

— С теб пробвал ли се е?

— Не. Аз съм на четирийсет и пет години и имам две деца. В неговите очи съм твърде стара. Донован харесва по-млади жени — направи тя сносен опит да пробута тезата си.

— Някоя по-конкретно?

— Всъщност не. Виждала ли си брат му Джеф?

— Не, той го спомена няколко пъти. По-малък от него, нали?

— Със седем години. След като майка им се самоуби, момчетата живяха на различни места. Мати се зае с отглеждането на Донован, а Джеф замина при други роднини. Двамата са много близки. На Джеф му беше по-трудно, напусна колежа, скита напред-назад. Донован

винаги се е грижел за него, а сега Джеф работи за брат си. Като следовател, куриер, бодигард, момче за всичко, какво ли не, върши всичко. Освен това е симпатяга също като Донован и не е женен.

— Не си търся мъж, ако това имаш предвид.

— Ние винаги си търсим мъж, Саманта. Не се заблуждавай. Може би не за постоянно, но всички търсим любов, дори и за малко.

— Надали животът ми ще стане по-лесен, ако се върна в Ню Йорк с някой планинец. Като заговорихме за неподходящи двойки...

Думите ѝ разсмяха Анет. Напрежението сякаш поспадна и сега, когато разбираше нещата, Саманта бе в състояние да се справи с тях. Вече беше решила, че близостта ѝ с Донован е достатъчна. Той беше очарователен, вълнуващ, несъмнено сексапилен, но също така обещавахе единствено проблеми. С изключение на първата им среща Саманта постоянно имаше чувството, че ей сега ще започнат да се събличат. Ако беше приела предложението му за работа, щеше да ѝ бъде трудно, ако не и невъзможно да избегне флирта. Ако не по друга причина, то от скука.

С Анет си пожелаха лека нощ и Саманта се върна в апартамента си. Докато се качваше по тъмните стълби над гаража, я връхлетя въпросът: колко ли пъти Анет беше слагала децата да си легнат и после се беше прокрадвала тук, в любовното си гнезденце, за да полудува малко с Донован?

Нещо ѝ подсказваше, че са много. Много.

Саманта откри фабриката за осветителни тела в занемарена индустриална зона до град Бръши в окръг Хопър. Повечето метални постройки бяха изоставени. Пред онези, които все още бяха заети, имаше по няколко автомобила и пикапа на паркинга. Мястото представляваше печален барометър за продължителния упадък на икономиката и беше далече от красивия рекламен плакат, който предлагаше Търговската камара.

Отначало господин Симънс бе заявил по телефона, че няма време да се види с нея, но Саманта го притисна и успя да го очарова дотолкова, че да ѝ обещае трийсетминутна среща. На рецепцията вонеше на цигарен дим, а застланият с линолеум под не беше метен от седмици. Някакъв чиновник с кисела физиономия поведе Саманта към стая надолу по коридора. През тънките стени се чуваха гласове. Някъде отзад бучаха машини. Всичко излъчваше усещането за бизнес, който енергично се опитва да избегне съдбата на своите съседи, като бълва евтини лампи за евтини мотели и дава на работниците си възможно най-ниските заплати без никакво намерение за допълнително заплащане. Памела Букър ѝ беше разказала, че бонусите включват едноседмичен неплатен отпуск и три дни болнични, също неплатени. За здравна застраховка и дума да не става.

Саманта се успокояваше с мисълта за всички срещи, които с мъка беше изтърпявала преди, срещи с някои от най-невероятните кретени на света, адски богати мъже, които бяха погълнали Манхатън и премазваха арогантно всеки, изпречил се на пътя им. Беше виждала как тези мъже сдъвкват и изплюват партньорите ѝ, включително Анди Грабман, който всъщност ѝ липсваше от време на време. Беше ги чувала да крещат, да заплашват и да ругаят, а на няколко пъти дитирамбите им бяха насочени към нея. Тя обаче беше оцеляла. Какъвто и негодник да беше, господин Симънс беше котенце в сравнение с тези чудовища.

Той се държа учудващо мило. Посрещна я, покани я да седне в мизерния му кабинет и затвори вратата.

— Благодаря, че ме приехте — каза Саманта. — Ще бъда кратка.

— Искате ли кафе? — попита той учтиво.

Тя си помисли за прахта и цигарения дим и почти си представи кафеникавите петна, засъхнали от вътрешната страна на кафеварката за общо ползване.

— Не, благодаря.

Симънс стрелна с поглед краката ѝ, докато се настаняваше зад бюрото си и се отпускате преспокойно, все едно разполагаха с целия ден. Тя мълчаливо го отметна като флиртаджия. Най-напред му разказа последните приключения на семейство Букър. Той се трогна, не знаеше, че са бездомни. Саманта му подаде редактирано и подвързано копие на нужните документи и го преведе стъпка по стъпка през правните процедури. Последният документ беше копие на делото, което беше завела предишния ден, и го увери, че „Топ Маркет Солушънс“ няма как да се измъкнат.

— Стиснала съм ги за топките — каза Саманта, преднамерено грубо, за да провери как ще реагира директорът.

Той отново се усмихна.

С две думи, заповедта за старата кредитна карта беше с изтекла давност и „Топ Маркет“ го знаеха. Не бе трябвало изобщо да налагат запора върху чека със заплатата на Памела Букър. И тя би трябвало все още да е на работа.

— Значи вие искате да я върна на работа? — зададе очевидния въпрос директорът.

— Да, господине. Ако работи, ще оцелее. Децата ѝ трябва да ходят на училище. Можем да ѝ помогнем да си намери жилище. Ще закарам „Топ Маркет“ в съда, ще ги принудя да изплатят, каквото са ѝ откънели, и тя ще получи приличен чек. Но ще отнеме известно време. В момента Памела се нуждае от старата си работа. Знаете, че така е справедливо.

Той престана да се усмихва и погледна към часовника си.

— Ето какво ще направя. Вие отменете проклетата заповед за запора, за да не се налага да се занимавам с нея, и ще върна Памела на работа. Колко време ви трябва?

Саманта нямаше представа, но инстинктивно отговори:

- Може би една седмица.
- Споразумяхме ли се?
- Да.
- Може ли да ви попитам нещо?
- Разбира се.

— Колко вземате на час? Така де, имам адвокат в Грънди, не е толкова умен като вас и много бавно отговаря на обажданията ми. Всъщност е бавен във всичко, освен това ми взема двеста долара на час. Може и да не е много за големите играчи, но сама виждате кои сме ние. Бих му давал повече работа, обаче не си струва, по дяволите. Търся си нов адвокат, а в нашия край няма много такива на разумни цени. Допускам, че вие работите на разумни цени, след като Памела Букър може да си позволи да ви наеме. Е, какъв е хонорарът ви?

— Никакъв. Нула.

Той се втренчи в нея и зяпна.

— Работя за правната служба — поясни Саманта.

— Каква правна служба?

— Безплатни правни услуги за хора с ниски доходи.

Все едно му говореше на патагонски. Той се усмихна и попита:

— Приемате ли фабрики за производство на осветителни тела за клиенти?

— Съжалявам, само бедни.

— Ние губим пари, кълна се. Ще ви покажа счетоводните книги.

— Благодаря ви, господин Симънс.

Докато бързаше да се прибере в Брейди с добрата новина, Саманта обмисляше възможностите да отмени заповедта за запор. И колкото повече размишляваше, толкова по-ясно разбираше колко малко знае за основните правила, свързани с всекидневното практикуване на правото.

В Ню Йорк Саманта рядко се прибираше направо у дома, след като излезеше от офиса късно следобед. Имаше твърде много барове, твърде много несемейни млади професионалисти, които си търсеха жени, твърде много възможности за общуване, сближаване, сприятеляване и... добре де, пиене. Всяка седмица някой откриваше

нов бар или нов клуб, който си струваше да посетят, преди да го надушат всички останали и тълпите да го съсипят.

Времето след приключване на работа в Брейди беше различно. Саманта още не беше влизала в баровете — от улицата изглеждаха доста скромни, и двата. Още не беше срещнала нито един друг млад и неженен човек със стабилна професия. И така, изборът ѝ се свеждаше до (1) да се мотае в кантората, за да не и се налага (2) да се върне в апартамента си и да забодее поглед в стените. Мати също предпочиташе да стои в офиса и всеки следобед към пет и половина започваше да обикаля да търси Саманта. Ритуалът се затвърждаваше, но за момента включваше пиене на безалкохолни напитки в заседателната зала и клюкарене, докато двете зяпаха улицата. Саманта умираше от желание да научи повече за евентуалните лудории на Донован и Анет, но така и не попита. Може би по-нататък, някой ден, когато щеше да разполага с повече доказателства, а може би никога. Все още беше съвсем нова в града, за да се замесва в такива деликатни ситуации. Освен това знаеше, че Мати яростно ще брани племенника си.

Тъкмо се бяха настанили на столовете си и се готвеха да си побъбрят половин час, когато звънецът на входната врата звънна. Мати се намръщи.

— Май съм забравила да заключа.

Оказаха се семейство Райзър, Бъди и Мейвис от планината. Саманта ги покани да влязат. Документите им изпълваха две доста мръсни платнени пазарски торби.

— Трябва ни адвокат — заяви Мейвис.

— Никой не иска да поеме случая ми — додаде Бъди.

— За какво става дума? — попита Саманта.

— За пневмокониоза — отговори той.

Докато си записваше основните подробности в заседателната зала, Саманта се престори, че не вижда пазарските торби. Бъди беше на четирийсет и една и през последните двацет години беше работил като миньор на повърхността (не в открит рудник) за компанията „Лоунрок Коул“, третия най-голям производител в САЩ. В момента печелеше по двацет и два долара на час като багерист в мината „Мъри Гал“ в окръг Минго, Западна Вирджиния. Докато говореше, дишането му беше затруднено, затова понякога Мейвис вземаше думата. Имаха три деца, и тримата тийнейджъри, „още в училище“. Къща и ипотека.

Той страдаше от болестта, предизвикана от въглищния прах, който беше вдишвал по време на своите дванайсетчасови смени.

Мати най-сетне намери обувките си и влезе в стаята. Представи се на семейство Райзър, измери със строг поглед пазарските им торби, настани се до Саманта и започна да си води свои записки. По едно време се обади:

— Напоследък срещаме все повече миньори със заболяването и не сме сигурни каква е причината, но съгласно една от теориите вашите смени са по-дълги, затова вдишвате повече прах.

— Той е болен от доста време — поясни Мейвис. — Влоши се през последния месец.

— Но трябва да продължи да работя — отбеляза Бъди.

Преди дванайсетина години, някъде през 1996-а, не бяха сигурни точно кога, той забелязал, че се задушава и че го мъчи кашлица. Никога не бил пушил и открай време бил здрав и активен. Играел бейзбол с децата в неделя, когато внезапно дишането му толкова се затруднило, че сякаш получил сърдечен пристъп. Тогава за пръв път споменал пред Мейвис. Продължил да кашля и по време на един от пристъпите си забелязал черна слуз на кърпичката си. Не искал да потърси компенсация заради състоянието си, защото се страхувал от ответните действия на „Лоунрок“. Продължил да работи. Накрая, през 1999 г. подал иск, като се позовал на федералния закон за пневмокониозата. Прегледал го лекар, сертифициран от Министерството на труда. Оказало се, че страда от най-тежката форма на заболяването, известна като „усложнена пневмокониоза на миньорите от въгледобива“. Правителството разпоредило „Лоунрок“ да започнат да му плащат месечна помощ от деветстотин трийсет и девет долара. Той продължил да работи и състоянието му продължило да се влошава.

Както винаги, „Лоунрок Коул“ обжалвали разпореждането и отказали да плащат помощите.

Мати, която от петдесет години познаваше тази област, си водеше записки и клатеше глава. Можеше и насън да напише историята му.

— Обжалвали са, така ли? — попита Саманта.

Случаят ѝ се струваше съвсем ясен.

— Винаги обжалват — поясни Мати. — И някъде по това време се запознахте с готините типове от „Каспър Слейт“, нали?

Двете глави клюмнаха при споменаването на името. Мати погледна Саманта и обясни:

— „Каспър Слейт“ са банда мошеници със скъпи костюми, които се крият зад фасадата на правна кантора със седалище в Лексингтън и офиси навсякъде в Апалачите. Има ли въгледобивна компания, ще има и офис на „Каспър Слейт“, който да върши мръсната ѝ работа. Защитават компании, които изхвърлят химически вещества в реките, замърсяват океаните, крият токсични отпадъци, нарушават изискванията за чистота на въздуха, дискриминират свои служители, спекулират с държавни поръчки — каквато съмнителна и незаконна дейност ти хрумне, „Каспър Слейт“ ще бъдат там, за да я защитават. Но специалитетът им са законите, свързани с минното дело. Кантората е изградена тук, в миньорските райони, преди сто години и почти всяка от по-големите фирми има договор с нея. Действат безмилостно и неетично. Прякорът им е Кастратите и им отива.

Бъди не се сдържа и промърмори:

— Колелета!

Той нямаше адвокат, затова двамата с Мейвис бяха принудени да се борят сами срещу глутницата от „Каспър Слейт“ — адвокати, които владееха процедурите до свършенство и прекрасно знаеха как да манипулират системата, свързана с федералното законодателство по отношение на пневмокониозата. Бъди бил прегледан от техните лекари — същите, чиито изследвания се финансирали от въгледобивната промишленост — и според доклада им те не открили признаци за заболяването. Решили, че проблемите му се дължат на някакво доброкачествено образуване в левия дроб.

Две години след като той кандидатствал за помощи, искът му бил отхвърлен от съдия, който обосновал решението си с медицинските данни, предоставени от лекарите на „Лоунрок“.

— Адвокатите се възползват от слабостите на системата — каза Мати, — а техните лекари търсят начини да обяснят състоянието на болния с всичко друго, но не и с пневмокониоза. Нищо чудно, че само пет процента от болните миньори получават помощи. Прекалено много основателни иски се отхвърлят и миньорите губят надежда да се борят.

Вече минаваше шест следобед, а срещата можеше да продължи с часове. Мати пое нещата в свои ръце и каза:

— Вижте, ще прегледаме материалите ви и ще подновим делото. Дайте ни няколко дни и после ще ви се обадим. Моля ви, не ни звънете вие. Няма да ви забравим, но ще ни е нужно малко време да разгледаме всички тези документи. Договорихме ли се?

Бъди и Мейвис се усмихнаха и благодариха учтиво.

— Опитавме и с други адвокати, но никой няма да ни помогне — каза Мейвис.

— Признателни сме, че изобщо ни пуснахте да прекрачим прага — додаде Бъди.

Мати ги изпрати до вратата. Бъди с мъка си поемаше въздух и се олюляваше като деветдесетгодишен старец. След като те си тръгнаха, тя се върна в заседателната зала и седна срещу Саманта. Няколко секунди по-късно я попита:

— Какво мислиш?

— Много неща. Той е на четирийсет и една, а изглежда на шейсет. Трудно ми е да повярвам, че още работи.

— Скоро ще го уволнят. Ще заявят, че представлява опасност, и сигурно ще имат основание. „Лоунрок Коул“ съсипаха профсъюзите си още преди години, така че Бъди няма защита. Ще остане без работа и без надежда. И ще умре от ужасна смърт. Гледах как баща ми гасне, стопява се и се дави за глътка въздух.

— И поради тази причина правиш това.

— Да. Донован също завърши право поради една причина — да се бори с възгледобивните компании в по-голям мащаб. Аз учих право, за да помагам на миньорите и на семействата им. Ние не печелим своите малки войни, Саманта, врагът е твърде голям и твърде силен. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е да печелим по някое дело от време на време и да се стараем да променяме живота на клиентите си.

— Ще поемеш ли делото му?

Мати отпи през сламката и сви рамене.

— Как да откаже човек?

— Именно.

— Не е лесно, Саманта. Не можем да приемаме всяко дело, свързано с пневмокониоза. Твърде много са. Местните адвокати не се

заемат с такива дела, защото им плащат чак накрая, и то ако спечелят. А краят никога не се вижда. Тези дела обикновено се влачат десет, петнайсет и дори двайсет години. Не можеш да виниш адвокат с частна практика, че ги отказва, затова много хора се обръщат към нас. Половината от работата ми е свързана с такива дела и ако понякога не отказвам, няма да мога да представлявам другите си клиенти. — Мати смукна още една глътка и впери очи в Саманта. — Ти проявяваш ли интерес?

— Не знам. Иска ми се да помогна, но не знам откъде да започна.

— По същия начин като в другите случаи, нали така?

Двете се усмихнаха едновременно.

— Ето какъв е проблемът — каза Мати. — Тези дела отнемат много години, защото фирмите се борят здравата и имат на свое разположение всякакви средства. Времето е на тяхна страна. В крайна сметка миньорът умира, защото няма лек за болестта му. Проникне ли въглищният прах в тялото ти, няма начин да го извадиш от там или да го унищожиш. Почернеят ли дробовете, положението само се влошава. Компаниите плащат на актюерите в застрахователните дружества и поемат рисковете, затова делата се точат с години. Правят процедурата толкова тежка и тромава, че обезкуражават не само болния миньор, но и приятелите му. Това е една от причините да се съпротивляват толкова ожесточено. Другата е желанието им да сплашат адвокатите. Теб няма да те има след няколко месеца, ще се върнеш в Ню Йорк, а когато си тръгнеш, ще оставиш папки с недовършена работа върху нашите бюра. Замисли се, Саманта. Ти си състрадателна и имаш огромни заложиби, но си тук само временно. Ти си градско момиче и се гордееш с това. Нищо лошо. Но си представи кабинета си и деня, в който ще го напуснеш, представи си колко работа ще остане недовършена.

— Имаш основание.

— Прибирам се. Изморена съм, пък и Честър спомена, че имаме нещо за дояждане. Ще се видим утре сутринта.

— Лека нощ, Мати.

Мати си тръгна, а Саманта остана да седи в полутъмната заседателна зала и да размишлява за семейство Райзър. От време на време вдигаше поглед към пазарските торби, пълни с печалната история на тяхната борба да получат онова, което им се полага. И ето я нея, седеше там, правоспособна и лицензирана адвокатка,

притежаваща ума и средствата да окаже реално съдействие, да се притече на помощ на хора, които се нуждаеха да бъдат представлявани.

От какво се страхуваше? От какво толкова се плашеше?

„Брейди Грил“ затваряше в осем. Тя беше гладна и реши да излезе. Мина покрай кантората на Донован и забеляза, че навсякъде свети. Запита се как ли върви процесът му, но знаеше, че той е твърде зает, за да си говори с нея. В кафенето си купи сандвич, занесе го в заседателната зала и внимателно извади документите от торбите на семейство Райзър.

От няколко седмици не беше работила цяла нощ.

Саманта не отиде в офиса в сряда сутринта. Реши да напусне града, докато училищните автобуси обикаляха да събират децата, което не се оказа добра идея. Движението по лъкатушешкото шосе се влачеше едва-едва, спираше и изчакваше, докато разсеяни и недоспали десетгодишни хлапета, приведени под тежките си ранички, се качваха вътре. От другата страна на планината в Кентъки автобусите изчезнаха и камионите с въглища задръстиха пътищата. След час и половина Саманта се приближи към градчето Мадисън в Западна Вирджиния и съгласно инструкциите спря под избеляла табела на бензиностанция „Коноко“. Бъди Райзър седеше на маса в дъното на магазина, пиеше кафе и четеше вестник. Посрещна много радушно Саманта и я представи на свой приятел като „новата ми адвокатка“. Тя прие думите му без коментар и извади папка с пълномощни, които ѝ даваха правото да се сдобие с всичките му медицински изследвания.

През 1997 г., преди да подаде иска си към „Лоунрок Коул“, Бъди преминал рутинен медицински преглед. На рентгеновата снимка се виждало малко образуване в десния му дроб. Лекарят бил сигурен, че е доброкачествено, и се оказал прав. След двучасова операция отстранил бучката и изпратил Бъди и Мейвис у дома с добрата новина. И понеже операцията нямала нищо общо с по-късния му иск за обезщетение, повече не станало дума за нея. Мати смяташе за абсолютно задължително да съберат всички медицински данни и по тази причина Саманта замина за Мадисън. Целта ѝ беше болницата в Бъкли, Западна Вирджиния, градче с население двайсет хиляди души.

Бъди я изпрати до колата ѝ и когато най-сетне останаха насаме, тя учтиво го осведоми, че все още проучват. Не били взели решение дали да го приемат като клиент. Щели да прегледат документите и така нататък. Бъди я увери, че разбира, но явно вече се чувстваше по-добре. Би било жестоко да му откажат.

Саманта се запъти към Бъкли — един час път с кола през сърцевината на въглищния район и kota нула за въгледобив чрез

разрушаване на планинския релеф. Във въздуха имаше толкова много прах, че тя се запита дали ако оттук мине моторист, няма да се разболе от пневмокониоза. Лесно намери болницата и преодоля административните нива, докато намери нужния ѝ чиновник в архива. Попълни молбите, подаде пълномощните, които ѝ беше подписал господин Райзър, и зачака. Мина един час и тя изпрати имейли на всички, за които се сети. Намираше се в тясна стаичка без вентилация. Мина още половин час. Отвори се врата и млад мъж бутна през нея количка, върху която се мъдреше малък кашон — какво облекчение. Може би все пак нямаше да ѝ отнеме цяла вечност да прегледа документите.

— Господин Арън Ф. Райзър, приет на петнайсети август хиляда деветстотин деветдесет и седма година — заяви важно той.

— Точно така, благодаря ви.

Младежът изчезна, без да каже нищо повече. Саманта извади първата папка и не след дълго се изгуби сред невероятно досадната материя на болничния престой и операциите. Оказа се, че патологът, написал доклада, не бе знаел, че пациентът е миньор, нито пък беше търсил признаци за пневмокониоза. В ранните си стадии болестта не била толкова видима, а на онзи етап, през август 1997 г., Бъди вече имал симптоми, но не бил подал иска си. Работата на лекаря била проста и ясна — да отстрани образуването, да се увери, че е доброкачествено, да зашие Бъди и да го изпрати у дома. Нямаше нищо необикновено в операцията или в престоя на Бъди в болницата.

Две години по-късно, след като Бъди беше подал иска си за помощи поради заболяване от пневмокониоза, в картинката се намесваха адвокатите от „Каспър Слейт“, които бяха прегледали подробно медицинския му картон. Саманта прочете първите им писма до патолога в Бъкли. Бяха се натъкнали на операцията от 1997 г. и бяха намерили няколко предметни стъкла с проби от белодробна тъкан. Помолили лекаря да изпрати пробите на двама от любимите експерти на фирмата, д-р Фой в Балтимор и д-р Абърдийн в Чикаго. По някаква причина д-р Фой изпратил на патолога в Бъкли сведение, че тъканта показва наличие на пневмокониоза, тоест усложнена форма на заболяване на белия дроб. Но тъй като патологът вече не участвал в лечението на Бъди, не предприел нищо по отношение на тази информация. И понеже по онова време Бъди нямал адвокат, никой не

бе погледнал от негово име документите, които Саманта разглеждаше сега.

Тя пое дълбоко въздух. Седна и бавно разлисти доклада отново. Изглежда, адвокатите от „Каспър Слейт“ още в началото на 2000 г. бяха научили от поне един от експертите си, че Бъди е болен от пневмокониоза от 1997 г., но се бяха противопоставили на иска му и в крайна сметка се бяха наложили.

Той не беше получил никакви помощи и се беше върнал да работи в мините, а адвокатите от „Каспър Слейт“ бяха покрили важна улика.

Саманта разбуди младежа, който неохотно се съгласи да направи няколко копия за половин долар на страница. След като прекара три часа в мазето на болницата, Саманта отново видя слънцето. Обикаля града с колата си петнайсет минути, преди да намери федералната сграда, където седем години по-рано Бъди Райзър беше представил иска си пред съдията. Единствената му защита била Мейвис. От отсрещната страна имало цяла фаланга скъпо платени юристи Кастрати, които всеки ден газели усърдно в мътните води на федералните разпоредби, свързани с пневмокониозата.

Когато Саманта влезе във фойето, беше претърсена почти до голо от двама отегчени бодигардове от някаква безименна служба. Указателната табела до асансьора я отведе до регистратурата на втория етаж. Федерален служител, ползващ се с федерална закрила, най-накрая благоволи да я попита какво иска. Саманта му обясни възможно най-учтиво, че търси досието по дело, свързано с пневмокониоза. Разбира се, оказа се, че документите ѝ не са наред. Служителят се намуси и започна да се държи така, все едно е извършено престъпление. Извади някакви празни формуляри и изстреля указания относно процедурата за достъп до подобно досие — нужни ѝ били два подписа от ищеца. Саманта беше безпомощна.

На следващата сутрин тя отново се срещна с Бъди на бензиностанцията на „Коноко“ в Мадисън. Той се вълнуваше, че за трети пореден ден се среща с адвокатката си, и я запозна с Уийзъл, собственика на магазина.

— Чак от Ню Йорк е — заяви Бъди гордо, като че ли случаят му беше толкова значим, че се налагаше намесата на невероятен правен експерт.

След като попълниха внимателно документите, Саманта се сбогува и се върна в съда в Бъкли. Въръжените воители, които толкова храбро бяха бранили входа в сряда, в четвъртък явно се бяха запилели някъде. Нямаше кой да я опипва и претърсва. Металдетекторът не беше включен. Хитрите терористи, които държаха Бъкли под око, трябваше просто да почакаат до четвъртък, за да не се тревожат за мерките за сигурност и да взривят сградата.

Същият служител прегледа всичките й формуляри. Напразно търсеше причина да ги отхвърли, но не намери нищо, за което да се заяде. Саманта го последва във внушително помещение с метални картотеки по стените, пълни с хиляди стари случаи. Младежът натисна някакви копчета, забръмчаха машини, докато рафтовете се разместаха. Отвори чекмеджето и извади отвътре четири дебели папки.

— Може да седнете на една от онези маси — посочи с явно нежелание младежът, сякаш влизаше в дома му.

Саманта му благодари, извади нужните й неща от куфарчето, спретна си работно място и събу обувките си.

Мати също беше без обувки късно в четвъртък следобед, когато Саманта се върна в офиса. Всички останали си бяха тръгнали и входната врата беше заключена. Отидоха в заседателната зала, за да гледат движението по главната улица, докато разговарят.

По време на трийсетгодишната си практика като адвокат и особено през последните двацет и шест години в Службата Мати постоянно се сблъскваше с момчетата (винаги бяха мъже, жени нямаше) от „Каспър Слейт“. Агресивният начин, по който адвокатстваха, стигаше още по-далече и навлизаше в сферата на неетичното и може би дори на наказуемото поведение. Преди около десет години тя беше предприела крайната стъпка да подаде пред адвокатската колегия на Вирджиния оплакване за нарушаване на правната етика от страна на фирмата. Двамата адвокати на Кастратите бяха смърени, нищо сериозно, и когато всичко приключи, се оказа, че не си е струвало труда. За отмъщение фирмата я нарочваше при всеки удобен случай и още по-ожесточено й нанасяше удари в гръб, когато

беше защитник по дела, свързани с пневмокониоза. Клиентите страдаха и Мати съжаляваше за фронталната си атака.

Прекрасно знаеше кои са д-р Фой и д-р Абърдийн, двама известни и висококвалифицирани специалисти, купени от въгледобивните компании още преди години. Болниците, в които работеха те, получаваха дарения, възлизащи на милиони. И все за изследователска работа.

Мати очакваше всичко от фирмата, но въпреки това откритието на Саманта я смая. Прочете копие от доклада на д-р Фой до патолога в Бъкли. Странното беше, че по време на съдебното изслушване на Райзър не бяха споменати нито Фой, нито Абърдийн. Медицинското заключение на Фой не беше представено и вместо него адвокатите на „Каспър Слейт“ бяха използвали други лекари, нито един от които не беше споменал какво е открил д-р Фой. Дали им бяха казали за неговите открития?

— Малко вероятно — предположи Мати. — Тези адвокати са известни с укриването на доказателства, които не са в полза на въгледобивната компания. По-вероятно е да допуснем, че двамата лекари са видели пробата от белия дроб и са стигнали до едно и също заключение — че Бъди страда от пневмокониоза с усложнения. Затова адвокатите са потулили докладите им и са намерили други експерти.

— Как така просто ще потулиш доказателства? — зададе Саманта въпроса, който си повтаряше вече от часове.

— На тях им е лесно. Не забравяй, че това не се е случило пред истински федерален съдия. Било е изслушване, не процес. На истински процес има строги правила относно представянето на доказателства, но по време на изслушване за пневмокониоза това не важи. Правилата са много по-либерални, а тези хора ги изопачават и заобикалят от десетилетия. В около половината от случаите миньор като Бъди няма адвокат, така че битката изобщо не е честна.

— Разбирам, но как може адвокатите от „Лоунрок Коул“ да са знаели със сигурност, че Бъди е бил болен още през деветдесет и седма година, и после да прикрият този факт, като докарат други лекари да свидетелстват под клетва, че не е страдал от пневмокониоза?

— Може, защото са мошеници.

— На мен това ми изглежда като измама и заговор. Защо да не ги съдим всичките? След като са го направили с Бъди Райзър, обзалагам

се, че са го причинили и на хиляди други.

— Мислех, че не ти допадат съдебните процеси.

— Започвам да си променям мнението. Това не е редно, Мати.

Мати се усмихна, доволна от възмущението ѝ. Всички сме минали по този път, помисли си тя.

— Ще е огромно усилие да се захванеш с адвокатска кантора като „Каспър Слейт“.

— Да, съзнавам го и не разбирам нищо от съдебни спорове, но измамата си е измама, а в този случай ще бъде лесно да се докаже. Нали доказването на измама отваря пътя за наказателно обезщетение?

— Може би, но нито една местна правна кантора няма да съди директно „Каспър Слейт“. Ще струва цяло състояние, ще се влачи с години и ако получиш голяма присъда, няма да можеш да я запазиш. Саманта, не забравяй, че Върховният съд се избира в Западна Вирджиния, а знаеш кой прави най-големи дарения по време на изборните кампании.

— Ще ги съдим във федерален съд.

Мати се замисли над това предложение и накрая каза:

— Не знам. Не съм специалист по този вид съдебни спорове. Питай Донован.

На вратата се почука, но двете не помръднаха. Минаваше шест, навън беше почти тъмно и те просто нямаха сили за поредния неочакван клиент. Някой почука отново, после си тръгна.

— Как ще процедираме с иска за помощи? — попита Саманта.

— Ще поемеш ли случая му?

— Да. Не мога да се откажа, след като вече знам тези неща. Ако ми помогнеш, ще заведа делото и започвам война.

— Добре, първите няколко стъпки са лесни. Подай иска и изчакай медицинския преглед. След като получиш резултата и ако той е такъв, какъвто предполагаме, ще изчакаш шест месеца да определят паричните помощи, които ще са около хиляда и двеста долара месечно. „Лоунрок“ ще обжалват и тогава ще започне истинската война. Така става обикновено. В този случай ще помолим съда да преразгледа решението си с оглед на новите доказателства и ще поискаме обезщетение още от времето на първия иск на Бъди. Сигурно ще спечелим и това дело, а „Лоунрок“ несъмнено ще обжалват.

— Може ли да заплашим компанията и адвокатите ѝ, че ще ги разобличим?

Мати се усмихна, видимо развеселена от реакцията ѝ.

— Можем да заплашваме някои хора, Саманта, защото сме адвокати и правдата е на страната на клиентите ни. Други не закачаме. Целта ни е да измъкнем колкото се може повече пари за Бъди Райзър, а не да поведем кръстоносен поход срещу корумпирани адвокати.

— Изглежда идеален случай за Донован.

— Тогава го попитай. Между другото, той ни покани да се отбием на питие. Всички показания са приключили и съдебните заседатели ще се произнесат до утре на обед. Според него нещата са се развили в негова полза и той се чувства много уверен в победата.

— Нищо чудно.

Пиеха уиски около отрупаната с документи маса на горния етаж, свалили саката, разхлабили вратовръзките, с вид на изтощени воители, но въпреки това доволни. Донован представи Саманта на по-малкия си брат Джеф, а Вик Канзаро взе още две кристални чаши от една етажерка. Доколкото Саманта помнеше, досега не беше пила кафяв алкохол чист. Може и да беше опитвала коктейли с уиски на някой колежански купон, но без да го знае. Предпочиташе вино, бира и мартини, но открай време странеше от кафявия еликсир. В този момент обаче нямаше други възможности. Момчетата се наслаждаваха на своя „Джордж Дикъл“ чист, без лед.

Уискито изгори устните ѝ, опари езика и възпламени хранопровода ѝ, но когато Донован я попита: „Как е?“, тя успя да се усмихне и да отговори: „Добре“. Премлясна с устни, все едно не е опитвала нещо толкова вкусно, но мислено се закле да излее питието, само да се добере до тоалетната.

Анет имаше право. Джеф беше симпатичен поне колкото брат си, имаше същите тъмни очи и дълга буйна коса, макар че Донован се беше подстригал за съдебните заседатели. Джеф беше със сако и вратовръзка, но с джинси и ботуши. Не беше адвокат, според Анет дори беше прекъснал следването си, но според Мати работеше в тясно сътрудничество с Донован и вършеше голяма част от мръсната му работа. Вик беше прекарал четири часа на свидетелското място

предишния ден и още се забавляваше да разказва за спора си с адвокатите на „Стрейхорн Коул“. И така, от дума на дума, Мати попита Джеф:

— Какво мислиш за съдебните заседатели?

— Всички са с нас — отговори той без колебание. — Може би с изключение на един, но сме в добра форма.

— Днес следобед, след последния свидетел, предложиха половин милион долара, за да се споразумеем — каза Донован. — Уплашихме ги.

— Вземи парите, идиот такъв — обади се Вик.

— Какво да направя, Мати? — попита Донован.

— Ами половин милион не е много за две загинали момчета, но е голяма сума за окръг Хопър. Никой съдебен заседател не е виждал такава сума и няма да им бъде лесно да я дадат на един от своите.

— Да я приема ли, или да рискувам? — попита Донован.

— Приеми я.

— Джеф?

— Вземи парите.

— Саманта?

Саманта дишаше през устата, мъчейки се да потуши пожара. Облиза устни и каза:

— Ами допреди две седмици не знаех нищо за съдебната зала, а сега ме питаш дали да приемеш извънсъдебно споразумение?

— Да, трябва да гласуваш, иначе ще ти спрем алкохола.

— О, моля те, направи го. Аз съм незначителен адвокат от фирма за правни услуги, така че бих взела парите и дим да ме няма.

Донован отпи малка глътка, усмихна се и каза:

— Четирима срещу един. Много ми харесва.

Само един глас обаче имаше значение и за всички беше ясно, че споразумение няма да има.

— Ами заключителната ти реч? — попита Мати. — Може ли да я чуем?

— Разбира се — скочи той, оправи вратовръзката си и остави чашата си.

Закрачи от едната страна на дългата маса, оглеждайки публиката си като опитен актьор. Мати прошепна на Саманта:

— Обича да се упражнява пред нас, когато имаме време.

Донован спря, впери поглед право в Саманта и поде:

— Госпожи и господа съдебни заседатели, никаква огромна сума пари няма да върне Еди и Брандън Тейт. Загинаха преди девет месеца, премазани от работници на „Стрейхорн Коул“. Но парите са единственото мерило, с което разполагаме, за вредата, нанесена в подобни случаи. Безчувствени пари в брой, така разпорежда законът. Сега вие трябва да решите колко. Да започнем с Брандън, по-малкия от двамата, крехко момченце, едва осемгодишно и родено два месеца преждевременно. Четиригодишен той вече можел да чете и обожавал компютъра си, който, между другото, бил под леглото му, когато го връхлетяла шесттонната скала. И компютърът бил намерен премазан и мъртъв като Брандън.

Говореше гладко, без да се изхвърля. И искрено, нямаше и намек за нищо друго, освен за искреност. Не си беше приготвил бележки, не се нуждаеше от тях. Тутакси плени Саманта и тя беше готова да му даде каквото и обезщетение да поиска. Донован крачеше напред-назад, влязъл в ролята и спазваш прекрасно сценария си. В един момент обаче Мати стресна всички.

— Възраждавам, не може да кажете това.

Донован се засмя и отговори:

— Извинете, господин съдия. Моля съдебните заседатели да не обръщат внимание на онова, което казах току-що, което обаче е невъзможно и всъщност точно затова го казах.

— Възраждавам — обади се отново Мати.

Нямаше излишни думи, нямаше хиперболи, нямаше колоритни цитати от Библията или от Шекспир, нямаше престорени чувства, нищо друго, освен прецизно нюансирани аргументи в полза на клиента му и срещу една ужасна компания, поднесени без никакво усилие, съвсем спонтанно. Донован предложи обезщетение от един милион долара на дете, както и един милион за наказателни щети. Общо три милиона — голяма сума за него и несъмнено за съдебните заседатели, но капка в морето за „Стрейхорн Коул“. Предишната година брутните приходи на компанията възлизаха на 14 милиона долара на седмица.

Когато Донован приключи, този конкретен състав съдебни заседатели му бяха в кърпа вързани. С истинските обаче нямаше да му е толкова лесно. Докато Вик наливаше още уиски, Донован помоли присъстващите да разнищят заключителната му пледоария. Заяви, че

няма да мигне цяла нощ и ще я обмисля. Твърдеше, че уискито отприщвало творческите му способности и че някои от най-добрите му заключителни речи били резултат от няколкочасово умозрително пиене. Според Мати три милиона долара бяха твърде голяма сума. В по-големите градове можеше и да мине, но не и в окръг Хопър, нито пък в Ноланд. Напомни му, че и в двата окръга не е била издавана присъда за милион долара, а той пък й напомни, че за всяко нещо си има първи път. Освен това никой не би могъл да подбере подходящи факти от тези, които той току-що беше изложил пред съдебните заседатели ясно и точно.

Напред-назад, напред-назад. Саманта се извини и отиде в тоалетната. Изля уискито. Надяваше се никога повече да не се среща с тази напитка. Пожела на всички лека нощ, пожела на Донован целия късмет на света и отиде с колата в мотел „Старлайт“, където семейство Букър се радваха на удължения си престой. Носеше сладки за децата и два любовни романа за Памела. Докато Манди и Тревър си пишеха домашните, двете жени излязоха навън, облегнаха се на форда на Саманта и си поговориха за делови неща. Памела беше развълнувана, защото нейна приятелка намерила малък апартамент в Колтън само за четиристотин долара месечно. Децата изоставаха с ученето и след три нощи в мотела тя беше готова да продължи с живота си. Решиха да тръгнат рано следващата сутрин, да заведат децата на училище и да наемат апартамента. Саманта щеше да шофира.

След две седмици в Брейди, или по-точно след три седмици извън „Скъли и Пършинг“, Саманта напълно си навакса със съня и възвърна старите си навици. В пет сутринта в петък тя седеше в леглото, пиеше кафе и работеше върху справка от три страници относно заболяването на Бъди Райзър и измамата, до която бяха прибегнали от „Каспър Слейт“, за да го лишат от помощите му. В шест сутринта изпрати по имейл документа на Мати, Донован и баща си. Изгаряше от нетърпение да види каква ще е реакцията на Маршал Коуфър.

Едно ново голямо съдебно дело сигурно беше последна грижа за Донован и Саманта не искаше да го тормози в този паметен за него ден, но се надяваше той да намери време през уикенда да се запознае с положението на господин Райзър и да сподели мнението си. Десет минути по-късно получи мнението му. Имейлът му гласеше:

През последните дванайсет години се боря със зъби и нокти с тези негодници и страстно ги ненавиждам. Мечтая си за величествен финал на съдебен процес срещу Кастратите, на който да бъдат безпощадно разобличени всичките им грехове. Много се радвам за това дело! Да поговорим по-късно. Заминавам на война в Колтън. Ще бъде забавно!

Добре. Желая ти късмет

отговори тя.

В седем часа отиде с колата си в мотел „Старлайт“ взе семейство Букър. Манди и Тревър бяха облечени с най-хубавите си дрехи и нямаха търпение да се върнат в училище. Докато Саманта ги караше,

те си изядоха поничките и не спряха да бърборят. Границата между адвокатската професия и тази на социалния работник отново се поразмаза, но нямаше значение. Според Мати, освен предоставянето на правни консултации работата често изискваше брачни консултации, осигуряване на превоз, готвене, търсене на работа, обучение, финансови съвети, търсене на жилище и гледане на деца. Тя обичаше да повтаря: „Не работим на час, а според клиента“.

Саманта остана в колата си пред училището в Колтън, а Памела влезе вътре с децата. Искаше да се види с учителите и да обясни положението. Всеки ден Саманта бе изпращала имейли до преподавателите и директорката, които бяха готови да съдействат.

След като оставиха децата на мястото, където трябваше да бъдат, през следващите два часа Саманта и Памела огледаха доста жилища под наем във и около Колтън. Апартаментът, за който приятелката на Памела се беше изказала толкова възторжено, се намираше само на няколко пресечки от училището и беше в порутена търговска сграда, частично приспособена за обитаване. Беше относително чист, дори обзаведен, а това беше важно, защото Памела нямаше никакви мебели. Наемът беше четиристотин долара месечно, което беше разумно предвид състоянието на апартамента. На тръгване Памела заяви без особено въодушевление:

— Сигурно ще можем да живеем тук.

Спешният фонд на Мати щеше да стигне само за два месеца, но Саманта не й разкри този факт. Намекна й обаче, че средствата са ограничени и че тя трябва да си намери работа възможно най-скоро. Засега не беше насрочено изслушване във връзка със заповедта за запор. Всъщност Саманта нямаше никакви новини от ответника „Топ Маркет Солушънс“. Обади се два пъти във фабриката за осветителни тела, за да се увери, че господин Симънс е в що-годе добро разположение на духа и че Памела ще получи работата си обратно веднага щом запорът бъде отменен. Изгледите тя да си намери друго занимание в окръг Хопър бяха слаби.

Саманта никога не беше влизала в каравана, превърнат в дом. Изобщо не й беше хрумвало да го прави, но на три километра източно от града, в края на един застлан с чакъл път за пръв път преживя и това. Караваната беше хубава, обзаведена и я даваха само за петстотин и петдесет долара месечно. Памела призна, че е отраснала в каравана,

подобно на мнозина от приятелите си, и че уединението и допада. Отначало мястото се стори невероятно тясно на Саманта, но след като се поразходи вътре, неохотно призна, че е влизала в много по-неудобни жилища в Манхатън.

Имаше и една къща близнак на възвишение над града с хубава гледка, но по всичко личеше, че съседите са непоносими. Имаше свободна къща и в съмнителен квартал на града. Погледнаха я от колата и изобщо не слязоха. С това търсенето им приключи и двете решиха да пият кафе в центъра, недалече от съда. Саманта устоя на изкушението да се промъкне на последните редове в залата и да погледа представлението, което Донован щеше да изнесе пред съдебните заседатели. Двама местни в съседното сепаре говореха единствено за процеса. Единият каза, че когато се отбил в осем и половина, залата вече била претъпкана. Според многословно изразеното му мнение това бил „най-големият съдебен процес, провеждан някога в Колтън“.

— За какво е? — попита любезно Саманта.

— Не знаете за процеса „Тейт“? — попита невярващо мъжът.

— Съжалявам, не съм от тук.

— О, боже — поклати глава той и повече не ѝ обърна внимание.

Палачинките му пристигнаха и човекът изгуби интерес към речите. Знаеше твърде много, за да успее да го сподели за толкова кратко време.

Памела трябваше да се отбие при своя приятелка в Колтън. Саманта я остави в кафенето и се върна в Брейди. Щом прекрачи прага на офиса, Мати я посрещна с думите:

— Току-що получих есемес от Джеф. Донован е отхвърлил споразумението и сега делото е в ръцете на съдебните заседатели. Да си купим по един сандвич и да хапнем в колата, докато пътуваме.

— Аз тъкмо идвам от там — осведоми я Саманта. — Пък и няма да си намерим място.

— Откъде знаеш?

— Имам си източници.

Затова изядоха по един сандвич в заседателната зала заедно с Клодел в напрегнато очакване на следващия есемес. Когато такъв не дойде, те се върнаха по кабинетите си, където продължиха да чакат.

В един часа следобед госпожа Франсин Кръмп пристигна за официалното подписване на завещанието си. Странно беше жена, собственик на земя на стойност поне 200000 долара, да се скъпи за всеки цент, но истината бе, че тя притежаваше единствено земята (и възгледите отдолу). Саманта беше влязла във връзка с „Маунтин Тръст“, уважавана екологична фирма, която ставаше собственик на земята срещу задължението да я опазва. Съгласно краткото завещание Франсин оставяше на „Маунтин Тръст“ своите осемдесет акра и обезнаследяваше петте си деца. Докато Саманта четеше и обясняваше старателно всяко нещо, Франсин се разплака. Едно е да се ядосаш и да „отрежеш“ децата си от наследството, но е съвсем различно да видиш думите на хартия. Саманта се притесни дали старицата ще подпише. За да бъде завещанието валидно, Франсин трябваше да бъде „дееспособна“ и сигурна в действията си. В момента обаче тя беше развълнувана и неуверена. Беше осемдесетгодишна, с влошено здраве и надали щеше да живее още дълго. Децата ѝ несъмнено щяха да оспорват завещанието. И тъй като нямаше да могат да обвинят „Маунтин Тръст“, че са оказали неправомерно влияние върху майка им, щяха да атакуват завещанието с твърдението, че майка им не е била с ума си, когато го е подписала. А Саманта щеше да попадне в средата на грозна семейна разправа.

Затова повика и Анет, и Мати за подкрепление. Двете ветеранки бяха присъствали на подобни случаи и няколко минути си побъбриха с Франсин за едно-друго. Накрая сълзите спряха. Анет я попита как са децата и внуците, но това не разведри настроението на старата жена. Напоследък, рядко ги виждала. Били я забравили. Внуците растели много бързо, а тя пропускала всичко това. Мати ѝ обясни, че след смъртта ѝ и след като семейството узнае, че е дарила земята си на „Маунтин Тръст“, ще възникнат проблеми. Че те ще наемат адвокати да оспорят завещанието. Това ли искала?

Франсин не отстъпваше. Беше огорчена, задето съседите ѝ бяха продали земята си на възгледобивната компания, и беше твърдо решена да брани своята. Нямаше доверие на децата си, знаеше, че те ще искат по най-бързия начин да грабнат парите. Когато овладя емоциите си, тя подписа завещанието в присъствието на трите адвокатки като свидетели. Те подписаха и клетвени декларации относно стабилното

психическо състояние на клиентката си. След като Франсин си тръгна, Мати предрече:

— Пак ще се видим.

В два следобед още не бяха получили новини от съдебната зала и Саманта осведоми Мати, че трябва да се върне в Колтън, за да вземе семейство Букър. Мати тутакси скочи и двете бързо потеглиха.

Донован убиваше времето в една беседка зад грозната сграда на съда. Седеше на пейката и си бърбеше с Лайза Тейт, майката на момчетата и ищец по неговото дело. Джеф беше наблизо, говореше по телефона, пушеше пура и изглеждаше напрегнат.

Донован представи Мати и Саманта на Лайза и я похвали за поведението ѝ по време на петте дни на процеса. Съдебните заседатели все още обсъждали, осведоми ги той и посочи към прозорец на втория етаж на съда.

— Това е стаята им — каза той. — Вече три часа си говорят.

— Много съжалявам за момчетата ти, Лайза — каза Мати. — Такава безсмислена трагедия.

— Благодаря — отвърна тихо жената, но нямаше никакво желание да продължава разговора.

— Е, как мина заключителната ти реч? — попита Саманта след неловка пауза.

Донован се усмихна победоносно и отговори:

— Вероятно беше една от трите ми най-добри. Разплаках ги, нали, Лайза?

Тя кимна и потвърди:

— Беше много прочувствено.

Джеф приключи разговора си и се присъедини към тях.

— Защо се бавят толкова? — попита той Донован.

— Спокойно. Получиха вкусен обяд на разноски на окръга. Сега разглеждат доказателствата. Давам им още един час.

— И после какво? — попита Мати.

— Огромна присъда — каза той с поредната усмивка. — Рекордно голяма за окръг Хопър.

— „Стрейхорн“ предложила деветстотин хиляди долара, преди съдебните заседатели да се оттеглят — осведоми ги Джеф, — но

нашият Пери Мейсън отказа.

Донован изгледа брат си с подигравателна усмивка.

— Какво разбираш ти? Почакай и ще видиш.

Саманта се смая от безразсъдното решение на Донован. Клиентката му беше бедна жена, слабообразована и със смътни шансове за по-добър живот. Съпругът ѝ беше в затвора за продажба на наркотици. Тя и двамата ѝ синове бяха живели в каравана в планинските дебри, когато се беше случила трагедията. А сега беше сам-самичка — тя и това съдебно дело. Имаше вероятност да си тръгне поне с половин милион долара — повече пари, отколкото някога би могла да мечтае. Адвокатът ѝ обаче беше отказал и беше предпочел да рискува. Заслепен от мечтата си да улучи златна жила, се бе отнесъл нехайно към шанса горката жена да получи солидна сума пари. Ами ако съдебните заседатели се отклоняха в неправилната посока и кажеха „не“? Ако въгледобивната компания съумееше тихомълком да окаже натиск на неподозирани места?

Саманта не можеше да си представи ужаса на Лайза Тейт, ако си тръгнеше от съдебната зала с празни ръце, без никаква компенсация за смъртта на двете ѝ момчета. На Донован обаче явно не му пукаше, изглеждаше дори наперен. Външно несъмнено беше по-спокоен от всички останали в малката им група. Баща ѝ открай време твърдеше, че адвокатите, водещи битки в съда, са особена порода хора. Те вървяха по тънката граница между големите присъди и катастрофалните провали, а истински добрите сред тях не се бояха да поемат рискове.

Мати и Саманта не можеха да останат. Семейство Букър ги очакваше. Взеха си довиждане и Донован ги покани да се отбият по-късно в кантората му, за да празнуват.

Памела Букър предпочиташе караваната. Беше говорила със собственика и беше смъкнала наема на петстотин долара за шест месеца. Мати каза, че Службата за правна помощ може да поеме първите три, но след това грижата за наема била нейна работа. Когато взеха децата от училище, Памела им съобщи за новия им дом. Веднага поеха с колата натам. Тя нямаше търпение да им го покаже.

Обаждането пристигна в пет и двайсет. Новината беше страхотна. Донован беше спечелил милионната си присъда. По-точно три милиона, колкото беше поискал от съдебните заседатели. По един милион за всяко дете и един милион наказателно обезщетение за вреди. Нечувана присъда за този край. Джеф разказа на Мати, че съдебната зала все още била претъпкана, когато прочели присъдата, и присъстващите аплодирали бурно, преди съдията да въведе ред.

Саманта беше в заседателната зала заедно с Мати и Анет и трите бяха на седмото небе. Те запляскаха победоносно, размахаха юмруци и се разбъбриха оживено, като че ли собствената им незначителна фирмичка беше постигнала нещо велико. Това не беше първата присъда на Донован за повече от един милион долара — беше спечелил една в Западна Вирджиния и една в Кентъки, и двете за катастрофи с участието на камиони, транспортиращи въглища, но тази беше най-голямата. Бяха щастливи, дори леко зашеметени, и не бяха сигурни дали се вълнуват повече от победата, или се наслаждават на облекчението, че той не е изгубил. Нямаше значение.

Значи това представлява съдебният процес, помисли си Саманта. Може би започваше да разбира. Това беше устремът, силният прилив на опиянение, който тласкаше тези адвокати към ръба. Това беше тръпката, която търсеше Донован, когато отказа да приеме предложените пари. Това беше свръхдозата тестостерон, която вдъхновяваше мъже като баща ѝ да се втурват към другия край на света в преследване на съдебни дела.

Мати заяви, че ще трябва да го отпразнуват. Звънна на Честър и го накара да действа. Бургери на грила в задния им двор с шампанско за начало и после бира. Два часа по-късно празненството беше в разгара си в прохладната вечер. Донован прие победата си скромно, отклоняваше поздравленията и прехвърляше всички заслуги на клиентката си. Лайза също беше там, сама. Освен домакините и Саманта присъстваха Анет с Ким и Адам, Барб и съпругът ѝ Уилт, Клодел и нейният съпруг, Вик Канзаро и приятелката му, и Джеф.

Мати вдигна тост:

— В нашата работа победите са рядкост, затова нека се насладим на този славен миг, на триумфа на доброто над злото и така нататък и да изпием тези три бутилки шампанско. Наздраве!

Саманта седеше на ракитовата люлка в двора и си говореше с Ким, когато Джеф я попита иска ли да ѝ долее.

Тя искаше и той взе празната ѝ чаша. Когато се върна, погледна тясното празно място до нея и тя го покани да седне. Беше много уютно. На Ким ѝ доскуча и ги остави. Беше прохладно, но шампанското ги сгряваше.

Второто ѝ приключение с чесната не беше толкова вълнуващо, колкото първото. Чакаха цял час на летището в окръг Ноланд да се премести някакъв атмосферен фронт. Може би трябваше да почакаят още малко. По едно време Донован промърмори, че ще е по-добре да отложат пътуването. Джеф, който също пилотираше, изглежда, беше съгласен, но после забеляза някакво разкъсване на фронта и реши, че може би ще успеят. След като ги наблюдава как разглеждат екрана с прогнозата за времето на терминала и се притесняват заради „турбуленцията“, Саманта тайно се помоли да отложат полета. Но братята не го направиха. Излетяха в облаците и през първите десет минути Саманта имаше чувството, че всеки момент ще повърне. Донован извика „Дръж се“ от предната седалка, докато малкият самолет се тресеше. За какво точно да се държи? Седеше на задната седалка, която беше твърде тясна дори за нея. Бяха я отпратили във втора класа и вече си беше обещала това да е последният ѝ полет. Дъждовни капки обстрелваха предното стъкло като куршуми.

На височина хиляда и осемстотин метра облаците значително оредяха и полетът продължи гладко. Двамата пилоти отпред видимо си отдъхнаха. И тримата пътници на борда бяха със слушалки и когато дишането на Саманта се успокои, тя остана очарована от радиото. Самолетът се направляваше от контрола на въздушното движение във Вашингтон, а на същата честота имаше най-малко още четири самолета. Всички страшно се вълнуваха от времето и пилотите оповестяваха на какво са се натъкнали и актуализираха информацията. Не след дълго обаче Саманта започна да се отегчава, докато си бръмчаха кротко и леко подскачаха над облаците. Не се виждаше нищо нито долу, нито встрани. След час тя почти задряма.

Два часа и петнайсет минути след излитането от Брейди кацнаха на малко летище в Манасас, Вирджиния. Наеха кола, намериха заведение, от което си купиха такос за обяд, без да слизат от автомобила, и пристигнаха в новия офис на „Коуфър Груп“ в

Александрия в един следобед. Маршал ги посрещна сърдечно и се извини, че навсякъде е празно. Все пак беше събота.

Маршал много се радваше да види дъщеря си, особено при тези обстоятелства. Тя беше в компанията на истински адвокат и изглеждаше искрено заинтересувана от завеждането на съдебно дело срещу корпоративни злодеи. След първите си две седмици във въгледобивните райони Саманта вече беше на път да се промени. А той от години напразно се опитваше да ѝ покаже светлината.

Побъбриха си малко, после Маршал каза на Донован:

— Поздравления за присъдата. Не е лесно да я спечелиш на такова място.

Саманта не беше споменавала на баща си за присъдата по делото „Тейт“. Два пъти му беше изпращала имейли с подробности за срещата, но нищо за процеса.

— Благодаря — отговори Донован. — Драснаха два реда във вестника на Роаноук. Сигурно там си прочел.

— Това съм го пропуснал — отговори Маршал. — Следим много процеси по една национална информационна мрежа. Твоята история се появи снощи и аз прочетох резюмето. Невероятни факти.

Седяха край квадратна маса с истински цветя по средата до сребърна каничка с кафе. Маршал не беше официален — носеше кашмирен пуловер и кадифен панталон. Момчетата Грей бяха по джинси и спортни сака. Саманта беше с джинси и пуловер.

Донован отново благодари и отговори на въпросите на Маршал за процеса. Джеф не казваше нищо, но и нищо не пропускаше. Двамата със Саманта се споглеждаха от време на време. Тя наля още кафе и накрая каза:

— Може би е време да минем на въпроса.

— Да — съгласи се Маршал и отпи от кафето си. — Доколко съм запознат?

— Няма нищо ново — отговори Саманта. — Тъкмо започнах да ровя и съм сигурна, че ще научим много повече, след като подам иска за помощи поради заболяване от пневмокониоза.

— „Каспър Слейт“ се славят като гадняри — отбеляза Маршал.

— И напълно заслужено — отвърна Донован. — Отдавна се боря с тях.

— Запознайте ме с вашето дело. Да чуя теорията ви.

Донован си пое дълбоко дъх и погледна към Саманта.

— Ще го заведем във федералния съд, вероятно в Кентъки — започна той. — Или в Западна Вирджиния. Със сигурност не във Вирджиния, защото там има таван за наказателните обезщетения. Ще заведем дело с един ищец, Бъди Райзър, и ще съдим „Каспър Слейт“ и „Лоунрок Коул“. Ще ги обвиним в измама и заговор, вероятно и изнудване, и ще поискаме главозамайваща сума за наказателно обезщетение. Става дума за това, ясно и просто. В момента капиталът на „Лоунрок Коул“ възлиза на шест милиарда долара и освен това са изцяло застраховани. „Каспър Слейт“ е частна компания и нямаме представа колко струва, но ще разберем. Надяваме се, докато ровим, да попаднем и на други случаи на измама. Колкото повече, толкова по-добре. Ако не стане така, имаме готовност да представим делото на Райзър пред съдебни заседатели и да поискаме цяло състояние като наказателно обезщетение.

Маршал кимна в знак на съгласие, сякаш беше правил това поне сто пъти.

Донован попита:

— Какво мислиш?

— Засега съм съгласен. Звучи добре, особено ако наистина е налице измама, която няма как да бъде обяснена. Със сигурност има правни основания и делото е много атрактивно за съдебните заседатели. Всъщност го намирам за блестящо. Корумпирана юридическа фирма и високоплатени адвокати, които укриват медицински данни, за да лишат един беден и болен миньор от скромните му помощи. Този процес е мечта за всеки адвокат! — Той замълча, отпи бавно от кафето си и продължи: — Но най-напред трябва да се разреши дребният проблем с воденето на процеса. Донован, твоята фирма няма почти никакви служители и възможностите ѝ са, така да се каже, ограничени. Подобно дело ще отнеме поне пет години и ще струва минимум два милиона долара.

— Един милион — възрази Донован.

— Да разделим разликата. Милион и половина. Допускам, че и това не е по силите ти.

— Така е, но имам приятели, господин Коуфър.

— Наричай ме Маршал, става ли?

— Разбира се, Маршал. Има две фирми в Западна Вирджиния и две в Кентъки, с които си сътруднича. Нерядко обединяваме парите и ресурсите си и си поделяме работата. Все пак не съм сигурен, че можем да рискуваме толкова много. И най-вероятно точно поради тази причина сме тук.

Маршал сви рамене, засмя се и каза:

— Това е моята работа. Битките, свързани със съдебни спорове. Консултирам адвокатите и хората, които финансират съдебните им дела. Изпълнявам ролята на посредник между хората с парите и хората със съдебните дела.

— Значи бихте могли да уредите един-два милиона за съдебни разходи?

— Разбира се, не е проблем, не и в този порядък. В повечето случаи става дума за суми между десет и петнайсет милиона. Два милиона са проста работа.

— И колко ще струва на нас, адвокатите?

— Зависи от финансирането. Най-хубавото по отношение на това дело е, че ще струва, да кажем, два милиона, а не трийсет. Колкото по-малко вземете назаем за разходи, толкова повече ще задържите като приходи. Допускам, че ще получите петдесет процента от сумата, подлежаща на възстановяване.

— Никога не съм искал петдесет процента.

— Е, добре дошъл в лигата на големите, Донован. В наше време във всички големи съдебни дела адвокатът взема петдесет процента. И защо не? Ти поемаш всички рискове, вършиш цялата работа и влагаш всичките си пари. Присъждането на огромно обезщетение е неочакван късмет за човек като Бъди Райзър. Той, горкият, се опитва да си издейства хиляда долара месечно. Дадеш ли му няколко милиона, ще бъде на седмото небе, нали така?

— Ще си помисля. Никога не съм вземал повече от четирийсет процента.

— Е, осигуряването на финансиране може да се окаже трудно, ако не работим на петдесет процента. Просто така стоят нещата. Добре, за парите ще се организираме, ами хората? „Каспър Слейт“ ще изпратят срещу теб цяла армия от адвокати — най-доброто, с което разполагат, най-злите и най-лукавите, и ако си мислиш, че сега мамят,

само почакай да им опре ножът до кокал и да се наложи да крият мръсното бельо. Ще бъде война, Донован, каквато рядко виждаме.

— Някога съдил ли си юридическа фирма?

— Не. Бях твърде погълнат от делата срещу авиокомпаниите. Повярвай ми, те са достатъчно трудни.

— Коя е най-голямата ти присъда?

Саманта едва не се намеси с едно „О, моля ви се!“. Последното, от което се нуждаеха, беше Маршал да вземе думата, за да разказва бойните си подвизи. Той се ухили самодоволно и отговори без капка колебание:

— Смъкнах от „Браниф“ четирийсет милиона в Сан Хуан, Пуерто Рико, през осемдесет и втора година. Отне ми седем седмици.

На Саманта ѝ се искаше да подметне: „Страхотно, татко, а каква част от парите внесе в офшорна сметка и се опита да скриеш, докато мама не надуши?“.

Маршал продължи:

— Аз бях водещият адвокат, но бяхме общо четирима и се скъсахме от работа. Искам да кажа, Донован, че ще се нуждаеш от мощна подкрепа. Фондът ще разгледа под микроскоп теб и екипа ти, преди да ти отпусне парите.

— Не се притеснявам за екипа, за подготовката или за процеса — каза Донован. — През цялата си кариера чакам такова дело. Адвокатите, които ще привлека, са до един опитни в съдебните битки и познават терена. Това е нашият двор. Съдебните заседатели ще бъдат наши хора. Можем само да се надяваме, че съдията ще бъде извън сферата на влияние на ответниците. А при обжалването присъдата ще бъде в ръцете на федерални магистрати, не на щатски съдии, избрани от възгледобивните компании.

— Разбирам това — увери го Маршал.

— Не отговори на въпроса — намеси се Джеф почти грубо. — От какво трябва да се откажем в замяна на финансирането?

Маршал го стрелна с остър поглед, после машинално се усмихна и отвърна:

— Зависи. Въпрос на преговори. Моята работа е да уредя сделката, но допускам, че фондът, който имам предвид, ще поиска една четвърт от адвокатския хонорар. Както знаете, невъзможно е да се предвиди как ще постъпят съдебните заседатели, затова няма как и да

се планира какви ще бъдат хонорарите. Ако съдебните заседатели отсъдят, да кажем, десет милиона, а разходите са два, тогава, след като ги извадим, ще си разделите с клиента си осем милиона. Той получава четири и вие получавате толкова. Фондът взема една четвърт от тази сума. Вие получавате останалото. Сделката не е бог знае каква за фонда, но няма и да са на загуба. Петдесет процента възвръщаемост. Излишно е да го изтъквам, приятели, но колкото по-голяма е присъдената сума, толкова по-добре. Аз лично смятам, че десет милиона са малко. Подозирам, че съдебните заседатели ще се настроят лесно срещу противник като „Каспър Слейт“ и „Лоунрок Коул“ и ще искат кръв.

Говореше много убедително и се наложи Саманта да си припомни, че навремето баща ѝ успяваше да измъкне огромни суми от съдебните заседатели.

— Какви са тези хора? — попита Донован.

— Инвеститори, други фондове, хедж фондове, частни капитали, какви ли не. Удивително много азиатци откриха тази игра. Ужасени са от нашата система за колективни искове, но са и очаровани от нея. Мислят си, че пропускат нещо. Имам няколко пенсионирани адвокати, които навремето са удряли джакпота. Познават съдебната система и не се страхуват от рисковете. Доста добре са се справили с бизнеса си.

Донован, изглежда, не беше толкова сигурен.

— Съжалявам, но всичко това е съвсем ново за мен. Чувал съм за подобни фондове, но не съм си имал работа с тях.

— Това е просто старомоден капитализъм — увери го Маршал, — само че от нашата страна на улицата. Сега адвокат на ищеца със страхотно дело, но без пари, може да атакува корпоративните мошеници където и да било и да изравни силите на бойното поле.

— Значи те преглеждат делото и правят прогноза за изхода?

— Всъщност това е моята работа. Консултирам и двете страни — и адвоката по делото, и фонда. Въз основа на онова, което ми каза Саманта, и след като прегледах съответните документи, и най-вече благодарение на твоята растяща известност в съдебната зала, без никакви колебания ще препоръчам това дело на един от фондовете си. Много бързо ще получа одобрение за един-два милиона долара и ти ще влезеш в играта.

Донован погледна към Джеф, който пък погледна към Маршал и попита:

— Навремето, в разцвета на силите си, бихте ли поели това дело, господин Коуфър?

— На секундата. Големите адвокатски фирми са слаби ответници, особено ако човек ги спипа на местопрестъплението.

— Според теб Бъди Райзър готов ли е за такова предизвикателство? — попита Донован Саманта.

— Нямам представа — отговори тя. — Той иска просто да получи помощите си, предишни и сегашни. Не сме обсъждали такова дело. Всъщност той дори не знае какво съм открила в медицинските му картони. Смятах да се срещна с него следващата седмица.

— А какво ти подсказва инстинктът?

— Питаш какво ми подсказва инстинктът за материя, за която не разбирам нищо?

— Да или не?

— Да. Той е боец.

* * *

Отидоха в един спортен бар малко по-надолу по улицата. На петте телевизора предаваха колежански футбол. Донован беше играл в отбора на „Вирджиния Тек“ и изгаряше от нетърпение да научи резултата. Поръчаха си бира и се струпаха около една маса. След като сервитьорът им поднесе четири халби, Маршал каза на Донован:

— Името ти се появи онлайн снощи. Разглеждах дела, свързани със замърсяването в районите с въглищни залежи — съжалявам, но това чета през свободното си време, — и попаднах на утаител в планината Пек и огромен брой раковоболни в долината Хамър. Според една статия в чарлстънския вестник ти от известно време проучваш случая. Нещо да се очертава?

Донован срещна погледа на Саманта, която бързо поклати глава. Не, не съм му казвала нито дума.

— Още проучваме и набираме клиенти — отговори Донован.

— Клиенти означава съдебно дело, нали? Не си вра носа, просто съм любопитен. Делото ми се струва много важно и много скъпо.

„Крол Майнинг“ са чудовище.

— Прекрасно познавам „Крол“ — предпазливо каза Донован.

Нито за секунда не би доверил на Маршал Коуфър информация, която би могъл да замени или да изтъргува за друга сделка. Когато стана ясно, че предпочита да не говори за случая, Маршал продължи:

— Добре, знам два фонда, които специализират в дела, свързани с изхвърлянето на токсични отпадъци. Длъжен съм да добавя, че това е много доходоносна сфера.

За теб всичко ли е доходоносно, татко? — искаше да попита Саманта. А после си помисли: „Колко добре си подходжат!“. Донован Грей и неговият екип, които или притежават, или имат достъп до истинско съкровище от неправомерно придобити документи, някога собственост на „Крол Майнинг“, и „Коуфър Груп“, лишени от права адвокати, които несъмнено биха нарушили закона отново, ако изпаднат в затруднение. Те бяха в единия ъгъл на ринга. В другия беше „Крол Майнинг“, компанията с най-лошата репутация за спазване безопасността на труда в историята на въгледобива в САЩ, вероятно собственост на един от най-опасните руски гангстери от обкръжението на Путин. А наред ринга, мъчейки се да избегнат куршумите, бяха бедните изстрадали хора от долината Хамър, подмамани да напуснат караваните си и омаяни със сладки приказки да се подпишат за участие във вълнуващото приключение сред американската съдебна система, свързана с колективните искове. Щяха да бъдат наречени ищци и да съдят отсрещната страна за милиарди долари. Ако получеха хилядарка, щяха да я изхарчат за цигари и лотарийни билети. Еха! Саманта пресуши бирата си и се закле да избягва сериозните съдебни дела. Гледаше футбол на два екрана, но нямаше представа кой играе.

Маршал разказваше някаква история за два реактивни самолета — единият от Корея, другият от Индия, — сблъскали се на летището в Ханой през 1992 г. Всички загинали, сред жертвите нямало нито един американец, въпреки това Маршал завел дело в Хюстън, където съдебните заседатели разбирали от големи присъди. Донован беше очарован, Джеф — леко заинтригуван. Достатъчна аудитория за Маршал. Саманта продължи да гледа мача.

След още една бира — Донован щеше да пилотира — се върнаха в кантората и се сбогуваха. Саманта забеляза, че грее слънце и небето е

ясно. Може би обратният им полет щеше да бъде по-приятен, с по-голяма видимост.

Тя целуна баща си по бузата и обеща да му звънне по-късно.

Присъдата по делото „Тейт“ породя вълнение в областта и се превърна в източник на безкрайни клюки и спекулации. Според статия в роаноукския вестник „Стрейхорн Коул“ обещаваха ожесточено обжалване. Адвокатите на фирмата не казваха почти нищо, но останалите не бяха толкова плахи. Вицепрезидент на компанията окачества присъдата като „шокираща“. Говорител на някаква група за икономическо развитие се притесняваше, че „такава огромна присъда“ може да навреди на репутацията на щата като благоприятно място за бизнес. Цитираха един от съдебните заседатели (неназован по име), който твърдеше, че в съдебната зала се пролели много сълзи. Лайза Тейт не бе открита за коментар, но адвокатът ѝ беше на линия.

Саманта гледаше и слушаше и излезе да пийне в петък вечерта с Донован и Джеф. Диетична кола за нея, „Дикъл“ за тях. „Стрейхорн“ може и да позираха с обещанието да обжалват, но Донован твърдеше, че компанията наистина иска да се споразумее. Бяха загинали две деца и фирмата съзнаваше, че трудно би могла да спечели. Наказателното обезщетение щеше автоматично да бъде намалено от един милион на триста и петдесет хиляди долара, така че почти една четвърт от присъдата вече си беше заминала. Компанията предложи милион и половина, за да постигне споразумение във вторник след произнасянето на присъдата, и Лайза Тейт искаше да вземе парите. Донован се беше изпуснал, че хонорарът му е четирийсет процента, следователно надуваше добра печалба.

В сряда той, Джеф и Саманта се срещнаха с Бъди и Мейвис Райзър, за да обсъдят евентуално дело срещу „Лоунрок Коул“ и „Каспър Слейт“. Райзър бяха сломени от новината, че юридическата фирма, която познаваха от години — откакто Бъди страдеше от пневмокониоза, — беше укривала доказателства.

— Съдете копелетата за всичко — гневно отсече Бъди и по време на двучасовата среща не отстъпи от думите си.

Двамата съпрузи си тръгнаха от кантората на Донован вбесени и решени да се борят докрай. Същата вечер на по чашка Донован сподели със Саманта и Джеф, че е споменал за делото на двама от най-близките си приятели адвокати от различни фирми в Западна Вирджиния. Нито един от двамата не беше проявил интерес да прекара следващите пет години в кавги с „Каспър Слейт“ въпреки нечувано възмутителното им поведение.

Седмица по-късно Донован взе самолета до Чарлстън, Западна Вирджиния, за да заведе дело за замърсяването на долината Хамър. Пред сградата на федералния съд, застанал срещу тълпа репортери заедно с още четирима адвокати, той изложи същината на делото срещу „Крол Майнинг“. „Руска собственост“, разбира се. Заяви, че компанията от петнайсет години замърсява подпочвените води, че знае какво се случва и го прикрива, а също и че „Крол Майнинг“ знаят поне от десет години, че химикалите им са причина за рекордно висок процент раковоболни в Америка.

— Ще докажем всичко това — уверено заяви Донован, — разполагаме с нужните документи.

Той беше водещият юрист по делото и неговата група представляваше над четирийсет семейства в долината Хамър.

Подобно на повечето адвокати, Донован обичаше да е в центъра на вниманието. Саманта подозираше, че се е втурнал да заведе делото за долината Хамър, докато все още е в светлината на прожекторите след присъдата по делото „Тейт“. Тя се помъчи да се отдръпне и няколко дни да не обръща внимание на братята Грей, но те бяха доста настойчиви. Джеф я покани на вечеря. Донован се нуждаеше от съвета ѝ, защото заедно представлявали Бъди Райзър. Тя усещаше растящото му разочарование от приятелите, които не бяха особено въодушевени да се заемат с делото срещу „Каспър Слейт“. Донован неведнъж заяви, че ако се наложи, ще води делото сам. „Хонорарът ми ще бъде по-голям“, казваше той. Вманиачи се по случая и всеки ден разговаряше с Маршал Коуфър. За тяхна изненада, Маршал намери парите. Фонд, покриващ разходите за водене на съдебни процеси, предлагаше да осигури до два милиона долара срещу трийсет процента от обезщетението.

Донован отново притискаше Саманта да работи в кантората му. Не след дълго делото за долината Хамър и другото за Райзър щяха да

погълнат цялото му време и той се нуждаеше от помощ. Според нея Донован имаше нужда от пълен състав сътрудници, не само от помощничка на хонорар. Когато договори устно споразумение по делото „Тейт“ за 1.7 милиона долара, Донован ѝ предложи щатно място и щедра заплата. Тя отново отказа. Напомни му, че, първо, все още се страхува от съдебните процеси и не си търси работа, второ, че е в града само временно, докато положението в Ню Йорк се успокои и тя реши какво да прави с живота си занапред — етап, който няма да има нищо общо с Брейди, Вирджиния; и, трето, беше поела ангажимент към Службата за правна помощ и имаше действителни клиенти, които се нуждаеха от нея. Онова, което не му каза, бе колко се страхува от него и каубойския му подход към практикуването на правото. Беше убедена, че той или човек, който работи за него, е откраднал ценни документи от „Крол Майнинг“ и че този факт неизбежно ще бъде разобличен. Той не се смущаваше да нарушава правила и закони и не би се поколебал да престъпи дори съдебна заповед. Движеха го омразата и изгарящото желание за мъст и поне според нея го очакваха сериозни неприятности. Не смееше да признае дори пред себе си, че край него се чувства уязвима. Помежду им много лесно би могла да пламне връзка, а това би било ужасна грешка. Саманта се нуждаеше от по-малко време с Донован Грей, не от повече.

Не беше сигурна и как да се държи с Джеф. Той беше млад, неженен, секси — истинска рядкост по тези места. Освен това я преследваше и Саманта съзнаваше, че една вечеря, ако изобщо си намерят приятно местенце, би довела до нещо повече. След три седмици в Брейди подобна мисъл ѝ допадна доста.

На 12 ноември Донован влезе сам в сградата на федералния съд в Лексингтън, Кентъки, където се намираше седалището на юридическа фирма с осемстотин служители и с официалното название „Каспър, Слейт и Хюс“, и заведе дело срещу тях. Даде под съд и „Лоунрок Коул“, корпорация от Невада. Бъди и Мейвис бяха с него, разбира се, а и той беше алармирал пресата. Поговориха си с няколко репортери. Единият попита защо делото се завежда в Лексингтън и Донован обясни, че иска да разобличи „Каспър Слейт“ пред местните хора. Че цели да бъде на местопрестъплението и така нататък. Пресата се

радваше страхотно на историята и Донован събираше изрезки от материалите по вестниците.

Две седмици преди това бе завел съдебно дело за долината Хамър срещу „Крол Майнинг“ в Чарлстън — факт, отразен от местната преса.

Две седмици преди Чарлстън беше спечелил делото „Тейт“ със забележителна присъда и името му се бе появило в някои вестници.

На 24 ноември, три дни преди Деня на благодарността, го намериха мъртъв.

Кошмарът започна късно сутринта в понеделник. Всички работеха мълчаливо на бюрата си, нямаше никакви клиенти. Тишината беше нарушена от писъка на Мати — беше толкова пронизителен вик, че Саманта щеше да го помни вечно. Хукнаха към кабинета ѝ.

— Той е мъртъв! — нададе вой Мати. — Мъртъв е! Донован е мъртъв!

Стоеше права с една ръка на челото, а другата беше застинала във въздуха, стиснала телефона. Устата ѝ беше отворена, очите — ужасени.

— Какво? — изпищя Анет.

— Току-що са го намерили. Самолетът му се разбил. Мъртъв е.

Анет рухна на един стол и се разрида. Саманта впери поглед в Мати; и двете бяха неспособни да продумат. Барб беше на прага, закрила устата си с ръка. Най-накрая Саманта се приближи до Мати и взе телефона.

— Кой е? — попита тя.

— Джеф — отговори Мати, седна бавно и зарови лице в шепи.

Саманта се обади, но разговорът беше прекъснат. Коленете ѝ омекнаха и тя се отпусна на един стол. Барб се строполи на друг. Отлетя един миг — миг, натежал от страх, шок и несигурност. Възможно ли беше да е грешка? Не, не и щом единственият брат на Донован беше звъннал на любимата си леля с най-лошата новина. Не, не беше нито грешка, нито зловеща шега, това беше невероятната истина. Телефонът отново звънеше — и трите линии мигаха. Новината бързо се разпространяваше из града.

Мати преглътна мъчително и успя да прошепне:

— Джеф каза, че вчера Донован отлетял за Чарлстън, за да се срещне с някакви адвокати. Джеф не бил в града през уикенда и Донован бил сам. Контролната кула изгубила връзка с него към единайсет снощи. Някой на земята чул шум, а днес сутринта към

единайсет намерили самолета му сред гората, няколко километра южно от Пайквил, Кентъки. — Треперещият ѝ глас секна.

— Не мога да повярвам — хълцаше Анет. — Не мога да повярвам.

Саманта беше онемяла. Барб бръщолевеше нещо неразбираемо. Мина доста време, докато се опитваха да приемат случилото се. След малко Саманта излезе от стаята и заключи входната врата. Тихо обиколи кабинетите, дръпна завесите и пусна щорите. Мрак обгърна правната служба.

Телефоните звъняха ли, звъняха някъде далече, а часовниците сякаш бяха спрели. Честър отключи задната врата със свой ключ и се присъедини към скърбящите. Той седна на бюрото и сложи ръка върху раменете на жена си; потупваше я нежно, докато тя плачеше тихо и си шепнеше нещо.

— Говори ли с Джуди? — попита глухо Честър.

Мати поклати глава и отвърна:

— Не, Джеф каза, че ще ѝ се обади.

— Горкият Джеф. Къде е той?

— Беше в Пайквил, за да се погрижи за нещата, каквото и да означава това. Никак не беше добре.

Няколко минути по-късно Честър каза:

— Да се прибираме у дома, Мати. Трябва да полегнеш, а и днес тук никой няма да работи.

* * *

Саманта затвори вратата на кабинета и тежко се отпусна на стола си. Беше твърде зашеметена, за да се захване с някаква работа, затова впери поглед в прозореца и се постара да подреди мислите си. Не успя и неочаквано я обзе желание да си тръгне от Брейди и от окръг Ноланд, да избяга от Апалачите и никога да не се върне. През тази седмица беше Денят на благодарността и тя бездруго смяташе да замине за Вашингтон и да прекара известно време с родителите си и с някои приятели може би. Мати я беше поканила на обяд за Деня на благодарността, но Саманта вече беше отказала.

Какъв Ден на благодарността само! Очакваше ги погребение.

Мобилният ѝ завибрира. Беше Джеф.

В четири и половина следобед Джеф седеше на маса за пикник високо в планината, близо до Нокс, окръг Къри. Пикапът му беше паркиран наблизо и той беше сам, както беше очаквала Саманта. Не се обърна да погледне кой идва, не помръдна и докато тя крачеше по чакъла към него. Беше зареял поглед в далечината, потънал в обърканите си мисли.

Саманта го целуна по бузата.

— Много съжалявам.

— Аз също — отговори Джеф и успя да се усмихне, макар и само за секунда.

Той хвана ръката ѝ, когато тя седна до него. Допрели колена, двамата мълчаливо се взираха в долината под тях. Отначало нямаше сълзи, съвсем малко думи. Джеф беше корав човек, мъжкар, длъжен беше да прояви стоицизъм. Саманта подозираше, че той ще си поплаче насаме. Напуснат от баща си, осиротял след загубата на майка си, а сега останал съвсем сам след смъртта на единствения човек, когото беше обичал истински. Саманта дори не можеше да си представи колко дълбоко страда в този момент. Самата тя имаше усещането, че в корема ѝ е зейнала дупка, а познаваше Донован по-малко от два месеца.

— Нали знаеш, че те са го убили — каза той и облече в думи онова, над което всички си блъскаха главата цял ден.

— Кой са те? — попита тя.

— Кой са те ли? Лошите, и са много. Безмилостни, пресметливи, убийството е дреболия за тях. Убиват миньорите с опасните си мини. Убиват жителите на планините със замърсената вода. Убиват момченца, заспали в караваните си. Избиват цели общности, когато стените на утаителите им се скъсат и наводнят долините. Убиха майка ми. Преди години убиха мъжете от профсъюза, излезли на стачка за по-добри заплати. Надали брат ми е първият адвокат, когото убиват.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не знам, но ще се опитам. Днес сутринта бях в Пайквил... трябваше да идентифицирам тялото... и се отбих при шерифа. Казах му, че подозирам мръсна игра, и настоях самолетът да бъде третиран

като местопрестъпление. Вече съм уведомил федералните. Самолетът не е изгорял, само се е разбил. Не мисля, че е страдал. Представяш ли си, да разпознаеш тялото на собствения си брат!

Раменете на Саманта увиснаха при тази мисъл. Тя поклати глава. Джеф изсумтя.

— Бяха го откарали в моргата, точно като в телевизионните сериали. Отвориха камерата, издърпаха тялото навън, бавно повдигнаха белия чаршаф. Едва не повърнах. Черепът му беше строшен.

— Стига толкова — каза тя.

— Да, стига толкова. Човек никога не е подготвен за някои неща в живота, а след като ги направи, се кълне това никога повече да не става. Едва ли на много хора някога в живота им се налага да идентифицират труп.

— Да говорим за друго.

— Добре. За какво ти се говори?

— Как ще докажеш, че е престъпление?

— Ще наемем експерти да огледат самолета от перката до опашката. Националният съвет по безопасност на транспорта ще прослуша радиоемисиите, за да разбере какво се е случило преди катастрофата. Ще навържем фактите и ще разберем какво е станало. Ясна нощ, идеално време, опитен пилот с три хиляди часа зад гърба си, един от най-сигурните самолети в историята — просто няма логика да е иначе. Мисля, че в крайна сметка е ядосал не когото трябва.

От изток подухна ветрец, който разпиля листата и донесе хлад. Двамата се сгушиха по-близо един до друг като стари любовници, а не бяха. Нито стари, нито нови, нито настоящи. Бяха вечеряли заедно два пъти, нищо повече. Последното, от което се нуждаеше Саманта, беше сложна връзка с предизвестен срок на годност. Не беше сигурна какво иска. Джеф много често отсъстваше от Брейди и тя подозираше, че има намесено момиче. Двамата нямаха никакво бъдеще заедно. Настоящето може и да беше забавно, някоя лудория, малко развлечение, компания за студените нощи, но Саманта не смяташе да прибързва.

— Знаеш ли — каза той, — винаги съм мислел, че най-лошият ден в живота ми беше, когато леля Мати дойде в класната стая и ми съобщи, че мама е мъртва. Бях на девет години. Сега е по-лошо, много

по-лошо. Като вцепенен съм, толкова вцепенен, че можеш да ме прободеш с нож и нищо няма да усетя. Искате ми се да бях с него.

— Не, не е така. Една смърт стига.

— Не мога да си представя живота без Донован. Ние на практика бяхме сираци, нали разбираш, отгледахме ни роднини в различни градове. Той винаги се грижеше за мен, винаги ми пазеше гърба. Забърквах се в много неприятности и не се страхувах нито от роднините си, нито от учителите, нито от ченгетата, нито дори от съдиите. Страхувах се от Донован, и то не във физическия смисъл на думата. Страхувах се да не го разочаровам. За последен път съм влизал в съда, когато бях на деветнайсет. Той току-що беше завършил право. Бяха ме спипали с марихуана, съвсем малко количество, което всъщност се опитвах да продам, ама те не знаеха. Съдията се отнесе снизходително — няколко месеца в окръжния затвор, но нищо сериозно. Точно преди да се изправя пред съдията, се обърнах и огледах залата. Видях брат си до леля Мати, в очите му имаше сълзи. Не го бях виждал да плаче. И аз се разплаках и обещах на съдията, че повече никога няма да ме види. Така и стана. Оттогава нямам дори глоба за превишена скорост. — Гласът му стана леко дрезгав. Джеф стисна носа си и не заплака. — Той беше моят брат, най-добрият ми приятел, моят герой, началник и довереник. Донован беше целият ми свят. Не знам какво ще правя сега.

На Саманта ѝ идеше да ревне. Просто го слушай, нареди си тя. Той има нужда да говори.

— Ще открия тези типове, Саманта, чуваш ли ме? Дори да ми струва и последния долар, който имам и който ще открадна, ще ги намеря и ще им отмъстя. Донован не се страхуваше от смъртта, аз също не се страхувам. Дано и тях да не ги е страх.

— Кой е главният ти заподозрян?

— „Крол Майнинг“, струва ми се.

— Заради документите ли?

Той се извърна и я погледна.

— Откъде знаеш за документите?

— Една събота летях с Донован до долината Хамър. Обядвахме с Вик в Роквил. Говореха за „Крол Майнинг“ и се изпуснаха.

— Учуден съм, Донован беше по-внимателен.

— „Крол Майнинг“ знаят ли, че документите са били у него?

— Знаят, че документите са изчезнали, и силно подозират, че са у него. Документите са смъртоносни, отровни, просто ужасяващи.

— Виждал ли си ги?

Той дълго се колеба, преди да отговори. После въздъхна и призна:

— Виждал съм ги и знам къде са. Няма да повярваш какво съдържат. Никой няма да повярва. — Замълча за момент, сякаш това се налагаше, но и му се говореше. След като Донован й имаше чак толкова доверие, значи и той би могъл да й се довери. Той продължи: — Има едно писмо от изпълнителен директор в Питсбърг до централата им в Лондон, в което директорът твърди, че разчистването на кашата в планината Пек ще струва осемдесет милиона долара. Сумата за обезщетения на семействата с болни от рак според колективните искове възлизала едва на десет милиона и това било горната граница към онзи момент. Исковете още не били подадени и изобщо не било сигурно, че някога ще бъдат. Затова се оказвало много по-лесно да оставят хората да пият водата и да мрат от рак, а фирмата да похарчи малко пари за споразумения, отколкото да спре течовете от утаителя.

— И къде е това писмо?

— При останалите документи. Двайсет хиляди листа в четири кашона, прибрани на сигурно място.

— Някъде наблизо ли?

— Недалече от тук. Не мога да ти кажа, защото е много опасно.

— Не ми казвай. Изведнъж се оказа, че знам повече, отколкото ми се иска.

Джеф пусна ръката й и стана от масата за пикник. Наведе се, взе шепа ситни камъчета и ги хвърли надолу в клисурата. Промърмори нещо неразбираемо. Хвърли втора шепа, после трета, просто така, без да се цели в нещо конкретно.

Джеф се върна до масата, застана до нея и каза:

— Има нещо, което трябва да знаеш. Най-вероятно те подслушват. Телефона ти в службата, може би има бръмбари дори в апартамента ти. Миналата седмица един тип прегледа отново нашата кантора и наистина — беше пълно с бръмбари. Просто внимавай какво говориш, защото някой слуша.

— Шегуваш се, нали?

— По някаква причина днес не съм настроение за шеги, Саманта.

— Добре, добре, но защо мен?

— Държат ни под око, особено Донован. От години предполагаше, че някой го подслушва. Вероятно точно затова е летял за Чарлстън вчера, за да се срещне с адвокатите лично. Събират се в различни хотелски стаи, за да са далече от погледите им. Негодниците са те виждали с нас. Имат колкото си искат пари, така че могат да наблюдават всеки, който пристига или си заминава, особено нов адвокат в града.

— Не знам какво да кажа. Цял следобед говорих с баща си за самолетни катастрофи.

— По кой телефон?

— И по двата — и по служебния, и по мобилния.

— Внимавай с телефона в офиса. Гледай да говориш повече по мобилния. Може дори да започнем да използваме предплатени карти.

— Не мога да повярвам.

Джеф седна до нея, хвана ръката ѝ и вдигна яката на якето си. Слънцето се скри зад планината и вятърът се усили. С лявата си ръка Джеф бавно избърза една сълза от бузата си. Когато заговори, гласът му беше дрезгав и хриплив.

— Помня, че когато мама умря, не можех да спра да плача.

— Поплачи си, Джеф.

— Е, ако не мога да плача за брат си, сигурно няма да мога да го направя за никого.

— Давай. Ще ти олекне.

Той помълча няколко минути — мълчеше, но не плачеше. Притиснаха се един към друг. Спускаше се мрак, поривите на вятъра ги връхлитаха и отминаваха. След дълга пауза тя каза:

— Следобед говорих с баща ми. Излишно е да обяснявам, че е съсипан. През последния месец с Донован наистина се сближиха и татко много му се възхищаваше. Освен това той познава всички в тази област и може да намери подходящите експерти, които да анализират катастрофата. Каза ми, че през годините се е занимавал и с куп малки самолетни катастрофи.

— Умишлено предизвикани?

— Всъщност да. Две такива. Едната в Айдахо, другата в Колумбия. Ако познавам баща си добре, сигурно в момента е пред компютъра и на телефона и търси експерти по катастрофи с чесна. Предупреди ме, че в момента най-важното е самолетът да бъде на сигурно място.

— На сигурно място е.

— Така или иначе, Маршал Коуфър се включи в екипа, а ние имаме нужда от него.

— Благодаря. Харесвам баща ти.

— И аз, през повечето време.

— Студено ми е, а на теб?

— Да.

— Трябва да отидем у Мати, нали?

— Да, така мисля.

* * *

Тъй като от семейство Грей беше останало съвсем малко, а домът им беше разрушен още преди години, съболезнованията и тавите трябваше да бъдат поднесени другаде и естественият избор се оказа Мати. Храната започна да идва късно следобед, а всяко ястие беше придружено от продължително посещение на готвача. Проливаха се сълзи, изказваха се съболезнования, правеха се обещания за всевъзможна помощ и най-важното — дискутираха се подробности. Мъжете стояха на предната веранда и на алеята, пушеха и се питаха какво всъщност е предизвикало катастрофата. Авария на двигателя? Или се беше отклонил от курса? Някой подметна, че Донован е отправил по радиото общоизвестния за всеки пилот сигнал за помощ. Какво можеше да означава това? Повечето мъже бяха летели само един-два пъти през живота си, някои нито веднъж, но липсата на опит не намаляваше догадките. Вътре жените подреждаха прииждащите съдове с храна, често я опитваха, суетяха се край Мати и обсъждаха какво ли е положението с брака на Донован и Джуди, красивата млада жена, която така и не си намери място в града. Помнеха я със симпатия.

В крайна сметка Джуди и Мати бяха уговорили всичко. Отначало Джуди бе пожелала да изчакат до събота за службата, но според Мати не беше редно да развалят Деня на благодарността на хората с мисълта за очакващото ги мрачно събитие. Докато наблюдаваше всичко от възможно най-голяма дистанция, Саманта установи, че традициите се тачат в Апалачите, където не бързаха да погребват мъртвите. Беше живяла в Ню Йорк шест години и беше свикнала с бързото сбогуване, за да може скърбящите да продължат живота и работата си. Мати също, изглежда, предпочиташе да ускори нещата и накрая убеди Джуди службата да бъде в сряда следобед. Донован щеше да бъде вече погребан, когато се събудят в четвъртък и се заемат с празника.

Обединената методистка църква, четири часа следобед, двайсет и шести ноември. Погребението щеше да е в гробището отзад веднага след заупокойната служба. Донован и Джуди бяха членове на паството, макар от години да не бяха ходили на църква.

Джеф искаше да погребее брат си в планината Грей, но идеята не допадна на Джуди. Тя не харесваше Джеф и чувствата им бяха взаимни. В качеството си на законна съпруга на Донован Джуди имаше пълното право да се разпорежда с организацията. Това беше традиция, не закон, и всички го разбираха, включително Джеф.

В понеделник вечерта Саманта се повъртя край Мати около час, но скоро се измори от седенето заедно с другите опечалени, от ровенето в камарите с храна в кухнята и от излизането навън за глътка свеж въздух. Омръзна ѝ безсмисленото дърдорене на хората, които познаваха добре Мати и Честър, но не и племенника им. Дотегнаха ѝ клюките и предположенията. Изненада я бързината, с която градчето реагира на трагедията, явно решено да я изцеди до последната капка, но не след дълго интересът ѝ се превърна в чувство за безсилие.

Джеф също изглеждаше отегчен и безпомощен. След състрадателните прегръдки на безброй яки жени, които почти не познаваше, той тихомълком се изпари. Целуна Саманта по бузата и каза, че иска да остане сам. Тя си тръгна малко след него и прекоси притихналия град на път за апартамента си. Анет я покани, двете пиха чай до полунощ и разговаряха единствено за Донован Грей.

Саманта беше будна още преди изгрев. Пиеше кафе и сърфираше из интернет. В местния вестник имаше кратък материал за катастрофата, но не съобщаваха нищо ново. Описваха Донован като

адвокат, който се бори всеотдайно за правата на миньорите и на собствениците на земя. Споменаваха присъдата по делото „Тейт“, както и делото за долината Хамър срещу „Крол Майнинг“ и това на семейство Райзър срещу „Лоунрок Коул“ и техните адвокати. Адвокат, приятел на Донован от Западна Вирджиния, го описваше като „безстрашен закрилник на природната красота на Апалачите“ и като „заклет враг на своеволията на въгледобивните компании“. Нито намек за нечестна игра. Съответните служби до една разследваха. Донован току-що беше навършил трийсет и девет години и оставяше съпруга и едно дете.

Баща ѝ се обади рано и попита за погребението. Предложи да пристигне и да бъде до нея по време на службата, но Саманта му благодари и отказа. Маршал беше прекарал по-голямата част от понеделника на телефона, за да проучи колкото се може повече подробности. Обеща и да е докопал „нещо“, когато се видят след няколко дни. Щяха да обсъдят делото на Райзър, което в момента беше в застой по очевидни причини.

Правната служба приличаше на погребално бюро — вътре беше тъмно и мрачно, без никакви изгледи за приятен ден. Барб окачи венец на входа и заключи. Мати си остана у дома, както трябваше да направят и останалите. Отмениха уговорените срещи, не вдигаха телефоните. Планинската служба за правна помощ всъщност не беше отворена.

Не беше отворена и правната кантора на Донован М. Грей, на три пресечки по-надолу. Същият венец висеше и на нейната входна врата. Джеф бе вътре със секретарката и правния асистент и се мъчеше да начертае някакъв план. Тримата бяха единствените останали служители на вече мъртвата фирма.

Трагична смърт, известен адвокат, свободен достъп, любопитно малко градче, поредният скучен следобед — смесете всички тези съставки и ще разберете защо църквата се напълни много преди четири, когато преподобният Кондри започна службата. Произнесе многословна молитва и седна, докато хорът изпълни първия от няколко скръбни погребални химна. След това свещеникът отново се изправи за няколко цитата от Светото писание и за да сподели една-две печални и хаотични мисли. Първа думата получи Мати, която се бореше да овладее емоциите си, докато говореше за племенника си. Оказа се напълно способна да говори и да плаче едновременно и на моменти всички плачеха заедно с нея. Докато разказваше как Донован е намерил тялото на майка си, нейната сестра Роуз, гласът ѝ секна и тя замълча за миг. Преглътна измъчено и продължи храбро нататък.

Саманта седеше пет реда по-назад, до Барб и Анет. Всички стискаха кърпички и бършеха бузите си. И трите мислеха едно и също: „Хайде, Мати, можеш да го направиш. Стигни до края“. Мати обаче не бързаше. Това беше единственото сбогуване с Донован в църквата и никой не биваше да бърза.

Затвореният ковчег беше поставен под амвона и покрит с цветя. Анет прошепна, че в техния край ковчегът нерядко е отворен по време на службата и опечалените са принудени да гледат покойника, докато слушат прощалните слова за него. Озадачаваща традиция, която придаваше на мига много по-силен драматизъм, отколкото беше нужно. Анет сподели, че иска да бъде кремирана. Саманта призна, че не е разсъждавала по въпроса.

За щастие, Джуди беше достатъчно разумна, за да допусне такъв спектакъл. Двете с дъщеря ѝ седяха на първия ред, само на няколко метра от ковчегата. Беше точно каквато я описваха — слаба брюнетка с тъмни очи като тези на Донован. Дъщеря им Хейли беше на шест години и се мъчеше да преодолее раздялата на родителите си. А сега

беше съсипана от смъртта на баща си. Беше се вкопчила в майка си и не спираше да плаче.

Колата на Саманта беше натоварена и обърната на север. Тя отчаяно копнееше да напусне Брейди и да се втурне към къщи, към Вашингтон, където майка ѝ обещавахе да я чака със суши и бутилка хубаво шабли. Утре, в Деня на благодарността, щяха да спят до късно и да си направят дълъг обяд в афганистанския ресторант, където на празника винаги се пълнеше с американци, които или не обичаха пуешко, или искаха да избягат от семействата си.

Мати най-сетне се предаде на прилива на чувствата. Извини се и седна. Изпяха още един химн. Още няколко мисли на преподобния Кондри, почерпени от мъдростта на апостол Павел. И поредната дълга реч, този път от близък приятел от факултета по право в „Уилям и Мери“. След час плаченето бе на път да приключи и хората бяха готови да се разотиват. Преподобният благослови всички и множеството се пръсна. Повечето хора се събраха отново зад църквата и се скупчиха под погребалната шатра до гроба. Преподобният беше кратък. Думите му звучаха импровизирано, но уместно. Произнесе изразителна молитва и когато приключваше, Саманта започна бавно да се отдалечава. Обикновено всички присъстващи се изреждаха покрай опечаленото семейство и казваха по някоя утешителна дума, но Саманта не издържаше повече.

Беше се нагледала на местни традиции. Беше се нагледала на Брейди. Стигаше ѝ толкова общуване с братята Грей, с техните драми и проблеми. С пълен резервоар и празен мехур тя потегли целеустремено към апартамента на майка си в центъра на Вашингтон без намерение да спира през петте часа път. Когато пристигна, постоя на тротоара, попивайки звуците и гледките, уличното движение, струпването на толкова много хора, които живееха толкова близо един до друг. Това беше нейният свят. Тя копнееше за „СоХо“ и за френетичната енергия на големия град.

Карън вече беше по пижама. Саманта бързо разопакова багажа си и се преоблече. Цели два часа двете седяха на възглавници в хола, ядяха, пиха вино, смяха се и разговаряха.

Фондът, обещал да осигури парите за делото за измама и заговор срещу „Лоунрок Коул“ и „Каспър Слейт“, се беше оттеглил. Сделката беше развалена. Донован беше завел делото сам с обещанието адвокатите на другите ищци скоро да се присъединят и да се сформира първокласен екип. Сега обаче той беше мъртъв, приятелите му се бяха изпокрили и делото изобщо не се придвижваше. Кое то много измъчваше Маршал Коуфър. Беше „превъзходно дело“, с което той тутакси би се заел, ако можеше.

Не възнамеряваше да се откаже. Обясни на Саманта, че пуска случая през огромната си мрежа от познати адвокати от единия до другия бряг и не се съмнява, че ще успее да събере подходящ екип, който ще привлече достатъчно финансиране от друга инвестиционна група. Беше склонен да вложи собствени средства и да изиграе активна роля по време на процеса. Представяше си се като треньор до страничната линия, който дава инструкции на куотърбека си.

Двамата обядваха на следващия ден след празника. Саманта предпочиташе да избягва да говори за съдебни дела, за Донован, за Райзър, за „Лоунрок Коул“ и така нататък, всъщност за каквото и да е, свързано с Брейди, Вирджиния и Апалачите. Но докато побутваше салатата си, осъзна, че би трябвало да е признателна за делото. Без него почти нямаше да има за какво да разговаря с баща си. А сега можеха да го обсъждат с часове.

Той говореше тихо, а очите му шареха напред-назад, като че ли ресторантът беше пълен с шпиони.

— Имам свой човек в Националния съвет по безопасност на транспорта. — Беше самодоволен както винаги, когато разполагаше с уличаваща вътрешна информация. — Донован не е дал сигнал за помощ. Летял е на височина от две хиляди и сто метра при ясно време, без никакви признаци на опасност, а после е изчезнал от радара. Ако е имал проблем с двигателя, разполагал е с предостатъчно време да съобщи за него и за точното си местонахождение.

— Може би просто е изпаднал в паника — предположи Саманта.

— Не се съмнявам, че е изпаднал в паника. Самолетът е бил извън контрол, всеки би изпаднал в паника, по дяволите.

— Могат ли да разберат дали е използвал автопилота?

— Не, самолетът е малък и няма черна кутия, така че няма и данни за случилото се. Защо питаш за автопилота?

— Защото веднъж, докато летяхме, Донован ми каза, че понякога си дремва. Доспивало му се от бръмченето на двигателя, затова просто включвал автопилота и заспивал. Не съм сигурна как точно става, но може ли човек да заспи и по случайност да натисне неподходящо копче? Възможно ли е?

— Много неща са възможни, Саманта, а и тази теория ми допада повече от сценария за нечестна игра. Трудно ми е да повярвам, че този самолет е бил свален. Би било убийство и е твърде рисковано за който и да било от онези, с които той се беше захванал. „Лоунрок Коул“, „Крол Майнинг“, „Каспър Слейт“ — всички са негодници, няма съмнение, но биха ли поели риска да извършат убийство и да бъдат заловени? Съмнявам се. При това на толкова известен човек? Убийство, което със сигурност ще бъде разследване докрай? Не ми се вярва.

— Джеф обаче е убеден.

— Той гледа на нещата по различен начин и аз го разбирам. Съчувствам му. Но какво ще спечелят, ако свалят Донован? По делото срещу „Крол Майнинг“ още три фирми седят на масата на ищците, при това, дължен съм да добавя, много по-опитни в исковете, свързани с токсични отпадъци, от Донован.

— Документите са били у него.

Маршал се замисли за момент.

— Другите три фирми разполагат ли с документите?

— Съмнявам се. Останах с впечатлението, че са скрити някъде.

— Е, както и да е, „Крол“ не го знаят, все още не. Всъщност, ако бях адвокат на „Крол“, бих допуснал, че всички прависти от екипа на ищеца имат достъп до документите. Така че какво биха спечелили, ако отстранят само един от четиримата адвокати?

— Ако следваме твоята логика, „Лоунрок Коул“ и „Каспър Слейт“ биха имали огромен стимул да го отстранят. В това дело Донован е самотен стрелец, както се изразяваш ти. Единствен адвокат. Той умира и само след двацет и четири часа парите за съдебните разходи са оттеглени. Край с делото. Те печелят.

Маршал поклати глава. Отново се озърна — никой не забелязваше присъствието им.

— Виж, Саманта, ненавиждам компании като „Лоунрок“ и адвокатски кантори като „Каспър Слейт“. Посветих цялата си кариера

на борбата с такива негодници. Презирам ги, ясно? Обаче те имат почтена фасада — по дяволите, акциите на „Лоунрок“ се търгуват публично. Никога няма да ме убедиш, че са способни да убият адвокат, който ги съди. „Крол“ са друга работа — това е бандитска фирма, собственост на богат гангстер, който обикаля по света и създава неприятности. „Крол“ са способни на всичко, но пак те питам — защо? Убийството на Донован в крайна сметка няма да им помогне.

— Да говорим за друго.

— Извинявай, той ти беше приятел и аз много го харесвах. Напомняше ми на мен като млад.

— Смазващо е. Трябва да се върна, а не съм сигурна, че го искам.

— Вече имаш клиенти. Истински хора с истински проблеми.

— Знам, татко. Аз съм истински адвокат, а не бурмичка в корпоративна фирма. Ти печелиш.

— Не съм го казал и не е някакво съревнование.

— Повтаряш го от три години, пък и за теб всичко е съревнование.

— Малко сме раздразнителни, а? — Маршал се пресегна през масата и докосна ръката ѝ. — Извинявай. Знам, че седмицата ти беше наситена с емоции.

Неочаквано очите ѝ се навлажниха и гърлото ѝ се сви.

— Хайде да си тръгваме — помоли тя.

Бяха четирима — всичките едри, гневни, грубовати хора, двама мъже и две жени на възраст от четирийсет и пет до шейсет години, допускаше тя, с прошарена коса, паласки от тлъстини и евтини дрехи. Бяха дошли в града на гости на майка си за празника, но сега се оказваха принудени да останат, да не отидат на работа и да се оправят с правната каша, която не бяха създали. Докато се приближаваше пеша, Саманта ги видя да се навъртат край входната врата и да чакат нетърпеливо правната служба да отвори. Инстинктивно се досети кои са и какво искат. Зачуди се дали да не се шмугне в магазина за одеяла на Бети и да се скрие за около час, обаче за какво щяха да си говорят с Бети? Вместо това заобиколи и влезе през задния вход. Светна, направи кафе и накрая отиде отпред и отключи вратата. Те все още чакаха и все още бяха ядосани; нещата се влошаваха от доста време.

— Добро утро — поздрави Саманта с възможно най-ведрия си тон, но дори за слепец беше ясно, че следващият един час изобщо няма да бъде приятен.

Водачът им, най-възрастният, изръмжа:

— Търсим Саманта Коуфър. — И пристъпи напред, следван от останалите трима.

— Аз съм — каза тя, все още усмихната. — Какво мога да направя за вас?

Една от сестрите рязко ѝ подаде някакъв сгънат документ и попита:

— Вие ли написахте това за Франсин Кръмп?

Другият брат додаде:

— Завещанието на майка ни. — Изглеждаше готов всеки момент да я заплуюе в лицето.

Последвах я в заседателната зала и седнаха около масата. Саманта учтиво им предложи кафе, а когато и четиримата отказаха, отиде в кухнята и бавно си наля една чаша. Протакаше, чакаше да дойде още някой. Беше осем и половина и обикновено по това време

Мати се затваряше в кабинета си и си бърбеше с Донован. Днес обаче надали щеше да пристигне преди обед. Саманта се настани начело на масата с чаша прясно сварено кафе. Джона, на шейсет и една години, живееше в Бристол. Ирма, на шейсет, живееше в Луивил. Юна Фей, на петдесет и седем, живееше в Роум, Джорджия. Лони, на петдесет и една, живееше в Ноксвил. Делос, „изтърсакът“, на четирийсет и пет, живееше в Дърам и в момента беше у дома с „мама“, която беше много разстроена. Бяха прекарвали напрегнат Ден на благодарността. Саманта си водеше бележки и се опитваше да спечели известно време, за да могат посетителите ѝ да се успокоят. След десетминутен монолог от тяхна страна обаче те явно се готвеха за кавга.

— Какво е „Маунтин Тръст“, по дяволите? — попита Джона.

Саманта много подробно им описа организацията.

Юна Фей каза:

— Мама твърди, че не е чувала за никакъв тръст. На вас ви било хрумнало. Така ли е?

Саманта обясни търпеливо, че госпожа Кръмп е потърсила съвета ѝ относно това на кого да завещае имота си. Искала да го остави на човек или на дружество, което ще го пази и няма да допусне там да се осъществява открит въгледобив. Саманта проучила и намерила две подходящи неправителствени организации в Апалачите.

Слушаха я внимателно, но не чуваха нито дума.

— Защо не ни уведомихте? — попита грубо Лони.

Петнайсет минути след началото на разговора вече беше ясно, че в това семейство няма никаква йерархия. Всеки от тях искаше да командва. Всеки се опитваше да е главният. Колкото и да беше напрегната, Саманта запази спокойствие и се помъчи да ги разбере. Не бяха богати хора, всъщност с мъка успяваха да се задържат в средната класа. Каквото и да беше наследството, за тях щеше да бъде голям късмет, от който несъмнено се нуждаеха. Семейният имот беше осемдесет акра, много повече, отколкото някога щеше да притежава който и да е от тях.

Саманта им обясни, че клиентката ѝ е Франсин Кръмп, а не семейството на Франсин Кръмп. И че клиентката ѝ не е искала децата ѝ да знаят какво прави.

— Мислите, че тя ни няма доверие? На нас, собствената си кръв и плът? — попита Ирма.

Съдейки по разговорите си с Франсин, на Саманта ѝ беше ясно като бял ден, че тя няма доверие на децата си, нищо че са собствената ѝ плът и кръв. Но отговори спокойно:

— Знам само онова, което ми е казала клиентката ми. Тя много ясно обясни какво иска и какво не иска.

— Вие сте внесли разкол в семейството ни, схващате ли? — попита Джона. — Забили сте клин между една майка и петте ѝ деца. Не знам как е възможно да извършите такава подлост.

— Това е нашата земя — изломоти Ирма. — Нашата земя.

Лони потупа с пръст слепоочието си и заяви:

— Мама не е с всичкия си, ако ме разбирате. От известно време не е наред, може да има алцхаймер или нещо подобно. Страхувахме се да не направи някоя глупост със земята, ама чак такава!

Саманта им обясни, че заедно с още две адвокатки са прекарвали много време с госпожа Кръмп в деня, когато е подписала завещанието си, и че и трите са убедени, че тя прекрасно е съзнавала какво прави. Била е дееспособна, а това е законовото изискване. Завещанието ще издържи в съда.

— По дяволите завещанието! — изстреля в отговор Джона. — Няма да стигне до съда, защото ще го промените.

— Това зависи от майка ви — увери го Саманта.

Юна Фей погледна телефона си и каза:

— Мама и Делос са тук. Паркирали са отвън.

— Може ли да влязат? — попита Лони.

— Разбира се — отговори Саманта.

Нямаше какво друго да каже.

Франсин изглеждаше още по-немощна и крехка, отколкото преди месец. Петте ѝ деца помогнаха на скъпата си майка да се дотътри от входната врата през коридора към заседателната зала. Настаниха я на стол и се скупчиха край нея. После всички впериха поглед в Саманта. Франсин беше на седмото небе от оказаното ѝ внимание и се усмихна на адвокатката си.

— Давай, мамо, кажи и на нея каквото каза на нас за подписването на завещанието, че не си спомняш...

Юна Фей го прекъсна:

— И че не си чувала за „Маунтин Тръст“ и не искаш те да вземат земята ни. Хайде.

— Това е нашата земя — заяви Ирма за десети път.

Франсин се поколеба, като че ли имаше нужда да продължат да я подканят, и накрая каза:

— Наистина вече не харесвам това завещание.

На Саманта ѝ се искаше да попита: Какво са ти сторили, бабче, да не би да са те вързали за някое дърво и да са те натупали с дръжката на метлата? Как мина вечерята в Деня на благодарността — децата си предаваха новото завещание от ръка на ръка и се пенеха, обзети от неистова ярост? Преди да успее да реагира, в стаята влезе Анет и поздрави с „добро утро“. Саманта побърза да я представи на семейство Кръмп, а Анет също толкова бързо се ориентира в положението и си дръпна стол да седне. Конфронтациите не я плашеха и точно в този момент на Саманта ѝ идеше да я прегърне.

— Семейство Кръмп са недоволни от завещанието, което изготвихме миналия месец.

— Недоволни сме и от вас — добави Джона. — Не проумяваме как е възможно да действате зад гърба ни и да ни отрежете така. Нищо чудно, че адвокатите навсякъде се ползват с лошо име. По дяволите, заслужавате си го.

Анет попита хладно:

— И кой намери новото завещание?

— Никой — отговори Юна Фей. — Мама заговори за него онзи ден и от дума на дума го извади. Едва не умряхме, когато видяхме какво сте написали вътре. Открай време мама и татко все повтарят, че земята ще остане в семейството. А сега вие се опитвате да ни я отнемете и да я дадете на някакви смахнати еколози от Лексингтън. Засрамете се.

— Майка ви обясни ли ви, че сама ни потърси и ни помоли да изготвим безплатно завещание, съгласно което тя оставя земята си на друг? — попита Анет. — Обясни ли ви го ясно?

— Напоследък мисълта ѝ не е много бистра — каза Делос.

Франсин го изгледа гневно и го сряза:

— По-умна съм, отколкото си мислиш.

— Стига, мамо — каза Юна Фей, а Ирма погали старата жена по гърба.

Саманта погледна Франсин и попита:

— Искате ли да изготвя ново завещание?

Всичките шест глави кимнаха едновременно, но Франсин го направи видимо по-бавно.

— Добре. Допускам, че новото завещание ще остави земята на петте ви деца поравно, така ли?

Шестимата бяха единодушни.

— Добре — каза Анет. — Ще се радваме да направим точно това. Все пак колегата ми прекара няколко часа с госпожа Кръмп, за да я консултира и да изготви сегашното завещание. Както знаете, услугите ни са безплатни, което не означава липса на всякакви ограничения. Имаме много клиенти и не успяваме да насмогнем с работата. Ще изготвим още едно завещание и точка. Ако отново промените намерението си, госпожо Кръмп, ще се наложи да си наемете друг адвокат. Разбирате ли?

Франсин погледна безизразно към масата, а петте ѝ деца кимнаха утвърдително.

— Колко време ще ви отнеме? — попита Лони. — В момента трябваше да съм на работа.

— Ние също — отговори строго Анет. — Имаме други клиенти, други дела. Всъщност с госпожа Коуфър трябва да се явим в съда след трийсет минути. А вашият въпрос не е спешен.

— О, я стига — излая Джона. — Това е просто завещание, няма и две страници, ще го натракате за петнайсет минути. Ще заведем мама в кафенето да закуси, докато го съставяте, после ще я доведем да го подпише и си заминаваме.

— Няма да си тръгнем, докато тя не подпише новото завещание — заяви дръзко Ирма, сякаш се готвеха да си устроят бивак в заседателната зала.

— О, напротив — заяви Анет. — Иначе ще повикам шерифа. Саманта, кога според теб ще успеем да изготвим завещанието?

— В сряда следобед.

— Чудесно. Госпожо Кръмп, ще се видим тогава.

— Стига де! — скочи Делос с пламнало лице. — Имате проклетото нещо в компютъра си. Просто го принтирайте. Няма да ви отнеме и пет минути и мама ще го подпише. Не можем да чакаме тук цяла седмица. Трябваше да си тръгнем още вчера.

— Сега ще ви помоля да си вървите, господине — обади се Анет. — А ако се нуждаете от по-бърза услуга, на главната улица има

колкото искате адвокати.

— При това истински — каза Юна Фей и стана от масата.

Другите също бавно се изправиха и побутнаха Франсин към вратата. Преди да излязат, Саманта попита:

— Искате ли ново завещание, госпожо Кръмп?

— Иска и още как — отговори Джона, готов да замахне с юмрук.

Франсин не отговори.

Тръгнаха си, без да кажат нито дума повече, и затръшнаха вратата зад гърба си. Когато тя престана да потраква, Анет се усмихна леко.

— Не изготвяй завещанието. Изчакай да напуснат града, после се обади на Франсин и ѝ кажи, че не искаме да участваме в това. Принуждават я. Цялата работа вони. Ако тя иска ново завещание, да си плати да ѝ го напишат. Заедно могат да съберат двеста долара. Ние изгубихме предостатъчно време.

— Съгласна съм. Ще ходим ли в съда?

— Да. Снощи ми се обадиха. Фийби и Ранди Фанинг са в ареста — прибрали са ги в събота за огромно количество метамфетамини. Сигурно ще лежат с години.

— Еха, край със спокойния понеделник. Къде са децата им?

— Не знам, но трябва да разберем.

Бяха прибрали седем членове на бандата, но според щатската полиция предстояха още арести. Фийби седеше до Ранди на първия ред заедно с Тони, който само преди четири месеца беше излязъл от затвора, а сега щеше да се върне поне за десет години. До Тони седеше един от биячите, заплашили Саманта преди седмици, след първото ѝ посещение в съда. Другите трима бяха обичайните герои — с дълги и мръсни коси, плъзнали по шията татуировки, небръснати лица и червени подпухнали очи на наркомани, които се дрогират отдавна. Един по един застанаха пред съдията, заявяваха на негова чест, че са невинни, и отново сядаха. Анет убеди прокурора Ричард да ѝ позволи да се види с Фийби на четири очи. Двете се уединиха в един ъгъл, пазени от заместник-шериф.

Фийби беше отслабнала след последната им среща и по лицето ѝ личеше опустошителното въздействие на наркотиците. Очите ѝ

моментално се насълзиха и първите ѝ думи бяха:

— Ужасно съжалявам. Не мога да повярвам.

Анет не прояви никакво съчувствие.

— Не се извинявай на мен. Не съм ти майка. Тук съм, защото се притеснявам за децата ти. Къде са те? — Шепнеше, но настойчиво.

— При една приятелка. Можете ли да ме отървете от затвора?

— Не се занимаваме с наказателно право, Фийби, само с гражданско. След броени минути съдът ще ти назначи друг адвокат.

Сълзите изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили.

— Какво ще стане с децата ми?

— Е, ако обвиненията са близо до истината, двамата с Ранди ще прекарат няколко години в затвора, на различни места, разбира се. Имаш ли близки, които могат да се погрижат за децата?

— Не, нямам. Близките ми обърнаха гръб. Неговите всички са в затвора, освен майка му, но тя е луда. Не мога да отида в затвора, разбирате ли? Трябва да се грижа за децата си. — Сълзите отново бликнаха и потекоха по бузите на Фийби. Тя се сви като ударена в корема и цялата се разтресе. — Не може да ми вземат децата — извика тя твърде силно и съдията погледна към тях.

Саманта нямаше как да не се запита: А помисли ли за децата си, докато продаваше метамфетамини? Подаде ѝ кърпичка и я потупа по рамото.

— Ще видя какво мога да направя — каза Анет.

Фийби се върна при групата с оранжеви гащеризони. Саманта и Анет седнаха от другата страна на пътеката. Анет прошепна:

— Формално погледнато, тя вече не ни е клиентка. Спряхме да я представяваме, когато оттеглихме молбата за развод.

— Тогава защо сме тук?

— Щатът ще се опита да ѝ отнеме родителските права. Трябва да наблюдаваме процеса, но не можем да направим много.

Наблюдаваха и чакаха известно време прокурорът и съдията да обсъдят гаранцията. Анет прочете някакъв есемес и възкликна:

— Боже! ФБР претърсват кантората на Донован и Мати се нуждае от помощ. Да тръгваме.

— ФБР?

— Чувала си за тях, нали? — промърмори Анет, докато ставаше.

Тя закричи забързано по пътеката.

На входната врата на кантората на Донован още висеше венец. Вратата беше подпряна. Вътре Доун седеше на бюрото и бършеше сълзите си. Посочи и каза:

— Ето там.

От заседателната зала зад нея се чуваха високи гласове. Мати крещеше на някого, а когато Анет и Саманта влязоха, ги посрещна въпросът:

— Кой сте вие, по дяволите?

Имаше поне четирима мъже с тъмни костюми, всички напрегнати и готови да посегнат към оръжието си. На пода бяха натрупани кашони с папки, чекмеджетата бяха отворени, масите бяха отрупани с какво ли не. Крещеше ръководителят на екипа агент Фромайър. Преди Анет да успее да отговори, той отново изръмжа:

— Кой сте вие, по дяволите?

— Адвокатки са и работят с мен — отговори Мати. Беше по джинси и суичър и видимо притеснена. — Както ви казах, аз съм леля му и съм адвокат по наследството му.

— Пак ще повторя — назначена ли сте от съда? — попита Фромайър.

— Още не. Погребяхме племенника ми миналата сряда. Проявете малко приличие.

— Имам заповед за обиск, госпожо, и само това ме интересува.

— Разбирам. Няма ли поне да ни позволите да прочетем заповедта, преди да започнете да изнасяте от тук разни неща?

Фромайър грабна заповедта за обиск от масата и я натика в ръцете на Мати.

— Разполагате с пет минути, госпожо.

Агентите излязоха от стаята. Мати затвори вратата и притисна показалец до устните си. Посланието ѝ беше ясно: не казвайте нищо важно.

— Какво става тук? — попита Анет.

— Кой знае. Доун ми се обади в паника, след като тези горили нахлули. И ето ни тук. — Мати зачете заповедта за обиск. — Всички архивни материали, папки, бележки, веществени доказателства, доклади, резюмета, независимо дали са на хартия, видео, аудио, електронни, дигитални или на друг носител, свързани или по някакъв начин отнасящи се до „Крол Майнинг“ и нейните филиали и...

изреждат се всичките четирийсет и един ищци по делото за долината Хамър. — Отвори страницата, прегледа я, после премина на следващата.

— Е, ако вземат компютрите, ще имат достъп до всичко, независимо дали съдебната заповед го засяга или не — отбеляза Анет.

— Да, всичко, което е там — съгласи се Мати. Намигна на Анет и на Саманта и прелисти нататък. Почете още малко, после хвърли документа на масата и каза: — Това е празен чек. Могат да изнесат от кантората всичко, независимо дали е свързано с делото за долината Хамър или не.

Фромайър почука силно на вратата и отвори.

— Времето изтече, госпожи — каза той като слаб актьор и агентите отново нахлуха вътре. Бяха общо петима и ръцете ги сърбяха за неприятности. — А сега, ако обичате, махнете се и не ни пречете — подкани ги Фромайър.

— Разбира се — съгласи се Мати, — но в качеството си на изпълнител на завещанието му ще ми трябва опис на всичко, което изнасяте от тук.

— Разбира се, след като бъдете назначена.

Двама агенти вече отваряха шкафовете.

— На всичко — почти се провикна Мати.

— Да, да — махна с ръка Фромайър. — Довиждане, госпожи. — Докато трите адвокатки излизаха от стаята, той додаде: — Между другото, друг наш екип в момента претърсва дома му. Просто ви осведомявам.

— Страхотно, и какво точно търсят там?

— Ще трябва да прочетете заповедта за обиск.

Бяха дълбоко смутени и подозираха, че някой ги наблюдава, затова решиха да не се връщат в Службата. Намериха си сепаре в дъното на едно кафене и се почувстваха на малко по-сигурно място. Мати, която не се беше усмихвала от седмица, почти се засмя, когато каза:

— Нищо няма да намерят в компютрите. Джеф свали всички харддискове миналата сряда, преди погребението.

— В такъв случай ще се върнат да търсят тях — каза Саманта.

— На кого му пука — сви рамене Мати. — Не можем да контролираме действията на ФБР.

— Нека да изясним нещо — намеси се Анет. — „Крол Майнинг“ смятат, че по някакъв начин Донован се е добрал до документи, които не би трябвало да има, и това вероятно е точно така. Сега, след като има заведено дело, „Крол“ са ужасени, че ще бъдат разобличени. Отиват при прокурора, който започва разследване, вероятно за кражба, и изпраща здравеняците да намерят документите. След смъртта на Донован те си въобразяват, че той вече няма как да крие документите.

— Почти — каза Мати. — „Крол Майнинг“ използват прокурора, за да сплашат ищците и техните адвокати. Заплашват с наказателно дело и със затвор, за да принудят опонентите си да се предадат бързо-бързо. Стар номер и върши работа.

— Още една причина да избягвам съдебните дела — каза Саманта.

— Наистина ли си изпълнител на завещанието му? — попита Анет.

— Не, Джеф е. Аз съм адвокат на изпълнителя на завещанието и на имуществото. Донован актуализира завещанието си преди два месеца. Държеше да е така. Оригиналът открай време е в сейфа ми в банката. Оставя половината си имущество на Джуди и на дъщеря им, част от него в попечителски фонд, а другата половина разделя на три. Една трета на Джеф, една трета на мен и една трета на група неправителствени организации в Апалачите, включително на Службата за правна помощ. С Джеф отиваме в съда в сряда сутринта, за да открием процедурата по легализиране на завещанието. Явно първата ни работа ще бъде да получим опис от ФБР.

— Джуди знае ли, че не е изпълнител на завещанието? — попита Анет.

— Да, говорихме няколко пъти след погребението. Тя няма нищо против. Двете поддържаме добри отношения. А тя и Джеф... това е друг въпрос.

— Имаш ли представа какво включва наследството?

— Всъщност не. Харддиските са при Джеф и той в момента изготвя списък на неприключените дела, някои от които ще се точат с години. Делото за долината Хамър тъкмо бе внесено и аз допускам, че адвокатите на другите ищци ще поемат щафетата и ще го продължат. Засега делото „Райзър“ е преустановено. Има устно споразумение със

„Стрейхорн Коул“ по делото „Тейт“ за милион и седемстотин хиляди долара.

— Вероятно има и пари в банката — каза Анет.

— Сигурна съм. Освен това той водеше и десетина по-малки дела. Не знам какво ще стане с тях. Може да успеем да се справим с няколко, но не с много. Неведнъж съм предлагала на Донован да си намери партньор или добър сътрудник, но той обичаше да работи сам. Рядко се вслушваше в съветите ми.

— Той те обожаваше, Мати, знаеш го — увери я Анет.

Смълчаха се за минута в памет на мъртвия. Сервитьорката им доля кафе и докато се отдалечаваше, Саманта установи, че е същото момиче, което я беше обслужило по време на първото ѝ посещение в „Брейди Грил“. Донован тъкмо я беше спасил от ареста и от Роуми. Мати я чакаше в Службата за правна помощ за интервю. Не бяха минали и два месеца, а ѝ се струваха години. Донован вече беше мъртъв, а те обсъждаха наследството му.

Мати преглътна мъчително.

— Трябва да се срещнем с Джеф днес следобед и да обсъдим някои въпроси. Само ние трите, и то не в канторите.

— Защо и аз? — попита Саманта. — Аз съм просто стажант. Само минавам оттук, както често казваш.

— Имаш основание — каза Анет.

— Джеф иска да присъстваш — настоя Мати.

Джеф беше наел стая в мотел „Старлайт“ за дваисет долара на час и се опитваше да убеди управителя, че нищо неморално не се случва. Човекът се престори на изненадан и неосведомен, дори изглеждаше малко засегнат, че някой подозира подобно поведение в почтен мотел като неговия. Джеф обясни, че има среща с три адвокатки, едната от които е шейсет и една годишната му леля, и че просто имат нужда от тихо място, където да обсъдят някои деликатни въпроси. Както и да е, отговори управителят. Искате ли касова бележка? Не.

В друг случай Мати би се притеснила да не би някой да забележи колата ѝ пред мотела. Една седмица след смъртта на Донован не даваше и пет пари. Беше вцепенена от скръб и не се тревожеше за такива неща. Градът беше малък, нека си говорят. Мислите ѝ бяха насочени към далеч по-важни проблеми. Анет пътуваше на предната седалка, Саманта — отзад, и докато паркираха до пикапа на Джеф, тя си даде сметка, че се намира на прага на стаята, в която преди време беше настанила Памела Букър. А в съседната бяха Тревър и Манди. Бяха останали в мотела четири нощи, след като бяха живели в колата си един месец. Благодарение на храбрите адвокатски усилия на Саманта и на щедростта на Службата за правна помощ семейство Букър бяха спасени от улицата и сега живееха спокойно в каравана под наем на няколко километра от Колтън. Памела работеше във фабриката за осветителни тела. По делото срещу „Топ Маркет Солушънс“ — първото на Саманта, още нямаше решение, но семейството беше спокойно и в безопасност.

— Той сигурно и преди е идвал тук — каза Анет, когато видяха Джеф.

— Достатъчно — срязва я Мати.

Трите адвокатки слязоха от колата и влязоха в тясната стаичка.

— Ти говориш сериозно за тези шпионски работи, нали? — попита Анет, която явно не гледаше сериозно на тези неща.

Джеф се облегна на възглавниците върху разнебитеното легло и махна с ръка към трите евтини стола.

— Добре дошли в „Старлайт“.

— Вече съм била тук — отговори Саманта.

— Кой е щастливецът?

— Не е твоя работа.

Трите адвокатки се настаняха на столовете. Върху леглото имаше папки и бележници.

— Да, гледам сериозно на подслушването — каза Джеф. — В кантората на Донован имаше бръмбари. В къщата му също. Той подозираше, че който и да е извършителят, явно гледа и слуша, така че е най-добре да не рискуваме.

— Какво взеха от къщата му? — попита Мати.

— ФБР бяха там два часа и не намериха нищо. Взеха компютрите, но нямат представа, че харддиските са сменени. Ще намерят само неприличен поздрав за всеки, който си вре носа. И сигурно ще се върнат. Няма значение. Нищо няма да намерят.

— Нали знаеш, че си на ръба да нарушиш закона? — попита Анет.

Джеф се усмихна и сви рамене.

— Голяма работа. Да не мислиш, че „Крол Майнинг“ просто си седят и се чудят кой играе по правилата? Нищо подобно. В момента говорят по телефона с прокурора и изгарят от нетърпение да научат какво са открили федералните по време на днешните обиски.

— Това е наказателно разследване, Джеф — остро каза Анет. — Разследване срещу Донован и хората, които са работили с него, най-вече ти, ако действително притежаваш откраднати документи или имаш достъп до тях. Тези хора няма да изчезнат просто защото си ги надхитрил с харддиските.

— Документите не са у мен — каза Джеф, но никой в стаята не повярва на твърдението му.

Мати махна с ръка.

— Добре, добре, стига толкова. В сряда отиваме в съда да легализираме завещанието му, затова мислех да обсъдим въпроса.

— Добре, но има по-неотложни проблеми. Убеден съм, че брат ми е бил убит. Катастрофата не е била случайна. Самолетът е на сигурно място, освен това съм наел двама експерти да работят с

щатската полиция в Кентъки. Засега не са открили нищо, но продължават да разследват. Донован си спечели много врагове, но най-заклетият му враг бяха „Крол Майнинг“. Изчезнаха им някакви документи и те подозират, че той ги е докопал. Документите са унищожителни и доста са се изпотили, опасявайки се, че Донован ще заведе дело. Той го направи, уплаши ги до смърт, но не разкри нищо от съдържанието на документите. А сега е мъртъв и те си въобразяват, че документите трудно ще видят бял свят. Следващата мишена съм аз. Знам, че ме следят, а сигурно и ме подслушват. Използват ФБР да им свърши мръсната работа. Затягат примката, затова ще изчезвам от време на време. Ако някой загази, най-вероятно ще е типът, който ме следи. Адски съм вбесен заради брат си и нямам търпение да натисна спусъка.

— Стига, Джеф — избухна Мати.

— Говоря сериозно, Мати. След като могат да убият толкова важен човек като Донован, няма да се поколебаят да убият и незначителен играч като мен, особено ако са убедени, че държа документите.

Саманта беше открехнала прозореца в безплоден опит да пусне малко чист въздух. Белият таван беше осеян с петна от никотин. По зеления мъхнат килим имаше още по-стари лекета. Стаята не ѝ се беше сторила толкова потискаща, докато семейство Букър я обитаваха. Сега обаче изгаряше от нетърпение да се махне от тук.

— Извинете ме за момент — обади се тя накрая. — Не съм сигурна какво търся тук. Аз съм само стажантка, пребивавам временно, както е известно на всички ни, и наистина не бих желала да слушам нещата, които чувам в момента, разбирате ли? Би ли ми обяснил някой какво правя с вас тук?

Анет завъртя с досада очи. Мати седеше, скръстила ръце на гърдите си.

— Аз те поканих — отговори Джеф. — Донован ти се възхищаваше и ти довери някои неща.

— Така ли? Съжалявам, не знаех.

— Вече си част от екипа, Саманта — настоя Джеф.

— Какъв екип? Не съм го искала.

Тя разтри слепоочията си, сякаш я мъчеше мигрена. След кратко мълчание Мати се обади:

— Трябва да поговорим за завещанието му.

Джеф се пресегна към купчина документи, взе няколко и ги раздаде.

— Това е приблизителен списък на текущите му дела.

Саманта се почувства като натрапник, докато разглеждаше информация, която нито една правна фирма — голяма или малка — не би разкрила доброволно. Най-горе на първа страница под надслова „Главни“ бяха изредени четири дела: съдебният спор за долината Хамър, делото „Райзър“ срещу „Лоунрок Коул“ и адвокатите им и присъдата по делото „Тейт“. На четвърто място беше съдебният иск от името на починалата Гречън Бейн, отправен към „Ийстпойнт Майнинг“, чието преразглеждане беше насрочено за следващия май.

— Има устна договореност по споразумението за Тейт, но не намирам нищо писмено — каза Джеф и отгърна страницата. — Другите три дела ще бъдат окончателно решени чак след години.

— Можеш да забравиш за Райзър, освен ако не се включат други адвокати — изтъкна Саманта. — Фондът за финансиране на съдебни разходи се оттегли. Ще продължим с иска за помощите, но делото, което Донован заведе за измама и за заговор, е в задънена улица.

— Защо ти не го поемеш? — попита Джеф. — Запозната си с фактите.

Саманта се шокира от предложението му и дори успя да се засмее престорено.

— Шегуваш ли се? Става дума за сложно федерално дело. Обхваща няколко щата и стъпва на все още недоказана теория. Още не съм спечелила нито един процес и продължавам да се ужасявам от съдебната зала.

— Можем да поемем някои от тези дела, Джеф, но не всички — каза Мати, разлиствайки страниците. — Тук виждам четиринайсет дела, свързани с пневмокониоза. Три иска от наследници на починали лица. Около една дузина екологични иска. Главата не ми го побира как се е справял с всичко това.

— Добре, ще ви попитам нещо като човек, който не е адвокат — каза Джеф. — Може ли да наемем някой да дойде и да поеме фирмата, да се нагърби с по-малките дела и евентуално да помогне за по-големите? Не знам, само питам.

Анет поклати глава.

— Клиентите ще се разбягат, защото новият адвокат ще бъде непознат. И бъдете сигурни, че другите колеги от града кръжат като лешояди. Хубавите дела от този списък ще изчезнат след няма и месец.

— И за нас ще останат лошите — каза Мати.

— Няма как да запазим кантората, Джеф, защото няма кой да я поеме — обясни Анет. — Ще направим каквото можем. Делото за долината Хамър изисква сериозни правни способности. За Райзър забрави. По делото на Бейн имаше втори адвокат от Западна Вирджиния, така че на Донован му се полага някакъв хонорар, ако то бъде решено някога, но няма да е съществен. Не съм запозната с исковете, свързани с починали лица, но ми се струва, че отговорността не е съвсем безспорна.

— Съгласна съм — каза Мати. — Ще ги прегледаме внимателно през следващите няколко дни. Най-важна е присъдата по делото „Тейт“, но тези пари не са в банката.

— Нямам нищо против да изляза — каза Саманта.

— Глупости — срыза я Мати. — Легализирането на завещание не е поверително, Саманта. Документите са публично достъпни — всеки може да отиде в канцеларията и да ги погледне. Освен това тук, в Брейди, всъщност няма тайни. Вече би трябвало да си го разбрала.

Джеф им подаде още листове и каза:

— През уикенда двамата със секретарката прегледахме тези сметки. Хонорарът за делото „Тейт“ е почти седемстотин хиляди долара.

— Минус данък общ доход, разбира се — изтъкна Мати.

— Разбира се. И както ви казах, уговорката е само устна. Допускам, че адвокатите на „Стрейхорн“ може да се отметнат, нали, Мати?

— О, да, и няма да се учудя, ако го направят. След като Донован вече е извън играта, като нищо може да променят стратегията си и да ни покажат среден пръст.

Саманта поклати глава.

— Чакайте малко. Как ще се отметнат, след като вече са се съгласили на споразумение?

— Няма го писмено — обясни Мати. — Или поне засега не сме открили нищо писмено. Обикновено в такива случаи двете страни подписват кратко споразумение, което бива одобрено от съда.

— Според секретарката на Донован в един от компютрите имало груба чернова, но до подпис така и не се стигнало — каза Джеф.

— Значи сме прецакани — каза Саманта и някак неволно се включи в отбора.

— Не непременно — възрази Мати. — Ако се отметнат от споразумението, делото се придвижва нататък към обжалване. Донован не се притесняваше от това. Процесът беше съвсем ясен, без грешки, които да предизвикат отмяна на присъдата, поне според Донован. След около осемнайсет месеца присъдата ще бъде потвърдена при обжалването. Ако Върховният съд я отмени, делото ще се върне тук за повторно разглеждане.

— Кой ще го гледа? — попита Саманта.

— Ще се тревожим за това, когато му дойде времето.

— Какво друго има по наследството? — попита Анет.

Джеф погледна нахвърляните на ръка бележки.

— Ами, първо, Донован имаше застраховка живот на стойност половин милион долара. Бенефициент е Джуди и според счетоводителя тези пари са извън наследството, така че тя ще бъде доста добре. Донован имаше четирийсет хиляди долара в лична банкова сметка, сто хиляди в сметката на правната му кантора, триста хиляди във взаимен фонд. Имаше и сметка за съдебни разходи с двеста хиляди долара. Чесната, естествено, в момента не струва нищо, но е застрахована за шейсет хиляди долара. Къщата и земята му са оценени на милион и четиристотин хиляди, а Донован иска и те да бъдат продадени. Сградата на кантората му е оценена от общината в Брейди на милион и деветстотин хиляди. Съгласно завещанието му я получавам аз. Къщата има малка ипотека, кантората няма. Всичко извън това са лични вещи — джипът, пикапът му, мебелите в кантората и така нататък.

— А семейната ферма? — попита Анет.

— Не, планината Грей все още е собственост на баща ни, а с него не съм говорил от години. Нали не се налага да ви напомням, че той не дойде на погребението на сина си миналата седмица. Освен това земята не струва много. Допускам, че ще я наследя някой ден, но не разчитам на пари от там.

— Наистина не мисля, че трябва да участвам в този разговор — каза Саманта. — Става дума за лични неща, а в момента знам повече от съпругата му.

— Стига, Саманта — сви рамене Джеф.

Тя стисна топката на вратата.

— Вие си обсъждайте колкото искате, аз се прибирам.

Преди да успеят да реагират, Саманта излезе от стаята и закричи бързо по чакъла на паркинга. Мотелът се намирал в края на града, недалече от ареста, където Роуми я беше завел преди няма и два месеца. Имаше нужда да се поразходи на чист въздух, да се откъсне от момчетата Грей и от техните проблеми. Много съчувстваше на Джеф за загубата на брат му, самата тя усещаше празнина в себе си, но освен това беше ужасена от безразсъдството му. Беше пипал компютрите, което му гарантирало още неприятности с ФБР. Джеф имаше наглостта да си въобразява, че е способен да надхитри федералните и да изчезне, когато му скимне. Саманта се съмнявала в успеха му.

Тя тръгна по главната улица. Усмихна се на онова, което виждаше. Повечето семейства вечеряха. Телевизорите работеха, децата седяха край масата. До кантората на Донован усети как гърлото ѝ се стяга. Беше починал преди седмица, а вече ужасно ѝ липсваше. Ако не беше семеен, двамата със сигурност щяха да имат някаква романтична или физическа връзка. Двама млади необвързани адвокати в малко градче, които се наслаждават взаимно на компанията си, флиртуват и предприемат различни ходове — щеше да е неизбежно. Помнеше предупрежденията на Анет за Донован и за слабостта му към жените и отново се запита дали ѝ е казала истината. Или просто бранеше собствените си интереси. Дали не искаше Донован само за себе си, без да го дели с никого? Джеф беше убеден, че брат му е убит. Баща ѝ не беше. Пък и какво значение имаше всъщност с оглед на очевидното — него вече го нямаше.

Тя се обърна и се запъти обратно към „Брейди Грил“, където си поръча салата и кафе, за да убие известно време. Не ѝ се връщаше в офиса, не ѝ се връщаше и в апартамента. След два месеца в Брейди вече скучаеше. Работата и всекидневните драматични събития в Службата ѝ бяха приятни, но липсата на вечерни занимания ставаше монотонна. Хапна набързо и плати сметката си на смръщения възрастен собственик. Пожела му лека нощ и приятни сънища и си тръгна. Беше седем и половина, твърде рано, за да се прибира, затова Саманта продължи да се разхожда и да вдишва дълбоко хладния въздух. Беше обиколила всяка улица в Брейди и знаеше, че са

безопасни. Можеше да излае някое куче, можеше да подсвирне някой тийнейджър, но тя беше калено градско момиче и беше преживявала и по-лоши неща.

На тъмна уличка зад гимназията Саманта чу стъпки зад гърба си, тежки звуци, издавани от човек, който дори не се стараеше да я следва тихо. Тя зави, стъпките сториха същото. Саманта избра улица с къщи, чиито веранди почти до една светеха, и закрачи по нея. Стъпките я последваха. На едно кръстовище, където можеше да изпищи и хората да я чуят, Саманта спря и се обърна. Мъжът продължи да върви, докато не се озова на метри от нея.

— Искате ли нещо? — попита тя, готова да го изрита, да го издере и да се разкрещи, ако се наложи.

— Не, просто се разхождам като вас.

Бял мъж, около четирийсетгодишен, с гъста брада, висок близо метър и деветдесет, с буйна коса, която стърчеше под шапката му без никакви емблеми, с дебело яке и пъхнати в големите джобове ръце.

— Глупости, следите ме. Кажете нещо бързо, преди да съм се разпищяла.

— Заели сте се с непосилни неща, госпожице Коуфър — заяви мъжът.

Планински акцент, леко провлачен, определено местен. Но знаеше името ѝ!

— Знаете името ми. А вие как се казвате?

— Изберете си. Наричайте ме Фред, ако искате.

— О, Бозо ми харесва повече. Фред е тъпо. Да се спрем на Бозо.

— Както и да е. Радвам се, че го намирате за забавно.

— Какво сте си наумили, Бозо?

Той продължи невъзмутимо, без да трепне:

— Движете се с неподходящите хора и играете игра, чиито правила не познавате. Най-добре си дръжте сладкия малък задник в Службата за правна помощ, където можете да се грижите за клетите хорица, без да се забърквате в неприятности. А още по-добре — за вас и за всички останали — ще е да си съберете нещата и да се върнете в Ню Йорк.

— Заплашвате ли ме, Бозо?

Заплашваше я и още как! Отправи заплахата си театрално и категорично.

— Приемете го както искате, госпожице Коуфър.

— Питам се за кого работите. За „Крол Майнинг“, „Лоунрок Коул“, „Стрейхорн Коул“, „Ийстпойнт Майнинг“ — изборът е много голям. Да не забравяме и мошениците с хубави костюми от „Каспър Слейт“. Кой ви подписва чековете, Бозо?

— Плащат ми в брой — отговори той и направи крачка напред.

Саманта вдигна ръце и го предупреди:

— Още една крачка, Бозо, и ще се разкрещя толкова силно, че ще се стече цял Брейди.

Група тийнейджъри се приближаваха шумно към тях и Бозо бързо отстъпи. Само процеди:

— Ще ви наблюдаваме.

— Аз също — контрира тя, но нямаше никаква представа какво има предвид.

Въздъхна дълбоко и усети колко е пресъхнала устата ѝ. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, имаше нужда да поседне. Бозо изчезна, докато тийнейджърите ги подминаваха, без да я погледне. Саманта бързо тръгна обратно към къщата на Анет.

На пресечка от там от мрака изникна друг мъж и я спря на тротоара.

— Трябва да поговорим — заяви Джеф.

— Много ми върви тази нощ — отбеляза Саманта, докато се отдалечаваха от апартамента ѝ.

Тя му разказа за срещата си с Бозо, като се озърташе дали няма да го забележи отново. В сенките обаче не помръдваше нищо. Джеф слушаше и кимаше, сякаш познаваше Бозо лично.

— Ето какво се случва — каза той. — ФБР бяха тук днес, но са нахлули в канторите на още три фирми, които съдят „Крол Майнинг“ по случая за долината Хамър. Тези хора са приятели на Донован — всички бяха на погребението му миналата седмица. Две фирми в Чарлстън и една в Луивил. Адвокати, които са специалисти по колективните иски и обединяват средства и човешки потенциал, за да се борят с лошите. Е, днес са нахлули и в техните кантори, следователно ФБР, а допускаме и „Крол Майнинг“ вече знаят истината и тя е, че Донован не е дал откраднатите документи на другите адвокати. Още не. Не е бил такъв планът. Донован много внимаваше, не искаше да инкриминира другите адвокати, затова само им описал

какво е съдържанието на документите. Стратегията им била да образуват дело, да вкарат „Крол Майнинг“ в съда, да подмамят служителите на фирмата и адвокатите им да наговорят под клетва една торба лъжи, после да извадят документите за радост на съдията и на заседателите. Според общото мнение на адвокатите документите обещавали най-малко половин милиард долара наказателни щети. Най-вероятно щели да предизвикат и криминално разследване, после наказателно дело и така нататък.

— Значи ФБР ще се върне скоро и този път ще търси теб.

— Да, така мисля. Смятали са, че документите са у Донован, вече знаят, че не са у другите адвокати, така че къде може да са?

— Къде са?

— Наблизо.

— При теб?

— Да.

Изминаха една пресечка в мълчание. Джеф се провикна към някакъв старец, който седеше на верандата си, завит с одеяло. След още няколко крачки Саманта го попита:

— Как се е сдобил с документите?

— Наистина ли искаш да разбереш?

— Не съм сигурна. Но осведомеността не е престъпление, нали така?

— Ти си адвокатът.

Завиха по една по-тъмна улица. Джеф започна:

— Отначало Донован нае един хакер, израелец, който обикаля света и продава уменията си за солидни суми. „Крол“ са дигитализирали част от вътрешнофирмената си документация и хакерът успя да проникне без особени затруднения. Откри прелюбопитен материал за мина и утаител в планината Пек и Донован се въодушеви. После стана ясно, че „Крол“ имат много документи, които не са в дигиталния архив. Хакерът проникна докъдето можеше и се оттегли, покри си следите и изчезна. Петнайсет хиляди долара за една седмица работа. Май не е зле. Но е рисковано — спипали го по време на друга задача преди три месеца и сега лежи в затвора във Ванкувър. Така или иначе, Донован реши да претърси централата на „Крол“ близо до Харлан в Кентъки. Градчето е малко и е странно такава голяма фирма да е базирана в дълбоката провинция, но не е рядкост

във въгледобивните райони. Донован посети централата няколко пъти, всеки път с различна маскировка — адски му харесваше да се дегизира. Мислеше се за гениален шпионин. И наистина много го биваше. Миналата година избра един празничен уикенд, Деня в памет на загиналите, и влезе във фирмата в петък следобед, преоблечен като телефонен техник. Нае бял микробус без маркировка и спря до някакви други коли на паркинга. Дори му сложи фалшиви регистрационни номера. След като влезе вътре, се качи на тавана и изчака фирмата да затвори. Отвън имаше охрана и камери, но вътре нямаше почти нищо. Аз бях наблизил, Вик също, и двамата бяхме въоръжени и готови да се намесим, ако нещо се обърка. Донован остана вътре три дни, а ние бяхме отвън, криехме се в гората, наблюдавахме, борехме се с комарите и кърлежите. Печална картинка. Използвахме радиостанции във високочестотния диапазон, за да се свързваме и да не си позволяваме да заспиваме. Донован намери кухнята, изяде всичката храна и спа на дивана във фоайето. С Вик спяхме в пикапите. Той откри архива, същинско находище от уличаващи доказателства, които подробно описваха какво са потулили „Крол“ в планината Пек и всички свързани с това проблеми. Копира хиляди документи и върна оригиналите по папките, като че ли нищо не се е случило. В понеделник, точно на празника, се появи екип от чистачи и за малко не го спипаха. Аз ги видях пръв, обадих се на Донован и той едва успя да се върне на тавана, преди чистачите да отключат сградата. Остана там три часа, направо завря от жегата.

— Как изнесе документите?

— В торби за смет. Просто поредните чували с отпадъци. Остави седем чувала в контейнер зад сградата. Знаехме, че камионът ще мине да изпразни контейнерите във вторник сутринта. Двамата с Вик го последвахме до сметището. Донован излезе от административната сграда, преоблече се като федерален агент и цъфна на сметището със значка. Хората, които работят там, наистина не дават пет пари откъде идват отпадъците, нито какво се случва с тях, затова след няколко остри думи на агент Донован вдигнаха ръце. Натоварихме чувалите за смет в микробуса и потеглихме обратно към Брейди. Три дни работихме денонощно — подреждахме, описвахме и номерирахме, след това скрихме документите в малък склад, недалече от къщата на Вик в Бъкли. После ги преместихме още няколко пъти.

— И онези в „Крол Майнинг“ нямат никаква представа, че някой е ровил в офиса им?

— Не беше чак толкова чиста работа. Наложих се Донован да разбие някои ключалки и картотеки, освен това задържа оригиналите на някои документи. Остави следи. Отвън навсякъде имаше охранителни камери, които със сигурност са го записали. Но няма как да го разпознаят заради маскировката. Освен това според Донован и Вик е важно „Крол“ да знаят, че някой е влизал. Върнахме се по-късно следобед онзи вторник и наблюдавахме от разстояние. Постоянно сновяха полицейски коли. Хората явно бяха доста превъзбудени.

— Историята е страхотна, но ми се струва невероятно безразсъдна.

— Разбира се, че беше. Но Донован ми е брат. Доводът му беше, че след като лошите и бездруго мамат, значи...

— Знам, знам, каза ми го веднъж. Какво има на харддискете на компютрите му?

— Нищо съществено. Той не беше глупав.

— Тогава защо си ги взел?

— Той ми каза. Имах строги указания какво да правя, ако нещо се случи с него. Имаше едно дело в Мисисипи преди няколко години, когато ФБР нахлули в една правна кантора и изнесли всички компютри. Донован се страхуваше да не се случи нещо подобно, затова ми беше дал инструкции.

— Какво трябва да правиш с документите на „Крол“?

— Да ги предам на другите адвокати, преди ФБР да ги открие.

— Малко вероятно.

Приближаваха сградата на съда откъм тясна странична пресечка. Джеф извади нещо от джоба си и й го подаде.

— Това е мобилен телефон с предплатена карта. За теб.

Саманта го погледна и каза:

— Имам телефон, благодаря.

— Обаче твоят не е сигурен, а този е.

Тя вдигна очи към него, но не посегна да вземе телефона.

— И защо ми е?

— За да говориш с мен и с Вик, с никой друг.

Саманта отстъпи крачка назад.

— Ти сериозно ли, Джеф? Ако го взема, ще се включа в този заговор. Защо аз?

— Защото ти вярваме.

— Дори не ме познавате. Тук съм само от два месеца.

— Именно. Не познаваш нищо и никого. Не си корумпирана. Не говориш, понеже няма с кого. Адски си умна, забавна си и си много готина.

— О, страхотно. Точно това имах нужда да чуя. Ще изглеждам фантастично с оранжев гащеризон и вериги на глезените.

— Да, така е. Ще изглеждаш страхотно с каквото и да си облечена, дори без дрехи.

— Да не би да ме сваляш?

— Може би.

— Добре, отговорът е: не сега. Джеф, сериозно обмислям дали да не си събера багажа, да се кача в колата, да натисна педала на газта и да спра чак в Ню Йорк, където ми е мястото. Не ми харесва какво се случва край мен и не съм искала тези неприятности.

— Не можеш да си заминеш. Знаеш прекалено много.

— След двайсет и четири часа в Манхатън ще съм го забравила, повярвай ми.

Малко по-надолу по улицата възрастният собственик заключи вратата на кафенето и се отдалечи с тежка стъпка. Нищо друго не се движеше по главната улица. Джеф хвана внимателно Саманта за ръката и я поведе към някакви дървета, близо до паметника на загиналите във войните от окръг Ноланд. Посочи и нещо в далечината зад сградата на съда през две пресечки и каза почти шепнешком:

— Виждаш ли онзи черен форд пикап, паркиран до стария фолксваген?

— Не различавам форд от dodge. Кой е?

— Двама са, вероятно новият ти приятел Бозо и един, на когото му викам Джими.

— Джими ли?

— Джими Картър. Едри зъби, голяма усмивка, руса коса.

— Ясно, много остроумно. Защо Бозо и Джими киснат в паркирана кола в осем и половина вечерта?

— Говорят за нас.

— Искам да се върна в Ню Йорк, където ще съм в безопасност.

— Не те виня. Виж, аз изчезвам за няколко дни. Моля те, вземи този телефон, за да имам някой, с когото да си говоря.

Той плъзна телефона с предплатената карта в ръката ѝ и след секунда-две Саманта го стисна.

Рано във вторник сутринта Саманта потегли за Мадисън, Западна Вирджиния, на час и половина път от Брейди. Сигурно щеше да ѝ трябва два пъти повече, защото пътищата бяха пълни с училищни автобуси и камиони, превозващи въглища. Силен вятър брулеше малкото останали по дърветата листа. Цветовете бяха изчезнали, хребетите и долините бяха в потискащо тъмнокафяво, което нямаше да се промени до пролетта. Имаше вероятност следващия ден да превали лек сняг, първият за сезона. Саманта се улови, че поглежда в огледалото за обратно виждане, и на моменти успяваше да реагира с усмивка на обзелата я параноя. Защо някой ще си губи времето да я следи из Апалачите? Беше само временно тук, неплатена стажантка, на която с всеки изминал ден все повече ѝ домъчняваше за дома. Смяташе да прекара Коледа в Ню Йорк, да обиколи с приятели познатите места. Дали щеше да събере смелост да се върне в Апалачите?

Новият ѝ мобилен телефон беше на предната седалка. Тя го погледна и се запита какво ли прави Джеф. Вече цял час си мислеше да му се обади и да провери дали работи телефонът. Кога точно трябваше да използва проклетото нещо? И с каква цел?

Откри мястото на срещата на главното шосе, южно от града — мисионерската баптистка църква на Сидър Гроув. Беше обяснила на клиентите си, че трябва да поговорят насаме, и то не на бензиностанцията, където Бъди всяка сутрин си пиеше кафето и където всички се чувстваха свободни да се включват в разговора. Семейство Райзър предложиха църквата си и Саманта допусна, че те просто не искат тя да види дома им. Седяха в пикапа на Бъди на паркинга, гледаха преминаващите нарядко коли и сякаш нямаша никакви грижи. Мейвис прегърна Саманта като близка роднина и всички заедно се запътиха към залата за приятели зад малкия параклис. Вратата не беше заключена и просторното помещение беше празно. Дръпнаха си няколко сгъваеми стола край масичка за игра на карти и заговориха за времето и планове си за Коледа.

Накрая Саманта мина на въпроса.

— Предполагам, че сте получили писмото от кантората на Донован с трагичната новина.

Двамата кимнаха печално.

— Толкова добър човек — промърмори Бъди.

— Какво означава това за нас и за делото? — попита Мейвис.

— Точно затова съм тук — да ви обясня. И да отговоря на въпросите ви. Искът във връзка с пневмокониозата ще продължи да се придвижва. Подадохме го миналия месец и както знаете, чакаме резултатите от медицинския преглед. Опасявам се обаче, че голямото дело е прекратено, поне засега. Когато Донован го заведе в Лексингтън, той действаше сам. Обикновено при такива големи дела, които отнемат години и изискват много паричен ресурс, Донован сформираше екип от няколко адвокати и фирми, които си поделяха работата и разходите. Във вашия случай обаче той още беше в процес на привличане на други юристи да се качат на борда. Честно казано, те подходиха неохотно. Да нападнеш „Лоунрок Коул“ и адвокатската фирма на компанията и да се опиташ да докажеш престъпното им поведение е сложна задача.

— Вече си ни обяснявала това — заяви директно Бъди.

— Донован ви го обясни. Аз присъствах, но дадох ясно да се разбере, че няма да участвам като адвокат в голямото дело.

— Значи нямаме никой? — попита Мейвис.

— Точно така. В момента няма кой да поеме делото и то беше прекратено. Съжалявам.

Дишането на Бъди си беше затруднено и когато той беше съвсем спокоен, но дори най-лекият стрес или неприятност го караха да се задъхва още по-силно.

— Не е редно така — каза той и устата му зейна, докато се бореше за глътка въздух.

Мейвис се втренчи невярващо в Саманта, после изтри сълза от бузата си.

— Да, не е редно — съгласи се Саманта. — Но случилото се с Донован също не е редно. Той беше само на трийсет и девет години и беше страхотен адвокат. Смъртта му беше безсмислена трагедия, а клиентите му останаха без защита. Не сте единствените, които търсят отговори.

— Подозираш мръсна игра, така ли? — попита Бъди.

— Все още се води разследване и засега няма доказателства за нищо нередно. Много въпроси без отговор, но няма истински доказателства.

— На мен ми се струва някак съмнително — каза Бъди. — Пипваме копелетата, че крият документи и прекарват хората, Донован завежда дело за милиард долара и после самолетът му се разбива при загадъчни обстоятелства.

— Бъди, не говори така — скастри го Мейвис. — В църква сме.

— В залата за приятели. Църквата е ей там.

— Това е част от нея. Мери си приказките.

Бъди сви рамене.

— Обзалагам се, че ще намерят нещо.

— Тормозят го в работата — каза Мейвис. — Започнаха веднага щом заведохме голямото дело в Лексингтън. Разкажи, Бъди. Мислиш ли, че е важно, Саманта? Искаш ли да го чуеш?

— Мога да се справя. Е, притискат ме. Върнаха ме пак да карам транспортен камион, което е малко по-тежко от багер, ама не е бог знае какво. Миналата седмица ме сложиха три пъти нощна смяна. Графикът ми не беше променян с месеци, а сега ме местят в различни смени. Мога да се справя. Все още имам работа и добра заплата. По дяволите, вече нямаме закрилата на профсъюзите. Могат още утре да ме уволнят. И аз нищо няма да успея да направя. Разбиха профсъюза ни преди двайсет години и оттогава сме все на прицел. Имам късмет, че запазих работата си.

— Така е, но няма да издържи още дълго — вметна Мейвис. — Трябва да се катери по стъпала, за да се качи в камиона, и едва се справя. Те също го наблюдават, само го чакат да падне или нещо друго, за да го обявят за нетрудоспособен и опасен и да го уволнят.

— И бездруго могат да ме уволнят, вече го казах.

Мейвис прехапа език, а Бъди задиша шумно. Саманта извади някакви документи от куфарчето си и ги остави на масата.

— Това е иск за прекратяване и искам да го подпишете — обясни тя.

— За прекратяване на какво? — попита Бъди, макар да знаеше отговора. Отказваше да погледне документите.

— Федералното дело срещу „Лоунрок Коул“ и „Каспър Слейт“.

— Кой го подава?

— Познавате Мати, моята шефка в Службата. Тя е леля на Донован и адвокат по наследството му. Съдът ще я упълномощи да приключи делата му.

— Ами ако не подпиша?

Саманта не го беше очаквала и понеже не познаваше добре федералните процедури, не знаеше как да отговори. Въпреки това трябваше да реагира бързо.

— Ако делото не се движи от ищеца, в крайна сметка ще бъде прекратено от съда.

— Значи така или иначе край? — попита Бъди.

— Да.

— Добре, няма да се откажа. Няма да подпиша.

— Защо ти не поемеш делото? — избъбри Мейвис. — Ти си адвокат.

Двамата я изгледаха настойчиво и стана ясно, че са обсъждали въпроса надълго и нашироко.

Саманта беше очаквала това и отговори:

— Да, но нямам опит във федералния съд, нито разрешително да практикувам в Кентъки.

Двамата се замислиха над думите ѝ, без да ги разбират. Адвокатът си е адвокат, нали така?

Мейвис смени темата и попита:

— За делото за пневмокониозата... Ти каза, че ще изчислиш всички дължими помощи със задна дата. Каза също, че ако го спечелим, ще се върнем назад до деня, когато сме подали първия си иск преди девет години, нали?

— Точно така — потвърди Саманта и потърси бележките си. — И според изчисленията ни сумата възлиза на около осемдесет и пет хиляди долара.

— Това не са много пари — отвратено отбеляза Бъди, като че ли Саманта беше виновна за дребната сума. Пое си въздух дълбоко и продължи: — Полага се да платят повече, страшно повече след онова, което са сторили. Трябваше да напусна още преди десет години, когато се разболях, и ако имах помощите, щях да го направя. Но не, по дяволите, продължих да работя и да дишам въглищния прах.

— И се разболяваше все повече и повече — добави мрачно Мейвис.

— А сега ще мога да работя още година, най-много две. И ако изобщо ги замъкна в съда, няма да бъдат отговорни за нищо. Не е редно.

— Съгласна съм — каза Саманта. — Вече съм чувала този разговор, Бъди, при това неведнъж.

— Точно затова искам да съдя копелетата във федералния съд.

— Мери си приказките, Бъди.

— Ще ругая колкото си искам, Мейвис, мамка му!

— Вижте, трябва да тръгвам — каза Саманта и посегна към куфарчето си. — Искане ми се да преосмислите решението си и да подпишете молбата за прекратяване.

— Няма да се откажа — изхриптя Бъди.

— Добре, но няма да шофирам отново до тук заради това. Разбрахме ли се?

Той само кимна. Мейвис излезе навън заедно с нея и остави Бъди отзад. До колата Мейвис ѝ каза:

— Много ти благодаря, Саманта. Признателни сме ти. От години караме без адвокат и сега фактът, че някой е загрижен за нас, ни носи утеха. Той умира и го знае, затова има тежки дни, когато не се държи много добре.

— Разбирам.

Саманта спря да зареди на старата бензиностанция. Надяваше се кафето да става за пиене. Отстрани до сградата бяха паркирани няколко коли, всички с номера от Западна Вирджиния и до една непознати за нея. Джеф я беше предупредил да е по-бдителна, да оглежда лицата, без да се взира, и да се вслушва в гласовете, без да показва интерес. Винаги допускай, че някой те наблюдава, предупреди я той, но на нея ѝ беше трудно да го приеме.

— Те са убедени, че ние притежаваме нещо, от което отчаяно се нуждаят — беше ѝ казал той.

Точно това „ние“ я притесняваше. Не помнеше да се е присъединявала към никакъв екип. Докато се взираше в колонката,

забеляза в магазина да влиза мъж, макар през последните няколко минути да не беше видяла да пристига кола.

Бозо се беше появил отново.

Саманта плати с кредитна карта на колонката и би потеглила веднага, но трябваше да се увери. Влезе през главния вход и поздрави служителя на касата. Няколко възрастни мъже седяха в люлеещи се столове край кръгла печка, но никой не я забеляза. След няколко крачки тя се озова в тясно помещение с десетина маси с карирани покривки. Петима човека се хранеха, пиеха кафе и си говореха.

Той седеше на бара и се взираше в плочата, на която готвачът хвърляше бекон. Саманта не виждаше лицето му и не искаше да прави сцени, затова просто остана да стърчи неловко и неуверено на входа. Улови един-два погледа и реши да си тръгне. Върна се с колата в Мадисън и влезе в магазин, откъдето си купи пътна карта. Фордът ѝ имаше джипиес, но Саманта не си беше направила труда да го програмира. Трябваше да се ориентира бързо.

Час по-късно тя се носеше по междуселски път някъде в окръг Лорънс, Кентъки, а новият ѝ мобилен телефон най-сетне хвана мрежа. Джеф отговори след четири позвънявания. Тя спокойно му обясни какво се случва, а той я накара да повтори по-бавно.

— Искал е да го видиш — отсъди Джеф. — Защо иначе ще рискува да бъде забелязан? Такава тактика не е необичайна. Той знае, че няма да го цапардосаш или нещо подобно, така че защо да не ти изпрати едно не съвсем деликатно послание.

— И то е?

— Наблюдаваме те. Винаги можем да те намерим. Срецаш се с неподходящите хора и може да пострадаш.

— Добре, схванах посланието. А сега какво?

— Нищо. Просто си дръж очите отворени и виж дали онзи ще те чака, когато се върнеш в Брейди.

— Не искам да се връщам в Брейди.

— Моля?

— Ти къде си?

— Обикалям за няколко дни.

— Доста неясно се изрази.

Саманта влезе в Брейди точно преди обед и не забеляза нищо подозрително. Паркира на улицата, близо до Службата, и огледа

наоколо зад слънчевите си очила, преди да влезе вътре. От една страна, се чувстваше идиотски, от друга, очакваше всеки момент да забележи как Бозо се спотайва зад някое дърво. И какво щеше да направи, по дяволите? Всеки частен детектив би се отегчил до смърт, ако трябваше да следи нея.

Наследниците на Кръмп бяха звънели. Явно Франсин беше казала на някой от тях, че отново е променила намерението си и възнамерява да се срещне с госпожица Коуфър и да не променя настоящото си завещание. Разбира се, този факт беше възпламенил котилото Кръмп и те буквално бяха загрели телефоните в опит да се свържат с нея. Никой в Службата нямаше новини от Франсин. Саманта пое неохотно купчинката съобщения от Барб, която я посъветва, макар никой да не я беше молил за това, да звънне само на един. Може би на Джона, най-големия, и да му обясни, че майка им не се е обаждала в Службата. И да престанат вече да ги тормозят.

Саманта затвори вратата и звънна на Джона. Той я поздрави доста учтиво, после незабавно заплаши да я съди и да я лиши от адвокатски права, ако тя отново оплете конците със „завещанието на мама“. Саманта го осведоми, че не се е чувала с Франсин през последните двацет и четири часа. И няма насрочена среща с нея. Това го поуспокои, макар да изглеждаше, че всеки момент ще избухне.

— Възможно ли е майка ви да ви разиграва? — попита тя.

— Мама не е такава — отговори той.

Саманта учтиво го помоли да се успокои и да убеди братята и сестрите си да престанат да звънят в Службата. Той отказа и двамата накрая се споразумяха така: ако Франсин, за да потърси правен съвет, Саманта ще я помоли да се обади на Джона и да го осведоми какво прави.

Тя побърза да затвори. След две секунди ѝ звънна Барб.

— От ФБР — каза тя.

Мъжът се представи като агент Банахам от клона в Роаноук и обясни, че издирва човек на име Джеф Грей. Саманта призна, че познава Джеф Грей, и попита агента как би могла да се увери, че е от ФБР. Банахам отговори, че с радост ще се отбие през службата ѝ след около половин час, бил наблизко. Саманта му заяви, че няма да обсъжда нищо по телефона, и се съгласи да се видят. Двацет минути по-късно той цъфна на рецепцията под изучаващия поглед на Барб, която го

прецени като голям сладур, а себе си смяташе за майсторка на флирта. Банахам изобщо не се впечатли и седна в малката заседателна зала, където Саманта и Мати го очакваха с диктофон на масата.

След лаконично представяне двете адвокатки внимателно разгледаха служебните му документи и Мати каза:

— Джеф Грей е мой племенник.

— Известно ни е — подсмихна се самодоволно Банахам и веднага стана антипатичен на жените. — Знаете ли къде се намира?

Мати погледна Саманта и отговори:

— Аз не знам. А ти?

— Не.

И не лъжеше. В този момент нямаше представа къде се крие Джеф.

— Кога за последен път говорихте с него? — Въпросът бе насочен към Саманта.

Мати го прекъсна:

— Вижте, брат му беше убит миналия понеделник, погребяхме го в сряда, пет дни преди вие да нахлуете в кантората му. Съгласно условията на завещанието му Джеф е негов изпълнител, а аз съм адвокатът. Така че, да, ще говоря често с племенника си. Какво точно искате?

— Имаме много въпроси.

— Имате ли заповед за ареста му?

— Не.

— Добре, защото той не бяга от арест.

— Точно така. Искаме само да поговорим.

— Всички разговори с Джеф Грей ще се провеждат тук, на тази маса, ясно? Ще го посъветвам да не казва нищо, ако не присъствам аз или госпожица Коуфър, ясно?

— Добре, госпожо Уайът. Е, кога можем да поговорим с него.

Мати се поуспокои и каза:

— Не съм сигурна къде е днес. Току-що се опитах да звънна на мобилния му и се включи гласовата поща.

Саманта поклати глава и каза, че не е говорила с Джеф от седмици. Мати продължи:

— Трябваше да отидем в съда утре, за да открием процедурата по легализиране на завещанието, но съдията отложи за следващата

седмица. Така че не знам къде е Джеф в момента.

— Това свързано ли е с действията на ФБР от вчера, когато сте конфискувани документи от кантората на Донован Грей? — попита Саманта.

Банахам вдигна длани и попита:

— Не е ли съвсем очевидно?

— Така изглежда. Кого разследвате, след като Донован Грей е мъртъв?

— Не мога да ви кажа.

— Джеф ли е обектът на разследването ви? — попита Мати.

— Не, за момента не.

— Той не е направил нищо нередно — заяви Мати.

Неприятностите започнаха след нападението в мината „Милард Брейк“, близо до Уитсбърг, Кентъки. Снайперистите заели позиция на източния склон на планината Трейс, на сто и петдесет метра над открития рудник, стреляли от около седемстотин метра и спукали четирийсет и седем гуми с тегло четиристотин и петдесет килограма и цена осемнайсет хиляди долара всяка. Нощните пазачи — и двамата тежковъоръжени — съобщили на властите, че нападението продължило десетина минути и на моменти било като на война — изстрелите отеквали в долината, а гумите се пукали край тях. Първият откос се изсипал към три и пет през нощта. Нито една от машините не работела, всички работници били на сигурно място по домовете си. Единият пазач скочил в пикапа с намерението да преследва извършителите — не бил сигурен точно накъде да поеме, — но скоро се отказал, когато пикапът пламнал и две от гумите му били простреляни. Другият пазач се шмугнал в караваната, която служела за канцелария, за да повика полиция, но се оказал принуден да се скрие, когато откос натрошил всички прозорци.

Това бяха важни събития, защото директно застрашаваха човешки живот. По време на предишните нападения снайперистите внимавали да не прострелят никого. Целели се в машините, не в хората. Сега обаче сериозно нарушили закона. Според пазачите участвали поне три пушки, макар че, честно казано, човек трудно можел да прецени в хаоса.

Собствениците от „Крол Майнинг“ излязоха с обичайните остри и заплашителни изявления пред пресата. Предложиха впечатляваща награда. Шерифът обеща цялостно разследване и бързи арести и направи някои доста резки и недалновидни коментари с оглед на факта, че „въпросните екотерористи“ безнаказано безчинстват из Южните Апалачи вече почти две години.

Новините обобщаваха последните нападения и изказваха предположение, че снайперистите са използвали същите муниции като

преди — петдесет и един милиметрови патрони, с каквито стреля далекобойната пушка М24Е, използвана от снайперистите в Ирак, която обикновено убива от повече от хиляда метра. Цитиран беше експерт, който твърдеше, че използването на такава пушка от такова разстояние и посред нощ, при толкова леснодостъпна оптика, прави проследяването на снайперистите почти невъзможно.

„Крол Майнинг“ заявиха, че гумите се намират трудно на пазара, на места дори има недостиг, поради което мината може да затвори за няколко дни.

Саманта прочете новината на лаптопа си, докато пиеше кафе в петък сутринта в Службата. Имаше неприятното усещане, че Джеф познава бандата и дори е нейният водач. Почти две седмици след смъртта на брат си той имаше нужда да направи публично изявление, да въздаде справедливост, както той я разбира, и да нанесе удар на „Крол Майнинг“. Ако предчувствието ѝ беше правилно, това беше поредната причина да си събере багажа. Изпрати новината по имейл до Мати, после влезе в кабинета ѝ и каза:

— Честно казано, мисля, че Джеф е замесен.

Мати реагира с престорен смях. Как изобщо ѝ е хрумнала такава глупост?

— Саманта — каза тя, — днес е първият петък на декември, когато украсяваме офиса, както правят всички останали хора в Брейди. Днес за пръв път успявам да се почувствам добре и дори да се усмихна след смъртта на Донован. Не искам да си съсипвам деня, като се тревожа какво е намислил Джеф. Говорила ли си с него?

— Не, защо да говоря? Ние не участваме, както обичаш да се изразяваш. Защо ще ми се обажда Джеф?

— Добре, да забравим за Джеф и да се постареем да си създадем коледно настроение.

Барб наду радиото и скоро във всички кабинети се чуваха коледни песни. Тя отговаряше за коледното дръвче — жалко изкуствено подобие на елха, което през останалата част от годината държаша в килера. Но когато сложиха лампичките и го накичиха с играчки, то живна. Анет постави бръшлян и имел по предната веранда и закрепил венец на входната врата. Донесоха храна и обядваха лежерно в заседателната зала, а Честър им достави говежда яхния от „Крок Пот“. Забравиха за работата, зарязаха клиентите. Телефонът звънеше

рядко, явно всички също бяха запразнили. Следобед Саманта отиде в съда и пътьом забеляза, че и магазините, и офисите са украсени. Служители от общината закачаха сребърни звънчета по уличните лампи. Други слагаха огромна току-що отсечена елха в парка до сградата на съда. Изведнъж духът на Коледа се появи навсякъде във въздуха и целият град бе завладян от него.

Вечерта жителите на Брейди изпълниха главната улица, обикаляха магазините и купуваха джинджифилови сладки и топъл сайдер. Улицата беше затворена за превозни средства и децата развълнувано очакваха шествието. То се появи към седем. В далечината се разнесоха сирени. Тълпата изпълни двете страни. Саманта бе с Ким, Адам и Анет. Шерифът оглавяваше процесията, а патрулната му кола в кафяво и бяло блестеше, току-що излъскана. Следваше го цялото му войнство. Саманта се запита дали сладурчето Роуми няма да се прокрадне отнякъде, но от него нямаше и следа. Оркестърът на гимназията мина с доста слабо изпълнение на „Елате, всички вярващи“. Малък оркестър от малко градче.

— Не ги бива много, нали? — прошепна Адам на Саманта.

— Според мен са чудесни — отговори тя.

Мина момичешкият отряд скаути, следван от момчешкия. На платформа преминаха ветерани в инвалидни столове, щастливи, че са живи и се радват на Коледа. Звездата беше Арнолд Потър, на деветдесет и една, оцелял при десанта в Нормандия преди шейсет и четири години. Беше най-прочутият жив герой на окръга. Членовете на ордена „Шрайнърс“ бръмчаха с мотопедчетата си и привличаха вниманието към себе си както винаги. Ротарианците се представиха с инсценировка на Рождество с истински овце и кози, които за момента се държаха прилично. Голяма платформа, теглена от последен модел форд пикап, беше заета от детския хор на Първа баптистка църква. Децата бяха облечени с бели дрехи и с ангелски гласчета пееха „О, град Витлеем“ почти безупречно точно. Кметът мина с кабриолет „Тъндърбърд“ от 1958 г. Махаше и се усмихваше широко, но никой не му обърна внимание. Имаше още полицейски коли, пожарна кола, пълна с доброволци, и още една платформа с кьнтри оркестър. Членовете на клуб по езда преминаха на своите чистокръвни коне. И животни, и хора бяха издокарани като за родео. Рой Роджърс и Тригър биха се гордели. Местният доставчик на газ имаше лъскав нов пикап и

някой беше решил, че той ще е приятно допълнение към парада. Чернокожият шофьор се забавляваше, надул рап по уредбата и смъкнал всички прозорци.

И накрая се появи причината за всичко това на своята шейна. Старият Дядо Коледа махаше на момченцата и момиченцата, хвърляше им бонбони в краката и подвикваше „Хо, хо, хо“ по мегафона си.

Когато шествието се изгуби от поглед, повечето зрители се преместиха пред съда и се събраха в парка до него. Кметът приветства всички и говори прекалено дълго. Друг детски хор изпълни „О, свята нощ“. Мис Ноланд, красиво рижо момиче, тъкмо пееше „Сладкият младенец Исус“, когато Саманта усети някой леко да докосва лакътя ѝ. Беше Джеф с шапка и очила, с каквито го виждаше за пръв път. Саманта се отдръпна от Ким и Адам, измъкна се през тълпата и се отдалечи към едно тъмно място, близо до паметника на загиналите във войните. Бяха стояли там предишния петък вечерта и бяха наблюдавали Бозо и Джими в далечината.

— Свободна ли си утре? — попита той почти шепнешком.

— Събота е, разбира се, нямам какво да правя.

— Да отидем в планината.

Тя се поколеба и загледа как кметът щракна един ключ и коледната елха грейна.

— Къде?

Той пхна в дланта ѝ сгънато листче и поясни:

— Указания. Ще се видим сутринта.

Целуна я по бузата и изчезна.

Саманта отиде с колата си до Нокс в окръг Къри и спря на паркинга пред библиотеката на една пресечка от главната улица. Дори да я следяха, не беше забелязала. Пое небрежно по главната, извървя три пресечки на запад и влезе в Нокс Маркет, кафене и магазин за кафе. Попита къде е тоалетната и я упътиха към дъното на заведението. Намери вратата, която водеше към пресечка на Пета улица. Съгласно указанията измина две пресечки, отдалечавайки се от центъра на града, и видя реката. Докато Саманта приближаваше пристана под моста, Джеф се показва от магазинчето за стръв и ѝ посочи шестметрова лодка.

Без нито, дума двамата се качиха в нея: Саманта седна отпред, увита заради студа, а Джеф отзад, където запали извънбордовия двигател. Той отдалечи лодката от пристана и отпусна дросела. Подминаха още един мост и цивилизацията сякаш изчезна. В продължение на мили, или както там се измерва разстоянието по една лъкатушеща река — Саманта нямаше представа, — се носеха по тъмната и спокойна вода. Къри беше тясна и дълбока река без скали и бързеи. Криволичеше из планината, скрита от слънцето от извисяващите се стръмни канари, които почти се докосваха. Подминаха друга лодка, самотен рибар, печално загледан във въдицата си. Минаха покрай малко селище до един пясъчен насип с носещи се по водата лодки и колиби. „Речните плъхове“, така щеше да ги нарече впоследствие Джеф. Навлизаха все по-навътре в каньона и след всеки следващ завой Къри ставаше все по-тясна.

Силното буботене на извънбордовия двигател не им позволяваше да разговарят — не че имаше какво толкова да си кажат. Ясно беше, че той я води на място, където не е била, но Саманта нито се страхуваше, нито се колебаеше. Въпреки всички усложнения, въпреки гнева му и емоционалната нестабилност в момента, въпреки безразсъдството му тя му вярваше. Или поне му вярваше достатъчно, за да отиде с него в планината или където беше намислил за деня.

Лодката се понесе надясно. Стара табела гласеше „Скъсяване на коритото“ и пред погледа им се показва бетонна рампа. Джеф обърна лодката и тя се плъзна по един пясъчен нанос.

— Скачай — каза ѝ той и тя го направи.

Джеф привърза лодката за метална решетка, близо до рампата, и спря да се протегне. Бяха прекарали в мълчание почти час.

— Е, добро утро, господине — поздрави Саманта.

Той се усмихна.

— И на теб. Благодаря, че дойде.

— Имах ли друг избор? Къде точно се намираме?

— Насред окръг Къри. Следвай ме.

— Както кажеш.

Отдалечиха се от пясъчния нанос, навлязоха в гъстата гора и започнаха да се изкачват по немаркирана пътека, по която можеше да се придвижва само човек като Джеф. Или като Донован. Колкото по-стръмна ставаше тя, толкова повече сякаш ускоряваше ход той. Точно

когато бедрата и прасците на Саманта вече започнаха да протестират, Джеф неочаквано спря на малка просека и дръпна някакви кедрови клонки. Избута ги настрани и отдолу се показа АТВ хонда, който само чакаше да го яхнат.

— Момчетата и техните играчки — каза Саманта.

— Някога возила ли си се на такова нещо?

— Живея в Манхатън.

— Скачай.

И тя скочи. Зад него имаше тясна седалка. Саманта обгърна здраво кръста му с ръце, докато той форсираше двигателя.

— Дръж се здраво! — предупреди я Джеф.

Стрелнаха се по същата пътека, по която бяха дошли пеша само преди секунди — широка колкото по нея да минат двама души. Тя водеше към застлан с чакъл път, по който Джеф се втурна като каскадьор.

— Дръж се здраво! — отново се провикна той, вдигна предните колела и те на практика се понесоха във въздуха.

Саманта искаше да го помоли да намали скоростта, но вместо това просто се вкопчи още по-силно в него и затвори очи. Пътуването беше вълнуващо и плашещо, но тя знаеше, че Джеф не би я изложил на опасност. Завиха по друга черна пътека, изключително стръмна. Дърветата бяха твърде нагъсто, за да се правят каскади, затова Джеф стана по-предпазлив. След като пътуваха около половин час с АТВ-то, лодката се струваше приятно преживяване на Саманта.

— Може ли да попитам къде отиваме? — попита тя в ухото му.

— На излет, нали ти казах.

Пътеката стигна билото и те поеха по него. Джеф зави по друга пътека, по която започнаха да се спускат — опасно пътуване, по време на което се плъзгаха от едната до другата страна и заобикаляха дървета и канари. За малко намалиха скорост в една просека и се насладиха на гледката отдясно.

— Планината Грей — кимна той към голото и обръснато възвишение в далечината. — След малко ще бъдем на своя земя.

Саманта се мобилизира за последния отсек от пътя и след като профучаха през Йелоу Крийк, видя хижата — четвъртита сграда от стари дървени трупи, с предна веранда и комин в единия край.

Джеф паркира отзад и каза:

— Добре дошла в малкото ни скривалище.

— Сигурна съм, че има и по-лесен начин да се стигне до тук — отбеляза Саманта.

— Разбира се. Има междуселски път недалече. По-късно ще ти го покажа. Готино, нали?

— Сигурно. Не си падам много по хижите. Донован ми я показва веднъж от въздуха. Ако не ме лъже паметта, каза ми, че няма водопровод, електричество и отопление.

— Правилно. Ако останем да пренощуваме, ще спим до камината.

Не бяха обсъждали такова пренощуване, но Саманта изобщо не беше учудена. Последва го нагоре по стълбите, през верандата и в голямата стая. В камината тлееше дебела цепеница.

— От колко време си тук? — попита го тя.

— Пристигнах снощи, спях до огъня. Наистина е много приятно и уютно. Искаш ли бира?

Тя погледна часовника си: дванайсет без петнайсет.

— Малко е раничко. — До масата за хранене видя хладилна чанта. — Носиш ли вода?

Той ѝ подаде бутилка вода и си отвори бира. Седнаха на дървените столове пред камината. Той отпи и каза:

— Били са тук тази седмица. Някой, не съм сигурен точно кой, но най-вероятно не са били ФБР, защото на тях им трябва заповед за обиск. Сигурно са били онези, които работят за „Крол“, или някакви други.

— Откъде знаеш, че са идвали?

— Имам ги на запис. Преди два месеца с Донован поставихме две охранителни камери. Едната е на дърво на другия бряг на реката, а другата е на дърво на около пет метра от верандата. Активират се от входната врата. Ако някой я отвори, камерите се включват и работят половин час. Нарушителите не подозират. Миналата сряда в три и двайсет и една, за да сме съвсем точни, четирима бандити са идвали тук и са огледали хижата. Сигурен съм, че са търсили документите, харддискове, лаптопи или нещо друго, което може да им е от полза. Интересното обаче е, че не са оставили следи. Нищичко. Дори прах не са вдигнали, така че явно са доста добри. Освен това ме мислят за

глупак, но сега знам как изглеждат. Разполагам с четири лица и ще бъда готов, когато ги зърна.

— В момента наблюдават ли ни?

— Съмнявам се. Пикапът ми е скрит на място, където никога няма да го видят. Това е нашата земя, Саманта, познавам я по-добре от всеки друг. Искаш ли да разгледаш?

— Да вървим.

Той грабна една раница и тя излезе след него. Тръгнаха по брега на Йелоу Крийк, повървяха около осемстотин метра и спряха в една просека да се насладят на неочаквано появилото се слънце.

— Не знам какво ти е разказал Донован — поде Джеф, — но това е единственият участък от земята ни, който не е унищожен от откритите рудници. Имаме около двайсет акра, останали непокътнати. Отвъд този хребет са планината Грей и останалата част от земите ни, напълно съсипани.

Продължиха напред, покатериха се по хребета, горите отстъпиха назад и двамата спряха да огледат пораженията. От триста метра във въздуха изглеждаше доста печално, но от земята беше наистина потискащо. Планината беше смалена до грозна и надупчена гърбица от камънаци и бурени. С огромно усилие стигнаха до върха и зареяха поглед над задръстените долини долу. Обядваха със сандвичи в сянката на разнебитена каравана, използвана някога като канцелария на мината. Джеф й разказа как като дете бил свидетел на разрухата. Бил деветгодишен, когато започнали да добиват въглища.

Саманта беше любопитна защо е избрал планината Грей за съботната им разходка. И той като Донован предпочиташе да не говори за случилото се тук. Разходката изобщо не беше приятна. Природата беше съсипана почти поголовно. Бяха наред Апалачите и имаха на разположение хиляди километри непокътнати пътеки. Положението с „Крол Майнинг“ беше изключително опасно, като нищо можеше да ги следят.

Така че защо планината Грей? Само че не можеше да го попита. Може би по-късно, но не сега.

Докато се спускаха, минаха покрай обрасло бунисце с ръждясали машини, явно изоставени, когато „Вейдън Коул“ бяха напуснали терена. Виждаше се грамадна гума, обрасла с бурени. Саманта я разгледа по-отблизо и попита:

— За какво се използва?

— За камионите за въглища. Всъщност това е малка гума, около три метра в диаметър. В днешно време са почти два пъти по-големи.

— Вчера четох новините. Видя ли статията за престрелката в „Милард Брейк“ миналата нощ? Тези екотерористи...

— Разбира се, всеки знае за тях.

Тя се обърна и го изгледа, без да мигне. Той направи крачка назад и попита:

— Какво?

— О, нищо — не откъсна поглед от него тя. — Просто ми се струва, че екотероризмът вероятно би допаднал на теб и на Донован, а вероятно и на Вик Канзаро.

— Много харесвам тези момчета, които и да са. Но наистина не ми се ходи в затвора.

Той се отдалечи. В подножието на планината Грей тръгнаха покрай коритото на река. Нямаше вода, отдавна беше пресъхнала. Джеф ѝ каза, че навремето с Донован идвали да ловят риба заедно с баща си, много преди засипването на долината да унищожи реката. Заведе я на мястото, където някога се бе намирала къщата, в която бяха живели, къщата, построена от дядо им. Спряха пред кръста, където Донован беше намерил майка им Роуз, и Джеф коленичи.

Слънцето се скри зад планината. Вятърът стана по-резлив, приближаваше студен фронт и имаше вероятност на сутринта да превали сняг. Когато се върнаха до Йелоу Крийк, той попита:

— Искаш ли да останем тук тази вечер, или предпочиташ да се върнеш в Брейди?

— Да останем — отговори тя.

* * *

Изпекоха си два стека на въглища на верандата. Седнаха пред огъня с червено вино в картонени чаши. След като пресушиха първата бутилка, Джеф отвори втора и двамата се изтегнаха на купчина одеяла пред огъня. Започнаха да се целуват, отначало предпазливо; не бързаха, очакваше ги дълга нощ. Устните и езиците им бяха оцветени от евтиното мерло и двамата хубаво се посмяха на този факт. Поговориха

за нейното минало и за неговото. Той не споменавахе за Донован, тя също се старееше да го избягва. Миналото беше лесно в сравнение с бъдещето. Джеф нямаше работа и нямаше представа с какво да се захване. Бяха му трябвали пет години, за да завърши колеж — не го биваше много в ученето. Беше лежал четири месеца в окръжния затвор за притежание на наркотици — престъпление, което още фигурираше в досието му и щеше да го преследва дълго време. Досега беше избягвал дрогата — твърде много негови приятели бяха съсипани от метамфетамините. От време на време пушеше марихуана, но не беше нито голям пушач, нито голям пияч. Постепенно стигнаха до темата за любовния си живот. Саманта му представи връзката си с Хенри в поромантична светлина, отколкото беше в действителност. Честно казано обаче, била твърде изтощена, за да започне или да поддържа сериозна връзка. Джеф се сгодил за гаджето си от младежките години, но времето, прекарано в затвора, провалило планове им. Докато бил зад решетките, тя избягала с друг и му разбила сърцето. Доста дълго гледал скептично на жените и се държал с тях така, като че ли стават само за едно нещо. Вече бил поомекнал и през последната година се срещал с млада разведена жена в Уайз. Работела в колежа, имала хубава работа и две малки деца. Проблемът бил, че не понасял хлапетата й. Баща им бил шизофреник и те проявявали същите признаци. Връзката им била значително охладняла.

— Ръката ти е под ризата ми — отбеляза Саманта.

— Да, много е хубаво.

— Наистина. От доста време не ми се е случвало.

Най-накрая се целунаха истински — дълга изучаваща целувка, с лудешко опипване и разкопчаване на копчета. Откъснаха се един от друг, за да свалят коланите и да събуят обувките. Следващата целувка беше по-нежна, но и четирите ръце продължаваха да са заети с дрехите. Когато най-накрая се съблякоха напълно, се любиха на светлината на горящия огън. Отначало не намериха ритъма. Той беше малко грубичък, а тя беше позагубила тренинг, но скоро опознаха телата си. Първият път беше бърз, защото и двамата се нуждаеха от облекчение. Вторият път им донесе по-голямо удоволствие, докато опитваха и сменяха позите. Когато приключиха, бяха изтощени, но продължиха да се докосват нежно.

Беше почти девет вечерта.

На сутринта тънката снежна покривка беше изчезнала. Слънцето грееше ярко, въздухът беше чист. Те походиха около час, прескачаха пресъхналите рекички, пъхаха се в плитките пещери, които момчетата бяха използвали като крепости в един друг живот, пропълзяваха по канари, взривени от земната повърхност преди десетилетия, и попадаха на пътеки, които никой друг не би могъл да открие.

Саманта не беше преуморена от маратона предишната вечер, но някои мускулчета определено я наболяваха. Джеф обаче беше свеж и бодър. Независимо дали се катереше в планината, или правеше секс пред огъня, издръжливостта му беше неизчерпаема.

Тя го последва в клисурата в подножието на планината, после по друга пътека, която се губеше в гъсти гори. Двамата се покатериха по някакви скали и влязоха в пещера, която не се виждаше отвън дори от пет-шест метра. Джеф включи фенерче и хвърли поглед през рамо.

— Добре ли си?

— Следвам те — отговори несигурно Саманта. — Къде отиваме?

— Искам да ти покажа нещо.

Приклекнаха ниско, за да избегнат надвиснала скала, и навлязоха още по-навътре в пещерата. Беше тъмно като в рог; светеше само лъчът на фенерчето. Придвижваха се бавно. Ако той извикаше: „Змия!“, Саманта или щеше да припадне, или щеше да умре на място от инфаркт.

Влязоха в едно помещение — нещо като полукръгла кухня, където през скалата някак си проникваше слънчев лъч. Беше превърнато в склад, който се използваше отдавна. До едната стена имаше две редици военни шкафчета, а до другата — купчина кутии. Върху импровизирана маса от дебел шперплат имаше същите кутии. Бяха пластмасови и плътно запечатани.

— Играехме си тук като деца — каза Джеф. — Пещерата е на шейсет метра навътре в подножието на планината Грей, твърде дълбоко и твърде ниско, за да я съсипят изкопните работи. Помещението ни беше любимо, защото има светлина и е сухо, няма никаква влага, освен това температурата е еднаква целогодишно.

Саманта посочи към масата и каза:

— И това са документите, които сте откраднали от „Крол Майнинг“, нали?

Той кимна с усмивка.

— Точно така.

— Вече съм съучастник в престъпление. Защо ме доведе тук, Джеф?

— Не си съучастник, защото нямаш нищо общо с престъплението и никога не си виждала тези кутии. Никога не си била тук, нали така?

— Не знам. Не ми се струва редно. Защо изобщо ме доведе тук?

— Просто е, Саманта, и същевременно не толкова. Тези документи трябва да бъдат предоставени на другите адвокати. На колегите на Донован по делото. И то скоро. Ще измисля как да го направя, но няма да е лесно. ФБР бди зорко. „Крол“ ни наблюдават. На всички адски им се иска да ме спипат с тях. По дяволите, аз помогнах за кражбата им, а сега те са скрити в моя семеен имот, така че няма как да се защитя, нали?

— Гориш.

— Именно. Затова, ако нещо ми се случи, преди да успея да ги предоставя, някой трябва да знае къде се намират, нали така?

— И явно този някой съм аз?

— Достатъчно умна си, за да се досетиш.

— Съмнявам се. Кой друг знае?

— Вик Канзаро. Никой друг.

Саманта пое дълбоко въздух и се приближи до масата.

— В това няма нищо просто, Джеф. От една страна, тези откраднати документи може да струват цяло състояние на „Крол Майнинг“ и ще принудят компанията да разчисти собствената си бъркотия. От друга, може да ти навлекат наказателно преследване — на теб или на този, който ги притежава. Говорил ли си с другите адвокати, колегите на Донован?

— След смъртта му не съм. Искам ти да го направиш, Саманта. Аз не съм адвокат. А ти си и това трябва да се свърши веднага. Някаква тайна среща, където никой не гледа и не слуша.

Тя поклати глава. Усещаше как се оплита все повече в паяжината. Наистина ли беше стигнала точката, от която нямаше връщане назад?

— Трябва да си помисля. Защо ти и Вик не се срещнете с адвокатите?

— Вик няма да го направи. Уплашил се е. Освен това той има проблеми тук, във въгледобивния район. Дълга история.

— По тези места има ли изобщо кратки истории? — Саманта се приближи до шкафчетата и попита: — А какво има тук?

— Оръжията ни.

Саманта се зачуди дали да не откrehне едната вратичка и да надникне вътре, но не разбираше нищо от оръжия и не искаше тепърва да се учи. Попита, без да поглежда Джеф:

— Каква е вероятността да намеря военен снайпер с оптика за нощно виждане и кутии с петдесет и един милиметрови патрони?

Тя се обърна и впери очи в него, но той отмести поглед.

— На твое място не бих го отварял.

Саманта се запъти към изхода, мина покрай него и каза:

— Да се махаме.

Излязоха от пещерата и залъкатушиха по пътеките. Саманта си помисли, че ако нещо се случеше с Джеф, тя никога не би намерила пътя до пещерата. Освен това, ако нещо се случеше с Джеф, тя щеше да се е върнала в Манхатън много преди Мати да успее да организира още едно погребение.

Двамата дълго мълчаха. Разделиха си консерва чили на предната веранда, допиха виното и дремнаха пред огъня. Когато се наспаха, същите дрехи отново бяха свалени и разхвърляни из стаята и двамата прекараха прелестен неделен следобед заедно.

Гаранцията на Фийби Фанинг беше намалена от сто хиляди на хиляда долара и в девет сутринта в понеделник беше внесена. Сделката беше сключена, след като Саманта не остави на мира съдията, за да освободи майката, докато бащата е в затвора. Някой трябваше да се грижи за трите невинни деца и след двудневен тормоз съдията отстъпи. Служебният защитник на Фийби твърдеше, че е затрупан с работа и не му остава никакво време за предварителни изслушвания, затова Саманта се намеси и осигури освобождаването. Изведе Фийби от съда и я закара у дома. Почака там около час, докато далечна братовчедка доведе децата. Не бяха виждали майка си повече от седмица и явно ги бяха предупредили, че е възможно тя да отиде в затвора за известно време. Имаше много сълзи, прегръдки и така нататък и Саманта бързо се отегчи. Внимателно обясни на Фийби, че я очаква минимум петгодишна присъда и много по-голяма за Ранди, ако той поеме вината, и че трябва да подготви децата си за неизбежната катастрофа.

Тъкмо си тръгваше от семейство Фанинг, когато мобилният ѝ иззвъня. Беше Мати от офиса. Току-що беше разбрала новината, че Франсин Кръмп е получила тежък удар. Сагата със завещанието ѝ продължаваше.

В болницата, страховитото място, което би трябвало да мотивира жителите на окръг Ноланд да живеят здравословно, Саманта намери някаква сестра в интензивното отделение, склонна да размени една-две думи. Докарали пациентката малко след полунощ, не реагирала и кръвното ѝ налягане било изключително ниско. Скенерът показал масивен хеморагичен инсулт, тоест сериозно кървене в мозъка. Жената беше интубирана и в кома.

— Изгледите не са добри — заяви сестрата с мрачна физиономия. — Изглежда, е лежала с часове, преди да я намерят. Освен това е на осемдесет години.

Тъй като не беше член на семейството, Саманта нямаше право да надникне в интензивното и да види кой е при Франсин.

Когато се върна в службата, я очакваха телефонни съобщения от Джона и Делос Кръмп. Тъй като майка им умираше, те страшно настояваха да поговорят за завещанието ѝ. Ако имаше ново, то не беше изготвено от адвокатите на Планинската служба за правна помощ. А ако нямаше и Франсин останеше в кома до смъртта си, беше ясно като бял ден, че Саманта ще си има вземане-даване с тези неприятни хора месеци наред. Оформяше се разгорещено оспорване на завещанието.

Тя реши засега да пренебрегне обажданията. Петимата братя и сестри сигурно се бяха втурнали към Брейди и скоро щяха да я потърсят.

Традиционният обяд в офиса този понеделник премина в обсъждане на злокобните новини. Както ги беше предупредила Мати, адвокатите на „Стрейхорн Коул“ се отмятаха от споразумението по делото „Тейт“. Бяха ѝ изпратили писмо в качеството ѝ на евентуален адвокат по наследството на Донован, с което я уведомяваха, че няма да се споразумеят, а вместо това агресивно ще обжалват присъдата. Тя беше изстреляла имейл с лекомисленото предложение да се помъчат да овладеят агресията си. Нейната теория беше, че те ще искат да ускорят обжалването с надеждата за отмяна на присъдата и да си опитат късмета с повторен процес сега, когато Донован вече го нямаше. Подобно преразглеждане щеше да се проведе най-рано след три години и докато онези чакаха и се готвеха да протакат, парите на клиента им щяха да бъдат добре оползотворявани другаде.

Анет беше бясна и притискаше Мати да привлече вниманието на съдията към случая. „Стрейхорн“ и Донован имаха споразумение за обезщетение от 1.7 милиона долара. Беше безчестно, направо безскрупулно ответникът да се откаже просто защото адвокатът на ищеца е мъртъв. Мати беше съгласна, но досега никой в кантората на Донован не беше открил нищо писмено. Изглежда, се бяха споразумели по телефона, но не бяха подготвили меморандум за споразумението преди смъртта на Донован. Съмняваше се, че съдът ще го признае без писмени доказателства. Беше се консултирала със свой приятел адвокат и с един пенсиониран съдия — и двамата смятаха, че няма шанс. Мати възнамеряваше да проведе неофициален разговор със съдията и да добие представа каква е нагласата му. В крайна сметка,

изглежда, щеше да се наложи да наемат адвокат, който да се заеме с обжалването.

По другия въпрос Барб съобщи, че тази сутрин е имало единайсет обаждания от клана Кръмп, все с настояване за среща с госпожица Коуфър. Госпожица Коуфър пък каза, че смята да насрочи среща по-късно следобед. Нищо чудно, че Мати и Анет бяха заети с други неща и нямаха време да се занимават с проблемите на Кръмп. Саманта завъртя очи и се съгласи да се заеме, но ги предупреди, че тези хора няма да се откажат.

Франсин почина в 4:30 ч. следобед. Така и не дойде в съзнание, за да реши дали да промени изготвеното от Саманта завещание.

* * *

Рано във вторник следобед Джеф се промъкна през задната врата и застана пред бюрото на Саманта. Усмихнаха се един на друг и се поздравиха, но нищо повече. Вратата ѝ беше отворена и както обикновено офиса беше пълен с невъобразимо шумни жени. Той седна и попита:

— Е, кога искаш пак да се разходим в планината?

Тя вдигна пръст пред устните си и тихо отговори:

— Когато успея да го вместя в графика си. — През последните двайсет и четири часа беше мислила за секс повече, отколкото през всичките две години, откакто бе скъсала с Хенри. — Трябва да проверя при секретарката си.

Все още ѝ беше трудно да повярва, че е възможно някой да подслушва разговорите им, но не искаше да рискува. А поради своята параноя той не каза почти нищо, само едно:

— Окей.

— Искаш ли кафе?

— Не.

— Тогава по-добре да тръгваме.

Двамата поеха по коридора към заседателната зала, където ги очакваше Мати. Точно в два следобед агенти Банахам, Фромайър и Зимър пристигнаха забързано и с такава мрачна решителност, все едно щяха първо да стрелят и чак после да задават въпроси. Фромайър беше

предвождал армията по време на обиска в кантората на Донован. Зимър беше един от неговите хора. А Банахам се беше отбил в Службата преди няколко дни. Запознаха се набързо и се разпределиха поравно: Джеф седна от едната страна на масата между Мати и Саманта, а представителите на закона — от другата. Анет се настани начело на масата и пусна диктофона.

Мати отново попита дали Джеф е обект на разследване от страна на ФБР, на прокурора или на друга федерална правоохранителна организация или от системата на Министерството на правосъдието. Фромайър я увери, че не е.

Той пое нещата в свои ръце и няколко минути уточнява подробности от миналото на Джеф. Саманта си водеше бележки. След доста интимния им уикенд, през който той беше споделил много неща, сега тя не научаваше нищо ново. Фромайър зададе куп въпроси за отношенията му с неговия загинал брат. Откога работел за него? Какво точно правел? Колко му плащал? Инструктиран от Мати и Анет, Джеф отговаряше кратко и не даваше излишна информация.

Престъпление е да излъжеш пред федерален агент, независимо къде и как се провежда разпитът. Каквото и да правиш, бе повторила Мати неведнъж, не лъжи.

Подобно на брат си, Джеф, изглежда, не би имал нищо против да излъже, ако така ще подпомогне каузата си. Допускаше, че лошите — въгледобивните компании, а сега и правителството — ще мамат, ще действат по най-ефективния начин и ще правят всичко, за да спечелят. Ако те играят нечестно, защо той да не може? Защото него могат да го тикнат в затвора. Въгледобивните компании и техните адвокати — не.

Ръководен от предварителен сценарий, Фромайър най-сетне мина към важните въпроси. Обясни, че компютрите, иззети от ФБР преди една седмица на първи декември, са били отваряни и харддискете са били сменени. Знаел ли Джеф нещо за това?

— Не отговаряй — отсече Мати.

Обясни на Фромайър, че е разговаряла с прокурора и си е изяснила, че Донован е умрял, без да подозира, че е обект на ново разследване. Не е бил информиран, нямало нищо писмено. Ето защо всякакви действия, предприети от служителите му във връзка с досиетата и документите в кантората му след неговата смърт, не са целели да попречат на хода на разследването.

Извън протокола Джеф обясни, че е свалил харддиските от компютрите в кантората и у дома и ги е изгорил. Саманта обаче подозираше, че те още съществуват. Не че имаше значение. Джеф я беше уверил, че в нито един компютър на Донован няма нищо съществено относно „Крол Майнинг“.

А аз знам къде са документите, помисли си Саманта и направо не й се вярваше.

Фактът, че Мати е ходила при прокурора, подразни Фромайър. На нея не й пукаше. Двамата поспориха малко и скоро стана ясно кой контролира положението, поне по време на тази среща. Ако Мати кажеше на Джеф да не отговаря, Фромайър нямаше да научи нищо. Той им разказа, че от централата на „Крол Майнинг“ в Кентъки са изчезнали документи, и попита Джеф дали знае нещо за тях. Джеф сви рамене и поклати глава, преди Мати да каже:

— Не отговаряй.

— На Петата поправка ли се позовавате? — попита раздразнено Фромайър.

— Той не е под клетва — изстреля Мати, като че ли Фромайър беше глупак.

Саманта призна мислено, че конфликтът страшно я забавлява. ФБР и цялата им власт от едната страна. Джеф, техният клиент, който със сигурност беше виновен за нещо — от другата. Със стабилна правна защита и експертиза и засега печеливш.

— Явно само си губим времето — заключи Фромайър и вдигна ръце. — Благодаря ви за гостоприемството. Сигурен съм, че ще се върнем.

— Няма нищо — отговори Мати. — И не общувайте с клиента ми, без да съм уведомена.

— Ще видим — отговори Фромайър като пълен кретен, изрита стола си назад и се изправи.

Банахам и Зимър тръгнаха след него.

* * *

Един час по-късно Саманта, Мати и Джеф седяха на последния ред в съдебната зала и чакаха съдията, който щеше да легализира

завещанието на Донован. Заседанието не бе започнало и няколко адвокати се суетяха покрай масата на съдията и се шегуваха с пристава и секретарките.

— Днес сутринта говорих с експертите ни — тихо каза Джеф. — Засега не са открили никакви признаци някой да е пипал чесната на Донован. Катастрофата е предизвикана от внезапна авария на двигателя и моторът е отказал поради спиране на притока на гориво. Резервоарът е пълен — винаги зареждахме в Чарлстън, защото там е по-евтино. Цяло чудо е, че самолетът не е избухнал в пламъци и не е прогорил дупка в земята.

— Как е бил прекъснат достъпът на горивото? — попита Мати.

— Това е основният въпрос. Ако човек е сигурен, че става дума за саботаж, съществува една наистина убедителна теория. Има маркуч за горивото от резервоара до карбуратора, където е закрепен с така наречената муфа Б. Ако тази муфа е нарочно разхлабена, двигателят ще запали както трябва и ще работи, докато от вибрациите муфата постепенно не се развие. Маркучът за горивото ще се отдели, двигателят ще започне да се дави и не след дълго напълно ще спре. Случва се много бързо, без предупреждение и няма как да го рестартираш. Ако пилотът поглежда уреда за горивото си, което правим от време на време, може да забележи рязък спад в налягането на горивото почти по същото време, когато двигателят започне да отказва. Изтъкват факта, че Донован не е подал сигнал за помощ. Това са глупости. Представете си. Летите си през нощта и изведнъж двигателят ви отказва. Разполагате с няколко секунди за реакция, но сте изпаднали в пълна паника. Опитвате се да запалите двигателя отново, не се получава. Мислите за десет неща едновременно, но последното е да се обадите за помощ. С какво точно ще ви помогне някой, по дяволите?

— Колко лесно може да се разхлаби тази муфа?

— Не е трудно, ако знаеш как да пипаш. Номерът е да го направиш така, че да не те хванат. Трябва да почакаш да се стъмни, да се промъкнеш до мястото на рампата, където е привързан самолетът, да вдигнеш капака над двигателя и да си свършиш работата с фенерче и с гаечен ключ. Един от експертите ни твърди, че може да бъде направено за седем минути. В онази нощ там е имало още седемнайсет малки самолета, но не е имало почти никакво въздушно движение. На

рампата е било много спокойно. Проверихме охранителните камери от общия терминал и не открихме нищо. Говорихме с момчетата, които са дежурили през онази нощ, нищо не са видели. Проверихме дневниците на механиците в Роаноук и, разбира се, всичко си е работело чудесно, когато Донован е взел самолета след последната проверка.

— Колко сериозно е повреден двигателят? — попита Мати.

— За нищо не става. Изглежда, чесната е посякла няколко дървета. Може би Донован се е опитал да се приземи на шосето, но е видял фаровете на кола, кой знае... А когато се е ударил в дърветата, самолетът се е наклонил и се е забил с носа напред. Двигателят се е разбил и вече няма как да определим положението на муфата. Относително лесно е да се установи, че притокът на гориво е секнал, но извън това може да са се случили много неща.

Съдията влезе и зае мястото си. Огледа залата и каза нещо на един секретар.

— Сега какво? — прошепна Саманта.

— Ще продължим да търсим — отвърна Джеф, но не много убедено.

Съдията погледна към дъното на съдебната зала и каза:

— Госпожо Уайът?

Мати представи Джеф на съдията, който поднесе вежливо съболезнованията си и каза хубави неща за Донован. Джеф му благодари, а Мати започна да вади заповеди, които съдията да подпише. Той старателно прочете завещанието и коментира някои негови разпоредби. Двамата с Мати обсъдиха стратегията по наемането на адвокат, който да продължи с обжалването на делото „Тейт“. Джеф беше разпитан за финансовото положение на Донован, за активите и задълженията му.

След около час всички заповеди бяха подписани и завещанието беше официално отворено. Мати остана да се оправя с друг въпрос, но Джеф беше освободен. Докато двамата със Саманта се връщаха към Службата, той каза:

— Аз изчезвам за няколко седмици, така че използвай предплатения телефон.

— На конкретно място ли отиваш?

— Не.

— Не се учудвам. Аз самата заминавам за празниците — първо във Вашингтон, после в Ню Йорк. Явно няма да се видим известно време.

— Значи весела Коледа и щастлива Нова година?

— Да, весела Коледа и щастлива Нова година.

Той спря и я целуна по бузата.

— И на теб.

После зави в една пряка и се отдалечи с бърза крачка. Опасяваше се да не го следят.

Погребението на Франсин Кръмп беше в единайсет часа в сряда в църквата „Хоулинес“, дълбоко в планинската котловина. Саманта не смяташе да присъства. Анет настойчиво я посъветва да не го прави, защото най-вероятно щяха да извадят змиите и да започнат да танцуват. Саманта прие съвета ѝ сериозно. Впоследствие Анет призна, че е преувеличила. Във Вирджиния вече нямаше църковни общности, които да се занимават със змии, и тя поясни:

— Всичките им членове са мъртви.

Гнездо разгневени гърмящи змии надали щеше да бъде толкова неприятно, колкото глутницата Кръмп, които се появили по-късно за открит конфликт с госпожица Коуфър. Нападнаха като пълчища, каквито Мати виждаше за пръв път: петимата братя и сестри, някои от настоящите им брачни половинки, някои от по-големите им деца и двама-трима подобрани кръвни роднини.

Скъпата им майка беше мъртва и вече беше време да разделят парите.

Мати пое нещата в свои ръце и нареди на повечето да си ходят. Само петимата братя и сестри щяха да имат правото да участват в срещата, останалите трябваше да седят в пикапите си. Двете с Анет ги поведоха към заседателната зала и след като ги настаниха, Саманта влезе. Като цяло бяха съсипани. Току-що бяха погребали майка си. Бяха ужасени да не би да изгубят семейната земя и парите, които можеше да им донесе, и се сърдеха на адвокатите, задето улесняват процеса. Освен това ги тормозеха техни роднини, дочули слухове за откритите мини. Бяха далече от домовете си и отсъстваха от работа. И, както подозираше Саманта, се боричкаха помежду си.

Тя им обясни, че никой от адвокатите в Службата не е изготвил друго завещание за майка им. Всъщност не бяха контактували с Франсин след последния семеен съвет край същата тази маса девет дни по-рано. Ако Франсин им беше казала нещо различно, просто не беше вярно. Саманта не знаеше и друг адвокат в града да е направил ново завещание. Мати им обясни, че обикновено, но не и задължително единият адвокат се обажда на другия, когато се изготвя различно завещание. Така или иначе, доколкото им беше известно, завещанието, подписано от Франсин преди около два месеца, бе нейната последна воля.

Братята и сестрите слушаха, кипяха вътрешно и едва успяваха да прикриват ненавистта си към адвокатите. Когато приключи, Саманта очакваше да я залее порой от хули, най-вероятно от всичките петима. Но настана мълчание. Джона, най-големият, на шейсет и една години, най-сетне каза:

— Мама унищожи завещанието.

Саманта не знаеше какво да отговори. Анет се намръщи и мислите ѝ се насочиха към законите във Вирджиния, свързани с изгубени и унищожени завещания. Мати беше впечатлена от находчивостта на замисъла им и едва сдържа усмивката си.

Джона продължи:

— Сигурен съм, че вие имате копие, но доколкото знам, ако тя е унищожила оригинала, копията са безполезни. Нали така?

Мати кимна и отбеляза мислено очевидния факт, че Джона явно беше платил за спешни правни съвети. Но защо ще плаща на адвокат за съвет, а не за ново завещание? Защото Франсин нямаше да се съгласи на ново.

— Откъде знаете, че е унищожила завещанието? — попита Мати.

— Каза ни миналата седмица — отговори Юна Фей.

— И на мен ми каза — обади се Ирма. — Каза, че го е изгорила в камината.

— Търсихме навсякъде и не го намерихме — допълни Делос.

Всичко беше добре отрепетирано и докато петимата бяха единни, историята им щеше да мине. Лони попита като по даден знак:

— Ако няма завещание, ще разделим земята на пет равни дяла, нали така?

— Вероятно — отговори Мати. — Не съм сигурна каква позиция ще заеме „Маунтин Тръст“.

— Кажете на „Маунтин Тръст“ да изчезва — изръмжа Джона, — чувате ли ме? Нищо не знаеха за земята ни, докато вие не ги намесихте. Това си е нашата семейна земя, открай време е така.

Четиримата му братя и сестри кимнаха ентусиазирано.

За част от секундата Саманта премина в другия отбор. Ако Франсин наистина беше унищожила завещанието или ако тези петимата лъжеха, но това нямаше как да бъде доказано, най-добре да им дадат проклетите осемдесет акра и точка. Последното, което искаше, беше оспорване на завещание между семейство Кръмп и „Маунтин Тръст“, на което тя да бъде главният свидетел и да я обстрелват и от двете страни. Не искаше никога повече да вижда тези хора.

Анет и Мати също. Те смениха тактиката и Мати каза:

— Вижте, ние като адвокати няма да се опитваме да легализираме завещанието — това не е наша работа. Сериозно се съмнявам, че „Маунтин Тръст“ ще иска да се забърка в продължителни съдебни битки. Правните такси ще бъдат по-големи от стойността на земята. След като няма завещание, няма, и точка. Трябва само да намерите адвокат, който да открие процедурата по наследството и да определи изпълнител.

— Вие занимавате ли се с това?

Трите адвокатки се отдръпнаха ужасени при мисълта, че може да представляват тези хора. Анет успя да проговори първа:

— О, не, ние не можем, защото сме изготвили завещанието.

— Но това е доста рутинна процедура — побърза да добави Мати. — Почти всеки адвокат на главната улица може да я свърши.

Юна Фей се усмихна.

— Е, благодаря.

— И делим на пет, нали? — попита Лони.

— Такъв е законът, но трябва да попитате адвоката си — отговори Мати.

Очите на Лони шареха и той вече оглеждаше стаята. Братята и сестрите щяха да се скарат още преди да си тръгнат от Брейди. А отвън чакаха още роднини, готови да се нахвърлят на парите.

Заминаха си мирно и кротко и когато вратата се затвори зад гърба и на последния, на трите адвокатки им идеше да празнуват. Заклучиха вратата, събуха си обувките и подредиха масата в заседателната зала за следобедно пиене на вино и много смях. Анет се опита да опише какво бе станало, когато първият от тях бе пристигнал у дома — как е тършувал из цялата къща, за да намери проклетото завещание. После вторият, и третият. Майка им още е лежала на мраморната маса в погребалното бюро, а те са местели мебели и отваряли чекмеджета, за да търсят документа. Ако го бяха намерили, със сигурност го бяха изгорили.

Нито една от трите не вярваше, че Франсин наистина е унищожила завещанието.

И се оказаха прави. Оригиналът пристигна по пощата на следващия ден, придружен с бележка от Франсин, която молеше Саманта да го пази.

В крайна сметка семейство Кръмп щяха да се върнат.

За трета поредна година Карън Коуфър прекарваше Коледа заедно с дъщеря си в Ню Йорк. Имаше близка приятелка от колежа, чийто трети съпруг беше застаряващ индустриалец, сега вече и с деменция, и го бяха настанили в луксозен старчески дом в Грейт Нек. Огромният им апартамент на Пето Авеню гледаше към Централ Парк и на практика стоеше празен. Карън получаваше собствена спалня и баня за една седмица и я обслужваха като царица. Саманта също получи предложение, но вместо това предпочете да остане с Блайд в апартаментата им в „СоХо“. Договорът за наем изтичаше на трийсет и първи декември и тя трябваше да си събере вещите и да уреди съхранението на мебелите. Блайд, която все още работеше в четвъртата най-голяма правна кантора в света, щеше да се пренесе при две свои приятелки в „Челси“.

След три месеца в Брейди Саманта се чувстваше прекрасно в Ню Йорк. Пазарува заедно с майка си в центъра. Бори се с тълпите и се наслаждаваше на буйната енергия. Късно следобед пи с приятели по всички подходящи модерни барове и макар обстановката да ѝ беше приятна, разговорите я отегчиха. Кариерата, недвижимите имоти и Голямата рецесия. Карън купи два билета за някакъв мюзикъл на Бродуей — нищо особено, сензация, предназначена за туристите. Тръгнаха си в антракта и си намериха маса в „Орсо“. Саманта отиде на брънч в „Балтазар“ със своя стара приятелка от „Джорджтаун“. Приятелката ѝ за малко не изквича от радост, когато видяха известен телевизионен актьор, за когото Саманта дори не беше чувала. Направи си дълга разходка сама из Южен Манхатън. Коледната вечеря в апартаментата на Пето Авеню беше същинско пиршество. Присъстваха много непознати, но след доста изпито вино разговорите се поосвободиха и изпитанието се превърна в забавление. Саманта спа в стая за гости, по-голяма от собствения ѝ апартамент, и се събуди с махмурлук. Прислужница с униформа ѝ донесе кафе, портокалов сок и ибупрофен. Обядва с Хенри, който я беше гонил дълго за това, и

осъзна, че вече нямат нищо общо. Той допускаше, че тя скоро ще се върне в града, и настояваше да подновят връзката си. Тя се помъчи да му обясни, че не е сигурна кога ще си дойде. Нямаше работа, нямаше жилище. Бъдещето ѝ беше несигурно, неговото също. Той се беше отказал от актьорската професия и възнамеряваше да навлезе във вълнуващия свят на хедж фондовете. Странен избор точно сега, помисли си Саманта. Нали точно те губят пари и се опитват да избегнат обвинителните актове? Хенри беше завършил арабска филология в „Корнел“. Луташе се без посока и тя нямаше да пропилее и минута повече с него.

Два дни след Коледа Саманта беше в едно кафене в „СоХо“, когато телефонът избръмча. Отначало не разпозна звука дълбоко в чантата си, после осъзна, че е апаратът, който ѝ беше дал Джеф. Намери го точно навреме и вдигна.

— Честит празник — каза той. — Къде си?

— Честит и на теб. В Ню Йорк съм. Ти къде си?

— И аз съм тук. Искам да те видя. Имаш ли време за кафе?

За миг си помисли, че той се шегува. Не можеше да си представи Джеф Грей по улиците на Манхатън. Но защо пък не? Градът привличаше всякакви хора отвсякъде.

— Добре. Всъщност и в момента пия кафе. Сама.

— Къде?

Докато го чакаше, Саманта се забавляваше със собствените си мисли. Първоначално се изненада, но в следващия миг вече го желаше страстно. Как можеше да го заведе в апартамента си и да избегне Блайд? Не че на Блайд ѝ пукаше, но не ѝ се отговаряше на много въпроси. Къде ли беше отседнал той? В някой хубав хотел — това щеше да свърши работа. Сам ли беше? Или делеше стаята с приятел?

Спокойно, момиче, нареди си тя. Джеф влезе дващест минути покъсно и двамата се целунаха по устните. Докато чакаха двойното си еспreso, тя го попита очевидното:

— Какво търсиш тук?

— И преди съм идвал — отговори той. — Напоследък доста пътувам и исках да те изненадам.

— Щях да се зарадвам и на обаждане.

Избелели джинси, черна фланелка, вълнено спортно сако, велурени ботуши, тридневна брада, леко разрошена коса. Определено не беше от клонингите на Уолстрийт, но в „СоХо“ никой нямаше да го заподозре, че е от затънтената провинция на Апалачите. Пък и на кого му пукаше? Всъщност Джеф много повече от Хенри приличаше на безработен актьор.

— Искан да те изненадам.

— Добре. Изненадана съм. Как дойде?

— С частен самолет. Дълга история.

— Толкова са ми омръзнали дългите истории. Къде си отседнал?

— В „Хилтън“, в центъра. Сам. А ти къде си отседнала?

— В апартамента си, поне за още няколко дни. После договорът за наем изтича.

Баристата съобщи, че кафето им е готово, и Джеф отиде да донесе двете чаши. Той изсипа пакетче захар и разбърка бавно. Тя пропусна захарта. Двамата се притиснаха по-близо един до друг, когато заведението се понапълни.

— Е, да се върнем на частния самолет. Няма ли да обясниш по-подробно?

— Тук съм по две причини. Първо, защото искам да те видя и може би да прекараме малко време заедно. Да се поразходим из града и после да си намерим някъде запалена камина. Ако не, просто удобно топло легло. Това бих искал аз, но ще разбера, ако си прекалено заета. Не искам да се натрапвам в личното ти време.

— Забрави за камината.

— Ясно. На разположение съм от този момент.

— Сигурна съм, че ще намерим време. А другата причина?

— Частният самолет е собственост на съдебен адвокат на име Джарет Ландън от Луивил. Сигурно вече си чувала за него.

— Откъде ще познавам адвокат от Луивил?

— Добре де, те с Донован бяха много близки. Всъщност Джарет беше на погребението. Висок, на около шейсет, с дълга прошарена коса и брада. Донован го смяташе за свой ментор, дори за свой герой. Неговата фирма е една от трите, които дадоха под съд „Крол Майнинг“ по делото за долината Хамър. И тях са ги обискирали същия ден, когато обискираха нашата кантора. Излишно е да ти казвам, че човек

като Ландън не си пада по гестаповските похвати и сега бълва огън и жупел. Огромно его, типично за такива хора.

— Като баща ми — кимна Саманта.

— Да, разбира се. Както и да е, Ландън твърди, че се е запознал с баща ти на някакво адвокатско събиране. Джарет има ново гадже, пълна тъпачка, но тя искала да разгледа града. И аз тръгнах с тях.

— Много удобно.

— Освен това иска да се срещне с теб, да те поздрави и да поговорите за документите.

— За кои документи? Хайде, Джеф, вече и бездруго съм нагазила твърде дълбоко. Накъде вървят нещата?

— Трябва да ми помогнеш, Саманта. Брат ми го няма и аз имам нужда да говоря с човек, който познава закона и може да ме посъветва.

Гръбнакът ѝ се скова и тя се отдръпна. Изглежда го гневно, идеше ѝ да му се развика. Вместо това се озърна, преглътна мъчително и каза:

— Нарочно ме въвличаш в нещо, което може да ми донесе сериозни неприятности. ФБР се е заело със случая, а ти искаш да се намеся и аз. Ти си точно толкова безразсъден, колкото и брат ти, и изобщо не те интересува какво ще стане с мен. Откъде изобщо знаеш, че ще се върна в Брейди? В момента се чувствам в пълна безопасност. Тук е домът ми, тук ми е мястото.

Дългото му тяло сякаш се посмали и брадичката му увисна. Изглеждаше объркан и безпомощен.

— Загрижен съм за теб, Саманта, и за това какво ще ти се случи. Просто в момента се нуждая от помощ.

— Джеф, преди няколко седмици прекарахме чудесно в планината Грей. Много мислих за това, но не разбирам защо ме заведе в онази пещера, или както там се казва, и защо ми показва документите. В онзи...

— Никой никога няма да узнае.

— В онзи момент аз станах нещо като съучастник. Документите са ценни, доказват вина и така нататък, но това не променя факта, че са откраднати.

— Някой трябва да знае къде са, ако ми се случи нещо.

— Вик да се заеме.

— Вече ти казах. Вик го няма, отдръпна се. Приятелката му е бременна и той е друг човек. Не иска да рискува. Дори не си вдига

телефона.

— Умен мъж.

Еспресото им изстиваше. Джеф забеляза своето и отпи глътка. Саманта не му обръщаше внимание, вместо това оглеждаше тълпата. Накрая Джеф каза:

— Искаш ли да излезем навън?

Намериха си пейка в Уошингтън Скуеър Парк. Всички други бяха празни, защото духаше вятър и беше студено.

— Какво знае за мен този Ландън? — попита Саманта.

— Знае, че ти водиш делото „Райзър“, поне в частта, свързана с пневмокониозата. Знае, че ти си открила измамата и потулването на фактите от страна на адвокатите на „Лоунрок Коул“. И е много впечатлен. Знае, че аз ти вярвам и че Донован също ти имаше доверие. Знае и че Донован ти е казал за документите.

— Знае ли, че съм ги виждала?

— Не. Казах ти, Саманта, никой никога няма да узнае. Сбърках, че те заведох там.

— Благодаря ти.

— Нека поне да се срещнем с него и да видим какво ще каже. Моля те. Какво лошо има?

— Не знам.

— Напротив, знаеш, няма нищо нередно в това да се срещнеш с Джарет Ландън. Ще бъде напълно поверителна среща, освен това той е интересен мъж.

— Кога иска да се видим?

— Ще му се обадя. Замръзвам. Наблизо ли живееш?

— Недалече, но в апартамента цари пълен хаос. Събираме си багажа.

— Пет пари не давам.

Два часа по-късно Саманта влезе във фоайето на хотел „Пенинсюла“ на Петдесет и пета улица. Тръгна по стълбите от лявата си страна, изкачи един етаж и видя Джеф на бара, както се очакваше. Без нито една дума той ѝ подаде листче, на което пишеше „Стая 1926“. Проследи я с поглед как се обръща и потегля, после застана до стълбите, за да провери дали някой я е забелязал. Саманта се качи с

асансьора до деветнайсетия етаж и натисна звънеца на една стая. След броени секунди вратата ѝ отвори висок мъж с твърде дълга прошарена коса.

— Здравейте, госпожице Коуфър, за мен е чест. Аз съм Джарет Ландън.

Стая номер 1926 се оказа голям апартамент с хол в единия край. Нямаше и следа от приятелката му. Минути след пристигането на Саманта на вратата позвъни Джеф. Седнаха в хола и размениха обичайните любезности. Ландън предложи питие, но всички отказаха. Той спомена работата ѝ по случая „Райзър“ и възторжено заяви, че е блестяща. Двамата с Донован я обсъждали надълго и нашироко. Ландън и партньорите му още се колебаели дали да се включат заедно с Донован, когато той ги изпреварил и завел проклетото дело.

— Твърде преждевременно — отбеляза Ландън. — Но Донован си беше такъв.

Той, Ландън, все още обмислял дали да участва. Не всеки ден ти се удава възможност да спипаш голяма фирма като „Каспър Слейт“ в измама, нали така? Делото щяло да бъде много интересно за съдебните заседатели и прочее, и прочее. Той продължи да описва красотата на процеса, като че ли Саманта никога не се беше замисляла по въпроса. И преди го беше чувала — от Донован и от баща си. А сега за „Крол Майнинг“. След като Донован вече го нямало, Ландън бил водещ адвокат на ищците. Съдебното дело било заведено на двайсет и девети октомври. „Крол“ получили допълнително време да реагират. В началото на януари Ландън и екипът му очаквали „Крол“ да подадат сериозно искане за прекратяване на делото и битката щяла да се разрази с пълна сила. Скоро, много скоро щели да имат нужда от документите.

— Какво знаете за тях? — попита Саманта.

Ландън въздъхна шумно, сякаш въпросът беше толкова сложен, че той не знаеше откъде да започне, после се изправи и се приближи до минибара.

— Някой иска ли бира?

Джеф и Саманта отново отказаха. Той си отвори една „Хайнекен“ и се приближи до прозореца. Отпи дълга глътка и каза:

— Преди около година се срещнахме за пръв път в Чарлстън, в кантората на Горди Мейс, колега от нашата група. Донован ни събра

всички, за да ни привлече за делото. Твърдеше, че притежава някакви документи и че не се е сдобил с тях по обичайния начин. Не го попитахме и той не ни обясни. Каза, че има повече от двайсет хиляди страници силно уличаващи материали. „Крол Майнинг“ знаели за замърсяването, знаели за теча от утаителя в подпочвените води и надолу към долината, знаели, че хората продължават да пият водата, знаели, че се разболяват и умират, знаели, че трябва да изчистят мястото, но също така знаели, че ще им бъде много по-евтино да прецакат хората и да задържат парите. Не носеше нищо, но си беше приготвил подробни бележки, които унищожи след срещата. Описа около двайсетина документа, най-опасните, и честно казано, направо ни отвя главите. Бяхме стреснати. Възмутени. Веднага се включихме и обединихме сили за съдебното дело. Донован много внимаваше да не споменава, че документите са откраднати, и не ни даваше достъп до тях. Ако ни ги беше предоставил, всички ние най-вероятно щяхме да бъдем арестувани този месец от ФБР.

— В такъв случай как, ако се доберете до тях сега, ще избегнете ареста? — попита Саманта.

— Това е големият въпрос. Водим неофициални разговори с един от правните секретари на съдията по процеса — задкулисни маневри, които са твърде необичайни и много деликатни. Смятаме, че ще успеем да вземем документите, незабавно да ги предадем на съда и съдията да ги заключи някъде. След това ще го помолим да притисне прокурора да не започва наказателно разследване, преди да бъде разкрито съдържанието на документите. Нека си го кажем направо, човекът, откраднал документите, е мъртъв. Консултирахме се с експерти по наказателни дела и те са единодушни, че опасността за нас ще бъде минимална. Склонни сме да поемем този риск. По-страшното е да не се случи нещо с документите, преди да стигнат до съда. „Крол Майнинг“ ще направят всичко по силите си да ги унищожат, а в момента ФБР е на тяхна страна. Навън е опасно.

Саманта измери Джеф със смъртоносен поглед.

Ландън седна до Саманта и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— Имаме нужда от малко съдействие във Вашингтон.

— Моля?!

— Най-приближеният кръг на главния прокурор се състои от трима души. Една от тях е Лиона Кент. Сигурен съм, че я познавате.

Саманта се отдръпна и отговори:

— Да, запознахме се преди години.

— Тя и майка ви са започнали работа в Министерството на правосъдието по едно и също време, преди трийсет години. Майка ви се ползва с огромно уважение и е на висок пост. Тя също има известно влияние.

— Но не в такива области.

— О, напротив, Саманта. Една дума от Карън Коуфър на Лиона Кент и от Лиона Кент на главния прокурор, и от главния прокурор на прокурора в Кентъки, и ще се отървем от ФБР. Така единствената ни тревога ще останат негодниците от „Крол“.

— Затова ли е тази среща? Заради майка ми?

— От професионална гледна точка, Саманта, не от лична. Сигурен съм, че разбирате. Обсъждали ли сте случая с майка си?

— Не, разбира се. Дори не ми е хрумвало да го направя. Това е извън нейния периметър, ясно ли е?

— Не съм съгласен. Имаме сериозни познанства във Вашингтон, които смятат, че Карън Коуфър може да ни помогне.

Саманта беше изумена и объркана.

— Затова ли дойде в Ню Йорк? — погледна тя Джеф. — За да намесиш и майка ми?

— Не, за пръв път чувам за това — побърза да отговори той. — Дори не знаех къде работи майка ти.

Беше искрен като несправедливо обвинено момченце и тя му повярва.

— Не съм го обсъждал с него, Саманта — увери я Ландън. — Информацията е от наши вътрешни хора във Вашингтон.

— Вашите лобисти.

— Да, разбира се. Нима всички ние нямаме лобисти? Независимо дали ги обичаме, или ги презираме, те познават пейзажа. Притеснявам се, че приемате това твърде лично. Не ви молим да поискате от майка си да се намеси пряко във федерално разследване, но в същото време знаем как стават нещата. Хората са си хора, приятелите са си приятели, една дума тук, друга там — и нещата се получават. Просто си помислете, става ли?

Саманта пое дълбоко дъх.

— Ще видя дали ще си помисля.

— Благодаря ви.

Той стана и отново се разтъпка. Саманта изгледа гневно Джеф, който беше забил поглед в пода. Ландън каза доста притеснено:

— А сега, Джеф, може ли да обсъдим предаването на документите?

Саманта се изправи бързо.

— Ще се видим по-късно.

Джеф я стисна внимателно за ръката и прошепна:

— Моля те, Саманта, не си тръгвай. Нужна си ми тук.

Тя се освободи от него и заяви:

— Не участвам в малкия ти заговор. Вие си говорете колкото искате, момчета, аз не съм ви нужна. За мен беше удоволствие.

Тя рязко отвори вратата и излезе.

Джеф я настигна във фоайето и двамата напуснаха заедно хотела. Той ѝ се извини, а тя го увери, че не е разстроена. Не познаваше Джарет Ландън и категорично не можеше да се довери на непознат, затова не искаше да обсъжда деликатни въпроси в негово присъствие. Двамата поеха по Пето Авеню, залутаха се сред тълпата и успяха да отдалечат разговора си от всички теми, свързани с възгледите. Саманта му посочи сградата, където в момента майка ѝ водеше луксозно съществуване. Очакваха Саманта за поредната вечеря по-късно, но тя вече се беше обадила да се извини. Беше обещала нощта на Джеф.

Саманта подозираше, че на госта и няма да му допадне тричасов маратон в ресторант с четири звезди, затова прескочи всички модерни заведения и се обади в „Мас“ в Уест Вилидж. Беше идеалният избор за мразовита нощ — топло и уютно, с атмосфера на истинска френска ферма. Менюто се променяше всеки ден и не беше голямо. Джеф го прочете веднъж и призна, че не познава нито едно от ястията. Сервитьорът им предложи менюто от четири блюда за фиксираната цена от шейсет и осем долара и Саманта се съгласи. Джеф се ужаси от сумата, но скоро се впечатли от храната. Скариди с коричка от зимна тиква, свински наденички с ябълки, морски костур с фондю от див лук и шоколадова торта. Изпиха бутилка сира от долината на Рона. Когато количката със сирената мина покрай тях, Джеф едва не хукна да я гони.

Саманта повика сервитьора и му обясни, че биха искали порция сирена и още вино извън фиксираното меню.

Докато чакаха количката, Джеф се приведе по-наблизо и я попита:

— Би ли обмислила едно предложение?

— Не обещавам. Не съм сигурна, че мога да ти вярвам.

— Благодаря. Виж, може да ти се стори откачено, но наистина трудно се реших дали да ти го кажа. Затова още се чудя, но ето какво.

За част от секундата Саманта се ужаси, че той ще ѝ предложи брак. А дори не бяха двойка! Тя не планираше връзката им да се задълбочава. Досега всичко беше просто секс, без каквото и да е намек за любов. Момчето от планините надали беше толкова увлечено, че да ѝ направи предложение за брак.

Не беше, но хрумването му беше не по-малко смущаващо.

— Аз съм собственик на сградата на кантората или поне ще бъда след легализирането на завещанието. Освен това съм изпълнител на завещанието на Донован, така че ръководя бизнеса му. Аз, Мати и съдията, струва ми се. Виждала си списъка с делата му, той остави много работа. Мати обеща да поеме няколко, но не са много. Тя си има свои дела, а и не се занимава точно с това. Нуждаем се от човек, който да поеме фирмата. Разполагаме с достатъчно пари, за да наемем адвокат, който да приключи недовършените дела на Донован. Честно казано, в окръга никой дори не иска да помисли по въпроса.

Саманта притаи дъх. Бе се опасявала от недодялано предложение за брак, а бе получила странно предложение за съдружие. Когато той замълча, тя най-сетне изпусна въздуха от гърдите си и каза:

— О, боже!

— Ще работиш активно с Мати и Анет, а и аз винаги ще съм наблизо.

Не беше съвсем шокирана — Мати поне два пъти беше споменавана идеята да наемат адвокат, който да довърши делата на Донован. И в двата случая думите увиснаха във въздуха, но Саманта имаше усещането, че са отправени към нея.

— Сещам се за поне десет причини, поради които няма да се получи — каза тя.

— Аз се сещам за единайсет, поради които ще се получи — изстреля той с широка усмивка.

Количката със сирената спря до масата им и пикантните аромати ги обгърнаха. Саманта избра три вида. Джеф предпочиташе острия мандраджийски чедър, но бързо се ориентира и поръча същото като Саманта. Когато количката се отдалечи, той каза:

— Ти първа. Изреди ми причините си, а аз ще те оборя.

— Не съм квалифицирана.

— Адски си умна и се учиш бързо. А с помощта на Мати ще се справиш с всичко. Друго?

— След няколко месеца ще си замина.

— Можеш да си заминеш, когато поискаш. Няма договор, който да изисква да се върнеш тук след дванайсет месеца. Сама каза, че пазарът на юристи е преситен, слаб и няма работа. Следващата.

— Нямам опит в зала. Всичките дела на Донован са свързани със съдебни искиове.

— Ти си на двайсет и девет години и можеш да се научиш на всичко. Мати ми каза, че много бързо си стъпила на краката си и вече си по-добра от много местни в съдебната зала.

— Наистина ли ти го каза?

— Ще те лъжа ли?

— Ами да.

— Не те лъжа. Давай нататък.

— Никога не съм се занимавала с обжалване, още по-малко — с обжалване на голяма присъда.

— Най-глупавата причина досега. Обжалванията са просто въпрос на проучване и на документи. Фасулска работа. Следващата.

— Аз съм градско момиче, Джеф. Огледай се наоколо. Това е моят живот. Не мога да оцелея в Брейди.

— Добре, имаш основание, но кой твърди, че трябва да останеш вечно? Стой две-три години, помогни ни да приключим делата му и да си съберем дължимото. Очакват ни пари, които не бих искал да изгубя. Следващата.

— Някои от делата му може да се точат с години. Не мога да се обвържа така.

— Тогава се обвържи само с обжалването на делото „Тейт“. Това са най-много осемнайсет месеца. Ще минат неусетно и после ще решим какво да правим. А междувременно може да избереш други

дела, които ти се струват обещаващи. Аз ще ти помогна. Много ме бива да намирам ищци. Следващата.

— Не искам да си имам работа с вдовицата на Донован.

— Няма, обещавам ти. Двамата с Мати ще се погрижим за Джуди. Следващата.

Саманта намаза малко камембер на сухарчето и отхапа. Дъвчейки, каза:

— Не искам никой да ме следи. Не обичам оръжията.

— Можеш да практикуваш право и без оръжие. Виж Мати. Всички се страхуват от нея. А и както вече ти казах, аз ще бъда наблизно и ще те закрилям. Следващата.

Тя преглътна и отпи глътка порто.

— Добре, има нещо, с което не можеш да се справиш, и ще ти го кажа направо. Ти и Донован играете по различни правила. Крадете документи по делото на „Крол Майнинг“, а съм сигурна, че сте заобикаляли закона и в други случаи. Оставам с впечатлението, че част от делата в онази кантора са, как да кажа, не съвсем чисти. Не искам да имам нищо общо с тях. ФБР веднъж вече извършиха обиск. Няма да съм там, когато го направят отново.

— Няма да се случи, кълна ти се. И няма нищо друго, освен „Крол“, за което да се тревожиш. Не бих те застрашил с нищо. Обещавам ти.

— Не ти вярвам.

— Благодаря. Ще спечеля доверието ти.

Още една хапка сирене, още една глътка порто. Той чакаше. Преброи на пръсти и каза:

— Това са само девет причини и аз ги контрирах блестящо до една.

— Добре, десетата. Не съм сигурна, че ще успея да свърша много работа, ако ти се навърташ наоколо.

— Добър довод. Искаш да не припарвам до теб ли?

— Не съм казала това. Погледни ме, Джеф. Не си търся романтична връзка. И точка. Можем да се забавляваме колкото си искаме, но само толкова. Ако нещата станат сериозни, ще си имаме проблеми.

Той се ухили многозначително.

— Дай да видим дали съм те разбрал. Нямах нищо против всякакви сексуални забавления, но без никакъв намек за обвързване. Боже! Трудна работа! Споразумяхме се. Ти печелиш, Саманта. Виж, аз съм на трийсет и две години и ми харесва да съм ерген. Разбери, че като малки с Донован сериозно страдахме. Родителите ни бяха нещастни и не можеха да се понасят. Това беше война, а ние бяхме невинните жертви. За нас „брак“ е мръсна дума. Затова се разделиха Донован и Джуди.

— Анет ми каза, че той доста е кръшкал.

— Тя би трябвало да знае.

— Подозирах го. Дълго ли е продължило?

— Кой да ти каже? Освен това той не споделяше всичко. Донован беше много потаен. С теб опитвал ли е?

— Не.

— А ако беше?

— Признавам, щеше да ми е трудно да откажа.

— Много малко жени отказваха на Донован. Във всеки случай, не и Анет.

— Мати знае ли?

Той отпи нова глътка порто и огледа помещението.

— Съмнявам се. Не пропуска много събития в Брейди, но допускам, че Донован и Анет са били дискретни. Ако Мати беше узнала, щяха да възникнат усложнения. Тя боготвори Джуди и се отнася към Хейли като към своя внучка.

Сервитьорът спря до масата им и Саманта помоли за сметката. Джеф предложи да плати вечерята, но тя настоя да го почерпи.

— Ти ще ме заведеш на вечеря в Брейди — каза тя. — А аз ще платя в Ню Йорк.

— Сделката си я бива.

Бяха изяли сиренето, портото също свършваше. Двамата седяха и се вслушваха в разговорите наоколо, някои на чужди езици. Джеф се усмихна и каза:

— Брейди изглежда много далече, нали?

— Несъмнено. Друг свят, който със сигурност не е моят. Изредих ти десет причини, Джеф, и съм сигурна, че мога да се сетя за още толкова. Няма да остана там дълго, затова те моля да разбереш.

— Разбирам, Саманта, и не те виня.

Джеф започна новата година с гръм и трясък — арестуваха го на летището в Чарлстън, Западна Вирджиния. Към единайсет сутринта в първата събота от новата година, докато обикалял сектора, пазач забелязал мъж, който се опитвал да се скрие в сянката на един „Бийч Бонанза“, близо до няколко други малки самолета. Пазачът извадил оръжието си и заповядал на мъжа, тоест на Джеф, да се отдалечи от самолета. Повикали полиция. Сложили на Джеф белезници и го откарали в ареста. Той се обади на Саманта в шест часа на следващата сутрин, но само за да я осведоми. Не очакваше да ходи да го спасява, защото си имаше приятели адвокати в Чарлстън. Тя му зададе очевидния въпрос:

— Какво правиш на летището в неделя през нощта?

— Разследвах — отговори той.

Отзад се чуваше как някой крещи.

Тя поклати глава. Безразсъдството му граничеше с глупост.

— Добре, какво мога аз да направя?

— Нищо. Просто незаконно влизане. Ще ме пуснат след няколко часа. Ще ти звънна.

Саманта побърза да отиде в Службата и направи кафе още преди седем сутринта. Нямахше много време да се тревожи за Джеф и за последното му приключение. Прегледа бележките си, подреди някакви документи, наля си чаша кафе за из път и в седем и половина тръгна за Колтън. По пътя репетираше аргументите си пред съдията и адвоката на „Топ Маркет Солушънс“.

Влезе в сградата на съда на окръг Хопър. Отминало беше времето, когато Мати или Анет бяха с нея. Сега беше сама, поне по делото „Букър“. Памела я посрещна в коридора и отново ѝ благодари. Влязоха в съдебната зала и се настаниха на същата маса, на която Донован беше седял с Лайза Тейт преди три месеца. На същото място, където двамата са се държали за ръце, когато съдебните заседатели са се върнали да съобщят справедливата присъда. Саманта не можеше да

не обърне внимание на факта, че най-вероятно лично щеше да участва в обжалването на същата тази присъда. Но не днес. Днес нямаше да се борят за сума, която дори бегло се доближава до три милиона. Най-вероятно щяха да са пет хиляди долара. По скалата на напрежението, обзело Саманта, все едно бяха милиони.

Съдията призова за ред и покани Саманта да започне. Тя пое дълбоко въздух, огледа се наоколо, видя, че няма зрители, напомни си, че е лесно дело за нищожна сума, и заговори. След няколко думи призова Памела на свидетелското място. Памела разказа историята, свързана със старата кредитна карта, удостовери автентичността на решението за развода си, обясни какво е да ти запорират чека за заплатата и да те уволнят и описа прекрасно как е живяла с двете си деца в колата. Саманта извади заверени копия от решението за развода, заповедта за запор и препис от счетоводните книги на фабриката за осветителни тела. След около час на свидетелското място Памела се върна да седне при адвокатката си.

„Топ Маркет Солушънс“ имаха слаба защита и още по-слаб адвокат. Казваше се Киплинг, беше някакъв незначителен служител в адвокатска фирма само с двама партньори от Абингдън и беше пределно ясно, че пет пари не дава за фактите или за клиента си. Не спираше да дърдори как „Топ Маркет“ били измамени от компанията, издала кредитната карта, и че собственото им поведение било добросъвестно. Клиентът му нямал представа, че заповедта, която се опитвал да изпълни, е изтекла.

Съдията не беше склонен да търпи Киплинг и дърдоренето му.

— Отхвърлям иска ви за прекратяване на делото, господин Киплинг. А сега да си поговорим извън протокола. — Стенографката си отдъхна и се пресегна към чашата с кафето си. Съдията каза: — Искam този въпрос да се разреши незабавно. Господин Киплинг, ясно е, че клиентът ви е допуснал грешка и е създад огромни неудобства за госпожа Букър. Може след около месец да имате пълен съдебен процес тук, пред мен, без съдебни заседатели, но това би било загуба на време, тъй като вече съм взел решение по случая. Уверявам ви, че на клиента ви ще му излезе по-евтино, ако реши незабавно да се споразумее.

— Ами добре, господин съдия — побърза да изломоти Киплинг.

Крайно необичайно беше съдия да е толкова директен по отношение на бъдеща присъда.

— Ето какво е справедливо според мен — заяви съдията. С други думи: ето каква ще е присъдата ми. — Клиентът ви незаконно е запорирал частично заплатата на госпожа Букър, общо единайсет пъти, за сумата от хиляда и триста долара. Поради което тя е била изгонена от караваната си. Клиентът ви е пряко отговорен за нейното уволнение, въпреки че, доколкото разбирам, е успяла да си върне работата. Независимо от това тя е преживяла трудни времена, оказала се е без дом и е живяла в колата си заедно със своите две деца. И всичко това заради клиента ви. Госпожа Букър има право на обезщетение. Завеждайки делото, тя е поискала пет хиляди долара, но на мен сумата ми се струва ниска. Ако трябваше да взема решение по делото днес, щях да присъдя хиляда и триста долара, удържани от заплати, и още десет хиляди долара за щети. Ако се наложи да вземам решение по случая следващия месец, ви уверявам, че това ще ви се стори страшно изгодно предложение. Какво ще кажете, господин Киплинг?

Киплинг се беше привел към клиента си, представител на „Топ Маркет“ — дребен мъж с румено лице и евтин, изопнат по тялото му костюм. Беше бесен и плувнал в пот, но прекрасно съзнаваше какво се случва. Очевидно беше, че адвокатът и клиентът си нямаха доверие един на друг. Накрая Киплинг попита:

— Може ли да ни дадете пет минути, господин съдия?

— Разбира се, но само пет.

Двамата изхвърчаха от залата. Памела се наведе и прошепна:

— Не мога да повярвам.

Саманта кимна самодоволно, като че ли за нея това бе поредният обикновен ден в съда. Престори се на заинтригувана от някакъв документ, зае се намръщено да подчертава страшно важни думи, а всъщност ѝ се искаше да се провикне: „И аз не мога да повярвам. Това е първият ми процес!“.

Разбира се, не беше точно процес, а по-скоро изслушване. Но въпреки това беше първото ѝ дело в съда и беше адски вълнуващо да го спечели така, с гръм и трясък.

Вратата се отвори и двамата се върнаха на масата си. Киплинг погледна съдията и каза:

— Ваша чест, изглежда, че... ами клиентът ми е допуснал някои грешки и искрено съжалява за причинените неприятности. Предложеното от вас споразумение е справедливо и ние го приемаме.

Саманта се понесе предоволна към Брейди. Замисли се за Донован и за Джеф след решението на журито по делото „Тейт“, как са летели обратно към града с присъда за три милиона долара в джоба. Надали са били по-развълнувани и щастливи от Саманта в този момент. Тя и колегите ѝ бяха спасили семейство Букър от съдбата на бездомници и дори от глад и им бяха помогнали да се върнат към нормалния си живот. Решително се бяха борили за справедливостта и я бяха извоювали. Лошите бяха напълно разгромени.

За пръв път се чувстваше толкова полезна като адвокат. И за пръв път се чувстваше толкова необходима като човек.

Обядът в понеделник беше празненство по повод съкрушителната победа на Саманта в първото ѝ съдебно дело. Анет я посъветва да се наслади на мига, защото в тяхната работа победите са рядкост. Мати я предупреди да не бърза да празнува, защото още не са получили чека. След като обсъдиха делото „Букър“, разговорът се прехвърли към други въпроси. Мати им съобщи, че Джеф е излязъл от ареста в Чарлстън.

— Гаранция ли е платил, или е избягал? — попита Саманта.

Известен местен адвокат, приятел на Донован, уредил освобождаването му. Не, не казал нищо повече за простъпката, в която бил обвинен.

Сутринта Анет беше получила неофициално обаждане от служителка в съда, която я осведомила за вероятността някакъв неназован адвокат да подаде от името на семейство Кръмп искане за легализиране на предишното завещание на Франсин Кръмп, подписано пет години по-рано. Вероятно онова, което тя беше показала на Саманта. Семейството твърдеше, че именно то е валидно, защото Франсин е унищожила последното, изготвено безплатно от Службата за правна помощ. Очертаваше се бъркотия, в която никой от седналите около масата не изгаряше от желание да се впусне. Пет пари не даваха — нека семейство Кръмп да си получат земята и да я продадат на въгледобивната компания. Мати обаче обясни, че като адвокати те са служители на съда и поради това са задължени да предотвратят измамата, ако това е във възможностите им. Оригиналното завещание

им беше изпратено по пощата от неизвестно лице, след като Франсин беше получила удар. Явно тя не го беше унищожила, всъщност го беше скрила от децата си и искаше Службата да ѝ го пази и да го легализира. Дали да извадят завещанието и да започнат битка, която ще продължи няколко години? Или да почакат и да видят какво ще искат семейство Кръмп? Най-вероятно щяха да продължат да лъжат, че Франсин е унищожила завещанието. Ако излъжеха под клетва и след това бъдеха разобличени, щеше да има сериозни последици за тях. Сигурно щяха да попаднат в капан, който Службата можеше да избегне, ако извадеше завещанието сега.

Интересен казус, класически изпитен въпрос към студент по право, целящ да го подлуди. Решиха да изчакат още една седмица, макар че и трите адвокати, а също Барб и Клодел съзнаваха, че завещанието трябва да излезе на бял свят и семейството следва да бъде предупредено.

Очакваше се следобед да завали обилен сняг, затова обсъдиха евентуалните непредвидени случаи. Мати, Анет и Саманта и бездруго идваха на работа пеша, така че Службата щеше да остане отворена. Клодел беше бременна в осмия месец, затова от нея не се очакваше да идва. Барб живееше извън града и пътят до дома ѝ рядко се почистваше.

В три следобед вече валеше силен сняг. Саманта седеше на бюрото си и гледаше унесено през прозореца, когато предплатеният телефон извънтя в чантата ѝ. Джеф ѝ съобщи, че все още е в района на Чарлстън.

— Как беше в ареста? — попита тя.

— Внимавай какво говориш — предупреди я той.

— Да, забравих.

Тя стана и излезе на предната веранда.

Джеф ѝ разказа, че е влязъл на рампата за общите полети през отключена врата в телената ограда на летището. Малкият терминал бил отворен, но там имало само една служителка. Момичето седяло на бюрото си и разглеждало жълти списания. Той наблюдавал района от тъмното около половин час и не забелязал никакво движение. Имало няколко полета, но не и с малки самолети. На рампата били привързани общо тринайсет машини, в това число четири „Скайхок“.

Два били отключени и Джеф се качил в единия и поседял вътре десетина минути.

С други думи, на практика нямало никаква охрана. Можел да бърника във всеки самолет. После забелязал пазач и решил да си издейства арест. Щяло да бъде просто незаконно влизане, дребно провинение. Напомни, че са му били отправяни и по-тежки обвинения. Пазачът бил симпатичен и Джеф пуснал в ход чара си. Казал, че е пилот и че винаги е мечтал да има „Бийч Бонанза“ — искал само да разгледа самолетчето отблизо. Съвсем невинно. Пазачът му повярвал и се отнесъл с разбиране, но трябвало да си свърши работата.

Арестът не го плашел — адвокатът щял да се оправи.

Докато си бърбел с пазача, попитал за други охранители, които работят там, за служители на рампата, които може и да не са на смяна в момента. Научил името на човек, който напуснал точно преди Коледа, и в момента го издирвал.

Саманта затвори очи и го предупреди да внимава. Знаеше обаче, че до края на живота си Джеф ще се опитва да намери човека, убил брат му.

* * *

Вълнението от победата се поутило два дни по-късно, когато Саманта придружи Мати на изслушване във връзка със случай на пневмокониоза във федералния съд в Чарлстън. Миньорът Уоли Лондри беше на петдесет и осем години и не беше работил от седем години. Носеше кислороден апарат и беше в инвалидна количка. Преди четиринайсет години беше подал молба за парични помощи поради заболяване от пневмокониоза въз основа на лекарски доклад, че страда от усложнена форма на болестта. Областният директор на Службата по труда и социалната политика беше определил сумата. Работодателят му „Брейли Рисорсиз“ беше обжалвал пред съда. Предложили на господин Лондри да си намери адвокат. В крайна сметка Мати се беше съгласила да го представлява. Бяха успели да се наложат пред съда, а „Брейли“ обжалваха пред Комисията за преразглеждане на паричните помощи във Вашингтон. Делото се подмяташе напред-назад вече пет

години, преди от комисията да излязат с окончателно решение в полза на Лондри.

Фирмата обжалва решението пред Федералния апелативен съд, където делото престоя две години, преди да бъде върнато обратно на по-нисшата инстанция, която изиска допълнителни медицински данни. Страните отново подеха битка. Лондри започнал да пуши, когато бил на петнайсет, и отказал цигарите двајсет години по-късно. Понеже беше пушач, го бяха обстрелвали с обичайната канонада от медицински становища, съгласно които състоянието му се дължало на катрана и никотина, а не на въглищния прах.

— Всичко друго, само не въглищен прах — повтаряше Мати отново и отново. — Стратегията им винаги е такава.

Мати работеше по случая тринајсет години, беше вложила в него 550 часа работа и ако в крайна сметка спечелеше, щеше да се бори за одобряването на хонорар от двеста долара на час. Сумата щеше да бъде платена от „Брейли Рисорсиз“ и тяхната застрахователна компания, чиито адвокати вземаха много повече от двеста долара на час. В редките случаи, когато Службата успяваше да получи хонорар за такова дело, парите отиваха в специална сметка, от която покриваха разходите по бъдещи дела, свързани със заболяването. В момента във фонда имаше двајсет хиляди долара.

Изслушването се провеждаше в малка зала. Мати твърдеше, че всички се събират поне за трети път, за да обсъждат противоречивите медицински становища. Двете със Саманта седяха на едната маса. Отсреща се бяха настанили модерно облечени адвокати от „Каспър Слейт“, които делово вадеха разни документи от дебелия си куфарчета. Зад Саманта седеше Уоли Лондри, съсухрен, дишащ с тръба през носа. До него бе жена му. Когато Уоли подал първата си молба преди четиринајсет години, му бяха отпуснали помощ в размер на шестстотин четирийсет и един долара месечно. Хонорарите, които по онова време плащали „Брейли“, възлизали поне на шестстотин долара на час според неофициалните изчисления на Мати. Не се опитвайте да го проумеее, предупреждаваше тя. Хонорарите, които плащат въгледобивните компании и техните застрахователи, далеч надхвърлят помощите, за чиято отмяна се борят, но това няма голямо значение. Препятствията и забавянето обезсърчават другите миньори

да подават искове и със сигурност плашат адвокатите. В крайна сметка компаниите печелят както обикновено.

Самоуверен мъж в черен костюм се приближи до масата им.

— Здравей, Мати. Радвам се да те видя отново.

Мати неохотно се изправи, протегна вяло ръка и отговори:

— Здравей, Трент. Удоволствието е мое, както винаги.

Трент беше около петдесетгодишен, с прошарена коса. Усмивката му беше сладникава и престорена и когато той каза: „Много съжалявам за племенника ти, Донован беше добър адвокат“, Мати побърза да отдръпне ръка и рязко каза:

— Да не говорим за него.

— Извинявай, разбира се. А кой е това? — попита той и погледна към Саманта.

Тя се изправи и се представи:

— Саманта Коуфър, стажант в Службата.

— А, да, блестящата следователка, която изрови документите във връзка с делото „Райзър“. Аз съм Трент Филър — протегна ръка той, но Саманта не я пое.

— Не съм следователка, аз съм адвокатка — заяви тя. — И представлявам господин Райзър във връзка с молбата му за парични помощи поради пневмокониоза.

— Да, и аз така чух. — Усмивката изчезна, очите му се присвиха и в тях проблесна омраза. Мъжът дори насочи пръст към нея, докато говореше: — Изключително са неприятни обвиненията, които клиентът ви отправи към правната ни кантора по време на делото. Предупреждавам ви, не допускайте отново тази грешка.

Филър повиши тон, докато я наставляваше. Другите трима Кастрати застинаха и впериха гневни погледи в нея. Саманта се смая, но нямаше къде да се крие.

— Но вие знаете, че тези обвинения са верни — отговори тя.

Той се приближи още една крачка, вдигна пръст пред лицето ѝ и каза:

— Ще съдим клиента ви за клевета, ясно ли е?

Мати се пресегна и внимателно избута ръката му.

— Достатъчно, Трент, върни се на мястото си.

Той се отпусна и отново се усмихна престорено. Гневният поглед остана и Трент заяви, макар и по-тихо:

— Клиентът ви ни постави в крайно неловко положение, госпожице Коуфър. Делото е прекратено, но последиците остават. Фирмата ни ще впрегне всички сили във връзка с неговия иск.

— Нима не постъпвате така с всички! — сръза го Мати. — По дяволите, това дело е в съда вече четиринайсет години, а вие продължавате да се борите със зъби и нокти.

— Така правим ние, Мати. Така правим — заяви той гордо, оттегли се и се върна при фен клуба си.

— Поеми си въздух — каза Мати, докато двете със Саманта сядоха.

— Не мога да повярвам — призна Саманта. — Заплашиха ме в съдебната зала.

— О, още нищо не си видяла. Ще те заплашват в съда, извън съда, по коридорите, по телефона, по имейл, факс и какво ли не. Няма значение. Те са негодници и грубияни, точно като клиентите си, само че в повечето случаи им се разминава.

— Кой е той?

— Едно от най-талантливите им остриета. Старши партньор, един от шестимата в техния отдел по професионални заболявания. Имат около стотина младши адвокати, десетина правни асистенти и целия помощен екип, от който се нуждаят. Представяш ли си как Уоли Лондри седи тук без адвокат?

— Не.

Тази гледка се стори на Саманта определено невероятна. И изобщо не беше законна.

— Е, постоянно се случва.

За част от секундата Саманта закопня за силата и сигурността в „Скъли и Пършинг“, които бяха четири пъти по-големи от „Каспър Слейт“ и много по-богати. В предишната ѝ фирма никой не заплашваше ищците, всъщност най-често тях самите ги смятаха за негодници. Разразеше ли се битка, винаги можеха да изпратят още една глутница вълци, за да спасят клиентите си.

Трент Филър никога не би влязъл в такъв спор с адвокати от друга голяма фирма. Беше се държал така самодоволно, защото на масата имаше само две жени, зле платени, които представляваха безплатно един умиращ миньор. Адвокатът си въобразяваше, че може да надува перки, колкото си иска. Арогантността му беше смайваща —

фирмата му беше виновна за измама и Саманта ги беше пипнала на местопрестъплението, а Донован ги беше разобличил, когато беше завел делото „Райзър“. Сега обаче то беше прекратено, а Филър и фирмата му не даваха пет пари за незаконните си действия. Разбира се, че не — тревожеха се единствено за опетнената си репутация.

Филър не би се осмелил да се приближи и да създава неприятности, ако Донован беше там. Всъщност нито един от хубавците на съседната маса не би рискувал да получи юмрук във физиономията си в отговор на изпуснатата дума или нехайна заплаха.

Саманта и Мати обаче бяха жени и момчетата смятаха, че лесно могат да ги сплашат, понеже са физически уязвими. Бореха се в едно обречено дело, и то без пари, поради което очевидно стояха по-ниско от тях.

Саманта кипеше вътрешно, докато Мати разлистваше документите си. Съдията зае мястото си и призова за ред. Саманта огледа съдебната зала и отново улови вперения в нея поглед на Филър. Той ѝ се усмихна, сякаш искаше да ѝ каже: „Това е моя територия, не ти е тук мястото“.

Имейлът гласеше:

Скъпа Саманта,

Много ми беше приятна кратката ни среща в Ню Йорк и очаквам с нетърпение отново да поговорим. Вчера, 6 януари, „Крол Майнинг“ подаде във федералния съд в Чарлстън иск за прекратяване на делото за долината Хамър. Това можеше да се очаква, както можеха да се очакват и дължината и настойчивостта на документа.

Изглежда, „Крол Майнинг“ са ужасени от делото и искат да се отърват от него. За трийсет и пет години не съм виждал искане с толкова рязък тон. Трудно ще е да му се противопоставим, тъй като тепърва трябва да набавяме липсващите доказателства. Възможно ли е да се срещнем скоро? Няма и никакви признаци за помощ от Вашингтон.

Твой приятел, Джарет Ландън

От една страна, Саманта се надяваше, че Джарет Ландън ще се превърне в блед спомен. От друга страна, си мислеше за него доста често след срещата си с Трент Филър. Адвокат с репутация и с присъствие в съдебната зала не би бил подложен на такава унизителна засада. Освен баща си, Донован и Ландън Саманта не познаваше друг съдебен адвокат, а нито един от тях тримата не би търпял номерата на Филър. Ако те присъстваха, Филър щеше да си остане от своята страна на съдебната зала и нямаше да си отвори устата.

Саманта обаче не изгаряше от желание да се срещне с Ландън. Той искаше тя да участва, но тя не възнамеряваше да се забърква повече. Мъглявата фраза „тепърва трябва да набавяме липсващите доказателства“ показваше, че е отчаян и се нуждае от документите.

Отговори му следното:

Здравей, Джарет.

Радвам се, че си ми писал. Сигурна съм, че ще успея да намеря време за среща, само ми съобщи кога. Вашингтон е уведомен.

С. К.

Вашингтон не беше уведомен, или не напълно. Във влака, след коледните празници, Саманта беше разказала на Карън част от историята и беше подчертала „насилническата“ тактика, която използваше ФБР, да тормози ищците от името на „Крол Майнинг“. Но не бе споменала за скритите документи, не се бе спряла на другите драми, които в момента се развиваха в тази част на въгледобивния район.

Карън изглеждаше донякъде заинтригувана, но отбеляза, че ФБР са известни с навика си да прекаляват и да се забъркват в неприятности. От нейното високопоставено положение в Министерството на правосъдието агентите на улицата бяха друг свят. Карън не проявяваше интерес към действията им, независимо дали в Апалачите, Ню Йорк или Чикаго. Светът ѝ беше изпълнен с висши стратегии относно политиките, които трябваше да бъдат приложени по отношение на безразсъдното поведение на някои големи банки и определени фирми, отпускащи високорискови ипотeki, и така нататък, и така нататък...

Вторият важен имейл за тази сутрин беше изпратен от някой си д-р Дрейпър, белодробен специалист от Бъкли, избран от Министерството на труда да прегледа Бъди Райзър. Писмото му беше по същество:

Адвокат Коуфър,

Прилагам доклада си. Господин Райзър страда от ПМФ — прогресивна масивна фиброза, наричана също усложнена форма на пневмокониоза. Заболяването е напреднало. Доколкото разбирам, той още работи. Честно казано, според мен не бива, въпреки че в доклада ми няма

нищо, което да го посочва. На разположение съм за въпроси по имейл.

Л. К. Д.

Саманта разглеждаше доклада, когато пристигна третият имейл. Беше от Анди Грабман, но не от обичайния му адрес в „Скъли и Пършинг“.

Скъпа Саманта,

Честита Нова година! Надявам се писмото ми да те заварва в добро здраве, докато се опитваш да спасиш света. Липсва ми усмихнатото ти лице и се надявам скоро пак да го видя. Ще бъда кратък и по същество. Реших да напусна „Скъли и Пършинг“ в края на февруари. Не ме принуждават, нито ме изпращат в неплатен отпуск, нищо подобно. Разделяме се, запазвайки добри отношения. Истината е, че не понасям работата в данъчния отдел. Намирам я за невероятно досадна и ми липсва предишната сфера на дейност. Имам приятел, който вече доста години работи в отдела за търговски недвижими имоти в друга фирма, но сега го уволняват. Решихме да отворим своя фирма — „Спейн и Грабман“ — с офис във финансовия квартал. Осигурили сме си двама големи клиенти — една корейска банка и още един фонд от Кувейт, и двамата сме готови да се хвърлим на закъсали сгради по Източното крайбрежие. Както ти е известно, няма недостиг на свръхзадължнели фирми, пометени от рецесията. Освен това тези клиенти са на мнение, че сега моментът е много подходящ да планираме строителство, което да започне след няколко години, когато рецесията приключи. Разполагат с много пари и са готови да действат.

Както и да е, с Ник Спейн си представяме фирма с двайсетина адвокати, които да работят под наше ръководство. Възнаграждението ще е близко до това на големите, освен това не възнамеряваме да унищожаваме себе си или служителите си. Искаме да създадем хубава

малка бутикова фирма, където адвокатите да работят много, но и да успяват да се забавляват. Обещавам, че никога няма да се работи повече от осемдесет часа седмично. Според нас петдесет е добра цел. Терминът „качество на живота“ е шега в нашия бранш, но ние гледаме сериозно на него. Аз съм изморен, а съм едва на четирийсет и една.

Предлагам ти работа. Изабел ще се включи. Бен си е намерил нещо друго — боя се, че се е откъснал от нашата среда. Какво ще кажеш? Не те притискам, но трябва да ми отговориш до края на месеца. Излишно е да изтъквам, че в момента има много безработни адвокати.

Любимият ти шеф, Анди

Саманта препрочете писмото, затвори вратата и го прочете за трети път. Анди, общо взето, беше свястно момче от Индиана, но бе прекарал твърде много време в Ню Йорк. Беше й изпратил учтиво писмо, съдържащо щедро и изкусително предложение, но просто не се беше съдържал да й напомни колко много адвокати се молят за работа. Тя изключи компютъра и лампата в кабинета си и се измъкна навън през задната врата, без никой да я чуе. Качи се във форда и вече беше на километър и половина извън града, когато се запита накъде е тръгнала. Нямаше значение.

Трийсет и първи януари беше след двайсет и четири дни.

Докато шофираше, Саманта се замисли за клиентите си. Най-напред за Бъди Райзър. Не се беше ангажирала да движи делото му до края, но беше обещала на Мати да подаде иска и да свърши първоначалната работа. А това беше почти нищожна крачка в сравнение с огромното дело, което някой трябваше да заведе отново срещу „Крол Майнинг“ и „Каспър Слейт“. Също и кашата, която вреше и кипеше във връзка със завещанието на Франсин Кръмп и която, честно казано, беше отлична причина Саманта веднага да звънне на Анди Грабман и да приеме работата. Освен това и семейство Мериуедър, симпатични и непретенциозни хора, похарчили всичките си спестявания за малък дом, в момента застрашен от съмнителна фирма за високорискови ипотекы, която си искаше цялата сума.

Саманта търсеше законово основание да предотврати обявяването на ипотеката за просрочена. Имаше и два развода, уж по взаимно съгласие, но надали щяха да останат такива. Разбира се, чакаше и съдебното дело за долината Хамър, което просто не ѝ даваше мира. Честно казано, то беше поредната причина да си тръгне. Съдействаше на Мати с три фалита и два случая на дискриминация на работното място. Освен това още чакаше чека на Памела Букър, така че и това дело не беше приключено. Помагаше и на Анет с други два развода и бъркотията около Фийби Фанинг — мама и татко щяха да влязат в затвора, а никой не искаше децата.

С две думи, адвокат Коуфър, твърде много хора разчитат на теб в този момент, за да си вдигнеш багажа и да офейкаш. Не беше готова да вземе решение дали да се върне в Ню Йорк веднага, само три месеца след началото на едногодишния неплатен отпуск. Би трябвало да разполага с повече време, за да започне нови дела, да помогне на повече хора, да е заета, докато се нижат месеците, рецесията отmine и из цял Манхатън се отворят нови работни места. Такъв беше планът, нали? Може би не точно връщане към суката на Голямото право, но със сигурност прилична работа в нещо като... бутикова фирма?

Малка фирма, няколко щастливи адвокати, петдесет часа работа седмично, впечатляваща заплата с всички обичайни екстри? През 2007-а, последната ѝ пълна година в „Скъли“, Саманта беше отчела три хиляди часа работа. Сметката беше лесна — шейсет работни часа седмично по петдесет седмици, макар да не бе получила възможност да се възползва от двуседмичния си платен отпуск. За да отчете шейсет часа работа седмично, трябваше да работи поне седемдесет и пет, а често и повече. За хората, които имаха късмет да живеят, без да са вперили поглед в часовника, седемдесет и пет часа седмично обикновено означаваше — е, поне за Саманта — да пристигат в офиса в осем сутринта и да си тръгват дванайсет часа по-късно, от понеделник до събота, и няколко допълнителни часа в неделя. И това се смяташе за нормално. Като добавим и напрежението заради крайния срок, и кризата около някой клиент на Анди, деветдесет часа работа седмично не бяха нищо извънредно.

А сега той обещавахе само петдесет?

Саманта беше в Кентъки и приближаваше градчето Уинчестър, на един час път от Брейди. Пътищата бяха чисти, но от двете страни бяха

натрупани купчини мръсен сняг. Видя едно кафене и паркира наблизо. Сервитьорката я осведоми, че има топли кифлички, току-що извадени от фурната. Как да откаже човек? На маса до прозореца Саманта намаза една кифла с масло и я изчака да поизстине. Отпи от кафето и се загледа в ленивото движение по главната улица. Изпрати есемес на Мати, че се е наложило да излезе по задачи.

Изяде кифличката със сладко от ягоди и нахвърли някои неща в бележника си. Нямаше да откаже на предложението на Анди, но нямаше и да го приеме. Трябваше ѝ време, поне няколко дни, за да подреди мислите си, да събере колкото се може повече информация и да почака някой призрачен глас да ѝ подсказе какво да прави. Състави отговор, който щеше да изпрати по-късно следобед от бюроа си. Първата чернова гласеше:

Скъпи Анди,

Честита Нова година и на теб. Трябва да призная, че съм смаяна от имейла ти и от многообещаващото предложение за работа. Честно казано, събитията през последните три месеца не ме подготвиха за вероятността толкова бързо да се върна в града. Мислех, че ще имам поне година, за да размишлявам над живота и бъдещето си, а сега ти неочаквано обърна нещата с главата надолу. Но се нуждая от известно време да обмисля нещата.

Още не съм успяла да спася света, но напредвам. Клиентите ми са бедни хора, които нямат друг избор. Не очакват от мен да направя чудеса и високо ценят усилията ми. Понякога ходя в съда — представи си само, Анди, наистина влязох в съдебна зала — и се оказа много по-различно, отколкото по телевизията. Миналия понеделник спечелих първото си дело. Десет хиляди долара за клиентката ми, а ми се сториха един милион. Като натрупам опит, може дори да започне да ми харесва.

Сега, за предложението ти. Няколко конкретни неща. Кои са другите адвокати и откъде са? Никакви задници, Анди, нали, няма да работя с банда престъпници. Какво е съотношението мъже — жени? Не искам момчета от

старата школа. Кой е Ник Спейн и какво е работил? Сигурна съм, че е страхотен адвокат, но свестен човек ли е? Има ли стабилен брак, или скача от легло в легло? Ако ме докосне, ще го съдя за тормоз и трябва отсега да го знае. Прати ми биографията му, моля те. Къде е кантората? Няма да се подложа на мизерни условия на труд. Винаги съм искала единствено малък кабинет — мой кабинет! — с хубав прозорец, малко слънце и моя си стена, на която да си закачам каквото си поискам. Обещанието за петдесетчасова работна седмица — ще го изпратиш ли писмено? В момента съм на такъв график и е прелестно. Кой ще бъдат клиентите ни, освен корейците и кувейтците? Сигурна съм, че ще бъдат големи корпорации и поради това — едри риби с огромно его; които и да са обаче, да знаеш, че няма да допусна някой клиент да ми се разкрещи. (Клиентите ми тук ми казват „мис Сам“ и ми носят сладки.) Можем да обсъдим всичко. И накрая, какво бъдеще да очаквам? Тук нямам такова, така че няма да остана. Аз съм нюйоркчанка, Анди, сега още повече, отколкото преди три месеца, но искам да знам каква е структурата на новата фирма и къде ти и Спейн си представяте да бъдем след десет години. Имам основание, нали?

Анди, благодаря ти, че си се сетил за мен. Винаги си бил справедлив. Невинаги си бил мил, но не съм сигурна, че това е заложено в твоята ДНК.

Нека да продължим да обсъждаме.

Саманта

Беше някъде под шест градуса и снегът беше замръзнал и покрит с тънък залежен пласт, който отразяваше лунната светлина. След топла вечеря с Анет и децата Саманта се оттегли в апартамента си над гаража, където малката печка се мъчеше да прогони студа. Ако плащаше твърд наем в Манхатън, щеше здравата да се накара на някого, но не и в Брейди. Не и когато изобщо не плащаше наем, а хазияката ѝ вероятно не разполагаше с достатъчно пари. Затова се уви

и почете в леглото два часа. Времето бавно се нижеше. Довърши една глава, после остави книгата и се замисли за Ню Йорк, за Анди, за новата му фирма. Страшно много неща ѝ се въртяха в главата.

Със сигурност щеше да се съгласи и това я вълнуваше. Предложението беше идеално — щеше да се върне у дома, в града, който обичаше, към престижна и перспективна работа. Щеше да избегне ужасите на Голямото право и да гради смислена кариера. Трудното беше как да напусне. Не можеше просто да се махне след около месец и да стовари всичко на Мати. Не, трябваше да има разумен и по-елегантен изход. Мислеше си за някакво отлагане — да приеме сега, а да започне след шест месеца. Така щеше да е честно, поне толкова честно, колкото бе възможно. Би могла да убеди и Мати, и Анди, нали?

Някакъв телефон бръмчеше под купчина дрехи. Саманта най-сетне го намери и се обади:

— Ало?

Беше шпионският телефон на Джеф и в отговор той попита:

— Студено ли ти е?

Тя се усмихна и попита:

— Къде си?

— На десетина метра, крия се в тъмното зад гаража, а краката ми са затънали в двайсет сантиметра замръзнал сняг. Чуваш ли как ми тракат зъбите?

— Да, струва ми се. Какво търсиш там?

— Не е ли очевидно? Виж, Анет току-що угаси лампите, така че пътят е чист. Мисля, че трябва да направиш малко кафе, по възможност безкофеиново, и да отвориш проклетата врата. Повярвай ми, никой няма да ме види. Съседите спят от два часа. Пак ти казвам, наоколо няма жива душа.

Тя отвори вратата и без да издаде нито звук, Джеф се появи от тъмното и я целуна още на прага. Свали си ботушите и ги сложи до нейните.

— Смяташ да останеш, така ли? — попита тя, докато наливаше вода в кафеварката.

Той потри ръце и каза:

— Струва ми се, че навън е по-топло. Оплака ли се на хазайката си?

— Не ми е хрумнало дори. Не плащам наем, така че — никакви оплаквания. Радвам се да те видя извън ареста.

— Няма да повярваш до какво се докопах.

— И точно затова си дошъл, за да ми разкажеш.

— И по други причини.

В нощта на смъртта на Донован неговата чесна престояла на летището в Чарлстън около седем часа — от 3:20 ч. следобед до 10:31 ч., според данните на контрола на въздушното движение. След като кацнал, той наел кола и заминал на среща с адвокатския си екип. В негово отсъствие на рампата пристигнали четири малки самолета — два докарали гориво, свалили един пътник и отлетели, другите два били привързани за през нощта. Един от тези самолети бил „Бийр Барън“, другият бил „Кинг Еър 210“ за шестима пътници, с два турбовитлови двигателя. „Кинг Еър“ пристигнал в 7:35 ч. вечерта с двама пилоти и един пътник. И тримата слезли от самолета, влезли в терминала, попълнили нужните документи и заминали с някакъв микробус.

Саманта слушаше мълчаливо, докато наливаше безкофеиновото кафе.

Според Брад, служителя от рампата през онази нощ, в „Кинг Еър“ всъщност имало двама пътници, но единият останал на борда. Точно така — пренощувал в самолета. Докато двамата пилоти изпълнявали процедурите след полета, Брад мярнал мъжа на земята, който разговарял с пътника в самолета. Наблюдавал отдалече и чакал и наистина — пилотите затворили единствената врата на „Кинг Еър“. Когато самолетът бил подготвен за нощта, двамата отишли в терминала заедно със слезлия мъж, като че ли всичко си било съвсем наред.

Странно, но Брад и друг път бил виждал такова нещо — пилот каца късно през нощта, няма резервиран хотел или кола под наем и решава да подремне няколко часа в кабината, а на зазоряване да излети, отново. Разликата била, че пилотът оповестявал намеренията си и служителите знаели какво ще прави той. Само че в случая с „Кинг Еър“ единствен Брад видял какво се случва. Смяната му свършила в десет и той се прибрал у дома. Два дни по-късно бил уволнен заради отсъствия. Работата никога не му била харесвала, пък и мразел шефа

си. Брат му му намерил работа във Флорида и той заминал. Никой не го бил разпитвал за събитията от онази нощ. Досега, разбира се.

— Как го намери? — попита Саманта.

— Пазачът, който ме арестува в неделя, ми даде името му. Оказа се много свестен човек. Пийнахме по няколко бири в понеделник вечерта, аз го почерпих, разбира се, и той ми разказа тази история. Брад се е върнал в Чарлстън. Снощи го открих и в друг бар гаврътнахме по няколко. Тази вечер се пречиствам, така че не ми предлагай алкохол.

— Нямам нито капчица.

— Добре.

— И каква е теорията ти?

— Теорията ми е, че този загадъчен пътник е изчакал удобен момент, отворил е вратата на самолета, изминал е трийсетина метра до чесната на Донован в тъмното и за около двацет минути е разхлабил муфата. След това се е върнал, качил се е отново в кабината и вероятно е наблюдавал, когато Донован е пристигнал към десет и петнайсет, за да отлети. След излитането му си е събул обувките и е спал до изгрев-слънце.

— Струва ми се невъзможно да го докажеш.

— Може би, но се опитвам.

— Кой е собственикът на въпросния „Кинг Еър“?

— Чартърна фирма от Йорк, Пенсилвания, която работи много с възгледобивните компании. „Кинг Еър“ е товарният кон на тези райони, защото е издръжлив, носи голям товар и излита от малки писти. Въпросната фирма има четири такива самолета за чартъри. Архивът им е подробен, така че скоро ще узнаем всичко за онзи полет. Брад обещава да даде показания, но малко се тревожа за него.

— Това е невероятно, Джеф.

— Нещата са сериозни. Следователите ще въртят на шиш собствениците на самолета, пилотите, пътника или пътниците и който е наел чартъра. Напредваме, Саманта. Това е невероятен пробив.

— Браво на теб, Шерлок.

— Понякога човек трябва просто да позволи да го арестуват. Да ти се намира случайно още една завивка?

— Всички са върху леглото. И аз бях там, четях.

— Да не се опитваш да ме сваляш?

— Ние вече се свалихме, Джеф. В момента стои въпросът със секса, но много съжалявам, няма да стане. Не е най-подходящото време от месеца.

— О, жалко.

— Можеше да се обадиш.

— Май да. Ами тогава просто да се гушнем, да се топлим взаимно и да спим заедно... така де, наистина да спим.

— Ами добре.

Саманта нямаше представа по кое време си е тръгнал. Когато се събуди, през щорите на прозорците се процеждаха ивици светлина. Беше почти шест. Неговата половина на леглото не беше топла, сякаш го нямаше от часове. Както и да е. Той се движеше в сенките, не оставяше почти никакви следи и Саманта нямаше нищо против. Джеф мъкнеше бreme, което тя никога не би успяла да проумее, така че защо да си прави труда? Тя надникна изпод завивките. Влажни облачета бележеха дирята на дъха ѝ. Навън беше студено и тя трябваше да признае, че копнее за топлината му.

Освен това копнееше за горещ душ, но и това нямаше да се случи. Преброи до десет, отметна завивките и се спусна към кафеварката. Тя завря след цяла вечност и когато Саманта най-сетне се сдоби с чаша кафе, се върна под завивките и се замисли за Ню Йорк. Смяташе да поизглади отговора си до Анди и да побърза да му го изпрати. Дали не звучеше твърде настойчиво, твърде възискателно? В крайна сметка тя беше безработна, а той ѝ предлагаше чудесна работа. Имаше ли право да го притиска за колегите и клиентите му, за Ник Спейн, за големината на новия ѝ кабинет? Дали плановите ѝ за отлагане щяха да допаднат на Анди, или щяха да го подразнят? Не беше сигурна, но Анди беше дебелокож. Ако Саманта не бранеше територията си още от самото начало, той със сигурност щеше да я прегази по-късно.

Пропусна студения душ и се поизми набързо с хладка вода. Нямаше планирано ходене в съда, затова облече джинси и ботуши, фланелена блуза и пуловер. Когато се опакова добре, праметна раницата си през едното рамо, чантата през другото и тръгна на работа пеша. Въздухът беше мразовит и неподвижен, слънцето светеше силно. Беше красив зимен ден и край къщите все още имаше непокътнати дълбоки преспи. Денят не е никак лош за работа, помисли си тя, докато прекосяваше Брейди.

Отрицателните страни: в Ню Йорк щеше да се намира в претъпкан влак в метрото, а после да си проправя път през гъста тълпа от пешеходци. Или пък щеше да седи на задната седалка на мръсно такси и да чака в задръстването.

Тя поздрави господин Гантри, докато той вземаше вестника си от тротоара. Наближаваше деветдесет, живееше сам, откакто съпругата му беше починала миналата година, и когато времето беше топло, поддържаше най-красивата морава на улицата. Снегът навсякъде в имота му беше старателно изгребан и изстърган.

Както обикновено напоследък, Саманта пристигна първа в Службата и понеже беше стажантка, се запъти право към кафеварката. Докато стане кафето, Саманта подреди кухнята, изпразни кошчетата в цялата сграда и подреди списанията в приемната. Никой не ѝ беше казвал да върши тези неща.

Положителните страни: в Ню Йорк „Спейн и Грабман“ щяха да плащат на друг да върши тези работи.

Неутралните страни: Саманта наистина нямаше нищо против да ги върши, поне тук. Не би ѝ хрумнало да се залови с тях в истинска фирма, но в Планинската служба за правна помощ всички се включваха във всичко.

Тя седна в заседателната зала и се загледа в колите по главната улица. Сега, когато се канеше да си замине, с учудване установи колко се е привързала към това място за тези три кратки месеца. Реши да отложи обсъждането на въпроса с Мати и да почака, докато научи повече за предложението на Анди. Тревожеше я мисълта, че трябва да ѝ съобщи, че си заминава толкова скоро.

Сутрините на Мати все още не бяха особено активни, но тя постепенно си стъпваше на краката. Липсата на Донован беше мъчителна рана, която никога нямаше да заздравее, но тя не можеше да престане да живее. Имаше твърде много клиенти, които се нуждаеха от нея, твърде много ангажименти в графика си. Пристигна малко след девет и помоли Саманта да отиде в кабинета ѝ. На затворена врата ѝ обясни, че предишната нощ не е мигнала от тревога заради отворителното семейство Кръмп и покойната Франсин. Единственият етичен ход беше да съберат местната колегия и да проверят дали някой е нает от семейството. Ако беше така, щяха да му предадат копие от

завещанието и да започнат войната. Мати подаде на Саманта един списък с думите:

— Без нас в Брейди има четиринайсет адвокати, подредени са по азбучен ред заедно с телефонните им номера. Вече разговарях с трима, включително с Джаки Спорц, изготвил завещанието на Франсин преди пет години. Семейството не се е свързвало с никого. Избери си петима и да приключим още днес сутринта. Омръзна ми да се притеснявам за това.

Саманта познаваше всички, освен двама. Отиде в кабинета си, вдигна телефона и се обади на Хъмф. Той каза, че не е чувал за никакви Кръмп. Блазе му. Второто ѝ обаждане беше до Хейс Синклер, адвокат, който не излизаше от кабинета и според слуховете страдеше от агорафобия. Не, и той не бил чувал за семейство Кръмп. Третото обаждане беше до Лий Чатам. Той никога не стоеше в кантората си и постоянно се навърташе в съда. Държеше се така, все едно има важна работа там, а всъщност разпространяваше клюки, повечето от които пускаше лично. Бинго. Господин Чатам каза, че се е срещнал с няколко представители на семейство Кръмп и че има договор да ги представлява.

Те продължавали да настояват на измислицата си, че майка им е унищожила завещанието, изготвено от мошениците в Службата за правна помощ, и настоявали да се върне предишното завещание. Но се карали кой да бъде изпълнител. Джона, най-големият, бил посочен от Франсин преди пет години, но имал проблеми със сърцето (предизвикани от стреса на създаването на положение) и вероятно нямало да може да се справи. Когато господин Чатам предложил да заменят Джона с някой друг, останалите четирима се счепкали. В момента се опитвал да успокои положението.

Саманта пусна бомбата за тайнствената пратка, която бяха получили в деня след погребението. Постара се господин Чатам да разбере, че нито тя, нито някой друг в Службата имат желание да се забъркват в оспорване на завещание, но за него е важно да знае, че клиентите му лъжат. Когато тя затвори, той мърмореше нещо нечленоразделно. Саманта изпрати копие от последното завещание в кантората му и излезе, за да съобщи на Мати.

— Това здравата ще ги вбеси, нали? — възкликна Мати, когато научи новината. — Само да посмеят да ни заплашат, и отивам при

шерифа.

— Дали да не си вземем пистолети? — предложи Саманта.

— Още не. — Мати подхвърли някакви документи върху бюрото си. — Погледни.

Купчината беше дебела, затова Саманта седна.

— Какво е това? — попита, разлиствайки една страница.

— „Стрейхорн“, уведомление за обжалване на решението по делото „Тейт“. Миналата седмица разговарях със съдията относно така нареченото споразумение. Излишно е да ти казвам, че той не се отнесе много отзивчиво. Прецакани сме. Сега трябва да избутаме цялото обжалване и да се надяваме Върховният съд да не отмени присъдата.

— Защо ми даваш тези документи?

— Мислех, че ще те заинтригуват. Саманта, трябва ти да поемеш обжалването.

— Май го очаквах. Никога не съм се занимавала с обжалване, Мати.

— С много други неща не се беше занимавала. За всяко нещо си има първи път. Чуй ме, аз ще те съветвам, а и ти самата бързо ще установиш, че всъщност става дума предимно за много писане и проучвания. „Стрейхорн“ ще бъдат първи и след деветдесет дни ще подадат подробно изложение. Ще твърдят, че по време на процеса са допуснати многобройни сериозни нарушения. Ние ще отговорим точка по точка. След шест месеца почти цялата работа ще е приключила и ще се чака обсъждане в зала.

Само че след шест месеца аз ще съм си заминала, искаше да изтъкне Саманта.

— Ще бъде страхотен опит — увери я Мати. — До края на живота си ще можеш да се хвалиш, че си се справила с обжалване пред Върховния съд на Вирджиния. Какво по-хубаво от това?

Мати се стараяше да звучи нехайно, но беше очевидно, че е разтревожена.

— Колко часа са необходими? — попита Саманта.

Пресмяташе бързо и вече си мислеше, че би могла да приключи с цялото проучване през следващите шест месеца, преди да си заминее.

— Донован се кълнеше, че процесът е чист, че не е имало никакви скрити мини, които да излязат на бял свят при евентуално обжалване. Допускам, че става дума за петстотин часа от сега до

явяването в зала, което ще е след около петнайсет месеца. Знам, че дотогава ти ще си заминала, затова някоя от нас ще го поеме. Сега е важната работа. Двете с Анет просто нямаме време.

Саманта се усмихна и отговори:

— Ти си шефът.

— А ти си съкровище. Благодаря, Саманта.

Анди изстреля отговора си веднага:

Скъпа мис Сам,

Много съм благодарен за чудесното ти послание. Колко сме се разнежили през последните три месеца. Сигурно е заради сладките.

Ако те разбирам правилно, искаш уверения, че (1) ще бъдеш обожавана от шефовете си, (2) боготворена от колегите си, (3) ценена от клиентите си, (4) гаранции, че ще станеш партньор, което ще ти осигури дълъг и щастлив живот (5) ще разполагаш с достатъчно просторен кабинет, за да си щастлива въпреки неприлично високите наеми, които хазяите в Манхатън (нашите клиенти) искат, макар че сме в рецесия.

Ще видя какво мога да направя. Прилагам биография на Ник Спейн. Любопитното е, че той има само един развод и вече петнайсет години е женен за същата жена. Както ще видиш, не е съден за изнасилване, блудство с деца и други подобни, нито пък са го обвинявани в занимания с детска порнография.

Освен това никога не е съден и за сексуален тормоз, нито за каквото и да било всъщност. (Разводът му е по взаимно съгласие.) Всъщност е страхотен човек, уверявам те. Южняк, завършил „Тюлейн“ и „Вандербилт“ — и има безупречни обноски. Странно за онези краища.

До после,

Анди

Шпионският телефон избръмча в два и половина, докато Саманта четеше задълбочено правилата за обжалване.

— Да не би да си пред кабинета ми в снега? — попита тя и отиде в кухнята, където предполагаше, че няма бръмбари.

— Не, в Пайквил съм на среща със следователи. Снощи ми беше много приятно, спях като къпан на топло. А ти?

— И аз спях добре. Кога си тръгна сутринта?

— Малко след четири. Напоследък не спя много. Някой непрекъснато ме наблюдава, сън не ме хваща.

— Добре. Какво си намислил?

— Събота, разходка в планината Грей в снега. Ще си изпечем по един стек на верандата на хижата. Ще пийнем червено вино. Ще почетем край огъня. Такива неща. Навита ли си?

— Нека си помисля.

— Какво има да мислиш? Обзалагам се, че ако си погледнеш графика, съботата ти ще се окаже свободна. Хайде, давай.

— В момента съм заета. Ще ти звънна по-късно.

Макар че никой не го бе споменал, Саманта установи, че студеното време и скъсяването на деня значително намаляват обема на работата. Телефонът не звънеше толкова и Барб често отсъстваше от бюро си, „тичаше по задачи“. Клодел беше бременна в осмия месец и лежеше у дома. Съдилищата, които и бездруго не бързаха, действаха още по-мудно. Мати и Анет бяха заети както обикновено с вече започнатите дела, а нови не идваха. Конфликтите и нещастията сякаш си даваха почивка, когато настанеше зимната меланхолия. Поне за някои хора.

Саманта се размотаваше в офиса, когато чу входната врата да се отваря. Мати се беше затворила в кабинета си, всички останали бяха заминали за уикенда. Саманта отиде на рецепцията и поздрави Бъди и Мейвис Райзър. Нямаха уговорка, те не се бяха обадили предварително. Вместо това бяха пътували час и половина от Западна Вирджиния до Брейди късно в петък следобед, за да потърсят утеха и насоки от адвокатата си. Тя прегърна и двамата и тутакси разбра, че светът им е рухнал. Въведе ги в заседателната зала и им предложи

нещо безалкохолно, но те отказаха. Тя затвори вратата, попита ги какво става и двамата се разплакаха.

Сутринта Бъди бил уволнен от „Лоунрок Коул“. Шефът му казал, че е физически негоден да работи, и незабавно прекратил договора му. Никакъв бонус, никакво обезщетение, никакъв евтин часовник за добре свършена работа и със сигурност никаква награда — просто силен ритник в задника и уверение, че чекът с последната заплата ще го чака в пощата. Бъди едва успял да се прибере у дома.

— Нищо не получих — каза той, дишайки тежко, докато Мейвис си бършеше сълзите. — Нищичко.

— Просто ей така остана без работа — избухна Мейвис. — Няма заплата, няма парична помощ заради пневмокониозата и няма никакви изгледи да си намери друга работа. Бил е само във въгледобива. Какво ще правим сега? Трябва да ни помогнеш, Саманта. Трябва да направиш нещо. Не е редно така.

— Тя знае, че не е редно — намеси се Бъди. Всяка дума му струваше усилия, докато гърдите му се издигаха и спускаха с поредното хрипливо вдишване. — Но нищо не може да се направи. Преди двацет години разбиха профсъюза ни и няма кой да ни защитава от компанията. Нищо не остана.

Саманта искрено им съчувстваше. Неловко беше да гледа как корав мъж като Бъди трие сълзите с опакото на ръката си. Очите му бяха зачервени и подути. В друг случай би изпитал неудобство от подобен изблик на чувства, но сега нямаше какво да крие. Накрая тя каза:

— Подали сме иска, имаме и убедително медицинско становище. Засега само това можем да направим. За съжаление, в тези щати трудовият договор на служител може да бъде прекратен по каквато и да е причина, дори без причина.

Мислеше си очевидното, но не смяташе да го спомене: Бъди не беше в състояние да работи. Колкото и Саманта да презираше „Лоунрок Коул“, разбираше защо компанията не иска служител, който не е в състояние да управлява тежките машини.

Настана дълго мълчание, прекъснато от Мати, която надникна от прага. Поздрави семейство Райзър, разбра, че е в ход неприятна среща, и побърза да излезе.

— Ще се видим на вечеря, нали, Сам?

— Ще дойда. Към седем?

Вратата се затвори и тримата отново потънаха в мълчание. Накрая Мейвис се обади:

— Единайсет години бяха нужни на братовчед ми, за да получи помощите си. Сега е на кислород. На чичо ми — девет. Чувам, че средно отнема около пет години. Така ли е?

— Ако искът се обжалва — да, средно от пет до седем години.

— След пет години ще съм мъртъв — каза Бъди и всички се замислиха над думите му.

— Но ти каза, че тези искове се обжалват, нали? — попита Мейвис.

— Боя се, че да.

Бъди клатеше леко глава. Мейвис мълчаливо се взираше в масата. Той се прокашля няколко пъти и сякаш щеше да се задави, но успя да преглътне измъчено и се пребори с напъна. Дълбокото и трудно дишане звучеше като глух рев в гърдите му. Накрая каза:

— Знаеш ли, трябваше да получа помощите преди десет години и ако беше станало така, щях да се махна от мината и да си намеря работа другаде. Тогава бях само на трийсет, децата бяха още малки и можех да подхвана нещо друго, далече от праха. Нещо, което да не влошава болестта ми. Но компанията поведе битка и спечели, затова нямах друг избор, освен да остана на работа в мината и да продължа да дишам въглищния прах. Усещах, че болестта ми се влошава. Знаех си. Става постепенно, но забелязваш, че изкачваш четирите стъпала до верандата по-трудно, отколкото предишната година. Че по-бавно вървиш. Всичко някак се забавя, макар и неусетно. — Вдиша дълбоко няколко пъти. Мейвис протегна ръка и го погали. — Помня онези типове в съда. Трима или четирима, всичките с тъмни костюми и лъскави черни обувки, наперени и важни. Гледаха ни като че ли сме бели боклуци, невеж миньор и невежата му съпруга, поредният скапаняк, който се опитва да изиграе системата за чека със заплатата си. Още са ми пред очите, нагли копеленца, надути и издокарани, самодоволни, защото знаеха как да спечелят, а ние — не. Съзнавам, че не е много християнско да мразиш някого, обаче наистина ненавиждам тези гадове. А сега е още по-лошо, защото научихме истината, а тя е: мошениците са знаели, че съм имал пневмокониоза. Знаели са и са го покрили. Излъгали са в съда. Домъкнали са други лекари лъжци, които

са заявили под клетва, че не съм болен. Всички са излъгали. А те спечелиха. Изритаха ме от съда, върнаха ме в мината и вече изтекоха десет години оттогава. — Той замълча и избърса очи. — Измамиха, спечелиха и ще го направят отново, защото те определят правилата. Сигурно няма начин да ги спрем. Разполагат с пари, власт, лекари, а сигурно и със съдии. Ама че система!

— Няма ли начин да ги спрем, Саманта? — умолително попита Мейвис.

— Вероятно със съдебно дело. Каквото заведе Донован и все още има шанс друга фирма да го заведе отново. Не сме се отказали.

— Но ти няма да го поемеш, така ли?

— Мейвис, вече ти обясних. Аз съм от Ню Йорк. Тук съм само за няколко месеца, после си заминавам. Не мога да започна дело, което ще се точи пет години и ще се гледа във федерален съд. Вече сме го обсъждали, нали?

Нито един от двамата не отговори.

Минутите се нижеха и единственият звук беше мъчителното дишане на Бъди. Той отново се прокашля.

— Саманта, ти си единственият адвокат, който съм имал някога, единственият, който е проявил желание да ни помогне. Ако имахме адвокат преди десет години, може би положението щеше да бъде различно. Но така или иначе, не можем да върнем времето. Дойдохме тук днес, за да ти кажем едно: благодарим ти, че пое делото ми.

— И че беше толкова мила с нас — додаде Мейвис. — Всеки ден благодарим на Бог за теб и за готовността ти да ни помогнеш.

— За мен това означава повече, отколкото мога да ви опиша.

— За нас е много важно, че имаме истински адвокат, който се бори за правата ни.

И двамата се разплакаха отново.

За пръв път беше видяла планината Грей от въздуха. За втори път я видя от лодка и от АТВ — много по-интимно посещение две седмици и половина преди Коледа. Третото ѝ посещение беше с пикап, по-традиционно средство за придвижване по тези места. Джеф я взе от Нокс, където тя остави колата си на същия паркинг пред библиотеката. Хвърли поглед към пикапа и попита:

— Нов ли е?

Беше огромно возило, додж или нещо подобно, определено не онова, в което го беше виждала преди.

— Не, на приятел е — отговори той неопределено както винаги. Отзад имаше два червени каяка, хладилна чанта и няколко раници. — Да тръгваме.

Бързо напуснаха града. Той изглеждаше напрегнат и очите му непрекъснато се стрелкаха между огледалата.

— Това отзад канута ли са? — попита Саманта.

— Не, каяци.

— Добре де. Какво прави човек с каяк?

— Никога ли не си се качвала на каяк?

— Напомням ти, че съм от града.

— Добре де, каякът се кара.

— Или пък човек предпочита да седи пред огъня с книга и чаша вино. Няма да се мокря, ясно?

— Спокойно, Сам.

— Все още предпочитам Саманта, особено от мъжа, с когото спя. „Сам“ става за баща ми, никога за майка ми, на Мати ѝ се разминава. Ако някой ме нарече Сами, ще получи плесница. Знам, че е обвъркващо, но защо не се придържаш към Саманта?

— Както кажеш. Получавам секс без никакво обвързване, затова ще ти викам както искаш.

— Веднага минаваш на въпроса, а?

Той се засмя и пусна радиото — Фейт Хил. Отклониха се от магистралата и заподскачаха по тесен междуселски път. Тъкмо започнаха стръмно изкачване, и Джеф рязко се отклони по черен път по протежението на някакъв хребет със страховити клисури от двете страни. Саманта се постара да не гледа, но си спомни първото си преживяване с Донован, когато се бяха покатерили до върха на планината Дъблин и бяха наблюдавали мината „Инид“ долу. Тогава Вик ги бе стреснал и охраната ги бе забелязала. Сякаш беше минала цяла вечност, а Донован вече беше мъртъв.

Джеф завиваше отново и отново.

— Сигурна съм, че знаеш къде отиваме — заяви Саманта, за да даде израз на тревогата си.

— Израснал съм тук — отговори той, без да я поглежда.

Кална пътека, все още наполовина покрита със сняг, стигаше до задънен край. През дърветата се виждаше хижата.

Докато разтоварваха пикапа, Саманта попита:

— Ами каяците? Няма да ги мъкна.

— Ще трябва да проверим реката. Опасявам се, че водата може да се окаже твърде плитка.

Пренесоха малката хладилна чанта и раниците петдесетина метра до хижата. Снегът беше дебел около педя и навсякъде личаха стъпки на животни. Като че ли нямаше следи от ботуши или друго човешко присъствие. Саманта беше доволна, че забелязва подобни неща. Вече беше истинска планинарка.

Той отключи хижата, влезе бавно, сякаш се опасяваше да не би да размести нещо, и се озърна. Оставиха хладилната чанта в кухнята, а раниците — на дивана.

— Камерите още ли са навън? — попита Саманта.

— Да, и току-що ги задействахме.

— Напоследък имало ли е нарушители?

— Не ми е известно.

— Кога си идвал за последно?

— Беше доста отдавна. Ако движението е прекалено оживено, предизвиква подозрения. Да проверим реката.

Минаха по някакви скали. Джеф каза, че е твърде плитко за каяците, затова тръгнаха по брега и навлязоха навътре в планината. Саманта не беше сигурна, но като че ли се движеха на юг. Земята беше

заснежена и пътеки трудно се намираха, но не бяха и нужни. И Джеф като брат си се придвижваше из околността, все едно го правеше всекидневно.

Започнаха изкачване, което постепенно стана по-стръмно, и на едно място спряха да пият вода. Джеф ѝ обясни, че се намират на Крок Ридж. Мястото бе богато на въглищни залежи и собственост на хора, които никога не биха го продали. Семейство Косгроув от Нокс. Донован и Джеф бяха отраснали заедно с децата на Косгроув. Свестни хора. Продължиха да се катерят още сто и петдесет метра и изкачиха хребета. Джеф ѝ посочи към планината Грей в далечината. Изглеждаше гола, безлюдна и опустошена дори под бялата покривка.

Освен това беше доста далече и след като цял час газиха в снега, краката ѝ замръзнаха. Саманта реши да почака още няколко минути, преди да започне да се оплаква. Когато тръгнаха да се спускат, проехтяха изстрели — силни и ясни, — които отекнаха сред хълмовете. Идеше ѝ да се хвърли на земята, но Джеф остана невъзмутим.

— Ловци на елени — каза той, без да спира.

Носеше раница, но не и пушка. Саманта обаче беше сигурна, че сред зърнените десертчета има и някакво оръжие. Най-накрая, когато беше напълно сигурна, че са се изгубили безвъзвратно, тя попита:

— Към хижата ли се връщаме?

Той погледна часовника си и отговори:

— Разбира се, става късно. Студено ли ти е?

— Краката ми са замръзнали.

— Някой казвал ли ти е, че имаш красиви пръсти?

— Всеки ден го чувам.

— Не, сериозно.

— Изчервявам ли се? Не, Джеф, честно казано, не помня някой да ми го е казвал.

— Вярно е.

— Е, благодаря.

— Да вървим да ги затоплим.

Обратният път им отне почти два пъти повече време, отколкото на отиване, и долината вече беше притъмняла, когато стигнаха до

хижата. Джеф бързо накладе огън и студът беше изместен от топлина, която не след дълго проникна в костите на Саманта. Той запали три газови лампи и докато внасяше достатъчно дърва, за да им стигнат за през нощта, тя отвори хладилната чанта и огледа вечерята. Два стека, два картофа и две царевици. Имаше и три бутилки мерло, внимателно подбрани от Джеф заради капачките на винт. Изпиха първата чаша, докато се топлеха край огъня и разговаряха за политика. Предстоеше Обама да положи клетва след няколко дни и Джеф смяташе да отскочи до Вашингтон за празненствата. Много преди ареста си бащата на Саманта беше активен поддръжник на политиката на демократите по отношение на адвокатската защита и сега като че ли въодушевлението му за битка се възраждаше. Беше я поканил да сподели с него този момент. На Саманта ѝ допадаше мисълта да бъде очевидец на историята, но не беше сигурна какъв ще е графикът ѝ.

Не беше споделила с никого предложението от Анди и не смяташе да повдига въпроса сега. Само щеше да усложни нещата. Докато пиеха втората чаша, Джеф попита:

— Как са пръстите?

— Изтръпнали са — отвърна тя.

Още бяха обути с дебели вълнени чорапи, които тя не смяташе да събува, каквото и друго да се случеше. Той излезе да запали лампата на верандата и не след дълго вече си приготвяха вечерята. Нахраниха се на светлината на свещи. След вечеря се опитаха да почетат романи на светлината на огъня, но бързо се отказаха от идеята, защото трябваше да се заловят за по-неотложни дела.

Саманта се събуди наред одеялата гола, само по чорапи, и след няколко секунди установи, че Джеф не е сред купчината. В камината пушеха въглени, защото и последните дърва бяха изгорели. Тя запали фенерче и го повика, но той не беше в хижата. Саманта погледна часовника си — 4:40. Навън беше тъмно като в рог. Тя излезе на верандата, освети я с фенерчето, извика тихо и после бързо се върна на топло до огъня. Отказваше да се предаде на паниката. Той не би я оставил сама, ако е в опасност. Или пък би го направил? Саманта си обу джинси, облече риза и се опита да заспи, но беше твърде напрегната. Освен това беше уплашена и докато минутите се нижеха,

се помъчи да овладее гнева си. Сама в тъмната хижа в горските дебри — не биваше да става така. Всеки звук навън можеше да е сигнал за опасност. Стана пет и отмина. Саманта едва не задряма, но се овладя. Беше си взела малка раница с четка за зъби и дрехи за смяна. А той беше донесъл три, при това доста обемисти. Саманта ги бе забелязала веднага в каросерията на пикапа още в Нокс и от време на време ги поглеждаше. Едната Джеф носеше на похода, а другите две изглеждаха пълни с нещо. Отначало ги зарязаха на дивана, а после ги оставиха до вратата. Сега ги нямаше.

Саманта свали джинсите и ризата си и ги метна на дивана, като че ли нищо не се бе случило. Когато отново се успокои и се затопли, пое няколко големи глътки въздух и прецени положението. Очевидното стана още по-очевидно. За хората, които наблюдаваха всеки ход на Джеф, днешното му посещение в планината Грей щеше да изглежда само като романтично пътешествие. Каяците бяха добър щрих, яркочервени, натоварени в багажника, така че всички да ги виждат, но без никакъв шанс действително да се намокрят. Каяците, разходката в планината, печенето на месо на верандата, гушкането до огъня — просто приятна среща с новото момиче в града. В ранните часове на утрото, когато в долината беше най-спокойно, той се беше събудил и се беше измъкнал сръчно като крадец. В момента сигурно беше някъде навътре в дебрите на планината Грей и пълнеше раниците с безценните документи на „Крол Майнинг“.

Използваше я за прикритие.

Вратата се отвори и сърцето ѝ спря. Не виждаше нищо в черния мрак, а диванът ѝ пречеше. Лежеше на дебелия матрак, покрит с одеяла, стараше се да диша нормално и се молеше новодошлият да е Джеф. Той застина напълно неподвижно сякаш за цял час, после леко се размърда. Когато остави джинсите си на дивана, токата му тихо дрънна. Съблече се и се пъхна под завивките, като внимаваше да не я докосва и да не я разбуди.

Саманта наистина се надяваше голият мъж на сантиметри от нея да е Джеф Грей. Преструвайки се на заспала, тя се обърна и праметна ръка през гърдите му. Той се престори на изненадан и измърмори нещо. Тя измърка в отговор, доволна, че наистина познава този човек. С доста хладна за повода длан той погали дупето ѝ. Тя изломоти нещо в знак на отказ и се обърна. Той се приближи до нея и се престори, че

заспива. Преди да се унесе, Саманта реши засега да се включи в играта. Да си даде малко време да помисли и да държи под око въпросните раници.

Ловкият крадец отново се размърда, бавно се изправи и се пресегна към купчината дърва. Метна една-две цепеници в огъня, разбута го и прошепна:

— Будна ли си?

— Така мисля — отговори тя.

— Тук е адски студ. — Той застана на колене, повдигна завивките и отново се пхна до нея. — Да поспим още малко. — Притисна се в топлото ѝ тяло.

Тя измърмори нещо в отговор. Огънят започна да пращи, студът изведнъж изчезна и Саманта най-сетне успя да се унесе.

Прогнозата за понеделник обещавахе максимална температура тринайсет градуса и много слънце. И последният сняг бързо се топеше, докато Саманта отиваше пеша на работа. Дванайсети януари, но беше почти като пролет. Тя отключи офиса и се залови с обичайните си сутрешни занимания. Първият имейл беше от Изабел:

Здрасти, Сам!

Анди ми каза, че се е свързал с теб и ти почти си се навила. Накара ме да обещаая да не обсъждаме работата и конкретните подробности — сигурно се опасява да не си сверяваме часовниците и да го притискаме за по-добри предложения. Не мога да кажа, че страшно ми е липсвал. А на теб? Със сигурност не ми е липсвала фирмата, нито градът и не съм сигурна, че ще се върна. Казах на Анди, че ще приема работата, обаче се колебаю. Не мога да нарежа всичко и да отида там след един месец. А ти? Не ми е липсвало и вълнуващото занимание да чета и коригирам договори по десет часа дневно. Парите ми трябва, но засега се оправям и работата истински ми попада. Както ти казах, защитавам деца, които са съдени като възрастни и се намират в затвори за възрастни. Да не ти говоря! Колкото е интересно, толкова и потискащо, но имам усещането, че всеки ден променям по нещо. Миналата седмица извадихме едно дете от затвора. Родителите му го чакаха на вратата и всички се разплакаха, включително и аз. За твое сведение — един от другите адвокати в „Спейн и Грабман“ е онова лайно Силвио от данъчния. Помниш ли го? Най-тежкият случай на халитоза в цялата фирма. Събаря те дори от другия край на стаята. А се навира да ти говори под носа. И плюе. Отврат. Пак за твое сведение — според

неназовани източници един от специалните клиенти на „Спейн и Грабман“ ще бъде Чък Рандоувър, онзи мошеник, който все избягва присъдите и който си въобразява, че понеже плаща по деветстотин долара на час, има право да ти скрита задника. Знаеш го добре.

Обаче не си го чула от мен. За твоє сведение — сериозно се колебая. А ти?

Из

Саманта се разхили, докато четеше имейла, и веднага отговори:

Из, не знам с какво се е напушил Анди и какви ги дрънка, но не съм приела. А ако прибързва така и жонглира с фактите, започвам да се съмнявам във всичко останало, което казва. Не, и аз не мога да си събера нещата и да замина след един месец, не и с чиста съвест. Мисля да помоля да започна работа след няколко месеца, някъде към първи септември.

Рандоувър е единственият клиент, който ме е разплаквал. Веднъж ми се подигра по време на среща. Успях да се овладеея, докато отида до тоалетната. А приятелчето Анди стоеше там, гледаше какво се случва, но изобщо не му хрумна да защити хората си. Ни най-малко. Не искаше да дразни клиент. Допуснах грешка, но беше съвсем дребна и безобидна.

Да имаш представа какво ще е пакетното предложение?

Изабел отговори:

Обещах да не издавам. Но е впечатляващо. До после.

Изненадата за този ден пристигна по пощата. „Топ Маркет Солушънс“ изпратиха чек за единайсет хиляди и триста долара, платим на Памела Букър, придружен със съответните документи за отмяна на всякакви задължения. Саманта направи копие на чека. Смяташе да го сложи в рамка. Първото ѝ съдебно дело и първата ѝ победа. Гордо го показа на Мати, която ѝ предложи да я закара във фабриката за производство на лампи и да изненада клиентката си. Един час по-късно Саманта влезе в Бръши и намери почти празния промишлен парк в покрайнините. Поздрави господин Симънс и отново му благодари, че е върнал Памела на работа.

В почивката Памела подписа документите и се разплака над чека. Никога не беше виждала толкова много пари и направо не беше на себе си. Седяха в колата на Саманта на паркинга сред пикапи и евтини мръсни автомобили.

— Не съм сигурна какво да правя с това — призна Памела.

Като адвокат с разнообразни дарби, Саманта ѝ предложи и финансов съвет:

— Ами, първо, не казвай на никого. Отвориш ли си устата, ще се появят всякакви нови приятели. Колко е задължението ти по кредитната карта?

— Няколко хиляди.

— Изплати го, после я закрий. Без дългове поне за една година. Плащай в брой и пиши чекове, но никакви кредитни карти.

— Сериозно ли говориш?

— Трябва ти кола, затова дай две хиляди предплата и изплати останалото за две години. Изчисти всички останали задължения и сложи пет хиляди в спестовна сметка, после забрави за тези пари.

— Ти колко вземаш?

— Нищо. Не вземаме хонорари, освен в редки случаи. Всички пари са твои, Памела, и си заслужила всеки цент. Бързай и ги прехвърли в сметката си, да не би мошениците да анулират чека.

С треперещи устни и сълзи, стичащи се по бузите, Памела се пресегна и прегърна адвокатката си.

— Благодаря ти, Саманта. Благодаря, благодаря.

Докато се отдалечаваше с колата, Саманта погледна в огледалото за обратно виждане. Памела стоеше и махаше с ръка. Саманта не

плачеше, но гърлото ѝ беше стегнато.

Втората изненада за деня пристигна по време на понеделнишкия обяд. Барб тъкмо разказваше за някакъв мъж, който припаднал вчера в църквата, когато мобилният на Мати завибрира на масата до салатата ѝ. Скрит номер. Тя вдигна и странно познат глас каза:

— ФБР ще бъдат там след трийсет минути със заповед за обиск. Незабавно си направете копия на всичко.

Тя зяпна и кръвта се оттече от лицето ѝ.

— Кой се обажда?

Отсреща вече бяха затворили.

Мати спокойно повтори съобщението и всички изохкаха уплашено. Ако се съдеше по тактиката на ФБР в кантората на Донован, основателно можеха да предположат, че ще изнесат всичко, което могат да носят. Първата задъхана заповед гласеше да намерят достатъчно на брой флашки и да започнат да свалят всичко важно от компютрите си.

— Допускаме, че и това е свързано с „Крол Майнинг“ — заяви Анет и изгледа подозрително Саманта.

Мати разтриваше слепоочията си и се опитваше да запази спокойствие.

— Няма нищо друго. Федералните сигурно мислят, че разполагаме с нещо, защото съм адвокат на завещанието на Донован. Странно, абсурдно, възмутително, не ми хрумват достатъчно епитети. Аз... ние... нямаме нищо, което вече да не са виждали. Нищо ново.

В съзнанието на Саманта обаче нахлуването имаше много позловещи измерения. Двамата с Джеф бяха тръгнали от планината Грей в неделя сутринта и тя допускаше, че раниците са били пълни с документи. Само двайсет и четири часа по-късно ФБР нахлуваха и душеха от името на „Крол Майнинг“. Действаха на сляпо, но и отправяха ефективна заплаха. Тя не каза нищо, но бързо отиде в кабинета си и се зае да прехвърля данни.

Жените си шепнеха, докато кръстосваха офиса. На Анет ѝ хрумна блестящата идея да изпрати Барб някъде с лаптопите им. Щяха да обяснят, че са в Уайз на техническа профилактика. Барб събра лаптопите и с огромно удоволствие напусна града. Мати се обади на

Хъмф, който беше един от по-добрите наказателни адвокати в града, нае го веднага и го помоли да намине, когато започне обискът. Хъмф заяви, че за нищо на света не би го изпуснал. Когато флашките се напълниха, Саманта ги пъхна в голям плик заедно с шпионския си телефон и отиде в сградата на съда. На третия етаж имаше занемарена библиотека, която не беше чистена с години. Тя скри плика в купчина прашни юридически списания от 70-те години и побърза да се върне.

Агенти Фромайър и Банахам бяха облечени с тъмни костюми и предвождаха безстрашен отряд, който нахлу в силно укрепените кабинети на Планинската служба за правна помощ. Още трима други агенти — всичките с тъмносини якета с надпис „ФБР“ на гърбовете с възможно най-ярките и големи букви — следваха шефовете си.

Мати ги посрещна на входа с думите:

— О, не, пак ли вие!

— Боя се, че да — отговори Фромайър. — Имам заповед за обиск.

Мати поклати глава.

— Нямам време да я чета. Просто ми кажете какво включва.

— Всички материали, свързани със съдебните дела на кантората на Донован Грей, както и цялата кореспонденция, съдебни искове и така нататък по делото за долината Хамър.

— Вие иззехте всичко миналия път, агент Фромайър. Донован почина преди седем седмици. Да не мислите, че продължава да бълва документи?

— Само изпълнявам заповеди.

— Добре, добре. Вижте, господин Фромайър, неговите документи все още са там, от другата страна на улицата. Делото, което имам тук, е свързано с легализирането на завещанието му. Не участваме в онова там, разбирате ли? Не е сложно.

— Имам заповеди.

Хъмф влезе шумно и излая:

— Представявам Службата. Какво става тук, по дяволите?

Анет и Саманта гледаха от отворените си врати.

— Хъмф, това е агент Фромайър — обясни му Мати. — Той предвожда този малък отряд. Смята, че има право да вземе всичките ни папки и компютри.

— Друг път — внезапно се провикна Анет. — В кабинета ми няма и един документ, който да има дори далечна връзка с Донован Грей или с неговите дела. Той е пълен с поверителни и деликатни материали и дела, свързани с разводи, малтретиране на деца, домашно насилие, родителски права, наркомании и рехабилитация, дееспособност и дълъг списък човешки нещастия. И вие, господине, нямате право да видите нищо. Ако се опитате да пипнете каквото и да било, ще ви се противопоставя с цялата си физическа сила. Арестувайте ме, ако искате, но ви уверявам, че първата ми работа утре сутринта ще бъде да заведа федерално дело с вашето име, господин Фромайър, и с имената на останалите палячовци около вас като ответници. А след това ще ви преследвам до ада и обратно.

Не беше лесно да шокираш корав мъж като агент Фромайър, но за части от секундата раменете му леко увиснаха. Другите четирима слушаха с широко отворени очи. И доста разколебани. Саманта едва не се изхили на глас. Мати вече се смееше.

— Много добре, госпожо Бревард — каза Хъмф. — Чудесно обобщение на позицията ви, а аз ще се радвам незабавно да се срещна с прокурора, за да изясним нещата.

— Имаме повече от двеста неприключени дела и повече от хиляда в архива. И нито едно тях няма нищо общо с Донован Грей и с неговия бизнес. Наистина ли искате да ги откарате в офисите си и да ровите из тях? — попита Мати.

— Със сигурност имате по-полезни занимания — изстреля Анет.

Хъмф вдигна двете си ръце и ги призова да замълчат. Фромайър изпъна сковано гръб и измери Саманта с гневен поглед.

— Ще започнем от вашия кабинет. Ако намерим, каквото търсим, ще го вземем и си тръгваме.

— И какво е то?

— Прочетете заповедта за обиск.

— Колко дела имате, госпожице Коуфър? — попита Хъмф.

— Около петнайсет, струва ми се.

— Добре, да направим следното — предложи Хъмф. — Да сложим папките на масата в заседателната зала, а вие, момчета, да ги прегледате. Претърсете кабинета ѝ и проверете каквото искате, но преди да изнесете каквото и да било, нека поговорим, става ли?

— Ще вземем компютрите й — лаптопа и настолния — заяви Фромайър.

Внезапният интерес към делата на Саманта озадачи Мати и Анет. Саманта сви рамене, сякаш нямаше представа защо става така.

— Лаптопът ми не е тук — каза тя.

— Къде е? — рязко попита Фромайър.

— При техниците. Някакъв вирус, струва ми се.

— Кога го занесохте?

Хъмф отново вдигна ръка.

— Не е длъжна да отговаря на въпроса. Заповедта за обиск не ви дава право да разпитвате потенциален свидетел.

Фромайър пое дълбоко дъх, разфуча се вътрешно, после им се усмихна престорено любезно. Последва Саманта в кабинета й и зорко я наблюдаваше, докато тя вадеше папките си от шкафа от военните запаси.

— Хубаво местенце — обади се той в опит за остроумие. — Обискът на този кабинет няма да ни отнеме много време.

Саманта не му обърна внимание. Отнесе папките си в заседателната зала, където Банахам и още един агент се заеха да ги прелистват. Тя се върна в кабинета си и започна да наблюдава как Фромайър бавно рови из чекмеджетата на бюрото. Докосваше всяко листче, но не вадеше нищо. Ненавиждаше го за това нахлуване в личното й пространство.

Един агент последва Мати в кабинета й, друг последва Анет. Прегледаха всяка папка, но не взеха нищо. Хъмф сновеше между вратите, наблюдаваше и чакаше да избухне свада.

— Всички лаптопи ли ги няма? — попита Фромайър, след като приключи с огледа на кабинета на Саманта.

Анет чу въпроса първа.

— Да, изпратихме ги на профилактика заедно.

— Много удобно. Явно ще трябва да се върнем с друга заповед за обиск.

— Много ще е забавно.

Прелистиха стотици стари папки. Трима от тях се качиха на тавана и извадиха документи, които Мати не беше виждала от десетилетия. Възбудата отстъпи място на скуката. Хъмф седеше в коридора и баламосваше Фромайър, докато жените се опитваха да

отговарят на пропуснатите обаждания по телефона. Два часа по-късно обискът приключи и агентите си тръгнаха, като взеха единствено настолния компютър на Саманта.

Докато ги гледаше как го отнасят, тя се почувства като безпомощна жертва в изостанала страна, където полицията безчинства и никой няма никакви права. Просто не беше редно. Тормозеха я заради връзката ѝ с Джеф. А сега конфискуваха и вещите ѝ, нарушаваха поверителността на клиентите ѝ. За пръв път се чувстваше толкова безпомощна.

Последното, от което имаше нужда, беше Анет и Мати да я пекат на бавен огън. Сигурно вече я подозираха. Колко ли знае по делото „Крол“? Какво ѝ е казал Джеф? Виждала ли с някакви документи? Саманта успя да се измъкне през задната врата и да вземе флашките и телефона от библиотеката. Пое на поредната си дълга разходка с колата. Джеф не вдигаше и това я подразни. В момента се нуждаеше от него.

Мати я чакаше, когато Саманта се върна в офиса по тъмно. Лаптопите бяха върнати — на сигурно място и непокътнати.

— Да седнем на верандата и да изпием по чаша вино — предложи Мати. — Трябва да поговорим.

— Честър ли ще готви?

— Никога не пропускаме вечерята.

Направиха си приятна разходка до къщата на Мати и пътъм решиха, че е твърде студено, за да седят на верандата. Честър беше зает с нещо другаде, така че двете бяха сами. Седнаха в дневната и си наляха вино. После Мати я подкани:

— А сега ми разкажи всичко.

— Добре.

Някъде по същото време Бъди Райзър паркира пикапа си на живописна площадка в планината и извървя двеста метра по пътеката до мястото за пикник. Седна на една маса, налапа дулото на пистолета си и дръпна спусъка. Двама туристи намериха тялото късно в понеделник вечерта и се обадиха на 911. Мейвис, която от часове беше на телефона, отвори входната врата, когато на нея се почука. Изпаднали в паника съседни се втурнаха към къщата, навсякъде цареше хаос.

Саманта спеше дълбоко, когато мобилният ѝ започна да вибрира. Тя не го чу. Защо някой ще звъни на адвоката си посред нощ в понеделник, освен ако не е арестуван?

Тя провери телефона си в пет и половина, малко след като се събуди. Още не можеше да се отърси от спомена за нахлуването на ФБР. Имаше три пропуснати повиквания от Мейвис Райзър, последното от които беше в 12:40 ч. Съобщение, записано с треперещ глас, оповестяваше новината. Саманта тутакси забрави за ФБР.

Наистина започваше да ѝ идва до гуша от толкова много смърт. Споменът за Донован продължаваше да я преследва. Смъртта на Франсин Кръмп не беше преждевременна, но след нея бяха останали проблеми. Два дни по-рано в планината Грей Саманта отново беше видяла белия кръст на мястото, където Роуз беше отнела живота си. Не познаваше момчетата Тейт, но се чувстваше свързана с трагедията им. Често мислеше за бащата на Мати и за начина, по който пневмокониозата го беше отнесла. Животът в този район беше наистина суров и в този момент на нея и липсваха шумните улици на големия град.

Сега любимият ѝ клиент беше мъртъв и на нея ѝ предстоеше още едно погребение. Саманта навлече джинси и яке и излезе на разходка. Когато небето започна да просветлява, тя потръпна от студ и отново се запита какво точно търси в Брейди, Вирджиния. Защо оплаква миньор,

с когото се е запознала само преди три месеца? Защо просто не си тръгне?

Както винаги, нямаше лесни отговори.

Забеляза, че в кухнята на Мати свети, и почука на прозореца. Честър по халат правеше кафе. Отвори ѝ и отиде да повика Мати, която вече се бе събудила. Тя прие новината тежко. Двете адвокатки седяха дълго на масата в кухнята и се опитваха да асимилират тази безсмислена трагедия.

Някъде сред купчината документи на Райзър Саманта беше мярнала застрахователна полица за 50000 долара.

— Няма ли отказ на изплащане в случай на самоубийство? — попита тя, обхванала чашата с две ръце.

— Обикновено да, но само ако събитието се е случило през първата година или нещо такова. После човек може да си вдигне застраховката и да скочи от моста. Ако полицата на Бъди е по-стара, тогава клаузата за отказ вероятно е изтекла.

— Изглежда, че се е самоубил заради парите.

— Кой знае? Човек, който се самоубива, не разсъждава трезво, но допускам, че застраховката живот ще се окаже важен фактор. Той нямаше работа, нямаше помощи, а малката им спестовна сметка се беше стопила. Плюс три деца и съпруга, която не работи. Предстояха му тежки години в здравословно отношение и крайт нямаше да е никак лек. Всеки миньор познава поне една жертва на заболяването.

— Нещата започват да се навързват.

— Така е. Искаш ли да закусиш нещо? Препечена филийка?

— Не, благодаря. Имам чувството, че току-що съм си тръгнала от тук. И май е точно така. — Мати доля кафе в чашите, а Саманта продължи: — Ще ти задам един хипотетичен въпрос. Труден. Ако Бъди имаше адвокат преди десет години, какво щеше да стане с делото му?

Мати разбърка малко захар в чашата си и намръщено се замисли над думите ѝ.

— Не се знае, но ако допуснем, че адвокатът е бил добър и е открил медицинските доклади, които ти намери, и че в даден момент е привлякъл вниманието на съда към измамата от страна на „Каспър Слейт“, тогава може да се предположи, че Бъди е щял да получи помощите. Само хипотетично, но мисля, че в такъв случай „Каспър Слейт“ щяха да действат бързо, за да скрият престъпленията си от

съда. Щяха да удовлетворят иска, да си вдигнат гълъбите, така да се каже, и Бъди щеше да си е получил чековете.

— И нямаше да продължи да вдишва въглищния прах следващите десет години.

— Вероятно не. Помощите не са големи, но семейството щеше да оцелее.

Поседяха мълчаливо известно време — и на двете не им се говореше, не им се помръдваше дори. Честър се появи на вратата с празна чаша, видя ги потънали в униние и изчезна безшумно. Накрая Мати бутна стола си назад и се изправи. Пресегна се към пшеничения хляб и пхна две филийки в тостера. Извади масло и конфитюр от хладилника.

Саманта хапна няколко залъка и каза:

— Наистина не ми се ходи днес в Службата. Струва ми се омърсена, разбираш ли? Вчера ми взеха компютъра, ровиха из всичките ми папки. И Джеф, и Донован смятаха, че мястото се подслушва. Имам нужда от почивка.

— Вземи си ден-два отпуск. Знаеш, че нямаме нищо против.

— Благодаря. Ще замина от града. Ще се видим утре.

Саманта напусна Брейди и шофира един час, преди да си позволи да погледне в огледалото за обратно виждане. Никой, нищо. Джеф звънна два пъти, но тя не вдигна. След Роаноук се отправи на изток, отдалечи се от долината Шенандоа и натовареното движение. Трябваше да убие часове, затова звъня по телефона, уреди разни подробности и се свърза с куп хора, докато лъкатушеше през Централна Вирджиния. В Шарлотсвил обядва с приятел от времето, когато учеше в „Джорджтаун“. Десет минути преди шест следобед седна на една ъглова маса в бара на хотел „Хей-Адамс“, на една пресечка от Белия дом. Трябваше ѝ неутрална територия.

Маршал Коуфър пристигна пръв, точно в шест, издокаран както винаги. С удоволствие се бе съгласил на срещата. Карън се отнесе малко по-неохотно. Но в крайна сметка дъщеря ѝ се нуждаеше от помощ. Онова, от което дъщеря ѝ се нуждаеше всъщност, беше родителите ѝ да я изслушат и да я посъветват.

Карън закъсня само с пет минути. Прегърна Саманта, целуна бившия си съпруг по бузата, както беше редно, и седна. Сервитьорът взе поръчките им. Масата беше далече от бара, така че разполагаха с уединение, поне засега. Саманта щеше да направлява разговора — тя командваше парада — и нямаше да допусне никакви неловки паузи сега, когато родителите ѝ се сядяха на една маса за пръв път от поне единайсет години. По телефона им беше обяснила, че събирането не е светско и със сигурност не е неуместно усилие да решат стари проблеми. Налагаше се да се заемат с по-важни дела.

Питиетата пристигнаха и всеки посегна към чашата си. Саманта им благодари, че ѝ отделят време, извини се за краткото предизвестие и поде разказа си. Започна с проблема с долината Хамър и „Крол Майнинг“, Донован Грей и заведеното от него дело. Маршал беше запознат с тези факти от известно време, а Карън научи повечето веднага след Коледа. Нито един от двамата обаче не знаеше за откраднатите документи и Саманта не им спести никакви подробности. Беше видяла документите с очите си и предполагаше, че още са скрити дълбоко в недрата на планината Грей. Поне повечето. „Крол Майнинг“ се опитваха да ги докопат, а сега бяха привлекли и ФБР да им върши мръсната работа. Тя призна, че се среща с Джеф, но ги увери, че не е нищо сериозно. Честно казано, не им дължеше обяснение. И двамата се престориха, че не се интересуват от новата ѝ връзка.

Сервитьорът се върна. Поръчаха си по още едно питие. Саманта им описа срещата си в Ню Йорк с Джарет Ландън и опита му да притисне нея и Джеф да предадат документите колкото се може по-бързо. Призна, че се е почувствала въввлечена в дейност, която, ако не е незаконна, със сигурност е доста спорна. В момента беше мишена на обиск от страна на ФБР, който, макар и насочен по невярна следа, беше плашещ и драматичен. Доколкото ѝ беше известно, прокурорът на Западна Вирджиния ръководеше разследването и явно беше убеден, че „Крол Майнинг“ са жертва на кражба и заговор. Саманта ги увери, че би трябвало да се случва точно обратното. „Крол Майнинг“ бяха виновниците и трябваше да бъдат изправени пред правосъдието.

Маршал се съгласи охотно. Зададе няколко въпроса, до един свързани с окръжния прокурор и с главния прокурор. Карън беше предпазлива в коментарите и въпросите си. Маршал си мислеше, но

никога не би го казал, че Карън най-вероятно бе използвала значителното си влияние, за да уреди ареста и изпращането му в затвора преди десетина години. А след като имаше такова влияние, защо да не помогне сега на дъщеря си?

Поднесоха им плато със сирена, но те не му обърнаха внимание. Родителите ѝ бяха единомдушни, че Саманта не бива да докосва документите. Нека Джеф да поеме риска, ако предпочита, но Саманта не бива да припарва до тях. Джарет Ландън и адвокатите му имат достатъчно ум и пари, за да свършат мръсната работа, а ако документите са толкова ценни, колкото смятат, ще измислят начин да смачкат „Крол Майнинг“.

— Можеш ли да накараш ФБР да се отдръпне? — попита Саманта майка си.

Карън отговори, че незабавно ще насочи вниманието си към проблема, но подчерта, че има слабо влияние върху тези хора.

Да бе, да, промърмори Маршал. Беше лежал в затвора три години и беше кроял планове как да си отмъсти на бившата си съпруга и на нейните колеги. Но с течение на времето беше приел, че собствената му алчност е причината за проблема.

— Мислила ли си просто да си тръгнеш? — попита майка ѝ. — Да си събереш нещата и да си заминеш? Да го отметнеш като приключение и да се върнеш в града? Направи всичко по силите си, а сега ФБР ти диша във врата. Какво търсиш там?

Маршал като че ли подкрепяше подобни въпроси. Беше лежал в затвора с хора с бели якички, които, формално погледнато, не бяха нарушили никакви закони. Ако федералните решат да те спипат, винаги ще намерят начин. Любимото им обвинение е в заговор.

Колкото повече говореше Саманта, толкова повече ѝ се говореше. Не помнеше кога за последен път бе имала безусловното внимание и на двамата си родители. Всъщност не беше сигурна, че изобщо някога се е случвало. Може би когато е била съвсем малка, но кой да помни от тогава?

Докато слушаха и се тревожеха за нейните грижи и проблеми, родителите ѝ сякаш забравиха за своите и обединиха усилията си в нейна подкрепа. Зарязаха бремето на миналото, поне засега.

Защо се чувствала длъжна да стои в „онази пустош“? В отговор тя им разказа историята на Бъди Райзър и молбите му за помощи

поради заболяване от пневмокониоза. Гърлото ѝ се стегна, когато съобщи за самоубийството му само преди двайсет и четири часа. Скоро щеше да отиде на погребението в красивата църква в долината и щеше да наблюдава отдалече как Мейвис и трите ѝ деца плачат. Ако имаха адвокат преди, нещата щяха да стоят различно. А сега, когато вече имаха, Саманта не можеше просто да си събере багажа и да си тръгне в най-напрегнатия момент. Освен това имаше и други клиенти, други хора с тихи гласове, които имаха нужда Саманта да остане поне още няколко месеца и да се пребори за още мъничко справедливост.

Съобщи им за предложението на Анди Грабман. Както можеше да се очаква, идеята никак не допадна на Маршал, който я окачестви като „поразкрасена версия на старото корпоративно право“. Местиш папки върху бюрото и с едно око следиш часовника. Предупреди я, че фирмата ще се разраства непрекъснато и не след дълго ще заприлича на „Скъли и Пършинг“. Според Карън беше много по-привлекателно, отколкото възможността да остане в Брейди, Вирджиния. Саманта призна, че има смесени чувства към предложението, но допуска, че в даден момент ще се съгласи.

Вечеряха в ресторанта на хотела — салати, риба и вино, дори десерт и кафе. Саманта говори толкова много, че накрая се изтощи, но сподели своите страхове и с двамата си родители и изпита огромно облекчение. Не стигнаха до ясен извод. Всъщност нищо не беше решено. Съветите им бяха до голяма степен предвидими, но споделянето ѝ поддейства целебно.

Саманта имаше стая горе. Маршал имаше кола с шофьор и предложи на Карън да я закара. Когато се сбогуваха във фойето на хотела, Саманта проследи с поглед как родителите ѝ си тръгват заедно и очите ѝ се напълниха със сълзи.

Като следваше точно инструкциите, тя паркира на Чърч Стрийт в центъра на Линчбърг, Вирджиния, и извървя пеша двете пресечки до главната улица. Обедното движение в стария град беше натоварено. Река Джеймс се виждаше в далечината. Саманта беше сигурна, че някой я наблюдава, и се надяваше да е Джеф. Резервацията в бистро „Р А“ беше на нейно име, отново съгласно инструкциите. Помоли сервитьорката да я настани в сепаре в дъното. Беше сряда, четиринайсети януари. Тя си поръча безалкохолно и се заигра с мобилния си телефон. Освен това държеше под око вратата, когато обедните посетители постепенно започнаха да прииждат. След десет минути Джеф изникна отнякъде и се настани срещу нея. Поздравиха се.

— Следят ли ме? — попита тя.

— Винаги може да се предположи подобно нещо, нали? Как беше във Вашингтон?

— Вечерях приятно с родителите си за пръв път в новата история. Всъщност не помня кога за последен път тримата сме сядали заедно. Тъжна работа, не мислиш ли?

— Поне имаш двама родители. Разказа ли на майка си за нахлуването на ФБР?

— Да, и я помолих да звънне тук-там. Ще го направи, но не е сигурна какво ще се получи.

— Как е Маршал?

— Чудесно, благодаря, изпраща ти поздрави. Трябва да ти задам няколко въпроса. Ти ли си обади в Службата в понеделник, за да ни предупредиш за обиска на ФБР?

Джеф се усмихна и отмести поглед — един от онези случаи, когато на нея ѝ идваше да му се разкрещи. Знаеше, че няма да отговори на въпроса ѝ.

— Добре — кимна тя. — Научи ли за Бъди Райзър?

Той се навъси.

— Да, ужасно е. Поредната жертва на въглищните войни. Жалко, че не можем да намерим адвокат, който да иска да се захване с „Лоунрок Коул“ и с момчетата от „Каспър Слейт“.

— Това камъни в моята градина ли бяха?

— Не, не бяха.

Появи се дружелюбен сервитьор, който ги запозна със специалитетите за деня и после се отдалечи.

— Трети въпрос — оповести Саманта.

— Защо ме въртиш на шиш? Представях си приятен обяд, далече от скуката на Брейди. Струваш ми се напрегната.

— Каква част от документите пренесе от планината Грей? Бяхме там миналата неделя. Събудих се в четири и четирийсет през нощта и теб те нямаше. За момент се уплаших. Върна се към пет и се гушна, като че ли нищо не се е случило. Видях трите раници. Ти постоянно ги местеше, а когато си тръгнахме, изглеждаха значително по-тежки. Бъди откровен с мен, Джеф. Вече знам твърде много.

Той въздъхна дълбоко, озърна се, изпука кокалчетата си и каза:

— Около една трета и трябва да пренесе и останалите.

— Къде ги носиш?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

— Да кажем, че са добре скрити. Джарет Ландън се нуждае от документите, от всичките, при това възможно най-скоро. Ще ги предаде на съда и тогава ще бъдат на сигурно място. Трябва да ми помогнеш да ги пренесе от планината Грей.

— Знам, Джеф, знам. Не съм глупачка. Трябвам ти за прикритие — мацка, която да се излежава край огъня през дългите романтични уикенди в хижата. Всяко момиче ще свърши работа, за да може лошите да си мислят, че просто караме каяци и печем стекове на верандата, влюбени гълъбчета, които се въргялят в леглото през дългите зимни вечери. А всъщност ти тайно прекарваш документи през гората.

Той се усмихна и каза:

— Горе-долу, само дето не всяко момиче ще свърши работа. Ти беше внимателно подбрана.

— Поласкана съм.

— Ако ми помогнеш, може да успеем да изнесем всичко този уикенд и край.

— Няма да докосна документите, Джеф.

— Не се налага. Само бъди момичето. Те знаят коя си. Наблюдават и теб. Започнаха да те следят преди три месеца, когато пристигна в града и взе да се срещаш с Донован.

Донесоха им салатите и Джеф си поръча бира. Помълча малко, после тихо каза:

— Моля те, Саманта, нуждая се от помощта ти.

— Не съм сигурна, че те разбирам. Защо просто не се промъкнеш сам в хижата довчера или утре вечер, не вземеш документите, не ги натовариш на колата и не ги откараш в кантората на Джарет Ландън в Луивил? Защо трябва да е толкова сложно?

Той отново завъртя безпомощно очи, огледа се наоколо и зарови в салатата си.

— Ето защо: твърде рисковано е. Те постоянно наблюдават.

— И в момента ли? И в момента ли наблюдават?

Той потърка брадичката си и се замисли над въпроса.

— Вероятно знаят, че съм някъде в Линчбърг, Вирджиния. Може би не знаят точно къде, но ме следят. Помни, Саманта, разполагат с огромни пари и сами определят правилата. Досетили са се, че аз съм връзката с документите. Не могат да ги открият, така че са готови да дадат цяло състояние да ме следят? — Поднесоха му бирата и той отпи. — Ако отида в планината Грей през уикенда с теб, няма да ме заподозрат. Мъж и жена, трийсетгодишни, в хижа наред гората, просто малко романтика, както ти се изрази. Сигурен съм, че са наблизил, но присъствието ни там има обяснение. От друга страна, отида ли сам, ще станат подозрителни. Може да предизвикат среща, нещо неприятно, за да проверят какво правя. Никога не се знае. Като партия шах е, Саманта, те се опитват да предугадят какво ще направя, а аз се старая да бъда една крачка пред тях. Имам предимството да знам какъв ще е следващият ми ход, а те разполагат с неограничени човешки ресурси. Ако някоя от двете страни допусне грешка, ще има пострадали. — Отново отпи от бирата си и погледна към една двойка, която четеше менютата на няколко метра от тях. — Да ти призная, изморен съм. Изтощен съм. Карам на магия. Трябва да се отърва от документите, преди да направя някоя глупост от изтощение.

— Какво караш в момента?

— Фолксваген костенурка от фирмата за коли под наем в Роаноук. Четирийсет долара дневно, плюс гориво и такса за изминати километри. Сладури.

Тя поклати невярващо глава.

— Те знаят ли, че съм тук?

— Не знам какво знаят, но допускам, че те следят. И ще продължат да държат под око и двама ни, докато не предадем документите. Не го знам със сигурност, но съм готов да се хвана на бас на всичките си пари.

— Трудно ми е да го повярвам.

— Не бъди наивна, Саманта. Твърде много е заложено на карта.

Когато Саманта влезе в кабинета си в 5:20 ч. следобед, компютърът ѝ се мъдреше върху бюрото, точно където си стоеше в понеделник, преди ФБР да го вземат. Клавиатурата и принтерът също си бяха по местата, кабелите бяха свързани. Мати се приближи до вратата ѝ и възкликна:

— Изненада, а?

— Кога го върнаха?

— Преди около час. Един агент го донесе. Явно са разбрали, че няма нищо.

Или пък Карън Коуфър имаше повече приятели, отколкото беше склонна да признае. На Саманта ѝ се искаше да звънне на майка си, но в плен на обзелата я параноя реши да изчака.

— Погребението на Райзър е в петък следобед — каза Мати. — Искаш ли да отидем заедно?

— Разбира се. Благодаря, Мати.

16.01.09

Здравей, Сам!

Малко съм объркан, не съм сигурен защо си мислиш, че имаш право на вето върху назначенията в „Спейн и Грабман“. Също така съм озадачен от опасенията ти относно бъдещите клиенти, които фирмата евентуално ще спечели. Излиза, че най-разумният ни ход ще е да те направим старши партньор и да не ти се пречкаме на пътя. Искаш ли ъглов кабинет? Искаш ли кола и шофьор?

Не, не можем да те изчакаме до първи септември. Отваряме след шест седмици и в момента цари хаос. Новината се е разчула и ни заливат всякакви молби. Осем адвокати вече са подписали договорите си, а още десет предложения очакват отговор, включително твоето. Не спират да ни звънят млади юристи, които отчаяно си търсят работа — макар че малцина имат твоите възможности, разбира се.

Предложението е следното: 150000 долара годишно и обичайните екстри. Три седмици платен отпуск, който ще настоявам да си вземаш. Фирмата ще се структурира в ход, но допускам, че изгледите за теб ще бъдат по-благоприятни, отколкото във фирма от Голямото право.

Можем да изчакаме тържественото ти пристигане до първи май, но въпреки това искам да ми отговориш до края на месеца.

С обич, Анди

Мати предрече, че ще бъде пълно, и се оказа права. Докато пътуваха към Мадисън, тя се опита да обясни защо на провинциалните погребения, особено тези на хората, които редовно ходят на църква, присъстват толкова много опечалени. Без да са подредени по важност, причините бяха следните: (1) погребенията са важни религиозни ритуали, с които живите се сбогуват с починалите, вече получили заслуженото на небето; (2) съществува стара и непоклатима традиция почтените и възпитани хора да изкажат съболезнования на семейството; (3) хората в провинцията обикновено са отегчени и си търсят занимание; (4) всеки иска на погребението му да има много хора, така че най-добре е да участваш в играта, докато ти е по силите; (5) винаги поднасят обилна храна. И така нататък. Мати обясни на Саманта, че шокираща смърт като тази на Бъди със сигурност ще привлече още повече посетители. Хората искат да участват в трагедията. Освен това обичат и да поклюкарстват. Постара се да разясни и противоречивите теологични становища, свързана със самоубийството. Много християни го смятаха за непростим грях. Според други непростими грехове нямаше. Интересно беше да видят как проповедникът ще се справи с проблема. На погребението на сестра й Роуз, майката на Джеф, изобщо не споменали за самоубийството. А и защо да го правят? И бездруго мъката била голяма. Всички знаели, че жената се е самоубила.

Пристигнаха в мисионерската баптистка църква в Сидър Гроув половин час по-рано и едва успяха да се доберат до входа. Трудно си намериха място на третия ред отзад. След броени минути всички пейки вече бяха заети и хората започнаха да се редят покрай стените. През прозореца Саманта виждаше как закъснелите биват насочвани към залата за приятели, където тя се беше срещнала с Бъди и Мейвис след смъртта на Донован. Когато органът засвири, присъстващите се умълчаха и се изпълниха с очакване. В четири и десет се появи хорът и проповедникът зае мястото си. На вратата настана раздвижване. Той вдигна ръце и каза:

— Всички да се изправят.

Внесоха ковчега бавно, за да могат хората да го разгледат. Беше затворен. Мати така й предполагаше, заради раната. Зад ковчега вървеше Мейвис, подкрепяна от най-големия си син. Двамата пристъпваха едва-едва. След тях крачеха двете момичета — Хоуп на

четиринайсет и Кийли на тринайсет. Поради тайнствата на пубертета Хоуп, макар и само десет месеца по-голяма, беше поне трийсет сантиметра по-висока от Кийли. И двете не спираха да плачат по време на мъчителния ритуал.

Мати обясни на Саманта, че голяма част от онова, което предстои да видят, цели да увеличи максимално драматизма и скръбта. Това беше последната публична изява на Бъди и те щяха да изцедят от нея всяка възможна емоция.

Останалите близки вървяха неорганизирано — братя, сестри, братовчеди, лели и чичовци. Първите два реда от двете страни на пътеката бяха запазени само за роднините и когато те заеха местата си, органът вече свиреше гръмко, хорът пееше силно и из цялата църква имаше разплакани.

Службата представляваше едночасов маратон и когато приключи, не остана неизплакана сълза. Всички емоции бяха изразходвани. Опечалените бяха дали всичко от себе си.

Очите на Саманта бяха сухи, но въпреки това се чувстваше изцедена. Не помнеше кога за последен път е изпитвала толкова силно желание да избяга. Въпреки това тръгна заедно с останалите към гробището зад църквата, където положиха Бъди да почива в мир, съпроводен от продължителни молитви и трогателно изпълнение на химна „Колко си велик“. Акапелното изпълнение на баритона беше сърцераздиращо. Саманта беше смаяна и най-сетне пророни една сълза.

Както повеляваше традицията, близките останаха по местата си, докато всички присъстващи се изредят и изкажат съболезнованията си. Опашката се изви около шатрата над гроба и се придвижваше бавно. Мати каза, че е по-добре да не се измъкват тайно. Затова напредваха в колона по един заедно със стотици непознати и чакаха да стиснат ръцете на Мейвис и на децата, които плачеха вече от часове.

— Какво трябва да кажа? — попита Саманта Мати, когато се приближиха към гроба.

— Кажи просто „Бог да е с вас“ и отмини.

Саманта го каза първо на децата, но когато Мейвис я зърна, тя простена и я притисна в мечешката си прегръдка.

— Деца, това е адвокатката ни, мис Саманта, разказвах ви за нея — каза Мейвис прекалено силно. Децата обаче бяха твърде

заше метени, за да реагират. Искаха да си тръгнат повече и от Саманта. — Моля те, остани да хапнеш — покани я Мейвис. — Ще си поговорим.

— Разбира се — отвърна Саманта, защото нямаше какво друго да каже.

Когато тя се измъкна от прегръдката и побърза да се отдалечи от шатрата, Мейвис отново нададе вой.

Вечерята представляваше „баптистко сбирание“, както го определи Мати, и се проведе в залата за приятели. Дългите маси бяха отрупани с ястия и десерти, а тълпата сякаш набъбна още повече. Оформиха се две опашки. Саманта нямаше апетит и не можеше да повярва, че още е тук. Наблюдаваше как хората се нахвърлят върху храната и си помисли, че не би било лошо повечето да пропуснат едно-две яденета.

Мати донесе студен чай в пластмасови чаши и двете започнаха да кроят как да се измъкнат незабелязано. Мейвис обаче ги беше видяла и те бяха обещали да останат.

Семейството стоя на гроба, докато не спуснаха ковчега в земята. Беше тъмно и хората отдавна вече ядяха, когато Мейвис и децата влязоха в залата. Настаниха ги на специална маса в ъгъла и им занесоха чинии с храна. Мейвис забеляза Саманта и Мати, махна им и настоя да седнат при семейството.

Тихо свиреше пиано и вечерята се проточи. Когато започнаха да се разотиват, хората спираха да разменят последни думи с Мейвис, която не беше докоснала храната си. Все още се разплакваше понякога, но се усмихваше и дори се засмя, когато някой разказа смешна случка с Бъди.

Саманта ровеше в парче червена торта и се мъчеше да хапне нещо, за да не изглежда неучлива, когато Кийли, тринайсетгодишната дъщеря на Бъди, се настани на съседния стол. Имаше къса кестенява коса и многобройни лунички, а очичките ѝ бяха зачервени и подути от изпитанието. Успя да се усмихне някак — щърба усмивка, по-скоро като на десетгодишно момиченце.

— Татко много те харесваше — каза тя.

Саманта се поколеба за секунда и отговори:

— Той беше много добър човек.

— Ще ме хванеш ли за ръка? — попита Кийли и се пресегна.

Саманта пое ръката ѝ и се усмихна. Всички на масата или разговаряха, или се хранеха. Кийли продължи:

— Татко твърдеше, че вие сте единствената адвокатка, която има смелостта да се бори за миньорите.

Смутена, Саманта едва успя да измърмори:

— Много мило от негова страна, но има и други добри адвокати.

— Да, госпожо, но татко харесваше вас най-много. Каза, че се надява да не се върнете в Ню Йорк и че ако ви е познавал преди десет години, нямало да затъне в такава каша.

— И това е много мило от негова страна.

— Нали ще останете да ни помогнете, мис Сам?

Момичето стискаше ръката на Саманта още по-силно, сякаш искаше физически да запази близостта и, за да се почувства защитено.

— Ще остана колкото мога.

— Трябва да ни помогнете, мис Сам. Вие сте единственият адвокат, който може да ни помогне. Поне така казваше татко.

Проливен дъжд се изля по средата на седмицата и реките и потоците в окръг Къри и Йелоу Крийк покачиха нивото си достатъчно, за да може да се кара каяк. Времето беше топло за средата на януари и през по-голямата част от следобеда Саманта и Джеф се гонеха нагоре-надолу по течението, заобикаляха скалите, плаваха в спокойни води и се стараеха да не им се случи някой инцидент. Накладоха си огън на един пясъчен насип и си изпекоха хотдог за късен обяд. Към четири Джеф прецени, че е време да се връщат в хижата, която беше на около осемстотин метра нагоре по течението. Когато пристигнаха, бяха изтощени. Без да губи нито минута, Джеф грабна трите раници и една пушка.

— Дай ми трийсет минути — каза той и изчезна към планината Грей.

Саманта сложи една цепеница в огъня и реши да го изчака на верандата. Изнесе навън едно одеяло, зави се с него и се опита да почете. Видя как две сърни нагазват на плиткото в реката, за да пият вода. После се шмугнаха обратно в гората.

Ако всичко вървеше по план, с Джеф щяха да си тръгнат след залез. В черокито на Донован щяха да са натоварени всички останали документи на „Крол Майнинг“. Джеф смяташе, че тежат около петдесет килограма. Щяха да ги отнесат на място, което още не й беше разкрил. Колкото по-малко знаеше Саманта, толкова по-малко усложнения за нея. Нали така? Тя не беше сигурна. Беше й обещал тя да не докосва документите и най-вероятно дори да не ги поглежда. Ако ги заловяха — сега или впоследствие, — той щеше да поеме цялата вина. Тя не изгаряше от желание да му помогне, но пък много искаше да затвори тази сложна глава от живота си и да продължи напред.

Внезапно отекнаха два пушечни изстрела и Саманта подскочи уплашено. После още два! Чуваха се точно откъм хребета, откъм планината Грей. Саманта се изправи на верандата и погледна натам. Още един изстрел, общо пет, после нищо, тишина. Чувахе единствено

как сърцето ѝ шумно бие в гърдите. Минаха пет минути, после десет. Петнайсет. Тя стискаше мобилния си, но сигнал нямаше.

След минути Джеф се показва — не от пътеката, а някъде от гората. Крачеше бързо, доколкото бе възможно с трите тежки раници. Тя хукна да го посрещне и пое едната.

— Добре ли си?

— Добре съм — отговори той, после замълча.

Оставиха раниците на верандата. Той седна на стълбите задъхан, едва дишаше. Тя му подаде бутилка с вода и попита:

— Какво се случи?

Джеф отпи жадно и поля лицето си.

— На излизане от пещерата се натъкнах на двама гадняри, и двамата с пушки. Бяха ме проследили, но после явно са се объркали. Аз неволно вдигнах шум. Те се обърнаха и стреляха, но не улучиха. Аз уцелих единия в крака и уплаших другия.

— Прострелял си човек!

— Прострелях го и още как, по дяволите! Когато са въоръжени, най-добре е да ги улучиш, преди те да улучат теб. Мисля, че той ще се оправи, не че ми пука. Изкреця и приятелчето му го затегли настрана. Повече не ги видях. — Джеф изгълта остатъка от водата и дишането му се успокои. — Ще се върнат. Обзалагам се, че са повикали подкрепление и ще пристигнат още хора.

— Какво ще правим?

— Изчезваме от тук. Бяха твърде близо до пещерата и сигурно са ме видели да влизам. Мога да изнеса всички документи с още едно ходене.

— Вече се стъмва, Джеф, не можеш да се върнеш там.

Той не чуваше нищо. Само измърмори:

— Трябва да действаме бързо. — Скочи на крака, грабна двете раници и посочи третата: — Вземи тази.

Вътре ги отвори, извадиха внимателно купчините документи и ги оставиха на пода, до масата в кухнята. Двете празни хладилни чанти стояха в ъгъла още от първото посещение на Саманта. Той ги придърпа и ги отвори. От вътрешния джоб на жилетката си извади черен пистолет, остави го на масата и стисна Саманта за раменете.

— Чуй ме, Саманта, веднага щом тръгна, прибери документите в тези хладилни чанти. Вътре има тиксо, запечатай ги добре. Аз ще се

върна след около час.

— На масата има пистолет — погледна го ужасено тя.

Той взе оръжието.

— Стреляла ли си някога?

— Не, разбира се. И сега не смятам да стрелям.

— Ще стреляш, ако се наложи. Виж, това е деветмилиметров автоматичен глок. Предпазителят е вдигнат, така че е готов за стрелба. Заклучи вратата след мен и седни тук, на дивана. Ако дойде някой и се опита да влезе, дръпваш ето този малък спусък. Ще се справиш.

— Искам да се прибера у дома.

— Стегни се, Саманта, моля те. Можеш да се справиш. Почти приключихме и после си тръгваме.

Успя да ѝ вдъхне малко увереност. Дали от глупост, храброст или авантюризъм, а може би и заради прилива на адреналин, Джеф беше убедителен и сигурен в себе си, поради което убеди и нея, че ще успее да удържи крепостта. След като беше достатъчно смел да се върне в планината Грей по тъмно, най-малкото, което тя можеше да направи, беше да седи до огъня и да държи пистолета.

Най-малкото ли? Какво изобщо търсеше тук?

Той я целуна по бузата.

— Тръгвам. Телефонът ти хваща ли мрежа?

— Не. Нищо.

Той грабна празните раници и пушката и излезе от хижата. Саманта застана на верандата, проследи с поглед как той изчезва в гората и поклати глава. Донован знаеше, че ще умре млад. Ами Джеф? Веднъж приел смъртта, по-лесно ли се втурваш в мрака? Никога нямаше да узнае.

Вътре Саманта колебливо взе глока и го остави на плота. Впери поглед в документите и за части от секундата се изкуши да разгледа няколко. Защо не след толкова много приказки? Но любопитството ѝ бързо се изпари и тя напъха всичко в двете хладилни чанти. Докато се опитваше да облепи чантите с тиксото, Саманта чу два далечни изстрела.

Забрави за пистолета и изтича на верандата. След няколко секунди отекна трети изстрел и глух вик. При тези обстоятелства тя имаше достатъчно основания да предположи, че викът е на прострелян човек, не че имаше голям опит в подобни ситуации. А след още

няколко секунди вече беше убедена, че раненият е Джеф. Че е попаднал в засада, че са го нападнали нови врагове или нещо подобно.

Тръгна покрай потока и пътеката, по която го беше видяла да се отдалечава. Спря за секунда и си помисли за пистолета, но после продължи да върви. Не си струваше да загине заради документите, не и когато животът ѝ беше заложен на карта. Ако лошите я спипат, надали ще я убият. Не и ако е невъоръжена. Но ако се втурне в гората, стреляйки, надали ще оцелее и три секунди. Пък и каква полза от нея в една престрелка?

Не, Саманта, пистолетите не са стихията ти. Остави глока в хижата. Зарежи го при проклетите документи и нека негодниците вземат всичко. Постарай се да оцелееш и не след дълго ще се върнеш в Ню Йорк, където ти е мястото.

Беше в края на гората и се взираше в мрака. Застина неподвижно и се послуша — нищо. Тихо го повика:

— Джеф? Джеф? Добре ли си?

Джеф не отговори. Саманта бавно пристъпи напред. След петнайсетина метра отново го повика. Навлезе доста навътре в гората и вече не виждаше пролука зад гърба си.

Нелепо хрумване беше да се опитва да открие Джеф или когото и да било в гората точно в този момент. Не изпълни нареждането му. Трябваше да остане в заключената хижа и да пази документите. Обърна се и побърза да се върне. Нещо изпука силно зад гърба ѝ и тя възкликна уплашено. Погледна назад, не видя нищо и продължи да крачи още по-бързо. Когато излезе от гората, небето просветля малко и Саманта различи силуета на хижата на около стотина метра пред себе си. Хукна по брега на реката и се втурна към верандата. Седна на предните стълби, успокои дишането си, впери поглед в пътеката и се помоли за чудо.

Влезе вътре, заключи вратата, запали една лампа и едва не припадна.

Хладилните чанти ги нямаше, глока също.

На верандата се чу шум, тежки стъпки, някой остави чанти, после се закашля. Той се опита да отвори вратата, разтърси я, после се провикна:

— Саманта, отвори, аз съм.

Тя се беше увила в старо одеяло и се беше сгушила в единия ъгъл, въоръжена само с ръжена от камината и готова да го използва при нужда. Да се сражава докрай. Той намери ключа си и влетя вътре.

— Какво става, по дяволите? — попита той. Саманта остави оръжието си и се разплака. Той се спусна към нея. — Какво се случи?

Тя му разказа. Джеф запази хладнокръвие.

— Да се махаме от тук. Веднага! — Той заля огъня с вода, угаси лампата и заключи вратата. — Вземи тази — посочи ѝ едната раница. Метна другата на гръб, третата през рамо и вдигна пушката в готовност. Плунал в пот, изръмжа възбудено: — След мен!

Като че ли тя би направила нещо друго.

Запътиха се към джипа, който, подобно на всичко останало, се беше изгубил в мрака. Последния път, когато Саманта бе проверила на телефона си колко е часът, беше 7:05.

Пътеката беше права и след броени минути двамата се озоваха на просеката. Джеф натисна едно копче и фаровете на джипа светнаха. Той отвори рязко багажника и докато пъхаха вътре раниците, Саманта видя двете хладилни чанти. Тя ахна:

— Какво...?

— Качвай се, после ще ти обясня. — Той угаси фаровете и потегли бавно. — Основна тактическа маневра. Добрите изпълняват важна мисия. Знаят, че лошите ги следят и ги наблюдават. Лошите обаче не знаят, че добрите имат подкрепление, което следи лошите, нещо като осигуровка.

— Още неща, на които не са ни учили, докато следвахме право — промърмори Саманта.

Пред тях два пъти просветна жълта светлина и Джеф спря джипа.

— Ето го нашето подкрепление.

Вик Канзаро отвори рязко задната врата и се шмугна вътре. Никакви поздравии, нищо, само:

— Чудесен ход, Сам, защо излезе от хижата?

— Престани — скастри го Джеф през рамо. — Видя ли нещо?

— Не. Да тръгваме.

Джеф включи фаровете. Отново потеглиха и този път се движеха доста по-бързо. Страхът отслабваше, постепенно започваха да си

отдъхvat. Смятаха, че всеки километър ги отвежда все по-надалече. Пет минути изминаха в мълчание. Вик пишеше есемеси, оставил пушката в скута си.

Накрая Джеф попита спокойно:

— Защо излезе от хижата?

— Защото чух изстрели и ми си стори, че някой извика. Помислих, че си ранен, паникьосах се и хукнах по пътеката.

— Какви бяха тези изстрели, мамка му? — изрева Вик от задната седалка.

Джеф се засмя, видимо развеселен.

— Тичах в гората, беше тъмно като в рог и изведнъж се натъкнах на черна мечка. Грамадна. По това време на годината са в зимен сън, така че мозъкът им на практика не работи. Тая приятелка не беше много бърза, но беше доста раздразнена. Въобразява си, че гората е нейна, затова натрапниците я оскърбяват. Разменихме си няколко думи, тя не помръдна, затова не ми оставаше друго, освен да я застрелям.

— Застрелял си мечка?

— Да, Саманта, стрелях и по човек, но подозирам, че той ще, се оправи.

— Не те ли е страх от полицията?

Вик се засмя, открехна прозореца и запали цигара.

— Тук не се пуши — скастри го Джеф.

— Добре, добре.

Джеф погледна към Саманта.

— Не, скъпа, не се страхувам от полицията, нито от шерифа, нито от когото и да било, не и когато съм прострелял въоръжен негодник, който ме преследва на собствената ми земя. Тук сме в Апалачите. Нито едно ченге няма да разследва, нито един прокурор няма да отправи обвинения, защото нито един съдебен състав не би издал присъда.

— Какво ще стане с онзи човек?

— Малко ще го боли кракът. Той извади късмет. Куршумът можеше да го уцели между очите.

— Какъв снайперист само!

— Ще отиде в спешното с измислена история — обади се Вик.
— Всичко ли взе?

— Всяко листче. Всеки документ, който мъртвият ми брат толкова сръчно отмъкна.

— Донован щеше да се гордее с нас — отбеляза Вик.

В градчето Биг Стоун Гап завиха към един „Тако Бел“ и зачакаха на алеята за обслужване на коли. Джеф поръча храна и напитки и докато плащаше, Вик слезе.

— Тръгваме към Бристол.

Джеф кимна, като че ли го беше очаквал. Вик отвори вратата на своя пикап, познат на Саманта от излета и в долината Хамър заедно с Донован.

— Добре, сега какво ще правим? — попита тя.

— Той ще ни следва до Бристол, ще ни пази гърба. При него са документите, които взехме миналата събота, последната партида.

— Нали приятелката на Вик била бременна и той не искал да участва?

— Вярно е, тя е бременна. Двамата се ожениха преди седмица. Искаш ли такос?

— Искам мартини.

— Надали ще намериш хубаво мартини в околността.

— Какво има в Бристол, ако смея да попитам?

— Летище. Ако ти кажа нещо повече, ще се наложи да те убия.

— Така и така си се разбеснял, давай.

Доловиха уханието на храната и изведнъж осъзнаха колко са гладни.

На летище „Трай-Ситис“, близо до Бристол в Тенеси, имаше само пет паркирани самолета. Четири малки: две чесни и два пайпъра, които изглеждаха дребосъчета до петия — лъскав, реактивен, с включено осветление и спусната в очакване стълбичка. Саманта, Джеф и Вик му се възхищаваха от разстояние, докато чакаха инструкции. Няколко минути по-късно трима едри мъже с черни костюми ги посрещнаха пред терминала. Документите — двете хладилни чанти, три раници и два кашона — бяха предадени и незабавно качени горе.

Един от мъжете каза на Джеф:

— Господин Ландън би искал да ви види.

Вик сви рамене.

— Защо не? Я да разгледаме тази играчка.

— Летял съм с него — каза Джеф. — Малко по-хубаво е, отколкото със „Скайхок“.

— Голям баровец си ти! — изръмжа Вик.

Поведоха ги към рампата и към стълбичката. Джарет Ландън ги очакваше горе с широка усмивка и питие в ръка. Махна им и ги приветства с „добре дошли“ във втория му дом. Саманта имаше приятелка в „Джорджтаун“, чието семейство притежаваше подобен самолет, така че не за пръв път се качваше в такова чудо. Широките седалки бяха тапицирани с плътна и хубава кожа. Всичко беше с позлатени кантове. Настаниха се около една маса, стюардесата прие поръчките им. Просто ме закарайте в Париж, искаше да помоли Саманта, и елате да ме вземете след месец.

Стана ясно, че Вик и Ландън се познават добре. Докато Джеф разказваше подробности около бягството си от планината Грей, им поднесоха питиетата.

— Искате ли нещо за вечеря? — попита Ландън, обръщайки се към Саманта.

— О, не, Джеф ме почерпи в „Тако Бел“. Преядох.

Мартинито ѝ беше безупречно. Джеф и Вик пиеха уиски с много лед. Ландън обясни, че документите излитат право за Синсинати, където в неделя ще им бъдат направени копия. В понеделник оригиналите ще бъдат върнати в Чарлстън и предадени на шерифската служба. Съдията се беше съгласил да ги прибере под ключ, докато ги прегледа. „Крол Майнинг“ не бяха осведомени за тази уговорка и нямаха представа какво се случва. ФБР изцяло се беше оттеглило, поне за момента.

— Трябва ли да благодарим на приятелите си във Вашингтон за това, Саманта? — попита Ландън.

— Вероятно, не съм сигурна — отвърна тя с усмивка.

Той отпи, раздрънка кубчетата лед в чашата си и попита:

— Какви са плановете ти сега?

— Защо питаш?

— Ами няма да е зле да имам още един адвокат в екипа по делото срещу „Крол Майнинг“. Ти очевидно си запозната с него.

Донован ти имаше доверие и фирмата му все още има да взема сериозни пари. Има петдесет процента вероятност „Крол“ да се предадат, когато научат за документите. Не е изключено споразумение, макар и поверително. Ако действат грубо, ще ги притиснем и ще настояваме за процес. Честно казано, точно това ни се иска — спектакъл, величествено представление, двумесечна продукция, по време на която всичко лошо излиза наяве в съда. А после — показна присъда.

Малко от Донован. Малко от Маршал Коуфър.

Той се развихри:

— Има предостатъчно работа за всички ни, включително и за теб, Саманта. Можеш да се присъединиш към моята фирма в Луивил. Можеш да започнеш работа в Брейди. Можеш да поемеш кантората на Донован. Вариантите са много. Искam само да кажа, че се нуждаем от теб.

— Благодаря, господин Ландън — отвърна тя учтиво и отпи още една глътка.

Беше в светлината на прожекторите и това не ѝ допадаше.

Вик го усети и смени темата с въпроси за самолета. „Гълфстрийм“, последно чудо на техниката. Буквално неограничени възможности, лети на дванайсет хиляди метра височина, над другите. Много безшумен в небето. Разговорът постепенно замря. Ландън погледна часовника си и попита:

— Да ви откарам ли някъде?

Ах, удобствата на частните самолети — отбиваш се тук, вземаш някой от там. Всичко е възможно.

Отклониха предложението му и обясниха, че вече ги чакат. Той ги отрупа с благодарности, задето са доставили документите, и ги изпрати до терминала.

Мати пристигна по-рано в понеделник. Двете се затвориха в кабинета. Саманта ѝ разказа, че документите са доставени относително безпрепятствено и че ако всичко се развива по план, трябва по-късно през деня да бъдат предадени на служител на съда. Пропусна по-колоритните страни на приключението — стрелбата, извадила от строй нечий крак, убитата мечка, чудодейната поява на Вик Канзаро и бързия коктейл на борда на реактивното бижу на Джарет Ландън. Най-добре е някои неща да си останат неизречени.

Така или иначе, документите вече бяха на по-сигурно място, където за тях можеха да се борят други адвокати. Някой друг щеше да си блъска главата да разбере какво означават. Саманта подозираше, че ФБР е изтласкано на страничната линия. Имаше дори намеци, че разследването може да се обърне на сто и осемдесет градуса и да се зарови в действията на „Крол Майнинг“. Още нищо не беше категорично, просто една-две думи от Вашингтон.

След смъртта на Бъди Райзър и драматичните обрати около документите животът се връщаше в обичайното си русло в Планинската служба за правна помощ. Двете адвокатки поне се надяваха да е така. Саманта трябваше да се яви в съда в десет часа по дело, което нямаше никаква връзка с въглища, документи и федерални власти, и с нетърпение очакваше един най-обикновен ден.

Джеф обаче я причака в съда. Явно знаеше графика ѝ.

— Може ли да поговорим? — попита той, докато се качваха по стълбите към главната зала.

— Надявах се да не те виждам известно време.

— Съжалявам, няма да стане. Колко ще се забавиш в съда?

— Един час.

— Ще те чакам в кантората на Донован. Важно е.

Доун, която работеше и като секретарка на бюро, и на рецепцията, я нямаше. Договорът ѝ беше прекратен. Фирмата нямаше работа, кантората беше затворена и събираше прах. Джеф отключи входната врата, отвори я пред Саманта, после затвори и отново заключи. Качиха се на втория етаж в бойния щаб, по чиито стени все още висяха увеличени снимки и веществени доказателства по делото „Тейт“. Папки, документи и книги лежаха разхвърляни — следи от нахлуването на ФБР. На Саманта ѝ се стори странно, че никой не си беше направил труда да разчисти, да подреди. Половината крушки не светеха. Дългата маса беше покрита с прах. Донован беше мъртъв от почти два месеца. Саманта се огледа. Връхлетя я вълна от носталгия и печал. Познаваше Донован съвсем отскоро, но за миг закопня да зърне неустоимата му усмивка.

Седяха на сгъваеми столове и пиеха кафе от картонени чашки. Джеф описа широк кръг с ръка и попита:

— Какво да правя с тази сграда? Брат ми я завеща, а никой не я иска. Не можем да намерим адвокат, който да поеме практиката му, а засега никой не желае да купи сградата.

— Рано е — увери го Саманта. — Тя е красива, все ще се намери купувач.

— Разбира се. Половината красиви сгради по главната улица са празни. Този град умира.

— Това ли е важният въпрос, който искаше да обсъдим?

— Не. Саманта, аз заминавам за няколко месеца. Имам приятел, който има ловна хижа в Монтана, и смятам да му погостувам за по-дълго. До гуша ми дойде да ме следят, до гуша ми дойде да се тревожа кой е зад гърба ми, уморих се да мисля за брат ми. Нуждая се от почивка.

— Идеята е страхотна. Ами работата ти като снайперист? Доколкото разбирам, наградата вече е един милион долара в брой. Положението се затяга, а?

Той отпи продължително от кафето и подмина последната ѝ забележка.

— От време на време ще се връщам, за да се погрижа за наследството на Донован, когато Мати се нуждае от мен. Но като цяло мисля да се пренеса някъде на запад. Тук има твърде много история, твърде много лоши спомени.

Тя кимна. Разбираше го, но не каза нищо. Да не би той да целеше някакво драматично сбогуване между влюбени? Ако бе така, не можеше да му предложи нищо. Харесваше го, но в този момент новината, че заминава за Монтана, ѝ донесе облекчение. Мина цяла минута, преди някой от двамата да проговори.

Накрая Джеф каза:

— Мисля, че най-сетне разбрах кой е убил Донован. — Пауза, през която се очакваше тя да попита кой, но Саманта прехапа език и замълча. Той продължи: — Ще отнеме известно време, може би петдесет години, но аз ще се притая и ще заложа капаните си, така да се каже. Те си падат по самолетните катастрофи, затова ще им дам шанс за още една.

— Не желая да слушам това, Джеф. Наистина ли искаш да прекараш остатъка от живота си в затвора?

— Няма да го прекарам там.

— Прочути последни думи. Виж, трябва да се връщам на работа.

— Знам. Извинявай.

В Службата я очакваше понеделнишкият обяд, шумно клюкарско пиршество, което не ѝ се искаше да изпусне. Между петте жени, които участваха, съществуваше негласно споразумение: отсъстваш ли, най-вероятно ще те обсъждат надълго и нашироко.

— Добре, знам, че си заета. Ще се върна след няколко месеца. Ти ще бъдеш ли тук?

— Не знам, но не мисли за мен.

— Ще мисля за теб, не мога иначе.

— Ето какво, Джеф. Аз няма да се притеснявам дали ти ще се върнеш, а ти няма да се притесняваш дали аз ще съм тук или в Ню Йорк, става ли?

— Добре, добре. Може ли поне да получа целувка за довиждане?

— Да, но внимавай с ръцете.

Когато се върна на бюрото си, Саманта попадна на последната новина от Ню Йорк. Анди и пишеше:

Скъпа Саманта,

„Спейн и Грабман“ се разраства с всяка секунда. В момента сме подписали със седемнайсет от най-добрите и

най-умни млади адвокати и ни предстои вълнуващо начинание. Трябват ни още двама-трима. Трябваш ни ти! Работил съм с няколко от тези блестящи хора — Ник Спейн е работил с други, — затова мога да кажа, че не познавам всички. Познавам обаче теб и знам, че мога да ти имам доверие. Знам, че си от моя екип и ще ми пазиш гърба. Както ти е известно, в океана плуват много акули.

Ето целия пакет: (1) начална заплата от 160000 долара (малко повече от най-високото ни предложение досега, затова те моля да не го разгласяваш — не искам неприятности още от самото начало;); (2) годишен бонус в зависимост от представянето и цялостната дейност на фирмата (не, двамата партньори не възнамеряват да задържат цялата печалба за себе си); (3) пълно здравно осигуряване — лекари, зъболекари, офталмолози (всичко освен ботокс и силикон на дупето); (4) отличен пенсионен план и гарантирани вноски; (5) заплащане за свръхнатовареност над 50 часа седмично (да, скъпа, права беше за това; С & Г са сигурно първата юридическа фирма в историята, която предлага плащане за извънреден труд; сериозно говоря за 50-те часа седмично); (6) три седмици платен отпуск; (7) самостоятелен кабинет и назначена от теб секретарка (вероятно и собствен правен асистент, но в момента не мога да ти го обещаая); (8) повишение; не искаме хората ни да си режат гърлата, за да станат партньори, затова предвиждаме план, по силата на който всеки ще може да стане партньор след 7 до 10 години работа във фирмата.

Можеш ли да си представиш нещо по-добро? И започваш на първи юли, не на първи май.

Чакам, скъпа. Трябва да ми отговориш до седмица. Моля те.

Анди

Тя препрочете писмото два пъти, принтира го и си призна мислено, че започва да ѝ писва от Анди и неговите имейли. Взе

чантата си и отиде да обядва.

Стана шест следобед, преди да си тръгне и последният клиент на Мати. Саманта се разтакаваше на бюрото си, отлагаше, чакаше подходящия момент. Надникна в кабинета на Мати и попита:

— Имаш ли време за едно питие?

Мати се усмихна — разбира се.

Питиетата в понеделник бяха задължително безалкохолни. Наляха си по една пълна чаша и се срещнаха в заседателната зала. Саманта плъзна последния имейл на Анди по масата. Мати го прочете бавно, остави го, усмихна се и каза:

— Ау! Страхотно предложение. Приятно е да те искат. Явно ще си заминеш по-рано, отколкото очаквах.

Усмивката ѝ беше изчезнала.

— Не съм готова да се върна, Мати. Звучи щедро, но работата е скучна — часове наред четеш, редактираш и коригираш документи. Колкото и да се стараят, не могат да разкрасят нещата и да ги представят дори като донякъде интересни. Просто не съм готова за това и едва ли ще бъда. Бих искала да остана още известно време.

Мати отново се усмихна — самодоволна усмивка, която издаваше огромно удовлетворение.

— Сигурна съм, че имаш нещо предвид.

— Е, доскоро бях стажантка доброволка. Сега ваят предложения за работа, но нито едно не ме привлича. Няма да се върна в Ню Йорк, поне още не. Няма и да работя за Джарет Ландън. Твърде много прилича на баща ми. Имам едно наум по отношение на големите адвокати, които кръстосват страната с частните си самолети. Не искам кантората на Донован, обременена е с твърде много неща. Сградата е на Джеф, затова предвкусвам сериозни проблеми, ако той ми плаща, след като го познавам толкова интимно и толкова добре. Ще влезе в ролята на шеф и ще ми създава напрежение още от първия ден. Той е опасен и безразсъден, а аз искам да го отблъсна, не да се сближавам с него. От време на време се забавляваме, но това е всичко, нищо сериозно. Пък и той каза, че ще замине.

— Значи ще останеш тук.

— Ако е възможно.

— За колко време?

— Искам да направя три неща. Най-важният клиент са семейство Райзър. Усещам, че те се нуждаят от мен, затова не мога просто да си вдигна чукалата и да изчезна. В момента те са уязвими и по някаква причина смятат, че мога да им помогна. Ще направя каквото е по силите ми. Допада ми мисълта да се заема с обжалването на делото „Тейт“, от началото до края. Лайза Тейт се нуждае от нас. Горката жена живее на социални помощи за храна и още е в траур. Искам да спечеля обжалването и да ѝ осигуря парите, които заслужава. Освен това мисля, че четирийсет процента е твърде висок хонорар за Донован. Той може и да е спечелил делото, но вече го няма. Лайза е изгубила синовете си, Донован не е. При тези факти според мен много адвокати биха спечелили. Но това можем да го обсъдим по-късно.

— И на мен ми хрумна същото.

— Във втори курс в университета разиграхме едно обжалване. Подготвихме се и пледирахме пред състав от трима съдии, всъщност наши преподаватели. Бяха известни с това, че въртят студентите на шиш. Излагането на аргументите в зала беше голяма работа — сака и вратовръзки, рокли и високи обувки, нали се сещаш?

Мати кимна и се усмихна.

— И ние правехме същото.

— Явно всички студенти по право минават през това. Бях толкова напрегната, че не можах да мигна предишната нощ. Моят колега ми даде ксанакс два часа преди обсъждането, но не помогна. Бях толкова скована, че едва успях да изрека една дума, и се случи нещо странно. Един от съдиите се заяде на дребно и аз направо откачих. Скарах се с него. Започнах да цитирам дело след дело, за да защитя позицията ни, и наистина го сразих. Забравих за страха — единствената ми мисъл беше да докажа правотата си. Десетте ми минути изтекоха и когато си седнах, всички ме зяпаха. Моят колега се приведе и ми прошепна: „Блестящо!“. Както и да е, това е най-хубавият ми момент от следването и никога няма да го забравя. С което искам да кажа, че много бих искала да придвижа делото „Тейт“ чак до Върховния съд на Вирджиния, да представя устно аргументацията, да унижа адвокатите на „Стрейхорн Коул“ и да спечеля. За Лайза Тейт.

— Давай, момиче. Твое е.

— Значи това са осемнайсет месеца, нали така?

— Нещо такова. Каза, че искаш да направиш три неща.

— Третото е просто да довърша делата, които имам, да поема няколко нови и да се постарая да помагам на клиентите ни. А междувременно искам да прекарвам повече време в съдебната зала.

— Носиш го в себе си, Саманта. Съвсем очевидно е.

— Благодаря ти, Мати, много си мила. Не бих искала да ме подритват хора като Трент Филър. Искam уважение и единственият начин да го получа, е да си го спечеля. Искam, вляза ли в съдебната зала, всички момчета да изпънат гръб и да ме гледат — мен, не задника ми.

— Боже, боже, виж докъде сме стигнали само!

— Да, така е. А сега относно парите. Ако ще прекарам тук следващите две години, имам нужда от някаква заплата. Не много, но нещо, с което да мога да живея.

— И за това си мислех. Не можем да се съревноваваме с твоя бивш колега в Ню Йорк, но можем да ти предложим нещо прилично за провинциална Вирджиния. С Анет получаваме четирийсет хиляди годишно, така че това е таванът. Службата може да ти плаща двайсет хиляди. А понеже ще се занимаваш с обжалването на делото „Тейт“, можем да ти отпуснем още двайсет от наследството на Донован. Какво ще кажеш?

— Четирийсет може да предизвика известно недоволство от... сецаш се кого.

— Анет ли?

— Да, нека да са трийсет и девет.

— Добре, нека да са трийсет и девет. Уговорихме се.

Мати протегна ръка през масата и Саманта я стисна. После взе имейла от Анди и се усмихна.

— А сега да се отърва от този кретен.

Издание:

Автор: Джон Гришам

Заглавие: Планината Грей

Преводач: Надежда Розова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: Американска

Печатница: „Абагар“ АД — В. Търново

Редактор на издателството: Кристин Василева

Технически редактор: Людмил Томов

Художник: Снимки на корицата: Stella Fedirco / Kamenetskiy /

Shutterstock

Коректор: Симона Христова

ISBN: 978-954-769-368-5

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1746>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.